ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността

В *Поредица „Просветление“* досега:

1. Рудолф Щайнер, „Същност на музикалното“
2. Рудолф Щайнер, „Прераждане и карма“
3. Рудолф Щайнер, „За мистерийните драми“
4. Рудолф Щайнер, „За инициацията“
5. Рудолф Щайнер, „Проблеми на модерната психоанализа“
6. Рудолф Щайнер, „Стихове и медитации“
7. Рудолф Щайнер, „Смъртта като преобразуване на живота“
8. Рудолф Щайнер, „Окултна история“
9. Рудолф Щайнер, „Индивидуални духовни същества“
10. Рудолф Щайнер, „Моят жизнен път“
11. Олаф Кооб, „Азът и неговият двойник“
12. Рудолф Щайнер, „История на човечеството“
13. Рудолф Щайнер, „Фридрих Ницше, борец срещу своето време“
14. Рудолф Щайнер, „Четири мистерийни драми“
15. Рудолф Щайнер, „Мистерийни центрове“
16. Рудолф Щайнер, „Първоначални импулси на духовната наука“
17. Рудолф Щайнер, „Тайните на прага“
18. Рудолф Щайнер, „Сътворението на света и човека“
19. Рудолф Щайнер, „Човекът и светът. Действието на духа в природата. За същността на пчелите“
20. Рудолф Щайнер, „Природата и човекът от гледна точка на духовната наука“
21. Рудолф Щайнер, „Природни и духовни същества“
22. Рудолф Щайнер, „Връзката между живите и мъртвите“
23. Рудолф Щайнер, „Животът на човека и животът на Земята“
24. Йохан Валентин Андре, „Химичната сватба на Християн Розенкройц“
25. Олаф Кооб, „Болната кожа“
26. Олаф Кооб, „Ако органите можеха да говорят“
27. Рудолф Щайнер, „Терапията от гледната точка на духовната наука“
28. Рудолф Щайнер, „Свръхсетивният човек от антропософска гледна точка“
29. Рудолф Щайнер, „Духовните скрити причини за Първата световна война“
30. Рудолф Щайнер, „Здраве и болест“
31. Рудолф Щайнер, „Формиране на съдбата и живот след смъртта“
32. Рудолф Щайнер, „Животът между смъртта и новото раждане“
33. Рудолф Щайнер, „Познание за съществото на човека“
34. Рудолф Щайнер, „Духовни взаимовръзки в изграждането на човешкия организъм“
35. Рудолф Щайнер, „Подготвителни етапи на Мистерията на Голгота“
36. Рудолф Щайнер, „Ритми в космоса и в човешкото същество“
37. Рудолф Щайнер, „Карма на неистината, Втора част“
38. Рудолф Щайнер, „Духовните същества в небесните тела и природните царства“
39. Рудолф Щайнер, „Медитативни разглеждания и насоки за задълбочаване на лечебното изкуство“
40. Рудолф Щайнер, „Стойността на мисленето“
41. Рудолф Щайнер, „Централна Европа между Изтока и Запада“
42. Рудолф Щайнер, „Мисията на новото духовно откровение“
43. Рудолф Щайнер, „Основни елементи на езотериката“
44. Рудолф Щайнер, „Кармата на професията на човека във връзка с живота на Гьоте“
45. Рудолф Щайнер, „Човешки въпроси и мирови отговори“
46. Рудолф Щайнер, „Съзнанието на посветения“
47. Рудолф Щайнер, „Три перспективи на антропософията“
48. Рудолф Щайнер, „Метаморфози на душевния живот, Първа част“
49. Рудолф Щайнер, „Отговори на мирови и човешки въпроси“
50. Рудолф Щайнер, „Езотерични указания за първи клас на Свободната висша школа за духовна наука към Гьотеанума“
51. Рудолф Щайнер, „Противоположност между вечност и развитие в човешкия живот“
52. Рудолф Щайнер, „Метаморфози на душевния живот, Втора част“
53. Рудолф Щайнер, „Окултни изследвания върху живота между смъртта и новото раждане“
54. Генадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността“ Първи том, Първа част
55. Генадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността“ Първи том, Втора част

Генадий Бондарев

Светът и човечеството на кръстопътя на

ОКУЛТНО-ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ТЕЧЕНИЯ

на съвременността

трилогия

Том 1

Втора част

Антропософията и политическият окултизъм.
Окултно-политическите причини и последиците
от руската перестройка

Само за зрели участници
в Антропософското движение

Превод от руски: Евгени Мангуров

Аб
Издателско Ателие
София, 2022

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността

трилогия

1 том:
Антропософията и политическият окултизъм. Окултно-политическите причини и последиците от руската перестройка
1996 г.

2 том:
Текущите събития в Европа
2014-2017

3 том:
„…И ще познаете истината…“
Импулсът на антропософията между доброто и злото
2020-2021 г.

© Генадий Бондарев, автор
© Евгени Мангуров, преводач
© Христо Маринов, технически редактор
© Нели Спиридонова-Хорински, коректор
© Издателско ателие **А**[6], 2022
ISBN 978-619-228-120-5

Втора част:

16. Духовната конфигурация на Европа 7
17. Русия и „социалистическият експеримент“ . . . 49
18. Русия в конфронтацията между „евразийци“ и „атлантици“ 83
Допълнение към глава 18 141
19. Антропософията, кризата на епохата и атавистичният окултизъм 164
20. Добро и зло. „Неизречената мистерия на злото“ . . 210
1) Манихейство, католицизъм, масонство 210
2) Светове на доброто и светове на злото 216
3) Грехопадението 223
4) Човекът между Луцифер и Ариман 229
5) Индивидуалният дух и еволюцията на видовете . . 244
6) Разделяне на половете 256
7) Прафеноменът на мистерията на злото 274
8) Основания за оптимизъм 298

ПРИЛОЖЕНИЕ I 304
Световно-историческото значение на догмата за „телесното възнасяне на Мария“ (1.11.1950 г.) и нейните окултни подоснови

ПРИЛОЖЕНИЕ II 351
За положението в Антропософското общество

Духовната конфигурация на Европа

Дойде времето да разгледаме чисто езотеричните основания, по силата на които получаваме правото да говорим за духовната мисия на Централна Европа. Тъй като ще говорим за прафеноменалната основа на културно-историческия процес, многообразната социално-политическа феноменология на съвременния живот ще получи определено методологично оформление, което премахва идеологическия, спекулативния, субективния и фалшивия подход за разбирането ѝ.

Несъмнено политологът материалист няма да придаде ни най-малко значение на казаното в тази глава или ще квалифицира всичко като някакъв окултно-политически „брътвеж“. Както обаче вече беше достатъчно показано, фигурата на такъв политолог не се приема сериозно от никоя от противостоящите сили в света, дълбоко окултни по своята същност. Най-яркото потвърждение на това е обнародването на окултната, даже дълбоко окултна позиция от съветските „евразийци“, довчерашни марксисти и чисти атеисти-материалисти. Следователно остава на свободната преценка на читателя дали да приеме гледната точка на повърхностното политическо дърдорене или да разгледа езотеричните дълбини на живота. Вярно е, че и във втория случай ще се сблъскаме с широк спектър от идеологически доктрини – на „окултния райх“, на евразийско-атлантическото окултно противопоставяне и др., – основното методологично кредо на които е изградено на принципа: „чувам, че звъни, но не знам откъде“[1], защото по правило тях ги разработват главно филистери.

Само поради всеобхватния характер на антропософски

[1] „слышал звон, да не знает, где он“ – фраза в руския, която означава, че поради недостатъчна осведоменост цялостното разбиране за нещо става съвсем погрешно – б. пр.

ориентираната духовна наука, която убедително доказва правото си да бъде универсална методология на цялото знание, както на сетивното, така и на свръхсетивното, благодарение на това, че антропософията е в пълния смисъл на думата научно учение (незнанието на този факт не може да служи като основа за отхвърлянето му), имаме възможността и в социално-политическата сфера да проникнем до нейните прафеноменални основи, а не да се занимаваме с окултно доктринерство, което е по-опасно по природа от всяко повърхностно политическо дрънкане.

В малка, отделна глава, разбира се, няма възможност да се посочат всички духовнонаучни основания, които могат да служат като опора за политически преценки. Но никоя наука не си поставя задачата да изложи цялото си съдържание при всеки повод. Когато разработва нови проблеми, тя просто използва вече разработеното си съдържание. Ще действаме по същия начин, разчитайки на това, че заинтересованият читател не е забравил казаното по-рано в тази книга и че самият той ще се обърне поне към основните трудове на Рудолф Щайнер, като „Въведение в тайната наука“, „Въведение в естественонаучните трудове на Гьоте“ и някои от циклите с лекции по социалния въпрос.

Рудолф Щайнер предоставя богат материал за разбиране на процеса на духовното формиране на човечеството. Най-важното е, че в този процес става разрушаване на груповите форми на съзнание и развитие на самосъзнаваща се автономна личност. Еволюцията на Земята и човека е разделена на различни периоди, които са под едно или друго влияние на духовни, космически сили. Именно духовните сили, божествените същества, йерархиите причиняват периодичната кондензация на духовните вещества до състоянието на материята и последващото ѝ одухотворяване. При това животът приема все нови и нови форми, които с хода на еволюцията са все по-приспособени да станат съсъд, носител на индивидуалния дух, на мислещото, предметно съзнание. Както състоянията

на живота, така и състоянията на формата на битието се модифицират чрез метаморфоза. В рамките на най-близкия до нас цикъл на пространствено-времевата еволюция духовната наука дава учението за седемчлената верига от метаморфози, елементите на която се наричат „коренни раси“. Думата „раса“ е използвана тук в нейното първоначално, по-древно значение от това, което влагаме в нея сега. Коренната раса (това понятие отдавна се използва в окултизма) изразява определен етап от развитието на Земята и човечеството, в който, заедно с духовната, се извършва значителна биологична еволюция на човека. Коренната раса е една от формите на диференциация на общочовешкото групово съзнание.

Според мировия план за божественото творение, човекът, би могло да се каже, е бил замислен като единна форма, която е трябвало да насели цялата Земя. Йерархията на духовни същества с колосална сила – духовете на движението (динамис), които не искали да участват във времевото формиране на света, в известен смисъл остава вярна на вечността (нямаме възможност да се задълбочаваме в такива неща по-подробно), изостава от това формиране и придобива луциферизиран характер. Тя се противопоставя на такова творене на човека, което предполага слизането му в материята. Но тъй като тези духове действали от различни планети на Слънчевата система, благодарение на тях единната човешка форма била диференцирана по такъв начин, че от единното човечество се образували различните раси, за които говори съвременната наука (136; 13.05).

И така, не в процесите на земното развитие, или по-скоро не само в тях, а в космическите сили трябва да се търси първопричината за разделянето на човечеството на раси. Луциферизираните духове на движението повлияват етерните тела на хората и тъй като в света съществуват етерни сили от седем вида, възникват седем раси (165; 9.01). Те възникват в хода на еволюцията, която включва период от четири коренни раси. През това време мировата мъглявина се диференцира на

редица планетни сили и планети, на небесни тела, докато човекът премина през редица състояния на материализация: от топлинно до минерално, което в Библията се нарича изгонване от Рая.

Формирането е особено интензивно през лемурийската и атлантската коренни раси. Тогава под въздействието на изоставащите духове на движението, обитаващи Венера, се формира малайската раса в Азия; в Америка, където преобладава действието на духовете на Сатурн, възниква индианската (червена) раса; в Африка под действието на силите на Меркурий е създадена черната раса и т.н.

След изоставащите духове на движението над създаването на расите работят и изоставащите духове на формата (елохими). Те въздействат върху физическите тела на хората. Например тези от тях, които живеят на Меркурий, по особен начин въздействат на системата на жлезите, което води до образуването на черната раса. В монголската раса духовете на формата на Марс имат специфичен ефект върху кръвта. Духовете на Юпитер, чрез впечатленията на сетивата, чрез възприемането на сетивните органи, въздействат на нервната система на европейските и арийските народи (121; 12.06).

В йерархията на духовните същества, чрез която се осъществява Божественото творение, след духовете на формата, ако преминете от горе надолу, стоят духовете на личността (архаи), а след това са архангелите. Сред тях също има изоставащи, луциферизирани същества. Под тяхното въздействие расите са обособени в отделни народи. Индивидуалният човек преживява действието на такива свръхсетивни водачи на народите чрез кръвта: чрез кръвно-родствените връзки и наследствеността. „Патосът, страстите, афектите – казва Рудолф Щайнер, – при които човек чувства своята национална идентичност, действат с елементарна сила. Когато става въпрос за чувството му за националност, човек не се опитва да открие логически мотиви и преценки. Кръвта и сърцето, което е под въздействието на кръвта, довеждат човека до връзка с неговата

нация (в монголската раса действието върху кръвта следва да се разбира като вървящо в посока на физическата ѝ природа – авт.) и му дава живот в националното. Действащите тук импулси са подсъзнателни...“ (174; 17.01).

До определен етап или момент действието на горните духовни същества, въпреки тяхната луциферична природа, е правомерно и необходимо. По еволюционния път към индивидуалното азово съзнание огромен напредък за човека е преминаването през стъпалата на общочовешката, расовата и националната същност, преходът от груповото съзнание на расата към груповото съзнание на рода, народа и нацията. Но от момента, в който човек овладее азовото съзнание, всички стари отношения се променят коренно. ***На мястото на връзката с духа на народа чрез кръвта*** – както беше споменато по-горе – ***застава връзката, обусловена от личната карма на човека.*** Националността става част от личната карма на човека. И тогава човек изпитва две течения в себе си. Едното го носи от инкарнация в инкарнация. Тук той има работа със собствената си съдба и индивидуалния дълг на развитието. Второто течение формира задълженията му към един или друг народ, в който е въплътен. Тях му ги предава индивидуалният духовен водач – ангелът-хранител – от душата или духа на народа (121; 9.06).

Така овладеليят индивидуалното съзнание човек влиза в чисто духовна връзка с духа-водач на своя народ (а също и с друго йерархично същество – геният на речта). Той разбира, че само с едно въплъщение е вкоренен в даден народ, „...а в своето индивидуално същество е нещо съвсем различно; той носи в себе си безкрайно повече и безкрайно по-малко от това, което се съдържа в душата на народа. По отношение на реалността себеотъждествяването с народната душа няма абсолютно никакъв смисъл, ако излиза извън рамките на онова, което се означава с думи като любов към отечеството, любов към родината, патриотизъм и други подобни“. (173; 17.12). В рамките на такива правомерни изживявания на своята нацио-

нална същност човек се посвещава на културна, духовна работа, за да служи на хората по пътя им към азовото съзнание.

От определено време архангелите с правомерно развитие стават духове на народите, а луциферизираните архангели или дори изоставащи духове на личността действат като техни двойници в сянка; има и ариманически двойници на правомерните духове на народите. Докато остава верен на правомерния архангел – водач на народа, човек никога няма да влезе в конфликт с представители на други нации и ще се стреми да служи на световните интереси. Например на руските антропософи Рудолф Щайнер директно казва: „...на вас е поверена задачата да се представите достойно пред руската душа на народа и трябва да разберете копнежа ѝ за духовно познание, свободно от всички личностни елементи... Затова не се бойте да търсите пътя към вашата народностна душа“. „Що се отнася до човечеството, отговорностите ви към него са поети от самата душа на народа; просто трябва да намерите тази душа на народа; просто трябва да я оставите да говори чрез вашите мисли, чувства и волеви импулси. И, чувствайки отговорност към душата на народа си, едновременно ще изпълнявате и своя дълг към човечеството“ (158; 11.04). Лесно е да си представим каква непоправима, фатална грешка допуска руснак, като абстрактно се обявява за интернационалист. Живеем в епохата на съзнателната душа. В нея, наред с движението надолу към индивидуалния предметно мислещ дух, нараства движението нагоре. Тези, които не ги различават, не могат да разграничат правомерното национално чувство от национализма или дори расизма. Тук на помощ може да дойде само духовната наука. В нея доктрината за расите и народите служи на разбирането за развитието, което освобождава човека от родовото, основано на кръвта, а не на разпалването на национализма, както твърдят авторите на „Фленсбургските тетрадки“, представяйки се за антропософи. Задачата на приятелите на антропософията е да изградят ***разбиране*** за света и човека като божие творение, роден в добро и воден към доброто до момента, в който сами-

ят той се превърне в автономен източник на добро, а дотогава нуждаещ се от една или друга регулация отвън.

В седемчленната верига от метаморфози, за която бе започнат разговор в други наши произведения, в първите две коренни раси, които в окултизма се наричат „полярна“ и „хиперборейска“, цялата Земя е в полудуховно състояние. Веществото се уплътнява първо до топлинно състояние, след това до въздушно състояние. Тогава човекът е в етапа на развитие, междинен между животното и самия човек. Безсмислено е да се говори за съществуването на някакви окултни центрове на земното развитие на човека през тези епохи. (Митичният град Туле – центърът на хиперборейската епоха, не е нищо повече от окултен символ, подложен на произволна интерпретация в сферата на тъмните окултни общества – авт.)

В третата, лемурийската коренна раса, земната материя се сгъстява до водно състояние. Тогава световният океан покрива Земята и човечеството живее в него, лишено от каквито и да било черти на индивидуалното съзнание и следователно – и на индивидуалното целеполагане. Тогава цялото развитие е ръководено отвън, от божествените йерархии и техните помощници – елементарните духове на природата, както и от човекоподобни същества, които толкова са изпреварили общото развитие, че в тях могат да се инкорпорират (но не и да се въплъщават) божествените водачи. Тогава духовната аура на Земята имала необичайно силно въздействие върху всички форми на живот. В същото време преобладаващото действие на физическите сили протича от север на юг, което довежда веществото до минерализиране. Поради тази причина континентите на земното кълбо са концентрирани най-вече в северното полукълбо. От юг преобладавало действието на етерните, на жизнените сили. От запад на изток и от изток на запад с особена сила действала астралната аура на Земята, космосът на астралните сили; космическото действие навлиза в земната аура, ускорявайки индивидуализацията на човешките монади, което довежда до развитието на индивидуалното съзнание.

Коренната лемурийска раса се развива там, където сега е Индийският океан. Тогава още няма континенти, но състоянието на водната среда на повърхността на Земята не е еднакво. Човешкото същество в онази епоха има хрущялен гръбначен стълб и няма изправен стоеж.

Следващата, атлантска коренна раса възниква там, където сега се простират водите на Атлантическия океан. Тогава континентите започват за първи път да излизат от световния океан на повърхността. Човекът преминава от водната среда на сушата. В същото време, което е особено важно, гръбначният стълб заема вертикално положение спрямо земната повърхност, човекът се превръща в ***изправено*** същество. Според Рудолф Щайнер ***миграцията от изток на запад*** от района на Индийския океан към региона на Атлантическия океан ***човек дължи на своето изправяне***. Той е трябвало да се движи срещу астралните сили на Земята, за да може тяхното действие да се увеличи и промени доста пластичното по това време съотношение на човешките обвивки, неговата физическа, етерна и астрална телесност.

Но не само на изправения стоеж е задължен човек за миграцията от изток на запад. В резултат на преместването върху Атлантския континент (което продължава доста дълго), той развива органите на речта и през седемте атлантски подраси (културни епохи) овладява речта, словото.

След атлантската идва и нашата следатлантска коренна раса (пета), която няма специално име. Атлантида е унищожена от природни бедствия и по-голямата част от населението ѝ мигрира на ***изток***. Новото преселение е не само принудително, но и необходимо. Благодарение на него от астралната аура на Земята върху човешкото астрално тяло е оказан ефект, който довежда до развитието на на мисленето (115; 27.10).[2]

---

[2] Разглеждаме всички такива феномени на развитието сбито и конспективно, в техния основен аспект: формирането на азовото съзнание, каквото то е сега сред най-напредналата част на човечеството – сред европейците. И ако някой възрази, че част от преселниците от Атлантида се преместили на

В течение на следатлантската коренна раса ходът на развитие отново се обръща на запад, като при това се разпространява из целия гигантски евро-азиатски континент, завладявайки и Северна Африка. Движението на културните епохи от изток на запад допринася за по-финото въздействие на земната аура върху душевно-духовното същество на човека. Неговата телесност вече малко се поддавала на влиянието на земната аура и културната работа в цивилизацията се добавя към финото действие на космическите сили.[3] В резултат на това човек развива троична душа: сетивна, разсъдъчна, съзнателна. „Човечеството – казва Рудолф Щайнер – трябвало да стигне не само до представите, но и до понятията... Човечеството... поема посока на изток, за да стигне до живота на представите, докато чистите понятия можели да бъдат завоювани само чрез обратното движение на запад“ (115; 27.10).

Нека обобщим. В древна Лемурия развитието на човечеството преминава през седем подраси, последвано от миграцията на най-развитата част на човечеството на запад; човек се превръща в изправено същество и придобива дара на речта. През седем подраси, или културни епохи, преминава

запад (индианците), но сега те също имат представи, а след лемурийската епоха не цялото население на Земята се е преместило на запад и въпреки това всички хора се изправят – на това трябва да се отговори, че точно този вид възражения подтикват за ориентация в критериите, които определят развитието. Да, с течение на времето онова, което напредналата част от човечеството завоюва, става притежание на всички, но по качествено различен начин – заобикаляйки индивидуалната работа, със силата на духовете, водещи човечеството. Но идва момент, когато развитието, което не се опира на азовото съзнание, става по принцип невъзможно. На материалиста не може да му се обясни, че например интелектуалността на японците е качествено различна от интелектуалността на британците или германците; въпреки че нещо може да се разбере още от анализа на личните местоимения.

[3] Развитието в коренните раси също има характер на седемчленна метаморфоза. В традиционния окултизъм нейните части се наричат подраси; Рудолф Щайнер ги нарича културни епохи, което има смисъл особено по отношение на нашата и предишната коренна раса.

развитието на древна Атлантида, след което започва още едно преселение. На изток то се разделя на три потока: през северната част на Африка, южната и средната част на Европа. Разделянето на потоците се дължи на окултно-религиозното възпитание, което човешките групи в Атлантида получават чрез различните оракули, ориентирани към определени духове-водачи: духовете на Юпитер, Марс и т.н. Чрез съответните оракули на Атлантида великите посветени получават импулси за водачество, които по-късно боговете започват да прехвърлят в ръцете на хората.

Потокът от преселници, движещи се през Европа на юг от Русия, са арийците. Те отиват на изток чак до езерото Байкал. Авангардът им стига до Индия и в района на днешната пустиня Гоби великият посветен Ману, водачът на целия арийски поток от преселници, основава центъра на новите мистерии, откъдето след това произлизат други посветени, които стават основатели и водачи на следатлантските културни епохи.

В епохата на древна Атлантида арийската раса се отличава с качеството, че нейните представители губят своите древни, намаляващи ясновидски способности по-бързо от представителите на другите раси. Трябва да се отбележи, че свръхсетивните способности били основно притежание на аристократичните елити на Атлантида и затова арийците в онези далечни времена били презряна раса. Зараждането в тях на това, което сега притежаваме като логика и мислене в понятия, не се е ценяло по онова време и арийците били причисляванe към долните касти. След преселението една част от тях уседнала в огромния сибирски район, в неговата южна част, в пространството от Уралските планини до Байкал (климатът в Сибир по това време е по-мек). Друга част продължила да се движи по на юг. Очевидно благодарение на това движение – към потока на етерните сили на Земята, – първата следатлантска, древната индийска култура била пасивна, протичаща в състояние на полусън. В хода ѝ обаче човекът развил инди-

видуално етерно тяло, благодарение на което окончателно е преодолян животинския стадий от човешкото развитие. Седем риши са изпратени от мистерийния център на Ману на Индийския полуостров, за да водят културата.

Древноиндийската културна епоха продължава 2160 години (времето за преминаване на Земята (на точката на пролетното равноденствие) през един знак на Зодиака като център на огромни сили, влияещи върху земното развитие), а след това културният импулс се премества на запад, в района на Персия, Иран. (Тогава Земята преминава от знака Рак в знака Близнаци). Великият посветен Заратустра е изпратен от центъра на мистериите на Ману при населението, което е живяло там. Той подтиква хората да обработват металите, да обработват земята, благодарение на което силен импулс за развитие получава сетивното възприемане; оковите на родовото астрално тяло започват да отслабват и човек добива индивидуално астрално тяло – носител на индивидуални възприятия на сетивата, усещания, желания и страсти.

Друг велик посветен, Хермес Трисмегист, е изпратен да управлява третата, древноегипетската културна епоха. Тогава хората започват да развиват индивидуална сетивна душа, а с нея и индивидуални чувства, преживявания, наклонности, мотиви.

До началото на четвъртата, гръко-латинската култура, центърът на мистериите в района на Гоби губи предишното си значение (споменът за него е оцелял и до днес под формата на легенди за Шамбала). Културното и възникналото историческо развитие получава силата за самодвижение. Духовните импулси на Гърция са частично ***заимствани*** от Египет, и частично развити ***от собствените им сили***.

С настъпването на петата, европейската културна епоха (през 1413 г. сл. Р.Х.) културно-историческото развитие придобива още една особеност, която е, че ако в предишни културни епохи велики посветени идвали в определени райони, където населението живяло от времето на преселението от Атлантида,

тогава ***самото население*** дошло в Европа и заменило древните ѝ обитатели, келтите, които били изключително духовен народ, но не били подходящи за решаване на задачите, стояли пред европейската култура. В Европа през II-I век. пр. Р.Х. се върнали от сибирския район тези, които някога отишли там с Ману: германските племена, последвани от славянските племена. В продължение на хилядолетия те, би могло да се каже, пребивавали в културно неподвижно състояние. Цялото развитие, което хората претърпели през три и половина културни епохи, не ги засегнало по никакъв начин. В същото време, още от епохата на Атлантида, ръководството на тези племена се извършва по такъв начин, че сред тях се изпращат импулси от Космоса, подготвяйки идването на Земята на Христос, Богът на човешкия аз. Те пазели заложените в тях сили незасегнати до момента, когато общото културно развитие на човечеството, преминавайки през развитието на троичната душа, трябва да узрее за привеждането на елементите ѝ в единство със силата на индивидуалното азово съзнание.

Тук трябва да се каже още веднъж, че развитието на културите в определен смисъл наподобява духовното развитие на индивида. За да генерират нови независими културни феномени, хората трябва да приведат в действие етерните сили, присъщи им като народ, които започват да се изразходват в хода на културната работа, а когато става въпрос за нейното завършване, тогава, от една страна, имаме зряла култура, от друга – отслабен народ или група нации, които са я създали, сякаш „изгорени“ в своята жизнена същност. Те сякаш се жертвали на олтара на духовното развитие на човечеството и на тяхно място трябва да дойдат други народи, хора с различна духовна и психическа конституция, способни да носят по-нататък културния импулс, който след края на предишния етап претърпява дълбока метаморфоза.

Оттук произлиза концепцията за стари, застаряващи и млади народи. Съвременните перси, египтяни, евреи, гърци са стари народи. Разцветът им или „младостта на народа“ е в

далечното минало. Младите народи се обръщат към него с цел „спиритуална икономия“, за да не започват абсолютно всичко от самото начало, но им предстои сами да създадат новото в духовното развитие на човечеството, за което ще трябва да изразходват жизнеността си и да остареят с времето.

По този начин старите народи служат на новата култура само чрез онова, което са създали като духовни ценности. Всяка тяхна претенция за духовно водачество, за създаване на нещо принципно ново, убива културата. За тях става необходимо да се научат да следват другите, тъй като тези, които създават новата култура, хилядолетия преди това, подготвени за задачата си от върховното ръководство, имат в сравнение с тях различна душевно-духовна конституция. Анализът на културата дава достатъчно доказателства за това състояние на нещата, ако то не е изкривено от политически и националистически доктрини.

За народи, които се приближават към решаването на нови духовни задачи, божествените йерархии създават специална етерно-астрална аура, съответстваща на цялата телесно-духовна конституция на онези, които ще бъдат подвластни на нейните действия. Отново ситуацията е приблизително същата, както в случая на отделния човек, който се въплъщава на Земята. Имаме право да говорим за въплъщението на народа в културата.

Особеността на развитието на европейската културна епоха е, че човек тук получава възможност да развие ***последния и най-висш*** член на душата – съзнателната душа. Заедно с това, с развитието на трите елемента на душата, духовното ръководство на земната еволюция на човечеството се прехвърля от божествения свят в ръцете на хората. И човек е изправен пред задачата да развие индивидуален „аз“, което би се превърнало в център на автономна универсална саморегулация, на самообусловеност на личността. С други думи, в еволюцията за първи път се открива възможността да се постигне свободата на индивидуалния дух. Третата задача на европей-

ската култура е, че с приключването на развитието на троичната душа, човек се доближава до индивидуалното развитие на троичния дух: дух-себе, дух-живот и човек-дух или: манас, будхи и атма, ако се изразим в понятията на древноиндийския езотеризъм. Именно за решаването на тези три задачи са приспособени и подготвени германските и славянските племена, дошли в Европа.

Нито една от предишните епохи не е имала толкова много задачи за развитие и не е била толкова критична като нашата, тъй като броят на задачите е свързан с качествена промяна в хода на еволюцията. До 16. век след Р.Х. човекът само се приближава до овладяването на индивидуалното азово съзнание. В съвременната културна епоха той го овладява и не като посветен, а като обикновен участник в културния процес.

Овладяването на азовото съзнанието има не само културно-историческо, но и еволюционно значение. Това качество стои редом до изправянето, овладяването на речта, мисленето. Затова през петата културна епоха назряват промени, подобни на тези, които съпътстват смяната на коренните раси: ***в нея културният процес влиза в тясна връзка с преориентацията от действието на планетарните сили, към силите на цялата земна аура в тяхното действие върху човешкото развитие***. Такава е първопричината, поради която арийските племена, дори в древна Атлантида, са подложени на специалното действие на импулса на Христос, идващ тогава от Космоса. Те развиват тенденция да овладяват земния опит, да го осмислят и развиват на негова основа мислещо съзнание и автономен „аз“. Трябва също да се отбележи, че арийската раса обхваща цялата индоевропейска група езици, разнообразно модифицирана по географски, исторически, религиозни и други признаци, затова едва ли си струва да се подчертава расовият произход на племената, населили Европа на границата между две епохи. Арийството заслужава внимание само от гледна точка на първоначалните, прадревни предпоставки, заложени в него от божествените водачи на човечеството. Една

от тези предпоставки – най-важната за нашите дни – е, че старогерманското и старославянското население донасят зачатъците на преодоляването на всякакво расово начало.

След като идват в Европа, племената на германците и славяните биват разделени в съответствие с трите задачи, посочени по-горе. Точно „биват“, защото по това време те притежават не само индивидуално, но и национално самосъзнание. Останалите в Централна Европа получават от духовното ръководство задачата да развият автономен „аз“, или по-точно казано: развитието на централноевропейската култура тръгва в тази посока. Тази част от германските племена, които отиват на северозапад – англосаксонците, – получават задачата да развият съзнателната душа. Със съвместното действие на централноевропейската и руската култури се решава задачата за преход от развитието на троичната душа към развитието на троичния дух, и на първо място на духа-себе. Всички останали народи в Европа решават спомагателни задачи по отношение на посочените три главни.

Развитието се движи не само чрез взаимопомощ, но и от противоречията. Затова онова, което се излъчва от Централна Европа, в крайна сметка застава в опозиция срещу нея. В хода на историята започва да нараства груповият егоизъм на меркантилното начало (при англосаксонците), свещеническото начало (при латинците) и военното начало (при галите). Противоречията обаче не бива да добиват убийствен характер. По-важно от тях е общото, което превръща Европа не в „Пан-Европа“, а в комплексен организъм. Той не може да бъде разбран чрез изостряне или отричане на расовите и националните различия. Във всеки от тези случаи стигаме до пълен абсурд, който външно може да се оприличи на намерението на физиолог да изследва човешкото тяло, пренебрегвайки разликата между сърцето и черния дроб и т.н. с мотива, че всичко се състои от клетки или изучава отделен орган без връзката му с другите.

Духовната, национална конфигурация на Европа може

да се разбере само чрез познаване на големите закони на световното развитие. Като най-близки, тук сме изправени пред законите, регулиращи развитието, което преминава от една коренна раса в друга и от една културна епоха в друга. Те могат да бъдат идентифицирани дори въз основа на това, което сме разгледали в изключително сбита форма... (Авторът се е занимавал по-подробно с този въпрос в друга своя работа, която се нарича „Очакваща култура“.) Ако използваме географска карта и начертаем върху нея хода на еволюцията през последните три коренни раси, ще открием много интересен модел, повтарящ се на различни нива. Движението на коренните раси и култури по земната повърхност има вид на спирали: прости или под формата на меандър. В това няма нищо изненадващо, тъй като от древни времена спиралата е известна като символ на развитието, а символите са извлечени от свръхсетивното съзерцание.

Седем подраси образуват древната лемурийска коренна раса. След това, както вече споменахме, имаше скок в развитието. То се премества в района на Атлантида, но по такъв начин, че самото движение на човешките монади от изток на запад ги кара да стоят изправени, човек развива органите на речта и овладява словото.

Седем култури образуват „спиралата“ на развитието в древна Атлантида, която подготвя човека за нова метаморфоза или мутация на езика на биологията. Населението на Атлантида се премества на изток и под влиянието на духовните сили на Земята и духовните сили на Космоса, опосредствани от Земята и цялата планетарна система, човек овладява представното мислене, способността да съчетава мисловния образ

с възприятието. По-нататък, започвайки от центъра на мистериите на Ману, се разгръща спиралата на следатлантските култури. Първите четири от тях се движат от изток на запад, по пътя, по който преди това човекът е станал изправено същество. Този път той се „изправя“ не физически, а душевно развива троичната душа като свое индивидуално притежание (преди е изпитвал инспиращото ѝ действие от Космоса) и съвременната структура на мозъка, която го прави способен да мисли в понятия.

Започвайки от европейската културна епоха, импулсът на духовното развитие отново се обръща от запад на изток, което е от основно значение за всички земни отношения. Този завой означава, че самата астрална аура на Земята започва да улеснява овладяването на индивидуалния дух-себе, прехода от чистото към имагинативното мислене. Преди това действието на духа-себе идва отгоре, тъй като в древните култури човек не се изживява напълно индивидуално. Човекът знаел, че светлината идва от Изток, Ex Orient lux (Светлина от Изток). Затова неслучайно в окултизма казват, че умирайки, човек заминава за вечния Изток. От Изток идва Месията, божественият Логос. Движейки се срещу Неговия приближаващ се към Земята импулс, следатлантското човечество, отивайки на Изток, развива по специален начин, съответстващ на епохата на пълна индивидуализация на човека, способността да събира и осмисля земния опит. Освен това, като се започне от древната индийска култура, човечеството се движи в една посока със слизащия към Земята Христос. В четвъртата, гръко-латинската култура, те се срещат и човекът е изправен пред задачата, формулирана от апостол Павел: Да се научи да жертва своя по-нисш аз и да преживява: „Не аз, а Христос в мен.“

Европейската културна епоха работи за решаването на тази задача. Човекът тук трябва да се научи да идентифицира своя по-нисш аз с вселенския аз на Христос. Затова става необходимо движението на културния импулс да се обърне отново на изток, в смисъла: Ex Okzident lux (Светлина от За-

пад). Овладяването на индивидуалния дух-себе през шестата, славяно-германската културна епоха ще бъде изцяло задача на отделните хора, пожелали енергично да вземат собственото си развитие в свои ръце, преминавайки по пътя на самопознанието и самовъзпитанието под знака: „Царството Небесно се взема със сила“. Нека изобразим описаното от нас под формата на рисунка:

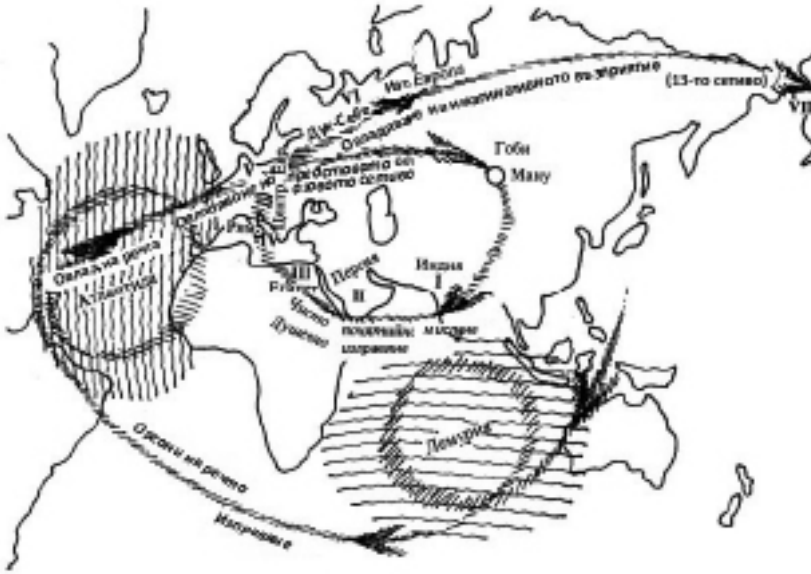

Сега получихме основа за разбирането на духовната задача на Европа. Може би най-значимата роля в нейното решение играе Централна Европа. Тя не само работи върху формирането на индивидуалния „аз“, т.е. над общия синтез на предишното културно-историческо развитие, но освен това трябва да намери сили да обърне това развитие на изток, да го обърне качествено – трансформирайки културното творчество от инспирирано отгоре в чисто индивидуално, което възниква като плод на нисшия „аз“ във висшия аз. Класическата немска философия и гьотеанизмът отчасти формират преходен етап и отчасти вече са плодовете на такова творчество. Всичко останало в Европа, въпреки величието си, е създадено от

импулсите на гръко-латинската култура; в най-добрия случай това е обработване на древното наследство от младия гений на Европа. ***Само гьотеанизмът и антропософията са нови образувания, изцяло принадлежащи към петата културна епоха. Само в тях тя започва да решава собствените си проблеми****;* всичко останало, с малки изключения, трябва да се счита просто за подготовка.

Позицията на Централна Европа и на първо място Германия наподобява „руля“ на „кораба“ на европейската цивилизация. Това, което някога е излязло от центъра на Европа (германски племена) като лъчи по всички страни на света, по същество запазва връзка с духовната задача на центъра и образува своеобразни „спици“ на „руля“ – точки на прилагане на силите за всички народи в Европа в тяхната работа по завъртане на „колелото“ на историята и културата... Нека обясним казаното с рисунка.

Това е общият принцип на взаимодействие между европейските национални култури. Само злонамерен човек е в състояние да намери тук нещо унизително за някоя нация. Освен това законите на развитието предполагат ***появата*** на морал и свобода, но не се ***определят*** от тях. Всяка национална култура има своя специфична задача за решаване в общочовешките задачи, поради което Европа е духовно органично, антропоморфно образувание. В него италианците развиват сетивната

душа, каквато би трябвало да бъде в петата културна епоха, испанците и французите – разсъдъчната душа, англосаксонците – съзнателната душа. (Културата на САЩ има смисъл и значение само дотолкова, доколкото участва в тази работа. Всичко останало в нея е или ненужно, или вредно – авт.) Северногерманските народи работят върху сложен нюанс на феномена на „аза“. Мисията на угро-финските народи е необичайно специфична. Те, като част от монголската раса, мигрират от Атлантида по южния път (през Северна Африка) на изток, след което някои от тях се изкачват на север и по крайбрежието на Северния ледовит океан отново стигат до Европа. Така те, подобно на арийците, не участват в развитието на минали културни епохи. В Атлантида те имат своя културна епоха и идват в Европа по свой собствен начин, внедрявайки се в нея на североизток. На Русия е поверена задачата да стане получател на културния импулс на Централна Европа. Тя ще решава своите самостоятелни духовни задачи в шестата културна епоха и затова живее в очакване на нейното пристигане. Западните славяни са форпостът на тази култура.

Така че да се говори за обединението на Европа в духа на Калерги или панамериканизма означава да се желае бърза смърт на цялата цивилизация. ***Европа е обединена само от духовната, културна задача, която предполага възможно най-голямо разнообразие и уникалност на отделните национални култури***. Взаимодействието, взаимното обогатяване на културите на отделните народи в Европа ще се подхранва още дълго време от инспирациите на архангелите – духове-водачи на народите. Само че тези инспирации ще дойдат не чрез кръвта, а по пътя на индивидуалните духовни усилия. В Европа вече става ***съзнателно*** взаимодействие – не е задължително да бъде свръхсетивно преживяно – на хората, създаващи културата с архангела. Антропософията дава възможност то да се допълни със свръхсетивно преживяване. А тъй като всичко е поставено на индивидуална основа, тогава сами по себе си се създават предпоставките за ***издигане*** на национал-

ния човек до всечовека – за издигане, а не някакви диви произволни скокове, които всъщност се оказват водещи в груповото, идеологическото и медиумистичното.

В наше време е изключително опасно да се игнорира фактът, че културата на човечеството е в преходно състояние от групово към индивидуално съзнание. Тук нищо не бива да бъде подценено или надценено. Във всички оценки трябва да надделее трезвият реализъм, основан на познанието на истината.

Съвременният човек, ако иска да участва в културната еволюция, поема изцяло индивидуална задача. Но в първоначалната позиция тя е оцветена и специализирана от националната култура, а следователно и от цялата душевно-духовна констелация на индивидуалността (чрез кармата). Започвайки оттук, е възможно само с развитието на азовото съзнание издигането до творчество в общочовешки смисъл. Но тъй като човек все още е слаб и това се случва изключително рядко, духовното ръководство, духът на времето, йерархичното същество, което контролира развитието на цялата епоха, специализира общочовешката задача на национално ниво и осъществява своето ръководство чрез архангелите. Затова цели народи са затворени в национална аура с една или друга конфигурация. За нас е особено важно да разгледаме и сравним аурите на руския и германския народ.

Най-важното за разбирането на същността на аурата на руския народ намираме в съобщението на Рудолф Щайнер, направено на 9 април 1914 г., където говори за възникването на Киевска Рус и за финландския епос. В тази лекция той дава рисунка, която без съмнение показва свръхсетивната форма, в която славяните са били затворени като в народна аура по време на миграцията им от югозападна Европа на североизток.

Формата има вид на два контактуващи овала, от които долният е образуван от действията на великия посветен Скитиан, който се въплътил специално за изпълнението на такава мисия някъде близо до Каспийско море. Малко по-късно кул-

турното и религиозно влияние на Византия, проникнало в Русия с приемането на християнството, се добавя към дълбоко окултните действия на Скитиан. Така се появява аурата на Киевска Рус. (За подробности към съобщенията на Рудолф Щайнер тук отново трябва да насочим заинтересования читател и към нашата книга „Очакваща култура“.) Субстанционално тя е предимно с етерна природа. Освен това, на север, действието на етерните ѝ сили отслабва. В горния овал доминират астрални сили, чието действие отслабва (но, разбира се, не спира) на юг, в долния овал. В областта на контакта на двата овала, там, където с течение на времето възниква Москва, аурата придобива сложен характер и формира нещо подобно на това, което отделният човек притежава като душевно тяло, обвивка, в която се ражда самосъзнанието. Южният овал предизвиква у хората настроението на единната душа, което се изразява в характера на южните руснаци, в културата на Украйна. Северният овал допринася за развитието на троичната душа. Така нареченият „душевен ствол“ преминава през цялата аура. Той е възникнал надолу по пътя, по който варягите минавали през Русия към Византия. Те донасят в Русия принципа на държавността и „закваската“ за развитие на азовото съзнание. „Душевният ствол“ е своеобразна ос на националното самосъзнание за всички народи, населяващи Русия.

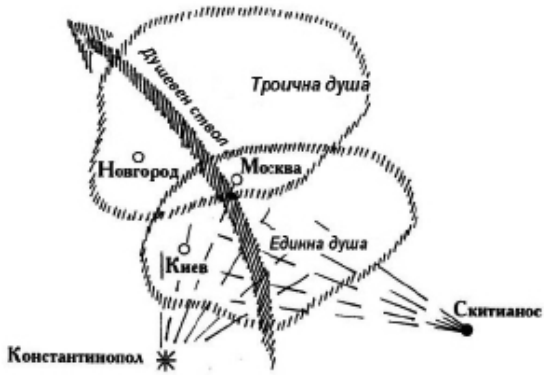

Понастоящем аурата на руския народ, описана от Рудолф Щайнер, отговаря само на европейската част на Русия. Но дори и в онази велика аура, която също обхваща гигантския сибирски континент и азиатските покрайнини на Русия, тя има определящо значение, тъй като определя всичко, което развива руското самосъзнание чрез културата и духовното творчество. (Добре разбирам как идеи от този вид могат да бъдат посрещнати, от една страна, от апологети на суверенизацията, от друга – от привърженици на „съветския монолит“. Духовнонаучният възглед тук не съвпада с мнението нито на едните, нито на другите, тъй като се основава не на доктрини, а на истината, извлечена от духовната реалност. Ще дойде време, когато духовнонаучният възглед за руския въпрос ще стане очевиден, но дано само не е твърде късно – авт.) Останалата част от Русия, повече, отколкото европейската част, е потопена в настроението за очакване на бъдещата славяно-германска култура. Дори климатично огромна част от земята (север, Сибир) е защитена от масово заселване и екологично унищожаване. Това обаче не е бездействието на чакането. Дори азиатските покрайнини на Русия, както казва Рудолф Щайнер, участват в подготовката на бъдещата култура на духа-себе. Но за нас е важно да отбележим нещо друго, а именно че първоначалната аура на Русия има същата конфигурация като аурата на отделния човек – тя е антропоморфна. Подобно на гигантски антропос, руската аура се простира от Черно до Баренцово море.

В една от лекциите си Рудолф Щайнер нарича руснаците „народа на Христос“. Христос е богът на човешкия аз. Всичките Му действия, упражнявани върху човека, са от индивидуализиращ характер. Най-дълбоката заблуда са опитите да бъде преживян като народен бог или като цар. Антропоморфната конфигурация на аурата на руския народ (по-точно аурата на населението на Русия) ни подтиква страстно да търсим образа на идеалния съвършен човек, какъвто ще стане, след като овладее духа-себе. Само чрез такива хора християнството ще премине от етапа на ***подготовка*** към етапа на ***изпълнение***. В

голям мащаб това ще стане възможно през шестата културна епоха, но пътят натам вече е отворен за отделни хора.

За да се развие правилно бъдещата културна епоха, трябва да се промени качествено целият ход на културно-историческото развитие. На първо място, Централна Европа трябва да даде на семето на петата епоха – гьотеанизма и антропософията – достатъчно сила, за да расте, толкова много сила, че от нея да израсте култура, която е по същество различна от тази, която продължава да се храни със „соковете“ от древността и елинизма (а там, където и това не прави, всичко изпада във варварство). Освен това Централна Европа е изправена пред задачата да насочи движението на културата на изток, с течение на времето (което трябва да се извършва активно сега) да предаде там духовни импулси за по-нататъшната им метаморфоза. Без помощта на всички народи в Европа само Германия или дори всички немскоговорещи народи не могат да решат подобни задачи; но Германия е особено подготвена да се справи с тях, което се корени в конфигурацията на аурата на германския народ. За да я разберете, е необходимо да се обърнете към редица съобщения на Рудолф Щайнер. Описвайки Централна Европа, той казва: Там се намира нещо, което „...винаги става и никога не съществува“, там „азът“ търси връзка, всестранно обменя сили със сетивната, разсъдъчната и съзнателната душа чрез взаимодействие с културите на съседните народи (157; 31.10). Затова например Шекспир се разбира по-добре в Германия, отколкото в Англия. Освен това германският народ, според Рудолф Щайнер, навсякъде действа като фермент, тъй като на „аза“ е присъщо колебание в различни посоки. Други народи говорят недоброжелателно за средноевропееца, че той живее на Земята „...за да оре земята и да търси в облаците... Още тук той търси духовния аз... затова в известен смисъл още в земния си път той се стреми, търси как да премахне онова, което трябва да бъде премахнато зад прага на смъртта“ (157; 31.10).

„Задачата на германските народи се изпълнява само от

тези, които вземат възпитанието си в свои ръце“ (186; 8.12). „Фихте, Шелинг, Хегел, които са толкова ругани днес – създават мислене, макар и не духовно, не духовнонаучно, но съдържащо семената на духовната наука; и ако медитирате върху него, то наистина води до духовната наука. Затова германският национален характер трябва да остане подвижен, за да може да се каже: този **е** италианец, този ***е*** французин, този ***е*** англичанин, а този ***става*** германец“ (159; 14.03) „В бъдеще културните историци ще признаят за германския дух такова значение при формирането на новото време, което сега се признава за гръцкия дух във връзка с формирането на древността“. (30, стр. 244).

„Ако нормано-германският елемент би се развил безпрепятствено, сам по себе си, днес би било по-лесно да се приложи онзи правомерен монотеизъм, който не приема само един абстрактен бог, а последователността на йерархиите: ангели, архангели и т.н“. (185а; 23.11).

„Германският дух на народа непрекъснато ту се спуска към хората, ту отново се издига до висшите светове... Благодарение на това в народа трябва да бъдат активирани сили, които в най-висока степен да водят до духовната наука. Когато духът на народа слезе, той силно развива националния характер. Когато се оттегля и оставя националния характер сам на себе си, тогава... това води до знанието, че животът протича между сетивния и свръхсетивния свят“. Фихте е творил в епохата на най-голямото слизане на духа на народа. И само тогава е възможно творчество в такива понятия и идеи, каквито са в азовото същество на Фихте (157; 16.03). Напротив, Яков Бьоме, наричан „тевтонския философ“, „не зависи от духа на своя народ“ (!) (159; 9.05).

Поради липса на място не можем да цитираме всичко, което Рудолф Щайнер е казал за Централна Европа, затова ще се ограничим до малка извадка, достатъчна да се постави проблемът, чието изследване трябва да бъде подкрепено от анализ на цялата феноменология на германския дух, на историята на

немскоезичната култура. Тогава, убедени сме в това (тъй като авторът е свършил отчасти тази работа), ще стане съвсем очевидно нещо, което сега ще бъде изразено до известна степен хипотетично.

И така, внимателното проучване на съобщенията на Рудолф Щайнер за Централна Европа, съзерцанието (в смисъла на метода на Гьоте) на нейната история и култура поражда образа на аурата на германския народ като ориентирана – за разлика от аурата на руския народ – от Земята към небето. Това, което в руската аура образува „душевния ствол“ – оста на формиране на азовото съзнание, – в германската аура е насочено от долу нагоре, от Земята към духа. Гигантски въртящ се и пулсиращ „вихър“ се издига от Земята по оста на аза. Ето как са ориентирани етерните сили на германския народ, което дава на германския „аз“ мощен импулс за духовно изправяне.

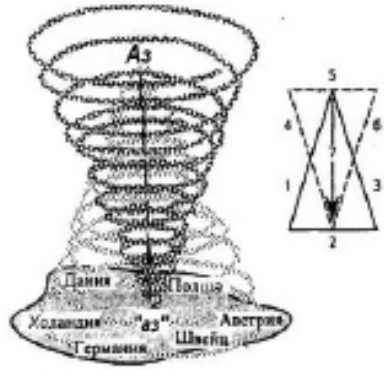

Срещу етерните сили от висините към Земята се спуска „вихърът“ на астралната аура, в който се проявяват инспирациите на духа на народа. Като цяло, ако формализираме конфигурацията на аурата, се формира фигура или по-скоро символ, окултен символ: хексаграм. През 5-та културна епоха този наистина неизчерпаем езотеричен символ принадлежи на Централна Европа, само че сега, за разлика от 3-та, от египетско-халдейско-вавилонската културна епоха, хексаграмът придобива седми елемент, изразяващ тайната на формирането на индивидуалния аз. Окултните символи във всички времена изразяват

чисто духовни, а не национални или политически констелации на развитието. Те не бива да се сравняват с ордените, с военните отличия, които се раздават за цял живот. Още по-малко могат да служат като символи на национализма.

Архангел Михаил някога е бил лицето на Яхве. Сега той е лицето на Господ. Старата звезда на Соломон изразявала състоянието на астралното тяло на човека с групово съзнание. Сега тя изразява характера на аурата на германския народ или дори на цяла Централна Европа, където астралното тяло на отделния човек чрез силата на нисшия „аз“, апелиращ към висшия аз, се трансформира в дух-себе. Наред с индивидуалния стремеж към развитие върви и аурата на народа, на народите на Централна Европа (тук все още е необходимо да се вземат предвид богатите нюанси), затова немецът (а в по-широк смисъл и австриецът, и швейцарецът, а може би и всички народи в Северна Европа) се стреми едновременно да обработва земята и да „търси в облаците“, за да бъде винаги в „ставане“. Духът на народа, сякаш „пулсиращ“, ту се приближава до земята, ту се отдалечава от нея, благодарение на което издигащите се към духа стремежи на германеца ту се формират от националния характер, ту се освобождават от него. В същото време самата народност не действа като групов принцип, а инспирира „аза“, тъй като, слизайки на Земята, астралният вихър не се простира по нея, а се фиксира върху отделните центрове на самосъзнание.

Ако погледнете аурата на германския народ в равнина, тя има формата на двулистен лотосов цвят, както е изобразен на червения витраж на Гьотеанума. В традиционните изображения този лотосов цвят изглежда като свастика, въртяща се от ляво надясно, ***по посока на часовниковата стрелка, от запад на изток*** .

(Чрез развитието на двулистния лотосов цвят човек с нисшия си „аз“ влиза в контакт с висшия, космически аз. Именно тази връзка изразява свастиката. Тя няма нищо общо със символа на кръста. Нейният хоризонтален компонент може да бъде изобразен под формата на раковидна спирала – знака на еволюцията, по време на която човек развива индивидуалния „аз“. Тази спирала е показана на червения витраж като символ на двулистния лотос. Висшият аз се спуска към човека от духа. Затова линията на аза на свастиката може да бъде само мислена, във въображението. Но ако се рисува целият знак, той ще изглежда така:

Езотерично свастиката се изобразява въртяща се от дясно наляво, тъй като в този случай изразява процесите, протичащи в астралния свят. С това изображение трябва да се работи изключително внимателно.

В друг аспект свастиката е символ на лотосовия цвят с 4 листа – авт.)

Така стигаме до дълбокото разбиране защо този древен свещен знак е бил компрометиран по толкова ужасен начин и е запечатан в съзнанието на цялото човечество като символ на злото. (Подобно нещо се прави и с хексаграма). Всъщност знакът на свастиката по право принадлежи на Германия и цяла Централна Европа, ***тъй като Германия е „третото око“ на света, центърът на съвременната цивилизация, чрез който тя може да получи съзнателна свръхсетивна връзка със света на духа***. Най-висшият продукт на централноевропейския дух – гьотеанизмът и антропософията – трябва да се оценява именно от гледна точка на тази задача, а Централна Европа – като фокус на всички сили на човечеството, стремя-

щи се да решат тази задача. ***Да се потиска, да се унищожава Германия и Централна Европа, да се изкривява нейната духовна същност, означава да се прекъсне връзката между земната цивилизация и духа, да се потопи в тъмнината на материализма. Да се изкриви духовната същност на Русия, да се прекъснат нейните връзки с Централна Европа, означава да се лиши светът от бъдеще.*** Това са истините, които на първо място трябва да се разберат, независимо как и доколко е изкривено разбирането на историята и човешките отношения през нашия век.

Същността на всяка културна епоха се определя от естеството на науката за посвещението, която от своя страна винаги се привежда в строго съответствие с еволюцията на човека, на неговата душа и дух. Всеки, който има дори малък контакт с езотериката, знае, че нивата на индивидуалното съзнание са в тясна връзка с развитието на лотосовите цветове в човешкото същество. Двулистният лотосов цвят е в тясна връзка с мислещото съзнание. Затова чрез неговото развиване съзнанието не потъва в транс, а става имагинативно – свръхсъзнание, което в обикновените състояния на човешкия дух се появява само в моменти на вдъхновение.

След двулистния трябва да се развие 16-листния лотосов цвят, разположен в областта на ларинкса. Развитието му, освен индивидуалното самоусъвършенстване, изисква хармонизиране на социалните отношения. Рудолф Щайнер казва, че естеството на всички социални отношения на човечеството зависи от състоянието на 16-листния лотосов цвят. Така нареченият „осемстепенен път“ на Буда в нашата културна епоха трябва да се превърне във всекидневен социален факт, а 16-листният лотос вече може да се развива чрез социални и културни отношения, а не чрез аскетично уединение.

„Рулят“, изобразен по-горе, с помощта на който беше обяснено естеството на необходимото взаимодействие на народите в Европа, е изображение на 16-листния лотос, който преди това е бил изобразяван под формата на така наречената „розетка“ или

„роза“ над входа на романските и готически храмове (виж рис.). В романските църкви „розетките“ често са изобразявани с осем венчелистчета. Те напълно директно разкриват на приближаващия се до вратата тайната на архитектурния замисъл на целия храм, който също е от осем части (виж рис.).

По този начин древният принцип на осемстепенния път на Буда, който е дал на хората учението за любов и състрадание пет века преди въплъщението на Христос, е бил видимо разкрит пред нововъзникващото самосъзнание на Европа. Не бива да се мисли, че сега става въпрос за завръщане към будизма. Не, самият будизъм в метаморфозирала форма се възражда в християнската култура на Европа, където отношенията между хората сега трябва да се изграждат въз основа на добродетелите на осемстепенния път в тяхното ново, съответстващо на християнския път на посвещението, звучене, както го е описал Рудолф Щайнер, който в същото време казва, че от овладяването им зависи степента на развитието на 16-листния лотосов цвят, което, от своя страна, определя мярката на социалната хармония по ***цялата Земя***. Езотеричното християнство синтезира в себе си целия положителен опит от духовното развитие на миналото и го издига на качествено ново ниво, което е съобщено на света от гения на архитектурата на Централна Европа още преди настъпването на 5-та културна епоха. Езотериката на романските готически храмове не отстъпва на езотериката на храмовете на древен Египет. Всеки може да се увери в това.

Например достатъчно е да се извърши геометричен анализ на фасадата на Мюнстера в Страсбург, за да се разпознае образът на индивидуалност, духовно изправяща се чрез развитието на лотосовите цветове, запечатана в архитектониката на храма (читателят, който се интересува от тази тема, може едновременно да разгледа геометричния анализ на обелиска на Сезострис I в Хелиополис; обелиските, както е известно, са осмислен образ на физически изправящия се човек. (Виж Otto Schubert, Gesetz der Baukunst, Leipzig, 1954. Bd 11, стр.

36, 303.)

По този начин имаме пред себе си истинската феноменология на централноевропейския културен импулс, който прониква в цяла Европа и ѝ придава характер на истински жив организъм, където няма както в един механизъм взаимозаменяеми части. И ако пренебрегнем политическите спекулации и идеологическата интерпретация на културата, можем да стигнем до дълбоко разбиране на пълния смисъл на уникалната роля на всеки европейски народ в развитието на културния импулс на нашата епоха, който има своя фокус в човешкия „аз“.

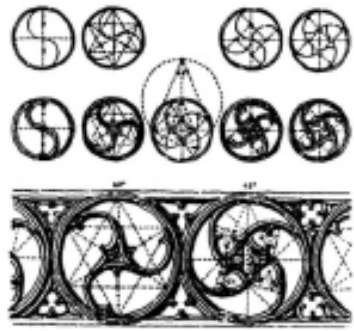

ПАРАКЛИС В КРЮКЕНБУРГ ПОСТРОЕН ПРЕЗ 1124 Г.

ЦЪРКВА В ОТМАРСХАЙМ В ЕЛЗАС, ОТКРИТА В 1049 Г.

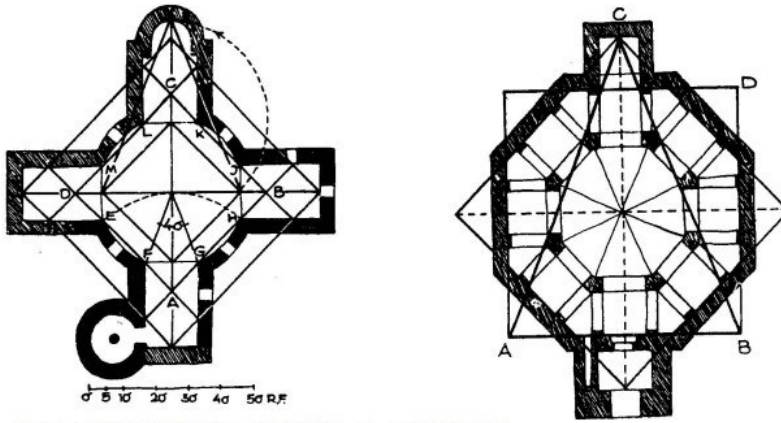

Конструкция на квадрат (A,B,C,D) и октагон (E,F,G,H, J.K.L.M) в кръг с r=20 римски стъпки

От чистото разбиране на същността и значението на централноевропейското духовно творчество, а не от желанието да следваме някакъв национализъм, сме принудени да признаем, че символът на 16-листния лотосов цвят сега също принадлежи на Централна Европа, а не на Изтока. В Централна Европа сега той заема, така да се каже, изходна позиция и оттам се движи във всички посоки на света към останалия свят чрез съвременната духовна работа на народите.

Следващият етап от развитието на индивидуалния дух, на съзнанието е свързан с 12-листния лотосов цвят. Неговият символ до известна степен принадлежи на Източна Европа и на първо място на Русия. Затова Източна Европа със сигурност трябва да участва в културния живот на цяла Европа, а общият европейски културен живот трябва да подготви предстоящата си метаморфоза, която ще се случи по време на прехода от петата към шестата културна епоха.

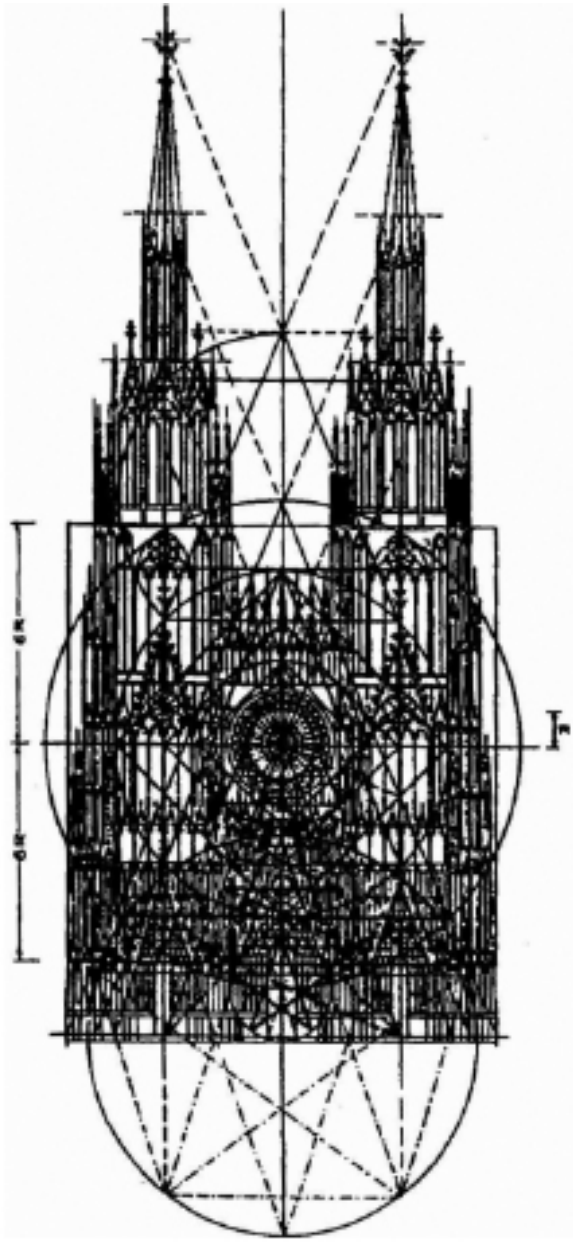

Това е правомерният път на човешкото развитие, който от-

говаря на световните закони. В същото време всеки етап от развитието е придружен от натрупване на инерционни сили, които подтикват културния импулс да се движи постоянно в една посока или да се върти на едно място, да се повтаря безкрайно, да се вкостенява в едно състояние. Ако отново вземем тази витка на еволюционната спирала, която обхваща съвременната културна епоха, тогава можем да посочим основните направления на инерция и застой върху нея. Всъщност всички съвременни окултно-политически сили, които възпрепятстват развитието със своите действия от задкулисието, разчитат на ***частичната правомерност*** на своите стремежи. Изключително важно е да се разбере тази характеристика на съвременната световна борба.

Частична правомерност всъщност се оказва по-лошо от пълната заблуда, тъй като се корени в законите на развитието, но им препречва пътя.

И така, ***идеологията на Рим, йезуитизмът*** изхожда от това, че Пришествието на Христос се е случило в онази епоха, когато преобладаващото мнозинство от човечеството е живяло в групово съзнание. Тогава разсъдъчността на Рим е върхът на индивидуализацията. И тъй като Рим приема християнството, тогава цезаро-папизмът трябва да бъде признат за най-висшата форма на обществен и религиозен живот. Идващото от север, според Рим, носи само разрушения и хаос. В далечното минало варварите, дошли от север, унищожили прекрасната Империя – цвета на цивилизацията, а по-късно, с реформацията си, нанесли непоправими щети на най-съвършената християнска църква. Латинската раса, повече от всяка друга, е приспособена да носи християнството на света. Основният враг на християнството е Централна Европа с нейния примамлив зов за знание, секуларизация, свобода, а също и нейното производно: англосаксонският свят, изпаднал в материализъм.

Англосаксонският политически окултизъм разчита на хилядолетната традиция на културното движение от изток на запад. Тук водещите окултисти казват (без значение къде

и под каква форма): Ние сме най-правомерните наследници на грърко-латинската култура. Самите богове, звездите благоприятстват в стремежа ни да управляваме света. Латинската раса е остаряла и трябва да изчезне. Централна Европа само тъпче на място. Заради нея губим време. Тя има известен принос за културата, но трябва да се държи здраво в ръце, нейният консерватизъм да бъде унищожен, икономически да бъде отслабена, политически парализирана, така че да не пречи на завземането от Америка на принадлежащото ѝ по право световно господство. Що се отнася до Източна Европа, нейното значение е главно в запаса от генетични сили, които са сериозно подкопани в останалата част на света.

Скандинавската идеология се появвява като страничен ефект от движението на културните импулси от южната част на Европа на север. Тя е невероятно реакционна, тъй като апелира към възстановяването на древната Хиперборейска и дори Полярна коренна раса. Само Луцифер знае дълбоката цел и съдържание на тази идеология. Човешките ѝ носители просто мечтаят и са обсебени от нея, тъй като съзнанието на

никой от тях не е в състояние да изгради поне някакво смислено отношение към това силно духовно, лишено от абсолютно всички свойства на индивидуалното, планетарно съществуване на човечеството като единство. Скандинавската идеология има и ариманически компонент: стопанката на Севера Лухи (Калевала).

И накрая, ***идеологията на евразийството***, която става все по-популярна през последните години, представлява пагубно намерение преждевременно да се докара шестата културна епоха, да се остави поне частично да настъпи преждевременно, в напълно неподходящи за нея условия, за да изтощи жизнените сили на източноевропейските народи и да ги направи неспособни за културно творчество, когато настъпи времето на славяно-германската културна епоха. Ето защо сега в Русия окултистите повтарят навсякъде за настъпването на епохата на Водолея през следващия век. В евразийството имаме работа с повторение на импулса на средновековната академия Гондишапур. Евразийците възнамеряват да прехвърлят мост от Рим директно в Москва (в „третия Рим“) и по този начин да изключат от развитието цяла Централна Европа. Тук трябва да се търси източникът на двете световни войни, в които на първо място успяват да сблъскат Германия с Русия.

Рим гледа на евразийството с двояко чувство. От една страна, „третият Рим“ му е конкурент, тъй като, както се казва, и първите два са напълно достатъчни. От друга страна, Рим вижда в Източна Европа и Русия ефективно оръжие в борбата срещу Централна Европа и Америка. А американците виждат Русия като мощно оръжие в борбата им срещу Рим, Европа и Изтока в широкия смисъл на думата.

Привеждайки в системата всичко казано дотук за окултно-политическата картина на света, ние получаваме образ на подреждането на основните духовни сили на световната арена, във връзка с истинските задачи на развитието (рис.).

На рисунката под формата на малкото вътрешно колело е представено „колелото на историята“, което страните от

Европа и цялата Земя, със съвкупни културни, социални и исторически усилия, постепенно обръщат от запад на изток, създавайки приемственост и метаморфоза на културните епохи. На всички тези правомерни усилия се противопоставят в една или друга степен обединените сили на антидуховните и антиисторическите импулси (външен кръг; виж рис.). Приключва периодът на отделното им формиране, което бележи появата на азурическите духове в политическия и културен живот на човечеството. През 20. век единството на тези сили се проявява съвсем определено. По отношение на него събития като войната на Германия със САЩ и Русия са само външно противоречиви и в същото време само епизодични явления по пътя на тези сили към една цел: да обърнат цялото развитие на човечеството назад, за което на първо място те трябва да парализират Централна и Източна Европа. В единия случай тази цел се обслужва от войни, в другия – от обединението и смесването на всички народи в Европа, а след това и на расите, в един вид сива маса. Предвидени са и други методи за действие.

Свастиката, издигната като политически знак над Германия, изразява (за запознатите) това единство. Тя сочи движение в посока срещу времето, в което се извършва еволюцията; езотеричното значение на свастиката е пренесено във външния план на историята; оттук произлизат всички идеи за „сакрализация“ (вж. глави 17 и 18) на обществения живот.

В противовес на това, правомерното движение на развитието на плана на историята и културата се изразява чрез свастика, въртяща се по посока на часовниковата стрелка. Тя е знак за постепенното отваряне на двулистния лотосов цвят по екзотеричен път, според овладяването от всеки отделен човек на свободата и моралната автономия, когато човек ще черпи мотиви за своите действия от света на моралните интуиции, както е описано от Рудолф Щайнер в неговата „Философия на свободата“.

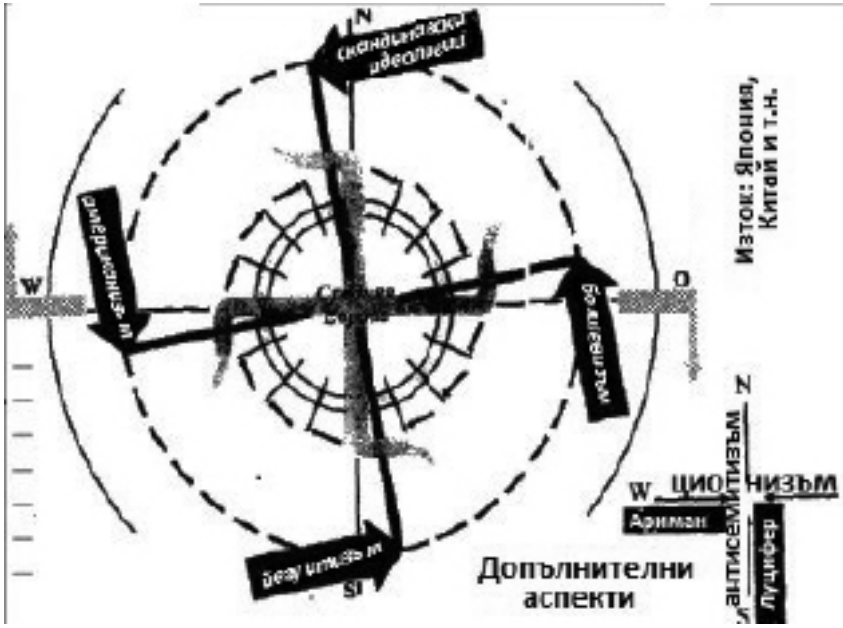

Нарисуваната от нас картина би останала недовършена, ако не покажем връзката ѝ с висшия духовен план. Рудолф Щайнер казва следното за нея: „Четири мощни възвишени образа стоят в мировото пространство по четирите посоки на света, образувайки космически кръст. Те ръководят мировите процеси, контролират ги и са служители на Този, Който е самият живот на Слънцето (т.е. Христос). Те се сменят в хода на космическите дни, бидейки инспирирани от духа на Слънцето. Те са прасилите, които се отразяват в пространството и в човешката душа в три сили: мислене, чувство и волеизява“ (265, с.336). Техните образи са същностите на четири архангела. Следващата рисунка показва основните принципи на тяхното функциониране и връзката им с четирите празника в годината. Михаил, който стои на изток, съединява в себе си силите на тримата други архангели, Той е „лицето на Бог“. Инспирирайки, той кани човека за сътрудничество. Действайки от свободното поставяне на определена цел в духа на намере-

нията на Архангел Михаил, човек става носител на принципа „Светлина от Запада“.

Четирите сили на политическия окултизъм, затваряйки се в кръг, се превръщат в инструмент на материалистичната, ариманическа змия Митгард, която, обхващайки Европа във все по-разширяваща се примка, се стреми да изолира нейния духовен културен живот от помагащите действия на четиримата водещи архангели. Ето защо силите на политическия окултизъм се стремят да запълнят мислите, чувствата и мотивите на хората с техните идеологии, да ги потиснат с помощта на масово внушение.

Това в много сбит вид е методологията на съвременната политология. Тези, които не я владеят, са обречени да се занимават с празни спорове и вражда. Що се отнася до онези, чиято национална гордост е наранена от истинското състояние на нещата, може да им се каже само едно: Бъдете търпеливи, ще дойде време, когато Германия ще изпълни своята културно-историческа мисия и след това ще се оттегли в сянка, ще отстъпи място на другите. Но не дай Боже това да се случи сега.

Защото в този случай тайните общества на Запада биха успели да отклонят културния импулс от контакта с духа-себе, за да го принудят да се придвижи по-нататък на запад. В този случай петата културна епоха, където англосаксонската раса дава тона и има основание за това, може по някакъв начин да бъде „увековечена“ и да ѝ се даде един вид ариманическо безсмъртие. В този случай, според Рудолф Щайнер, въпреки че ще дойде шестата културна епоха, тя ще бъде преместена в Южна Америка и ще има условен характер. Тогава само най-силните по дух биха могли чрез чисто посветителски усилия да овладеят индивидуално духа-себе. Що се отнася до останалите жители на Земята, тогава наистина „скърцането със зъби“ ще бъде тяхната участ. Формирането на злата раса, предсказано от Апокалипсиса, ще върви с ускорени темпове. Черномагьосническите мистерии на Таотл отново биха набрали сила.

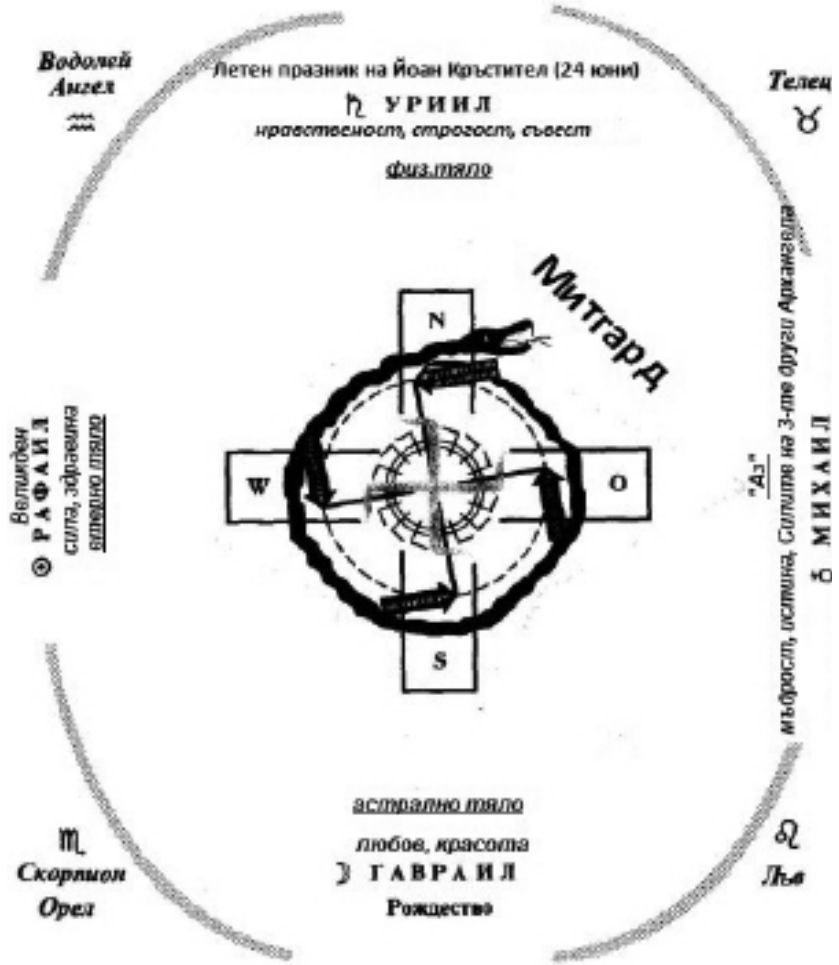

Признаци за такова възможно бъдеще се появяват още през нашия век, тъй като в него се решава как ще протече цялата по-нататъшна еволюция на Земята. Тези, които не се боят от знанията, са в състояние да разберат всичко това сами. И не бива да се учудваме, че всички демони на злото се отприщват, за да стъпчат Германия, да парализират духовно Русия и да отклонят цяла Европа от решаването на нейните духовни задачи. Публикациите на панамериканистите, цитирани по-ра-

но, говорят красноречиво за това; тяхната същност се състои от световни лъжи, изкривяване, манипулиране на историята на народите. Който продължава да таи илюзии за абстрактния хуманизъм, нека сам да ги прочете. Има много книги от този вид. За когото книгата на Т. Кауфман не е аргумент, нека прочете друг американски „мъдрец“ – Луис Ницър. В книгата си „What to do with Germany“ („Какво да правим с Германия“), публикувана през 1944 г. (Труман искал всеки американец да я прочете, Айзенхауер е принуждавал своите офицери да я конспектират), той задава въпроса: Какво да правим с „милионите убийци“, с „престъпния народ“, чиято духовна култура, всичките ѝ творци, включително Фихте, Новалис и др., дори и народните песни са проникнати с биологичен милитаризъм? Възразяват ни, разсъждава авторът: „Не можете да осъдите цял народ“, „Не можете да унищожите 80 милиона“ и т.н. Но какво да правим с тях? Ако е невъзможно да се унищожат, тогава може би трябва да ги подложим на „расова стерилизация“? Ако 20 хиляди лекари извършват по 25 операции на ден, тогава цялата процедура на стерилизация за около 50 милиона германци, способни да имат потомство, ще отнеме около три месеца. Е, за жените ще трябва да се отдели малко повече време. При естествена смъртност от 2% на година в течение на две поколения германската нация би изчезнала от лицето на Земята.

Според автора обаче такъв проект все пак ще трябва да бъде изоставен. Защо? Да, защото тогава германците ще се смятат за мъченици и най-важното е, че могат да възникнат масови въстания! И накрая, чрез стерилизация е възможно да се реши съдбата на бъдещите поколения германци, но не и на тези, които живеят сега.

Няма да преразказвам цялата книга, вместо която би било по-добре американските „мъдреци“ да напишат друга: „What have we done with America“ („Какво сме направили с Америка“), а в края на главата ще кажа само това, което трябва да стане ясно на всеки здравомислещ човек – че само чрез

разобличаването на този вид лъжа се открива пътят към преодоляване на национализма и шовинизма. Тъй като са отдалечени в миналото, източниците на световните лъжи придобиват характера на непоклатими и някак традиционни истини. Все по-трудно става проникването в тях, а и „превъзпитаното“ човечество все по-малко иска да коригира нещо в тях. Както казва поетът:

Но, господа, безумие нима е
да търсиш щастие за цял народ?
Велик е, който кара да мечтае
за радост целия човешки род![4]

Не се ли превърнаха тези думи в последната универсална догма, върху която всички воюващи световни сили, всички противоречия на цивилизацията се сближиха мирно? Е, ако някой „не може да заспи“ и има достатъчно сила да стигне до някакви „източници“, там той изпитва само ужас. Но му става ясно, че независимо дали съвременникът иска това или не, той е изправен пред избора: или да гради „хуманното общество на бъдещето“ върху ужаса на свръхипертрофираната лъжа, или да захвърли нощната си шапчица и да използва всичките си сили, за да намери истинските основи на живота, за да не преживее след физическата си смърт още една, къде по-страшна – душевна. Няма нужда да се доказва колко е необходимо да изберете второто, дори ако ви обявят за „фашист“, „шовинист“, „мизантроп“ и т.н. Бъдете спокойни, самият княз на този свят разбира, че той е духът на лъжата. Така че нека поне в неговите очи да не бъдем глупаци.

[4] Пиер-Жан Беранже, 1780-1857, „Лудите“ (превод от френски Пенчо Симов) – б. пр.

Русия и „социалистическият експеримент“

За разбирането на съдбата на Русия през 20. век е особено важно познаването на картата, която през 80-те години на миналия век фигурира в окултните общества и на която думата „Пустиня“ стои на мястото на Русия. И до ден-днешен оставаме свидетели на това как от Русия правят пустиня. Процесът не е приключил. Сега се оказва, че има две фази. За първата фаза е измислена конфронтацията. Рудолф Щайнер говори за това още преди февруарската революция от 1917 г., което прави съобщението му особено ценно. В лекция от ***15 януари 1917г.*** той казва: „Ако някой иска да установи търговско-индустриално световно господство, за това основната област трябва да бъде разделена на две... търговията не може да съществува без противоположна област... Това е глобална, гигантска мисъл на окултните братства, за които говорих. Това е глобална, гигантска мисъл – да се създаде противоположна област, в сравнение с която всичко останало се оказва милост, противоположност между британската (сега можем да кажем – панамериканската – авт.) търговска империя и това, което се получава от руснаците с действащата в тях чрез спиритуалните заложби подготовка за 6-та следатлантска култура... тривиално казано, трудно е да си представим по-добър противоположен полюс... от руските славяни, които в бъдеще очевидно ще бъдат още по-малко склонни да се занимават с професионална търговия, отколкото са сега... Ние имаме работа с разделението на света...“ (174; 15.01). И по-нататък Рудолф Щайнер описва естеството на „миролюбието“, с което англосаксонската търговия действа в света; вече цитирах тази мисъл по-горе.

Това всъщност стои зад фалшивата реторика и безсрамната пропаганда на Ленин, Троцки и „другарите“, които обявиха цялото човечество, с изключение на пролетариите – което също беше лъжа – за враг на новата власт. Но нека видим какво още се крие зад кулисите на тази измама.

В книгата си „Очакващата култура“ показах онези събития от края на 18. и началото на 19. век, които послужиха като прелюдия към революциите от 20. век в Русия. Говорих там за политизирането на определена част от руското масонство. То става възможно благодарение на английското влияние. Фактът, че масонството е донесено в Русия от Англия, вече е дискутиран. Ето още едно доказателство в допълнение към вече казаното. Т. А. Бакунина, която е изучавала историята на масонството в Русия, от приятелска на масонството позиция пише: „...виждаме капитан Джон Филипс като първия велик майстор на Русия, назначен от Великата Лондонска ложа. Десет години по-късно той е заменен на този висок пост пак от англичанин, генерала на руска служба Джеймс Кийт... името му се прочува като основател на масонството в Русия.“[5]

От 1745 г. постът на велик майстор в Русия преминава към руснаците, формира се направление с духовни търсения (Елагин, Новиков, Шварц), но английското влияние е по-широко. В края на 19. век политизирани ложи буквално оплитат цяла Русия. Те действат като борци за равенството на евреите и по този начин ги привличат на своя страна. Чрез ложите те започват да подготвят революцията. През 1905 г. се провалят – армията ги подвежда. Тогава специално се заемат с нея. Във висшето общество работата по включването в ложите се извършва от френския окултист Папюс (приятел на царското семейство!)

До началото на световната война почти всички генерали (включително генерал Алексеев, началник на генералния щаб на руската армия, а след това и ръководител на бялото движение), най-висшата аристокрация – князете Юсупови, Трубецки, великите князе, – всички са в ложите и по един или друг начин помагат за подготовката на революцията.

Това е голямо съблазняване на Русия и тя не го съзира. Руските „нибелунги“ (водещи своя произход от норманите

[5] Т. А. Бакунина. Руски свободни зидари. Париж, 1934, стр. 35.

или пък са преки потомци на германските „нибелунги“) носят в себе си твърде много сили на упадък и разложение. Разнообразната интелигенция, която не успява да развие силата на индивидуалния „аз“, не е в състояние да разграничава правомерния стремеж на руския народ към социална реорганизация на обществото от намеренията на „бесовете“ на марксизма и атеизма, описани от Достоевски.

Подмяната е забелязана чак между февруари и октомври 1917 г., но е твърде късно. Временното правителство, съставено изцяло от членове на ложите, провежда нещата по такъв начин, че неутрализира всички защитни функции на държавата и ***предава*** властта на болшевиките, чиято върхушка също се състои от членове на ложите, но от по-радикално направление.

Който се затруднява да разбере руските събития от онова време, нека изучава иранската революция, която се състоя в наши дни. В нея се разигра буквално същия сценарий, според който Русия беше смазана. Първо там имаше буржоазна революция, която свали шаха. Създаде се временно правителство. Главата му беше копие на Керенски; същите бяха и другите членове на правителството. След това в страната се „импортира“ фундаменталист, който този път не беше обучен в Цюрих, а в Париж, и който изглеждаше, че говори от името на исляма, а не на марксизма, но всичко това не е нищо повече от специфика. Основната цел на вожда е една и съща: да унищожи тотално страната отвътре. Главата на временното правителство, подобно на Керенски, изчезва в чужбина и за него забравят (и това на фона на преследването, на което беше подложен шахът, който имаше „дързостта“ да емигрира). Тогава Иран започва многогодишна война с Ирак (своеобразен аналог на Втората световна война), чиято основна цел е възможно най-голямото унищожаване на жива сила от двете страни и допълнително разрушаване на икономиката. Последва разрив на отношенията между европейските държави и Иран, след това признаването му и т.н. (Германците трябва да изучават по-внимателно събитията в Ирак, защото в плановете на све-

товните сили това е един вид арабски аналог на Германия.)

В революционните събития в Русия, паралелно с болшевишките кадри, чието централно ядро се обучава в ложите, йезуитите също взимат активна роля в задкулисните машинации. Вече казах веднъж, че методът на техните действия е такъв, че позволяват на масоните да постигнат първоначалните си цели, а след това им излизат в гръб, проникват вътре и оттам завземат властта чрез замяна на носителите ѝ със свои представители, без да пипат самата структура на властта (Алегорично, в наше време това се разказва широко в научно-фантастичните романи и филмите на ужасите, където „космическите извънземни“, „демоните“ по различни начини завладяват земната цивилизация отвътре – замествайки хората, превръщайки ги в обсебени и т.н. – авт.) Такъв сценарий е подготвен още по времето на въстанието на декабристите през 1825 г. Успоредно с работата на масоните, и йезуитите подготвят въстанието чрез „Обществото на обединените славяни“. (Интересна подробност е, че в антропософските инициативи, движещи се от Запад към Сибир, все по-често се чува позоваване на декабристите. Това не се чува от ухото на западняка. За нас изглежда различно. С цялата поляризация на силите, настъпила у нас през последните години, и от десните, и от левите е запазен старият стълб на съветската идеология, че декабристите са предшествениците на болшевиките, „обновителите“ на Русия и почти я „спасяват“ през 1825 г. – авт.)

През 1917 г. мащабът на заговора е различен. Достига се нивото на световните отношения. А щом се достигне този мащаб, задкулисните манипулатори губят контрол над тях. ***Тогава никой не знае как ще приключи замислената авантюра***. Това се случва и в Русия. След като взимат властта, троцкисто-ленинистите са принудени да отстъпят и въведат отново елементи на капиталистическата икономика. А в този случай, въпреки всички сътресения, преживени от Русия, възниква опасността тя отново да се изправи на крака и да се отърси от „социалистическите експериментатори“. Надеждата за духов-

но освобождение се появява сред широките народни маси. В милиони обикновени хора се събужда желание за културна работа, за участие в социалната трансформация на обществото на принципите на равенството и свободата. Трябвало е да се направи нещо по въпроса. И тогава в центъра, където „равините и монсеньорите са в пълно съгласие“, е решено да се прехвърли ръководството на експеримента в ръцете на йезуитите. Техни представители са Сталин и неговите приближени. Сталин е вербуван още по времето, когато е учил в духовната семинария. Още тогава тайни представители на католическото „лоби“ в православието виждат „изключителния“ според тях юноша и го внедряват сред болшевиките. В художествена форма (и как може да бъде иначе, щом йезуитите не оставят документи след себе си?) тази история е описана от Вл. Максимов, бивш съветски дисидент, в романа „Карантина“.

Железните челюсти на „военния комунизъм“ щракват за Русия, като започва ужасният процес по разрушаване на руското село. Старите експериментатори не подхождат на новия ход на събитията. Решено е да бъдат пожертвани, превръщайки ги в образ на вътрешния враг, тъй като външният враг остава от другата страна на непроницаемите граници и неговият образ заплашва да избледнее в съзнанието на обърканите маси. Изключение е направено само за Троцки. Той е един от малцината, които в старата върхушка притежаваха абсолютна неприкосновеност, което означава, че е част от най-висшия кръг на световната власт. По-късно обаче той така или иначе е унищожен, но ми се струва, че сам си е виновен – не е искал да се държи толкова тихо като Керенски.

Всички познати ни от историята на КПСС троцкисти, есери и кадети всъщност са само параван, зад който се крият червените ложи. Сега „десните“ пишат открито за това в Русия, за да скрият естеството на силите, дошли на власт заедно със Сталин, и в същото време малко да „поизмият“ престъпленията им.

Започват съдебни дела и разстрели на ръководствата и членовете на тези партии. Много от тях са изпратени в концентрационни лагери, които те самите създават. Доста често това са „деца на Ахасфер“ (По отношение на този безспорен факт ще се позова и на изявлението, направено от Уинстън Чърчил през 1919 г.: „Не е необходимо да се преувеличава ролята, изиграна в създаването на болшевизма и участието в руската революция на интернационалните евреи-атеисти. Нещо повече, (нейни) вдъхновители и движеща сила са еврейските водачи... А по-голямата част от терора, установен от Извънредната комисия за борба с контрареволюцията (ЧК), е извършена от евреи, а в някои случаи и от еврейски жени.“ – Авт.)... Замисляйки да организират кървава баня за Русия, авторите на „експеримента“ не вярват особено на руснаците, като предполагат, че те могат да не издържат на „величието“ на задачите за унищожаване на сънародници. Хора с болна психика били използвани като директни убийци. Подготвен е мистериозен полк от „стрелци латиши“, създаващ впечатление за орден на професионални убийци, напълно лишени от съвест. С такива кадри започват да „експериментират“ в „социалистически“ дух.

Интересно е, че когато сега в пресата или по телевизията започват да говорят за родните на репресираните някога „диктатори на пролетариата“, много често те се оказват евреи. Затова се правят дори опити да се даде антисемитска интерпретация на сталинизма, но трябва да се внимава, тъй като започва да се разкрива дълбокото задкулисие на болшевизма. Наистина тук нищо не може да се направи. Да вземем например факта, че вторият човек в държавата при Сталин е Каганович, почти всички приближени на Сталин имат еврейски съпруги и т.н.

Все пак би било грешка да обвиняваме за болшевишката революция само евреите. Да, ядрото на заговорниците и изпълнителите са вербувани сред тях, но това, което започва в средата на 20-те години, показва, че те са били просто инструмент в нечии ръце. В епохата на масовия терор постра-

дват всички поред, без разлика на пол, възраст, религия или националност. Това наистина е така: в случая с убийствата болшевиките винаги са били интернационалисти. Когато стига до Латвия през 1940 г., „ценният“ принос на „стрелците“ ѝ за каузата на революцията не смекчава съдбата на нейния народ нито на йота. В подземията на ЧК има както германски, така и испански и всякакви други комунисти. Оцеляват само онези, които са достатъчно хитри и разбират дълбоката промяна в ръководството на „експеримента“. ***Полезно е да се разбира всичко това не заради разпалването на етническа омраза, а за да се научи ужасният урок и да не се повтарят старите грешки, които са фатални за всеки, който ги прави***. А именно пред тяхното повторение, но в още по-голям мащаб, сега стои светът.

Това, което идва със Сталин, сега се опитват да го „пребоядисат“ в „наистина“ национално представителство на Русия, уж загрижено за нейната историческа роля, превърнало Русия в световна сила. Но сега знаем, че ленинизмът-сталинизмът е предвиден като явление още преди началото на „експеримента“ – да се създаде конфронтация между Америка и Русия. Това, което е предопределено за Русия в тази конфронтация, може да бъде изразено с помощта на рисунка.

Всичко започва с това, че с помощта на ленинизма-сталинизма Русия е „отписана“ от нормалния ход на световната история, изключена от цивилизацията (това е значението на думата „пустиня“ на онази карта), поставена на „кола на мъченията“ на „зейналите висини“ (изразът принадлежи на Александър Зиновиев). Започна унищожаването на народите и основното е борбата за оцеляване, тъй като всички хора поголовно са ***лишени от правото на живот***. Държавата започва да решава на кого да го остави и на кого да го отнеме.

След смъртта на Сталин започва епохата на Хрушчов. Русия като че ли тръгва паралелно с общия ход на историята, но в действителност всичко остава в сферата на социално-икономическата фантастика, напредък към „зейналите висини“. В

същото време дори опитът да се върви паралелно с историята приближава съветските условия до реалността и започва период на стагнация.

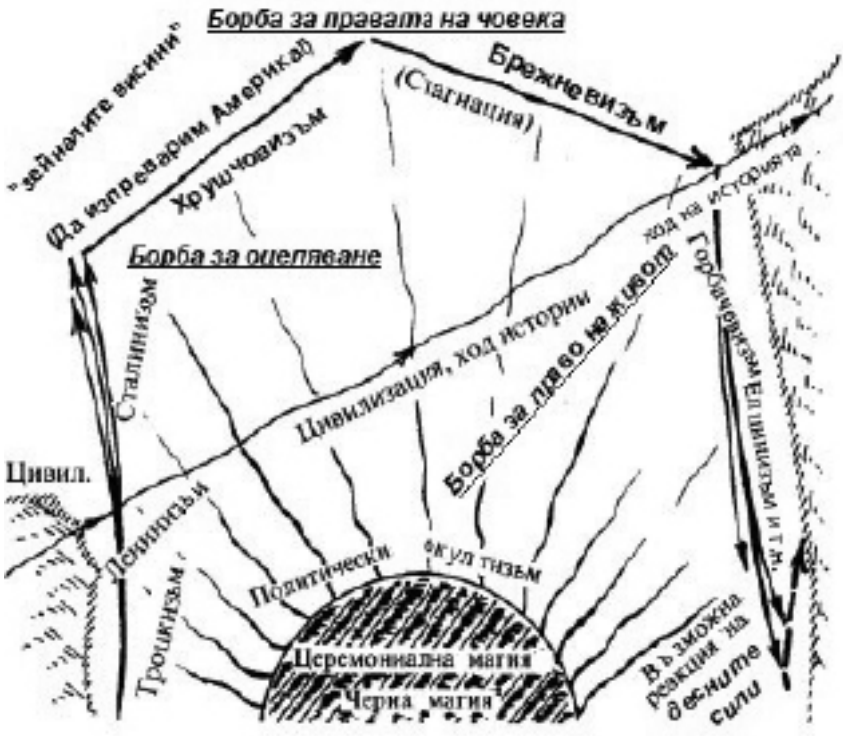

Драконът започва да се задъхва и се появява надежда за освобождаване. Това се изразява в борбата за граждански права. Отново, както по времето на НЕП-а, има опасност Русия, въпреки всичко, да се изправи на крака. Тогава целият „експеримент“ е модифициран още веднъж. Ръководенето му е отнето от йезуитите и предадено на представителите на западните братства. Външно те сякаш продължават борбата на дисидентите да върнат Русия в лоното на световната цивилизация и култура, но всъщност започва тотално унищожаване на средствата за производство, което заплашва самото оживяване на Русия.

Под сурдинката на перестройката, ***като национално образувание нас окончателно ни отстраняват от световната история***. Всички етапи на събитията през последните години се ръководят от политическия окултизъм, произлизащ от все същото черно ядро на планетата – церемониалната черна магия. Всичко това, разбира се, изглежда мрачно, но не може да бъде иначе, ако разберем, че хекатомбите от трупове в нашата епоха са издигнати не поради случайни обстоятелства. Нека само си представим какво трябва да носят в душата си хората, които замислят и извършват подобни експерименти. Човек трябва само да разбере това и всяко желание да следва политическия окултизъм изчезва. А възможности за разбиране се предоставят на всяка крачка.

Английските деца наскоро бяха попитани как се отнасят към филмите на ужасите. 85 процента от тях отговориха, че филмите влияят лошо на поведението им; 35 процента заявиха, че филмите ги тласкат към извършване на престъпления. Така свидетелстват ***децата!*** А какво правят възрастните? Продължават да ги тъпчат с тези филми. Не е ли ясно, че безчовечността се насажда по план?

По време на „социалистическия експеримент“ в Русия, независимо от всички негови перипетии и кой кого изтребва, непрекъснато действат две сили: западните тайни общества и религиозно-политическото романство. От време на време някой взема връх над другите, но борбата никога не завършва с пълната победа на едната страна; това дори не е в плановете. Едната страна печели – идва икономическо и духовно отхлабване, другите печелят – НЕП-ът се заменя с „военен комунизъм“. Периодичната им смяна отдавна е видяна от дисидентите. Но също така важно е да се види ядрото, което остава непроменено при всяка промяна.

Покрай службата си имах възможността дълго време да се въртя едновременно в научните среди и в най-висшата сфера на съветските профсъюзи (Тази организация тогава имаше около 120 милиона члена и по брой вероятно стоеше на второ

място в света, след католическата църква – авт.) и да наблюдавам процеса на формиране на съветската политика. В същото време задълбочено изучавах историческата симптоматология в антропософията. Скоро, с учудване, започнах да различавам, че системата на властта в Съветския съюз изобщо не е монолитна; две сили в нея са доста силно противопоставени една на друга. След това разбрах, че в модифицирана форма, но абсолютно еднаква по дух, ни управлява една сила, която в западния свят се нарича йезуитизъм. Главните ѝ крепости са синдикатите и армията. В тях, както и навсякъде по света, тази сила насаждаше дух на субординация, авторитаризъм, безпрекословно подчинение, заиграваше се с националните чувства, а пастирският дух царуваше по отношение на „стадото“ на „малките сили“ – работниците, които безмилостно бяха доени и водени на паша с железен остен, но в същото време повсеместно се подчертаваше, че шефовете им са родни бащи, които не спят нощем, грижат се за тяхното благосъстояние и др. Когато излезе книгата на Виктор Суворов „Аквариум“, моите предположения не само се потвърдиха, но научих и нещо друго, че тази сила дори има свое разузнаване в ГРУ – таен орден със своеобразен ритуал на посвещение, за което Суворов обаче само загатва.

Членовете на западните тайни общества държат в ръцете си Академията на науките, журналистиката, медицината и висшето образование. Партията и КГБ сякаш са разделени на две. В училищното образование и в марксистката атеистична пропаганда двете сили работеха заедно. На нивото на голямата наука (атомната физика), въпреки цялата драконовска секретност, винаги е имало учени, които от Запад посещават Съюза със същата лекота, с която ние вътре в Съюза можехме, да кажем, живеейки в Москва, да посетим Киев.

Цялата 75-годишна история на Съветския съюз е израз на съжителството и борбата на тези две сили. Периодите на сравнително спокойствие означават задкулисна подготовка за реванш на силата, която в дадения период е била отведе-

на на втори план. Винаги организирането е по-лесно в нелегалност! Управляващата сила е пред очите на всички. Върви тайно превербуване на агентите ѝ, постепенно заместване на „чуждите“ хора с „наши“ на отговорните постове. Когато подготовката приключи, намиращата се в нелегалност сила преминава в офанзива и външният свят наблюдава как настъпват промени в Съюза. Така още в началото, през 1917 г., когато с помощта на западните тайни общества болшевиките подготвят своя преврат, водят гражданска война и масов терор, а зад гърба им пройезуитската групировка готви завземането на властта отвътре. Този процес е подробно описан в публикувани източници.

По време на управлението на Сталин прозападната групировка събира сили в нелегалност. (Известният дисидент генерал Григоренко написва книга със забележителното заглавие: „Под земята можеш да срещнеш само плъхове“.) Първият опит за завземане на властта е направен при Хрушчов. По-скоро това е един вид „разузнаване в бой“. То е обречено на провал, тъй като опозицията има малко (както казват сега) от своите „агенти на влияние“ в армията (аналогия с 1905 г.). След период на „междуцарствие“, „десните“ отново постигат реванш, но сега управляват по-меко, отколкото при Сталин, тъй като тяхното господство е подкопано. „Левите“ продължават работата си в поредицата: Андропов-Горбачов-Елцин. С възцаряването им „десните“ преминават в нелегалност и сега вършат там същата работа, както „левите“ преди. Както и преди, тя протича по-ефективно, отколкото на повърхността, както се вижда от „конгресите“ на „народните депутати“, сесиите на парламентите през периода на перестройката. Наблюдавайки всичко това, човек може да запита: А защо едната сила не може окончателно да победи другата? – Защото това не се допуска от третата сила, която допуска „диалектическото“ взаимодействие на двете производни сили.

Дълбоко съм убеден, че неведението относно същността на случващото се в света е основният източник на всички

бедствия. Рудолф Щайнер казва, че Ариман не може да издържи, ако хората започнат да виждат присъствието му, да го разпознават. В Русия мировите процеси протичат по-открито, отколкото на Запад, тук е по-лесно да се разпознае тяхната природа. (И е за съжаление, че когато в Дорнах исках да говоря за симптоматологичните основи на перестройката, имаше само 10-12 души, които искаха да ме слушат. А когато посетих Бернския институт и говорих за Изтока, след няколко фрази ме сметнаха за десен националист и разговорът загуби всякакъв смисъл – авт.)

В настояще време силите, дошли на власт, ***съзнателно*** унищожават всички сфери на живота. Това може да бъде доказано чрез анализ на ***постановления, укази, изменения на законите, издадени от правителството*** през последните 3-4 години. На всички стари корумпирани елементи е дадена неограничена възможност за изява. Тесният клан на финансовия елит се разраства с невероятна скорост. Той изкупува валутата, която постъпва в страната под формата на заеми, и я депозира по лични сметки в западните банки (до един милиард, че и повече долара напускат страната всеки месец). В страната остава само дългът, който Русия ***никога*** няма да може да плати. Един вестник съобщи, че е започнал абсолютен спад в населението на страната. Само през първите три месеца на 1992 г. стотици хиляди хора извършват опит за самоубийство или се самоубиват. Такива загуби не се случват често дори по време на световна война. Не партийната номенклатура приключва със себе си – те успешно се оправят в бизнеса, – а обикновените хора, чийто предишен жизнен стандарт сега е намален 3-4 пъти.

Не по-малко разрушителна работа се извършва в сферата на духовния живот. Създават се центрове за своеобразно акумулиране на различни видове духовни интереси, за да ги профанизират по-късно. Например, познавайки склонността на руснаците към мистиката, към апокалипсиса, някой създава вестник „Гласът на Вселената“. В него започват да публи-

куват зашеметяващи предсказания за бъдещето, разказват за уж достоверно засвидетелствани свръхестествени явления, включително критикувайки тайните окултно-политически сили в света. Вестникът придобива огромна популярност и постепенно довежда съобщенията си до див абсурд, така че сега само шизофреник може да приеме съобщенията му сериозно. При това вестникът върши работата си така, че не само използва „черната магия“ на журналистиката, но и пряката магия на тъмните окултни манипулации.

От другия ъгъл се разпространява проповядването на духовна свобода и човешки права. Измъчените от правовия и духовен гнет, хора се втурват натам. Но скоро им се казва: Ако обичате свободата, тогава я обичайте във всичките ѝ форми, заедно със свободата на сексуалната разпуснатост и „правото“ на престъпление. В „свободната“ преса се появяват обяви от рода на: „Търси се момче, жълтичко или беличко – все едно, само да прилича на весело глухарче“. И това не е безвкусна шега. Мафията, снабдяваща с деца богати сексуални маниаци, действа безнаказано. По телевизията беше съобщено за един опит (а колко от тях остават неразкрити?) да се изнесат деца в чужбина като „суровина“ за трансплантация на органи. Който протестира срещу дивите престъпления, е обявяван за враг на демокрацията и „десен“.

От третата страна на вярващите се подхвърля идеята за уж традиционното единство на православието и армията. Дори не говоря вече за вилнеещия практически окултизъм, за формирането на безброй групи, често международни, където се вербуват хора, които са духовно събудени, и там с тях работят магове от най-тъмното направление. По-късно е невъзможно да се напуснат такива групи, тъй като магията в тях е преплетена с бандитизъм.

Никога преди и в никоя друга държава по света медиите не са работили с такава интензивност деструктивно, за разрушаването на всички обществени структури и отношения. Хората се мятат от една страна на друга и навсякъде се натъкват

на мръсни трикове, отвсякъде изскачат адски муцуни и правят гримаси, скърцат със зъби и плезят езици. Нещо подобно се е случило в Русия преди революцията, но там работата се е ограничавала главно до политическата сфера. Сега се създава впечатлението, че старата техника на „двата кинжала“ се е увеличила десетократно, дошло е времето на ***плурализма на опозоряването***. Въпреки това при целия хаос се вижда системност, усещат се както и преди само „две ръце“. Световната „диалектика“ не е отменена, а само се преустройва. Напоследък общото настроение се насочва към това, че хората ***доброволно започват да желаят връщането на онова, което толкова дълго и заслужено мразеха!*** (В годините на борбата на дисидентите с режима в Съветския съюз, името на свещеника Дудко беше широко известно. Той смело се застъпваше за правата на вярващите и не правеше компромиси с атеистичната власт. Свободолюбивият свещеник страда много от тайната полиция, изтърпя тежки мъчения, но не беше сломен. Сега (през 1994 г.) той пише: „Мисля, че съдбата на комунистите и християните е приблизително една и съща... Те се застъпват главно за хората, грижат се за тяхното благосъстояние... в героизма си приличат на християнските мъченици... Наистина, вълци и овце пасат заедно. Чекистите... молят за прошка. Поне от мен... Затварям очи за всичките обиди и казвам на чекистите: Простете и на мен, че някога ви докарвах до ожесточение, волно или неволно“. „Съветската власт е единствената, защото изглежда, че идва от Бога. Ние имахме нужда от такава власт...“

Оказва се, че всичко е от Бога; болшевиките, палачите чекистите също са от Бога. И бесът е от Бога и ако самият Бог го изпраща, тогава ще го приемем с мир и ще му се поклоним!

Наистина, ако Бог иска да накаже човека, той го лишава от разума.

Ако цялата трагедия на Русия се свеждаше до обидите на отец Дудко, тогава несъмнено трябваше да се прости. Но какво биха казали десетките милиони измъчени, изтерзани, как-

во биха казали жертвите на ГУЛАГ, ако прочетат това, което сега пише Дудко? А той сигурно би ги посъветвал да поискат прошка от своите палачи за това, че са им създали много неприятности, „неволно“ са ги принудили да ги разпитват, измъчват, да копаят дупки за труповете на своите другари и да ги погребват.

По време на дисиденстването си Дудко се опита да влезе в дискусия с антропософите. Той поиска само да съберем за него младежка аудитория, пред която да докаже за нула време, че антропософията е чиста ерес. Няма съмнение, че той и до днес не се разкайва за тази заблуда. Нещо повече, ако сега получи власт, няма да се отървете от него с дискусия: той ще освети и затвора, и огъня.

Така ефективно действа тактиката на „двата кинжала“ – авт.)

Основното за разбирането на смисъла на всичко, което се случва в света днес, е знанието, че живеем в епоха на две пришествия: великото пришествие на Христос в света на етерните сили и скорошното идване на Ариман във физическо тяло. Първото пришествие се извършва в пълна свобода за хората, които свободно го изповядват; второто действа чрез измама и насилие. Светът и душите на хората са омотани от служителите на Ариман със сложна паяжина от идеологии, изкушения, игра с инстинктите и т.н. Без да я разкъсаме, няма какво да говорим за осъзнаване на пришествието на Христос.

В малкия Апокалипсис за нашето време се казва: „...и който е на покрива на къщата, да не слиза в къщата си“ (Марк 13, 15). Това означава, че само от височината на съзнателната душа, където се преодолява тесният егоизъм, включително и мненията, е възможно в наше време да постигнем разбиране за световните събития и да не се удавим в потока от лъжи, който създава единствената „екология“, приемлива за Ариман.

Рудолф Щайнер казва: „Сега е дошло времето, когато е необходимо да се вгледаме в подобни неща“, тъй като има многобройни средства за откъсване на човека от правилното

развитие. Не е лесно да се говори за тях, дори за „най-близките“, „...защото, докосвайки се до това най-близко, съвсем не подозираме, че човек (в същото време) влиза в контакт с действието на окултни импулси с огромна сила, които (тогава) се разпространяват в душата“ (174; 22.01).

Понякога тези импулси се усещат (особено от антропософите) и в страха си те бягат от тях, бягат от социалното разбиране. Но Рудолф Щайнер казва и нещо друго: „Изпитах силна болка през последните години, когато се сблъсках с факта, че на места, където тези неща трябваше да бъдат разбрани, те не бяха разбрани“. А ако за тях се знае, „...ако те бъдат приети в съзнанието, тогава могат да бъдат коригирани; ***тогава те могат да получат друга посока“*** (186; 01.12).

По този начин въпросът отново и отново се свежда до едно и също нещо: ***до вярност към смисъла, съдържанието и предназначението на антропософията***. В съвременния свят просто така, изхождайки само от наивност и добри желания, никой не е в състояние да защити доброто, тъй като всички взаимоотношения и всички фактори на живота са изкривени. Може да се защити само с помощта на силни средства. И такива средства се предоставят от антропософията. Вярно е, че и тях се опитват да ги изкривят или поне да ги парализират. Значителна пречка в делото е това, че антропософите от по-старите поколения ***пропуснаха*** да направят много неща, включително да развият разбиране за случващото се в момента, когато обясненията са давани от самия Рудолф Щайнер. Колосално трудно е да започнем да правим това в края на века, но не и безнадеждно, тъй като все още живеем в рамките на световната борба, която започва да се засилва в края на 19. век.

Старата тактика на „двата кинжала“ действа с още по-голяма сила, въпреки че към нея е добавено и нещо ново. Настъпи пълна промяна в съдържанието на понятията „дясно“ и „ляво“. Силите, които дори в близкото минало си деряха гърлата за социализъм, се превърнаха в пламенни апологети за възстановяването на капитализма и правят това под знамето

на „левия“ либерализъм. „Десните“ събират под своите знамена останалите социалисти, марксисти, необолшевики и просто болшевики, както и монархисти, националисти и формират „десен“ блок, застъпващ се за възстановяването на бившия социализъм, но „с човешко лице“.

Поляризацията на двата лагера става все по-остра. Левият лагер на демокрацията и капитализма и, разбира се, панамериканизма, премина в офанзива по всички фронтове, рязко нарушава мълчаливата конвенция за динамична равновесна конфронтация в света. В Русия се появява един вид реванш на НЕП-а, сравним по мащаб с реванша на сталинизма в края на 20-те години. Виждайки това състояние на нещата, „десните“ прибягват до нетрадиционни форми на борба. Например, образно казано, те хвърлят картите на масата и предлагат да се играе открито. Това се изразява във факта, че се разобличават тайните на задкулисието. В свободната преса се появява информация, пред която всичко, за което в миналото можеше само да се гадае, бледнее. Но фатална грешка ще направи всеки, който я приеме за чиста монета; с известна подготовка, след като е усвоил метода на историческата симптоматология, от нея много може да се използва, за да се разкрие окултно-политическата картина на света. Само не се шокирайте от факта, че източниците на информация трябва да се вземат предимно отдясно. Не говорим за безусловното им приемане. В същото време повечето от методите на бившата болшевишка пропаганда сега са мигрирали вляво.

Основните сили на дясната (духовна, както се нарича) опозиция през последните две години се концентрираха около седмичника „Ден“; тя издава и няколко периодични списания. Всичко публикувано тук има остър журналистически характер и предизвиква шок в лагера на левицата. Те все още не са намерили как да реагират на всичко това. Опитаха се да ги осмеят – получи се нервен смях; да ги опровергаят – това означава да се отиде още по-далеч в разкриването на тайните на задкулисието.

Идеологията на дясната опозиция е тясно свързана с „новата десница“ на Запад. Изгражда се някакъв нов обединен фронт на световната конфронтация. Тук е възможно да разберем нещо едва сега, защото скоро всичко ще бъде заметено под килима. В Русия тази опозиция обявява, че взема правото и има смелостта да обсъжда открито и „спокойно“ теми, които досега са били под „строго табу“ или са били обект на „ожесточена критика“.

Тези теми са следните: връзката на „тайните общества“ с политическите режими, влиянието на различните секти и нови духовни движения върху политиката и икономиката, „теологичната“ подплата на международните геополитически „трансформации“, „контактите на еврейските мистико-политически организации с масонските ложи“, мистичните форми на расизма и антиразизма.

Ако някой запита: А не се ли прави от всичкото това „универсален оператор“, отговорът ще бъде утвърдителен. Нещо повече, сега в света на голямата политика открито се обсъждат много неща, които на пръв поглед съответстват на голяма част от това, за което научаваме от съобщенията на Рудолф Щайнер. Ако това не се забелязва, тогава, независимо дали ни харесва или не, ще бъдем въвлечени в политиката и разделени на лагери и партии. Само активната познавателна позиция ще ни позволи да запазим духовен суверенитет. Външното съвпадение при избора, акцентирането върху фактите от историята, социологията, политиката все още не означава нищо, особено след като окултни политици с различни цветове и нюанси сега старателно четат духовнонаучна литература. Основното нещо е ***в интерпретацията на фактите,*** в която за нас, и (както се оказва) само за нас, не бива да има изкривявания. Тук вече беше казано много за колосалната сериозност на тази задача, чието решение представлява почти религиозно служене на света. Не губя надежда, че здравомислещите антропософи ще прочетат тази книга до края и след като я разберат изцяло, ще разберат и загрижеността ми за съдбата на антропософията.

„Буйстващият луд“, за когото говори Рудолф Щайнер, имайки предвид съвременната цивилизация, преминава към най-решителните действия. Неговата „лудост“ е от особен вид – това е ***логиката на ариманическия разум, напълно неподходящо пренесена в социалния живот на хората***. Трябва да разберете тази логика, тогава смисълът на случващото се ще се открие. Тя е изградена върху своеобразна „антидиалектика“, върху пряката конфронтация между луциферическите и ариманическите сили, която се разрешава в онзи „синтез“, за който човек иска само да каже: Бог да ни пази от него! Защото „синтезът“ тук представлява появата на същества от ***азурически*** вид. Само разбирайки това, може да се разбере великото значение на другия синтез – в Христос. Езотеричната, прафеноменална картина на съвременния свят приема следния вид:

Само духовнонаучното разбиране, изпълнено със сила, включващо и самопознанието, съзнателната работа върху себе си, позволява на човек да се обедини със силата на Христос, която удържа противопоставянето на луциферическите и ариманическите сили в равновесие и ги довежда до ***взаимно погасяване*** (всичко това е изразено в скулптурната група „Представителят на човечеството“, създадена от Рудолф

Щайнер). ***Всичко останало*** се увлича към адския „синтез“ в сферата на азурите, към радикалното космическо противопоставяне на Христос. При такова напрежение на силите ще се осъществи инкарнацията на Ариман. Задачата ѝ ще бъде да подтикне радикално човечеството към сриването надолу, за да създаде непреодолима тенденция за отпадне от нормалната еволюция. **Човечеството ще бъде спасено от тази съдба само със силата на второто Пришествие на Христос.**

* * *

Именно в светлината на принципа, който се опитах да обясня с помощта на рисунката, трябва да се разбира съвременното противостоене между „десните“ и „левите“ в Русия, а след това и по целия свят. И едните, и другите отслабват човека, като го лишават от цялостното разбиране, замествайки го с едностранчивостта. При определена степен на заслепяване, едностранчивостта създава впечатление за цялост. Идеологията на „левите“ е примитивна, повърхностна, но предлага освобождение от ГУЛАГ-а и в това е нейната сила.

Там разбират, че хората са готови да направят големи жертви, стига старото да не се повтаря и тях ги принуждават да правят жертви, но жертвите нямат край. Към материалните се добавят моралните жертви и така нещата ще продължават до приемането на „свободата“ от ръцете на Ариман.

Левичарската пропаганда се опитва да ни убеди, че е достатъчна волята на един голям партиен апаратчик – Горбачов, – за да се срине системата. Що се отнася до американските и другите банкери и индустриалци, те са „кристално чисти“ хора – сякаш спят и в съня си виждат просперираща Русия, суверенна, свободна, маршируваща „в единен строй“ с прогресивните демократични капиталистически страни в света. Подобна „концепция“ изглежда доста правдоподобна и за много антропософи на Запад.

Десните дават различна картина на случващото се, която във фактическата си част е 3/4 правдоподобна. (Защо това е така, вече казах.) Те например изхождат от онова, което Достоевски е видял добре, когато казва: „Интернационалът заповяда да започне революция в Русия. И тя ще започне...“. Несъстоятелността на провъзгласения от Америка „нов световен ред“, се обяснява от „десните“ с това, че „Съединените щати са химерна, антиорганична, трансплантирана цивилизация, която няма свещени държавни традиции“.[6] И какво – не е ли така? За разлика от тях, „...мистериозната същност на всеки (друг) народ в своите дълбини... съвпада с определена свръхчовешка архангелска фигура, идентифицира се, слива се с нея“.[7] С други думи, понятието за духа на народа, като същество от йерархията на архангелите, се въвежда в ежедневието на политическата борба!

„Дясната опозиция“ дава до голяма степен правилно описание на първичния феномен на „социалистическия експеримент“. Там пишат, че от първия ден на управлението си болшевиките дори не мислили да изпълнят лозунгите си. Основният принцип бил: „...властта трябва да запази ордена, а той издига едни, сваля други“, ***но самият той винаги „остава сред героите“***. Структурата на тази власт, създадена през 1917 г., наподобява „ордена на йезуитите и масоните“! Тя изначално е включена в „...системата на международния орден на „социалдемокрацията“. „В идеологията на ордена марксизмът е само преходен момент, момент от една епоха, частен случай на социалдемократическата религия. Основното ѝ съдържание е в окултно-кабалистичната доктрина за преобразяването на света и „***ускоряване*** на всеобщата еволюция“. Цялата лексика и символиката на болшевизма носи масонски характер. А днес „скъпоценните атрибути на червеното масонство“ – червени знамена, сърпове и чукове, пионерски барабани, отрязаните

[6] Вестник „Ден“, брой 2, 1992г.
[7] Вестник „Ден“, брой 28, 1992г.

глави (бюстовете на вождовете под формата само на глава) „... се крият в мрака на ***подземни мистерии“***. Тяхното място се заема от нови. Но ние забравихме, че и болшевиките викаха: „За демократичната република!“ и т.н.[8]

Ето такава наистина разрушителна критика на болшевизма се дава от „десните“ в този им състав, който цитирах по-горе. Тя е доста интересна и се базира на истински факти. Единственият ѝ недостатък, който обезсилва цялата ѝ стойност и дори я прави отрицателна, е, че тя се води от чисто ***луциферична*** позиция*,* описва ***азуричен*** феномен, който ***синтезира в себе си и самата тази критика,*** което ще се опитам да покажа по-долу.

Но засега нека следваме „дясната духовна опозиция“. „Буквално всички пропагандни органи – пишат те – са блокирани от добре хранени момчета и момичета от ордена“ и неволно възниква въпросът: „Защо не можем да прославяме Гьобелс и Хитлер, ако можем да прославяме техните по-големи учители – Ленин, Бронщайн, Апфелбаум и Розенфелд? Защо там е фашизъм, а тук е зарята на Октомври?“[9] Наистина, защо? Въпросът изглежда резонен. Но само изглежда така, въпреки че не е съвсем лесно да го видим. Съветската идея, продължават „десните“, е лансирана през 1917 г. за „разходка в историята“ с цел „оране на почвата“, „атомизиране на етническите групи“ за бъдещите усилия за „изграждането на световния „храм“.[10]

Един от идеолозите на „десните“ дава много просто, но не лишено от правдивост обяснение за тоталната бедност и глад, в които сега потъва цялата ни държава. Той пише, че съществува (по аналогия със съветския) „световен Госплан“, който преди това е разделял всички световни суровини на три неравностойни части: голямата част е била предназначена за

---

[8] Вестник „Ден“, брой 30, 1992г.

[9] Пак там.

[10] Вестник „Ден“, брой 31, 1992г.

„златния милиард“ (това са страните от Европа, САЩ, Канада), втората – за страните от „социалистическия лагер“, третата – за третия свят. Сега, поради изчерпването на световните ресурси, втората категория „дажби“ е премахната и целият социалистически лагер е прехвърлен в третата.[11]

Нищо не можеш да кажеш – звучи просто и много правдоподобно; а ако трябва да се докаже това с факти, те са неизброимо множество.

Позицията на православната църква клони надясно. Основанията ѝ са социално-икономически и метафизични. Че страната и хората умират, че правителството се държи като окупационно – безсмислено е да се спори с всичко това. Но църквата вижда и нещо друго. Представители на духовенството и монашеството на Троице-Сергиевата лавра направиха изявление на 22 юни 1992 г., което гласи: „Върховният планетарен капитал... глобалните масонско-демократични структури – световното войнстващо антихристиянство – правят всичко възможно в близко бъдеще да подготвят идването, тържествено да посрещнат и да доведат на власт лъжемесията – Антихрист, който ще оглави световното правителство през последните три години и половина от световната история преди Второто славно пришествие на нашия Господ Бог и Спасител Исус Христос.“[12]

Възможно е това твърдение да се основава на свръхсетивния опит на някои монаси. Той е от атавистичен характер, т.е. луциферизиран, така че те не виждат, че Христос във Второто пришествие вече е тук. Но те може би вече разпознават Ариман – антиподът на Луцифер, – че той се приближава до въплъщение. Авторите на изявлението виждат изход от тази ситуация в съюза на църквата с армията. Изглежда, че не е трудно да се разбере погрешността на това положение на нещата, но е лесно да се разбере и нещо друго – че това, което

[11] Вестник „Ден“, брой 45, 1992г.
[12] Вестник „Ден“. брой 29, 1992 г.

се случва сега, наистина застрашава ***самото съществуване на народите на Русия, съществуването на руснаците като нация***.

Най-вече сегашната ситуация в Русия наподобява времето на Парижката мирна конференция от 1919-1920 г. Неудържимо ни водят към един своеобразен „Версайски договор“, който ще направи положението ни съвсем безнадеждно. Изглежда, че наистина загубихме Третата световна война, подписахме безусловна капитулация и сега ни налагат контрибуции, определят размера на репарациите, чието плащане ще доведе до безнадеждно, дори в сравнение със съветското, робство. Чрез действието на „точките“ на Уилсън съвсем не в преносен, а в буквален смисъл, цялата страна се разкъсва на национални парченца, които се самоизолират и затварят в националния егоизъм. (Но само руснаците са упреквани в национализъм и шовинизъм.) Около 30 милиона руснаци се оказват „чужденци“ (нещо като палестински бежанци) в собствената си страна. Националните граници в Русия, абстрактно начертани от Ленин, се превръщат в уж исторически. В някои (балтийски) републики цари правен произвол, в други (южни) – към него се добавя реална физическа опасност. Историята на германските Судети и Източна Прусия се повтаря в мащаб 1/6 от земната суша с население от почти 400 милиона души.

Грубо казано, ако тези „излишни“ 30 милиона руснаци се самоубият за един ден, тогава, струва ми се, всички нови управници само ще въздъхнат с облекчение. Това е победният резултат от епохата на хуманизма и демокрацията. И самият този резултат не е ли най страшният обвинителен акт за всичко, което завладява света под маската на хуманизма?

Наивно е да се надяваме, че в държава, изпаднала в такава отчаяна ситуация, всичко ще завърши добре. В Русия назрява взрив на съпротива, която, повтарям, може да се оприличи на действието на защитните реакции на живия организъм, когато е застрашен от смърт. Милиони обикновени хора не са в състояние да разберат световната политика, но виждат на-

растващия хаос, глад, пълната морална деградация и силите, които само допринасят за всичко това и мислят само за лична изгода. При такива условия в Русия всеки един ден може да възникне фантастична диктатура. След това историците ще търсят корените ѝ в „генетичната деформация“ на руснаците и никой няма да си спомни, че преди това са били доведени до пълна безизходица.

Все повече се засилва впечатлението, че тази „безизходица“ е създадена специално за тази цел, така че толкова по-лесно отново да се подкарат всички народи от бившия СССР под ярема на някаква нова диктатура от типа на „националболшевизма“, „православния национализъм“, „сакрално-православния социализъм“ и т. н. Освен многото други неща, които говорят в полза на това предположение, трябва да се обърне внимание и на факта, че всички ние продължаваме да живеем със съветски паспорти. Няколко пъти подменяха международния паспорт, но той си остава все същият – червен, със старите съветски символи. ***В независима, суверенна Украйна гражданите продължават да живеят със съветски паспорти!*** Е, това не са ли симптоми?

Пропагандата на новата идеология на „десните“ в Русия започна с публикуването във втория брой на вестник „Ден“ през 1992 г. на материалите от „кръглата маса“, проведена в редакцията. На срещата присъствали представители на „новата десница“ от Западна Европа – Ален дьо Беноа, френски социолог, главен редактор на редица списание „Елементи“ и др.; белгиецът Робърт Стойкерс – геополитик, главен редактор на списание Vuloir. От руска страна в разговора участват Александър Дугин, препоръчан като „геополитик“ и „метафизик“, Сергей Бабурин – влиятелен депутат от Върховния съвет и др. По време на разговора е обобщено, че ранният период на перестройката, 1986-1989 г., очертава нарастващата геополитическа криза; 1991 г. е годината на геополитически колапс. „Уникалната ислямско-християнска евразийска общност се е разпаднала, „връзките на източнославянското единство са

прекъснати“. Основната геополитическа задача на Америка, Pax americana, е да попречи на която и да било държава да доминира в Евразия.

Както във всичко останало, и тук десните имат смела дефиниция на истинското състояние на нещата, „наръсено“ с фалшификации и подмени. Например за какво ислямско-християнско единство бихме могли да говорим в състоянието на тотален атеизъм? Също така би било необходимо да се изясни как са били затегнати „връзките на източнославянското единство“. Но, повтарям, в условията на отчаяна криза малцина са в състояние да влязат в подобни „тънкости“. Концепцията или бива „преглъщана“, „без да се дъвче“, или „изплюта“ изцяло, заедно с богатата фактология. И двете са вредни.

От констатациите за настоящата ситуация „евразийците“ – както се наричат „десните“ от този тип – преминават към планове за бъдещето. Участниците в гореспоменатата „кръгла маса“ определят, че основният и общ враг на народите „е проектът за политическа и социална унификация на човечеството (такъв проект всъщност съществува – авт.) около абсолютния примат на технологичното и икономическото потребление над всички останали аспекти на живота“. (Беноа) В същото време през последните два века се развива фундаментална опозиция между два континента: Америка и Евразия – два противоположни геополитически и геокултурни полюса. Принципът на тяхната конфронтация звучи така: „Европа заедно с Русия срещу Америка“. „Европа като континентална сила, като традиционен конгломерат от етнически групи, се противопоставя на Америка като най-мощния ипостас на космополитната, наднационална цивилизация“. За да се отслаби евразийското единство, Америка разпалва войни в него: в Близкия изток, в бившия СССР и т.н. Всички те заплашват да се слеят в пълна катастрофа (и най-вероятно ще се слеят.). Само ислямско-християнският съюз може да ѝ се противопостави като сила. Концепцията за евразийския свят предполага създаването на геополитическа ос „Русия-Германия-Китай“. Ще отбележа, че

не едно „патриотично“ сърце ще откликне на такъв призив и нито едно няма да разбере, че в този контекст подобен призив не е нищо повече от един от двата познати „кинжала“.

От идеолозите на новата „доктрина“ континенталната конфронтация между Америка и Евро-Азия се абсолютизира безкрайно, така че възниква мисълта: Не би ли трябвало тя да стане заместител на онази стара конфронтация между британско-американската търговия и наложената на руснаците марксистка политикономия, за която Рудолф Щайнер говори (174; 15.01)? Александър Дугин – който сега се превърна в най-големия идеолог на евразийството – пише: „На атлантизма, който олицетворява примата на индивидуализма, на „икономическия либерализъм“ и „демокрацията от протестантски тип“, се противопоставя „евразийството“, което с необходимост предлага авторитаризъм, йерархичност и постановката за „общите“ национално-държавни принципи над чисто човешките, индивидуалистични и икономически интереси“.[13]

По този начин се предлага да се направи „свободен“ избор на една от две напълно неприемливи алтернативи. В същото време, от едната страна, притискат с глад и деструкции от всякакъв вид, а от другата страна, докато искрено говорят за националните интереси и културните традиции, те канят всъщност в същото марксистко „царство на свободата“, което е „осъзната необходимост“. И в краткосрочен план там се очертава оруеловото „свободата е робство“.

Но нека погледнем по-нататък от какво слепват идеологията си „сирените“ на евразийството. Те смятат Макиндер за основоположник на идеологията на опонента си – „атлантизма“. Той разработва стратегия за „новия Картаген“ (т.е. САЩ), който е „...общ за всички „агенти на влияние“, за всички тайни и окултни организации, за всички ложи и полузатворени клубове, които обслужваха и обслужват англосаксонската идея в 20. век, прониквайки с мрежата си във всички континентал-

[13] Вестник „Ден“, брой 4, 1992г.

ни „евразийски държави“. Всички те могат да бъдат наречени участници в „атлантическия заговор“, обслужващи не само една отделно взета държава, но и „метафизичната доктрина“.[14]

Няма съмнение, че съществува такава „доктрина“. Само Макиндер ли я създаде? Най-вероятно не. Тя не е родена през конкретно десетилетие и нейният „метафизичен“ характер се определя от кръга на церемониалната магия, за който говорихме. Дугин обаче търси нейните корени в историята на западните ложи. Той пише, че „тайният орден“ на атлантиците води до древноегипетските общества на посветени, почитащи бог Сет, „...чиито символи са крокодилът и хипопотамът (водни – в алхимичен смисъл – животни), както и червеното магаре“. По-късно в Европа (тук Дугин се позовава на Клод Грас д‘Орсе) наследниците на сектата на Сет са така наречените „Минестрели на Морван“, чиято емблема е танцуващата смърт (Dance Mocabre). Следват Балсамо, Мемфис-Мизраим и др.[15]

Руските и германски евразийци (само преразказвам) още през 20-те години на миналия век „...откриват логиката на алтернативна континентална стратегия, тайната на сухоземната „имперска идея“, щафетата на Рим... Орденът на Евразия срещу Ордена на Атлантика (Атлантида), вечният Рим срещу вечния Картаген. Окултна пуническа война, невидимо продължаваща хилядолетия. Планетарен заговор на сушата срещу водата, на земята срещу водата, на авторитарността и идеите срещу демокрацията и материята“.[16]

На този етап като коментар бих искал да припомня съобщението на Рудолф Щайнер, където той говори за намерението да се възстанови Свещената Римска империя на германската нация. Тогава може да се почувства мърдането на кулисите, зад които започват да се появяват някакви ръце и започват да

---

[14] Пак там.

[15] Вестник „Ден“, брой 6, 1992г.

[16] Вестник „Ден“, брой 4, 1992г.

хвърлят карти на масата. В същото време си струва да се оцени мащабът, който старите окултно-политически фантазии приемат в края на века.

Грешката на панславизма, развива Дугин по-нататък своята мисъл, е тясно свързана с идеологията на „новата десница“, е тезата: „Кръвта е над земята“. Дори Константин Леонтиев, крупен панславист, казва, че ако акцентираме върху „земята“, тогава руско-австрийският съюз и мир с Турция и Япония са неизбежни. Като не направиха това, панславистите неволно започнаха да работят за „атлантиците“; нещо повече, те провокираха появата на „антиславянския експанзионизъм“ на Хитлер, какъвто Хаусхофер не притежаваше.

В крайна сметка „атлантическото лоби“ побеждава и в ръководството на „третия Райх“. „То експлоатира расистки тези и под предлог, че „англичаните са арийци и родствен на германците етнос“, се стреми да насочи вниманието на Хитлер към Изтока“.[17] Пангерманизмът, както и панславизмът, работят за „атлантиците“. Адмирал Канарис допринася много за конфликта с Русия. Борман е „евразиец“. Сред национал-болшевиките също има „евразийци“: Ернст Никиш, Ернст Юнгер, Луфенберг, Петел и др.

Що се отнася до Русия, като че ли „...самият Ленин в емиграция се стреми да се сближи именно с германските политици и икономисти“. Неговият интернационализъм имаше „евразийско измерение“. Троцки, напротив, е „атлантик“.[18]

Има непрекъсната връзка между дореволюционните и следреволюционните руски евразийци. „Самото създаване на Червената армия е дело на агентите на Евразия“, а техният триумф е създаването на ГРУ под ръководството на бивш царски офицер. Френският „писател и метафизик“ Жан Парвулеску прави анализ на връзката между ГРУ и „тайния орден на Евразия“.

---

[17] Вестник „Ден“, брой 5, 1992г.

[18] Пак там.

По време на войната агентите на ГРУ се свързват с ръководителя на „Бюрото по еврейските въпроси“ Валтер Николай, като получават благодарение на него достъп до висшето ръководство на Абвера, СС и СД. „Централната фигура на тази мрежа е самият Мартин Борман“. Този факт, твърди Дугин, бил добре известен на съюзниците по време на разследването, проведено по време на Нюрнбергския процес; много от тях били убедени, че Борман е избягал в СССР и „със сигурност е известно“, че Николай е преминал при руснаците през май 1945 г.[19] Генералите (по-късно маршали) Ворошилов, Тимошенко, Жуков са „евразийци“ от съветска страна. Те, както и Борман, за когото се твърди, че в деня, в който е започнала войната, казал: „Небитието в този юнски ден победи битието. Всичко е свършено... Всичко е загубено“, до последния момент отказват да повярват във възможността за война, защото знаят за съществуването на „евразийско лоби“ в третия Райх.[20]

Какво тук е вярно и какво е измислица – опит за вкарване на миналото в новата идеологическа доктрина? Може да се направи някаква преценка за това. Вече казах, че хората, изучавали по-внимателно хода на Втората световна война, забелязват, че фигури като Сталин, Ворошилов, Молотов се държат така, сякаш са заинтересувани от поражението на Съветския съюз и войната е спечелена въпреки волята им. Но тук е необходимо да се вземе предвид онова, което Виктор Суворов е допринесъл за разбирането на войната, както и онова, което той не е видял – т.е. че и двете страни са работили за изтреблението на народите, а резултатът от войната е предрешен преди да започне. Несъмнено и в Берлин, и в Москва имало всякакви „лобита“, но в крайна сметка те не определят главното: взаимното унищожаване на Централна и Източна Европа.

Навремето в ръцете ми попадна книга от поредицата „Животът на забележителни хора“, посветена на Ворошилов. (В И.

---

[19] Пак там.

[20] Вестник „Ден“, брой 6, 1992 г.

Кордашев. Ворошилов. Москва, издателство „Млада гвардия“, 1976) В нея е публикувана снимка, която запечатва момента на срещата на Ворошилов с Кеконен и Паасикиви. И тримата седят на масата за хранене. Паасикиви яде супа от сребърна купа, Кеконен разговаря с Ворошилов чрез преводач. Всички финландци са в черни фракове, Ворошилов е облечен в черен костюм. Но най-важното, на гърдите на участниците в срещата има масивни златни вериги с много знаци-свастики. На места свастиките са ретуширани, но така, че ретушът да се вижда ясно. В допълнение към свастиките веригите се състоят и от някои знаци, очевидно обозначаващи окултния ранг на носителя на веригата. От веригите висят големи малтийски кръстове. При Ворошилов кръстът е пъхнат отстрани на сакото и се вижда само горният му край. Когато преди години Кеконен беше награден с международната ленинска премия, негова снимка беше публикувана във вестниците (вероятно и в западните), на която той отново е заснет в черен смокинг и със същата верига, само свастиките върху нея са напълно ретуширани; така само беше даден намек за тези, които знаят кой всъщност е този човек.

(Също така би било интересно да се проучат подробно обстоятелствата по напускането на властта от Кеконен, естеството на съветско-финландската война от *1939 г.*, както и обстоятелството, че Андропов се издига от партийния елит на Карелския автономен регион – авт.) Вероятно това са били членовете на ордена на „полярните“, за които сега открито пише дясната духовна опозиция. Съдейки по символиката, орденът е една от разновидностите на ложите, възникнали на Британските острови в началото на века („Туле“ и др.), но съвременните „евразийци“ демонстрират радикална опозиция на Запада. Това, което дисидентите виждаха като периодична смяна на НЕП-а и военния комунизъм в съветската история, Дугин обяснява с промяната във властта на „евразийците“ и „атлантиците“. Към последните принадлежаха Хрушчов и Андропов; в момента такива са Горбачов и Елцин. Брежнев и Черненко бяха

евразийци. „Атлантикът“ Александър Яковлев, бивш член на Политбюро, дори докато беше посланик в Отава, разработи с Давид Голдчшукер „атлантическа стратегия за перестройката“.

По този начин той „...от началото на 70-те години беше един от основните идеолози на „атлантизма“ в СССР“. От друга страна, както пише за това А. Проханов, за когото вестник „Ден“ открито казва, че принадлежи към ордена на „полярните“, „... съветско-евразийските стратегии от края на 70-те и първата половина на 80-те години сериозно разработват проект за нова континентално-космическа цивилизация, основана на комбинация от духовните, почвените и метафизичните традиции на Евразия с ултрамодерната техническа, космическа стилистика и с глобалната система за „нови комуникации“, като отговор на американските „звездни войни“.[21]

[21] Вестник „Ден“, брой 11, 1992г.

И накрая, през зимата на 1991/92 г., „...евразийците подготвят военен преврат, а августовският пуч е превантивна мярка от „атлантиците“, провокирали преждевременното действие на заговорниците“. Основната грешка сякаш е направена от министъра на отбраната Язов, който се поддава на убеждението на шефа на КГБ (който въпреки това сега е обявен от десните за герой и мъченик). Дори се допуска мисълта, че върху Язов е оказано „окултно-идеологическо“ и „парапсихологическо“ въздействие.[22]

Според „евразийците“, последната битка би трябвало да се разиграе скоро. В нея „служителите на океана“ ще бъдат хвърлени в океана. Но и те имат „своята истина“, техният „дълбок метафизичен избор“ трябва да бъде зачитан, само че при това не бива да страда решителността на „евразийците“, тяхната „ярост... студена и страстна жестокост“.[23]

Ето такъв, би могло да се каже, нечуван пирует е направен от съветската идеология, която повече от седемдесет години разчиташе на „единственото правилно учение“ на Маркс-Ленин, на „диалектическия материализъм“. Не бива да се учудваме на това, знаейки, че окултни тайни общества стоят зад „социалистическия експеримент“. Изненадващо е нещо друго. Намерението на съветската страна да прекрои радикално света узрява три пъти, пропито с колосална сила ***и три пъти става на прах, преди да може да направи дори крачка към целта си***. Перманентната революция на Троцки, обхващайки 1/6 от сушата, очаквана с нетърпение в Германия и Франция, завършва дните си в подземията на Сталин. Сталинската армада, готова да погълне Европа в безпрецедентен блитцкриг, „закъснява“ да го направи само с 1-2 седмици. Узряващата идея за „нова континентално-космическа цивилизация“ придобива безпрецедентна военна мощ, получава подкрепата на „цялото прогресивно човечество“, но по някаква причина се оказва ко-

[22] Вестник „Ден“, брой 13, 1992г.
[23] Вестник „Ден“, брой 15, 1992 г.

лос с глинени крака. Появява се „обикновеното момче“ Миша Горбачов, удря глината и всичко рухва.

Събитията от световен мащаб напомнят игра със сапунени мехури. Някой мехур бива надут до огромен размер, но ***точно затова*** той се пука. Всички тези нараствания на съветската мощ и периодичното им крушение са красноречив израз на тази световна политика, в центъра на която има една сила, а на по-ниските нива тя се раздвоява, разтроява, и частите водят съкрушителна борба помежду си. Метафизичната основа на такава политика е подреждането на силите, което показах по-горе на фигурата. Според него идеологията на съветското „евразийство“ в съвременния му израз трябва да бъде квалифицирана като пройезуитска. Затова в нея се отразява толкова пълно вековното противопоставяне между романския свят (сушата, Рим) и англосаксонския (морето, Картаген). Но в съветизма се крие и собствена, азурическа сила. Тя тепърва ще се покаже. За нея „евразийството“ на дясната духовна опозиция е също толкова неприемливо, колкото „атлантизмът“ на Горбачов, Яковлев и Елцин.

Русия в конфронтацията между „евразийци“ и „атлантици“

Това, че „перестройката“, както и „революцията“ от 1917 г., е зачената в окултните братства на Запада и след това „внесена“ в Русия, може да оспори само наивен човек или таен поддръжник на това действие. Вече подчертах, че дясната опозиция публикува много достоверна информация; просто трябва да можете да я отделите от „плявата“. В дясната преса често може да се прочетат изявленията на старите лидери на политическото масонство, които хвърлят светлина върху предисторията на случващото се днес.

Алберт Пайк, който вероятно е принадлежал към кръга на окултната аристокрация на най-високите степени, казва през 1871 г.: „За пълния триумф на масонството ще са необходими три световни войни; в третата от тях ще бъде унищожен мюсюлманският свят, след което ще предизвикаме гигантски социални сътресения, които ще покажат гибелността на неверието... Ще унищожим едновременно и християнството, и атеизма.“ През 1923 г. на общо събрание на Гранд Ориент на Франция е провъзгласен тост: „За бъдещата Световна република – дъщеря на световното масонство!“ Известно е изявлението на Папюс: „...революциите са прилагане на конституциите на ложите към обществото“.

Възможно е да се съберат не десетки такива свидетелства, а стотици. Предварително се съгласявам, че много от тях идват от йезуитски източници, но не бива да забравяме и друго нещо, че „...като правило, когато англо-американските посветени говорят за Рим... когато го ругаят, те казват истината... И, отново, когато Рим говори за окултното масонство, за ордените, говори истината“ (184; 22.09).

Всички окултно-политически сили, които са се превърнали в инструмент в ръцете на ариманическите и луцифери-

ческите духове или новата им разновидност – азурите, са готови да прибегнат до всякакви средства за постигане на целите си. В една от лекциите си Рудолф Щайнер говори за окултните подоснови на тероризма, за това как с помощта на души, насилствено изгонени от телата, чрез специално обучени медиуми се научават тайни от духовния свят, научава се какво следва да бъде реализирано на Земята правомерно и след това, ***с това познание на нещата*** изкривяват здравословните импулси за развитие. На същата цел служи и обвързването на душите на мъртвите към земния план чрез мумифицирането на труповете. (В Москва, след дълъг дебат за това какво да правят с мумията, достъпът до нея отново е отворен за „масите“. Във всички събития от последните години няма по-зловещ признак от този. Един режисьор направи филм за трупа на Ленин и дори като човек, който не е склонен към мистицизъм, разказа какви вмешателства (понякога трагични) на отвъдните сили преживява целият снимачен екип, докато работи по филма – авт.)

С помощта на тези и подобни средства в ръцете на „определени хора“ се дава „...тайната на господството над масите... Това е тайната – как точно над масите, които не ги е грижа за външните събития и въпреки това ***имат духовните наклонности да служат за подготовката на шестата следатлантска култура*** (тоест говорим за Русия – авт.), да се упражнява абсолютно господство, как начинът за господство над тях да се даде на малък брой лица“ (178; 6.11).

Тези думи дават отговор на всичко, което ни се случва. Не е лесно да доминираш над народите с голяма духовна и историческа мисия. Когато се опитват да ги „сграбчат с лапи“, те „парят“. Затова, подобно на това как дяволът се държи в историята на Гогол, тях, като горещ въглен ги подхвърлят от ръка в ръка. Разбира се, под нечестивия замисъл се подвеждат различни „дълбоки“ идеологии, като тази, която казва, че остарялото римско папство трябва да бъде заменено от англосаксонско и да му бъде възложено попечителство над славяните. Но е

необходимо, съветва Рудолф Щайнер, да се разбере дали тези идеологии са в състояние да носят полза на човечеството? Ако не, тогава те трябва да бъдат коригирани (173; 17.12).

Преминаването на папството от едни ръце в други не е лесна задача. Когато експериментът от 1917 г., проведен под ръководството на западните тайни общества, започва да излиза извън контрол – „въгленчето“ започва да па́ри, – той е предаден на йезуитите за „доработка“ и „охлаждане“. Нещо подобно се повтаря и сега. Затова е възможно да се изправим пред поредния суров период на „военен комунизъм“.

Има една интересна подробност. Граф Куденхов Калерги, най-големият апологет на паневропейското единство (още през 1922 г. създава паневропейското движение (Paneuropa-Bewegung) – авт.) гради цялата обосновка за неговата необходимост само на един аргумент. В една от книгите си, публикувана в края на 60-те години, той пише: „Европа е изправена пред две алтернативи... или Европа на свободните хора в съюз на свободните държави, или ***комунистическа Евразия*** (акцентът е мой – авт.) без свобода“.[24] Симптоматично е и това, че той смята Съветския съюз за „църковна държава“, управлявана от „комунистически кардинали“. Сега знаем, че това не е метафора, че наистина е било така. Но освен „червеното папство“ винаги има и нещо друго, а именно „агентите на влияние“ на западните братства, за което Калерги добре знае. По принцип е полезно да го прочетете, знаейки, че в обвивката на популярно изложената идеология той е включвал конкретни съобщения за плановете на тайните общества, от които несъмнено е била част. И така той пише: „Всичко е възможно в историята, включително свалянето на комунизма. Въпреки това, дори след свалянето на комунизма в Русия, ***няма нищо по-невероятно от триумфа на свободата. Наследството на комунизма там най-вероятно ще се превърне във военна***

[24] Ричард Граф Куденхов-Калерги, Weltmacht Europa. Щутгарт, 1971, стр. 56.

диктатура (акцентът е мой – авт.), която за Европа е толкова опасна, колкото и световната комунистическа революция“.[25]

Оказва се, че за обединението на Европа под егидата на САЩ (както проповядва Калерги), насъщно е необходима заплаха от Изток. А „атлантикът“ Калерги отдавна я квалифицира като „евразийска“. И така, 20 години преди съответните публикации във вестник „Ден“, той пише: „Тъмен, бурен облак се издига на източния хоризонт на Европа: сянката на евразийската световна държава от Лисабон до Владивосток под хегемонията на Съветския съюз – краят на европейската свобода“.[26] А сега в историята виждаме, че „невероятното“ се е случило: заплахата от Изток изчезва и „послушанието“ на Европа веднага започва да намалява. Това не означава ли, че дори в силно съкратена, „осакатена“ форма, „сянката“ на заплахата ще бъде възстановена отново? Така се проявяват най-сериозните симптоми много преди да се появят в живота. Богатата информация, винаги затворена за нас на Изток, отваря големи възможности за социално разбирателство на Запад. И дори има кръг от хора, които си поставят задачата: „Да останем будни в съвремието!“ Но изглежда, че техният лозунг не е нищо повече от „етикет“ на социално „хапче за сън“.

Евразийската идеология, каквато сега се развива от „новата десница“ в Западна и Източна Европа, включва три компонента: ислямски, славянски (главно руски) и романски. За Китай и Япония се говори като за силно желани съюзници, но те ще станат такива само в бъдеще; все още е безсмислено да се говори за тях, тъй като там евразийската идеология все още не е пуснала дълбоки корени.

Що се отнася до Германия, от една страна, се признава нейната заслуга, че е първата, която „оспорва“ „атлантизма“, от друга страна, постоянно личи намерението да бъде държана с второстепенна роля. Съветските „евразийци“ заедно с „ат-

[25] Пак там, стр. 57.
[26] Пак там, стр. 9.

лантиците“ твърде дълго и старателно правеха от Германия плашило не само за възрастните, но и за децата. Никак не е лесно да се пренастрои психологията на масите. Дори такъв изтъкнат идеолог на евразийството като А. Проханов, само преди година, изказвайки се против „перестройката“, плаши с „мълниите“ си един световен германски военно-промишлен гигант.

Отношението на „евразийците“ към Русия също не е еднозначно. Ален де Беноа смята, че „...именно в Русия трябва да бъдат заложени основите на новата политическа идеология, идеологията на 21. век“.[27] Други разглеждат „руския фактор“ само като елемент – макар и много важен – на западноевропейската, романската евразийска политика. Това е например мнението на Хейдар Джемал, политически съветник на председателя на Ислямската партия за възраждането на бившите централноазиатски републики на СССР. Европейската десница, пише той, има богат опит в изучаването на Русия; с него се е занимавал още Жозеф дьо Местр. Те имат „внимателно разработена теория за Русия“. В Русия обаче няма „работна теория за Европа“.[28] По отношение на второто твърдение на Джемал, бих искал да отбележа: Може би тя липсва само в новата идеология на евразийството, и то само защото се предполага, че по презумпция тя трябва да е ***романоцентристка,*** както откровено заявява Жан Тириар. Що се отнася до „червеното папство“, такава теория там има и е събран „богат опит в изучаването“ не само на Европа, но и на Америка.

Още по-големи разлики се откриват във възгледите на „евразийците“ за религията. Достатъчно е да се каже, че барон Юлиус Евола, който е представен от тях като „безусловен авторитет“, е остър противник на християнството, а друг „авторитет“ – Рене Генон, преминава от християнството към исляма. Руските „евразийци“ се опитват по някакъв начин да зао-

[27] Вестник „Ден“, брой 17, 1992 г.
[28] Вестник „Ден“, брой 38, 1992 г.

биколят такива „подводни камъни“. А. Дугин представя Генон като мислител, „показал пътя в кали юга“; а тъй като живеем в края на кали юга (за „евразийците“ тя още не е приключила), което „...точно отговаря на християнското учение за идването на Спасителя точно преди края на света“, се оказва, че Генон е бил несъзнателен християнин. Приемането на неговата идеология не противоречи на възгледа, че „Христос, Слънцето на света, нашият истински Бог е Богът на Русия“.[29] Заедно с това Дугин на всяка цена иска да намери нещо общо между християнството и исляма. В ислямските източници, пише той, се казва, че в края на времената ще се появи Махди и тогава ще се появи Исус Христос, което отговаря на християнското разбиране за Второто пришествие (във физическото тяло, разбира се – авт.). „Във войната на Махди (с Антихриста) Исус е този, който трябва да победи Антихриста-Дарджал.“[30]

Всичко това звучи доста съмнително, но красноречиво показва мащаба на новозамислената игра. Тук вече не говорим за „исторически материализъм“ и не за материализъм на науката в духа на Бюхнер. Тук всички традиционни понятия трябва да се разширят толкова, че от тях да остане много малко. Оказва се например, че „новите култове на Евразия“ не могат да се разглеждат „игнорирайки единния комплекс на шаманизма“, че християнството дължи своя успех на съзвучието на евангелската история с „мистерийните рудименти на шаманските представи“[31] и т.н.

Интересно е, че „широтата“ на евразийските възгледи за религията ***съвпада*** с „икуменизма“ на „атлантиците“. Но и на едните, и на другите се противопоставя „червеното папство“, което поглъща православието в новите условия, политизира го и довежда противопоставянето му на католицизма до крайна религиозна нетърпимост. Не се изненадвайте, тъй като рели-

[29] Вестник „Ден“, брой 28, 1992 г.
[30] Вестник „Ден“, брой 26, 1992 г.
[31] Вестник „Ден“, брой 38, 1992 г.

гията се използва от всички посочени световни сили като оръжие в окултно-политическата борба. Що се отнася до „новата десница“, те като цяло гравитират към неоезичество с напълно фантастичния „икуменизъм“ на масовото обсебване от нов и в същото време с нещо вече познат тип.

Под „познат“ имам предвид не само припяването на идеологическите митове на националсоциализма, но и това, за което може да се научи само от духовната наука. Затова може да се предположи, че идеолозите на „новата десница“ почитат Рудолф Щайнер. Тук няма нищо невероятно, тъй като всяка страна в окултно-политическата борба търси не абстрактни, а реални сили. Оттук идва флиртът с християнството и, разбира се, с езотеричното християнство. Чуйте сами:

Родени сме в жестокия Изток...
Вървим под знамето на Зороастър...
Гаутама ни дари със алабастър,
мъдрият Мани със фаянс дари ни...
Ние сме великите синове на Чингис хан...
Спомнете си за потъналия остров...
Но съдбата сега е на Изток...[32]

(За пореден път ще засегна темата за „универсалния оператор“. Ако следвате неговата логика, ако се страхувате да не бъдете компрометирани, ще трябва да изоставите не само историческата симптоматология, но и духовнонаучното учение за еволюцията на света. Всъщност дори да си християнин вече е „реакционно“, а за разговори за коренните раси, за Лемурия и Атлантида в Западна Европа можеш да получиш и затвор – авт.)

В тази „съдба“ за мохамеданите към настоящия момент е предопределено: „всички да следват законите на шариата и да се подчинява на законите на шариатските съдилища“; за европейските народи е определено „завръщане към централно-

[32] Списание „Hyperborea“, Вилнюс. Изд. „Fravarti“, 1991 г. стр. 41.

то положение на Църквата в държавата“[33], а там... – вероятно „евразийците“ говорят така помежду си – ще видим какво да правим с всичко това.

Идеологията на „евразийството“ се отличава със значителна методологическа дълбочина, която обаче понякога звучи комично. Например в идването на власт на Хрушчов Дугин вижда победа на „субективно-кантианската линия“ над доминиращата преди това „тоталитарно-хегелианска“[34]. Той свежда гносеологическите корени на евразийството до тезата: „Небитието във всички отношения е по-първично от битието“. Г. Джемал му приглася: „Отричането е най-фундаменталната от всички реалности“.[35]

Бих искал да възкликна: горкият Хегел! В продължение на сто и петдесет години марксистите го обръщаха надолу с главата, сега „евразийците“ го обръщат както си искат. Главното и за едните, и за другите е, не дай Боже, някой да не възприема Хегел стоящ на краката си. Не е позволено да се шегуваме с такива неща. И с окултизма и „евразийците“, и „атлантиците“, и „комунистите“ действат по най-сериозния начин, и затова за тях се оказваме толкова неприемливи ние, антропософите, имащи дързостта да се занимаваме с окултизъм, без да сме „вградени“ в някоя от тези системи, с тяхната строга субординация и дисциплина.

„Евразийците“ заявяват: „...ако религията не се коригира постоянно вътрешно от чистата езотерика, нейният централен обект „ще се превърне в идол, фетиш.“[36] – Но същото – би възкликнал някой антропософ – твърдим и ние! На което ще отговорят: толкова по-лошо за вас! – Защо? Защото под „езотерика“, „коригираща“ религията, разбираме езотеричното християнство, откровенията на йерархиите и самия Христос, идващи в света чрез великите християнски посветени, а „де-

[33] Списание „Мил ангел“, Москва. Изд. „Arctogea“, 1991, стр. 2.
[34] Вестник „Ден“, брой 10, 1992 г.
[35] Мил ангел, стр. 24.
[36] Пак там.

сните“ и „левите“ имат предвид тъмния, атавистичен „езотеризъм“ на тайните общества, ордени и ложи.

Знаейки това, нека не се заблуждаваме, когато четем за съжалението на „евразийците“ относно това, че православните автори критикуват „посвещенческите доктрини“ и отричат ***идентичността на висшия аз и Бог.***[37] Наистина навлязохме в нов свят, когато под абсолютно всички духовни възгледи на човечеството се опъва широка мрежа, така че от сега нататък нито една „рибка“ да не се разхожда свободно. Тази „мрежа“ е маскирана от „новите десни“ като лоялност към традиционализма, към духовните ценности от миналото; в Германия те си присвояват идеите на „консервативната революция“. Обявяват се за „възстановяването на света на традициите“, под който имат предвид „съвкупността от божествено разкритото, нечовешко знание“. Към него води пътят на „посвещението“, като „връщане на ума към вечния източник“ чрез реализирането на „адамовото състояние“, съответстващо на „малките мистерии“ на древните или на „алхимичната работа в бяло“ (A1bedo); а след това следва „изкачване над себе си“, към Бог, което съответства на „големите мистерии“, или на алхимичната „работа в червено“ (Rubedo).[38] За ускоряване на изкачването се препоръчва да се прибегне до дихателните упражнения на хата-йога.

Рудолф Щайнер доста е говорил колко много е загубило християнството, като е прекъснало връзката с мистериите от древността и не е успяло да ги обнови с импулса на Голгота. „Евразийците“ изглежда възнамеряват да поправят (!) тази грешка, но по напълно неприемлив начин. Флиртът им с антропософията е тесен и целенасочен: само фрагментарно използват нейните съобщения, привеждат ги във връзка с атавистичния окултизъм на ордените и ложите и напълно изключват всякакви опити за разбиране на деянията на Христос,

[37] Пак там, стр. 64.
[38] Пак там, стр. 65.

на Мистерията на Голгота.

Поставяйки идеалите за посвещението в центъра на замисляната нова „евразийска цивилизация“, нейните идеолози черпят от това сила за своя социален радикализъм, който те открито провъзгласяват за „реакционен“. Обикновеният човек на съвременния свят, заявяват те, е жертва на „контраинициация“ и инструмент на „световната субверсия“, бидейки вербуван „на фино ниво“ и поставен „на страната на ада“. На такъв човек противостои „диференцираният“ или „обособен“ (според терминологията на Евола) човек – „абсолютен контрареволюционер“. „Той обявява абсолютна война на този свят във всичките ѝ аспекти. Той няма повече какво да брани и за какво да съжалява; нищо повече не обича и не усеща чувство за дълг към нещо“ и т.н.[39] С други думи, казваме ние, пред себе си имаме човека от луциферическата бездна, противопоставен на човека от „ада“ на материалната, ариманизирана цивилизация. „Евразийците“ обаче настояват, че подобен „контрареволюционер“ е дело на „самия Господ“. Но кой „Господ“? Той е богът на „окултната война на сеньорите“ за каузата на „традицията“ в света, където „гонените деца на диаспората“ и „децата на вдовицата“ са взели всичко в ръцете си.

Целта на „контрареволюцията на сеньорите“ е: „победа, власт, посвещение“. Който е в състояние да устои срещу съвременния свят чак до апокалиптичната „тайна на беззаконието“, ще може да „яхне тигъра“ (терминът е взет от науката за посвещението – авт.) на съвременната „дисолюция“.[40]

„Светът на традицията е подчинението на социалното на духовното и това духовно се изразява в образа на „иманентното трансцендентно“, тоест на божествения крал, на героя, на императора. Отдолу е кастата на жреците, след това на воините, след това на занаятчиите, и накрая на робите. Икономиката е подчинена на имперската етика.“ Най-висшата цел на такова

[39] Пак там, стр. 79-80.
[40] Пак там.

общество и в същото време крайната цел на всички традиционалистки общества е посветителската реализация, даряваща безсмъртие и довеждаща човека до ранга на „небесните същества“, на „ангелите“, на „боговете“.[41]

По този начин говорим ***за пряко възстановяване на социалната структура на древната египетска културна епоха***. Това се признава открито. И когато четеш това, не искаш да вярваш на собствените си очи. Но се налага да повярваш, защото зад „новата“ идеология стои постоянно разрастващо се движение, което получава подкрепа в повечето, ако не и във всички страни, от Западна Европа. По своята същност движението е откровен израз на окултния латинизъм в противопоставянето му на англосаксонския свят. Йезуитизмът изгражда тотална опозиция на тайните общества на англо-американския свят, тъй като те от позиционната (студена) война, в която бавно, но сигурно губят, преминават в широкомащабна открита офензива.

Сега се казва, че ситуацията в Русия напомня на 1917 година. Тя напомня не само тази година, но и ситуацията в Германия в края на 20-те и началото на 30-те години. И там, и тук има пълен срив на държавата, индустрията, финансовата система, крах на институцията на властта, инфлация, безработица и, в допълнение, разрастващите се граждански войни. Това, което „демократите“ предлагат на този фон, вещае само задълбочаване на кризата. И сега се надига групировка с радикална програма за спасяване на нацията, но всъщност на национал-болшевишка основа.

Вече казах по-горе, че ако през 1917 г. болшевиките биха загубили у нас, тогава може би щяха да спечелят в Германия и у нас щеше да триумфира руският фашизъм. (Поради липса на място не развивам тази тема, но моите разсъждения не са безпочвени. Препоръчвам поне да се разгледа книгата на американския историк Джон Стивън „Руските фашисти. Трагедия

[41] Пак там, стр. 67-69.

и фарс в емиграцията 1925-1945“, Москва, 1992 г. – авт.)

Сега настъпва състояние, когато все пак болшевиките наистина загубиха, но, така да се каже, исторически. Те стигнаха до абсолютното нищо и колкото и невероятно да изглежда, се прави опит да се разиграе картата на руския фашизъм. Спомняйки си романа на К.С. Мережковски, ще открием, че съвсем реалистично, на практика се търсят все повече и повече нови начини за изкореняване на по-голямата част от съществуващото човечество, за да може след това безпрепятствено да се заемат със социалния дарвинизъм, с изкуствения подбор за формиране на човечеството на бъдещето. В тази връзка, ако успеят да сблъскат помежду им англосаксонския и евразийския свят, след такъв сблъсък на Земята няма да остане кой знае какво. Но такъв план е неизпълним. Изпълнимо е нещо друго. Ако „новата десница“ завземе властта, тогава през следващите година-две Русия ще трябва да повтори съдбата на Германия в ускорен вариант. Въпреки цялата подкрепа на западните идеолози, реална сила „новата десница“ може да събере само в Руската федерация – в „пооскубаното“, простиращо се на хиляди километри странно държавно образувание. Но дори част от републиките отново да се обединят, всички те сега са колосално подкопани икономически. Срещу тях веднага би се създала световна коалиция. Ще има нещо като иранската война, в която ще стане ясно, че старите видове оръжия са вече скрап. А след това ще има срам, разчленяване на територията и вечна, незаличима вина. В този смисъл е прав политологът С. Е. Кургинян, който, критикувайки „новата десница“ от десни позиции, въпреки това пише: „След това (т.е. в случай на идването им на власт) пак ще има спасяване на света от „фашистите“, интервенция, въстания в страната, а след това денацификация по германски образец плюс разделяне на страната.“[42]

Тази перспектива изглежда реална по редица причи-

[42] Списание „Москва“, брой 11-12. 1992, стр. 153.

ни. На първо място, трябва отново да си припомним дълбокото, същностно родство на йезуитизма с американизма. Голяма част от това, за което говори „новата десница“, се оказва доста красноречива само по себе си. Например Жан Тириар, бившият (наскоро почива) лидер на общоевропейското движение „Южна Европа“, приятел на Евола и Чаушеску, съветва десните да направят хитра маневра и да подпишат споразуменията от Маастрихт. „Нека европейските търгаши – така се изразява той – да постелят леглото, но те няма да спят в него“.[43] (Образът на „легло“ и „сън“ е интересен.) Остроумно, разбира се, но не е ново. Това е същата стара тактика на йезуитството да влезе в тила на масоните и да завземе властта отвътре. Единственият проблем е, че и в двата случая всяко подобно „специално експериментиране“ със световната история служи на целите на една и съща сила. Тириар дори не го крие. Бидейки, за разлика от Калерги, привърженик на обединението на Европа от Дъблин (а не от Лисабон) до Владивосток, той вярва, че в такава Европа ще се говори на един език – на „английски, а на фуражките ще носят звезда, но не жълта, а червена.[44] Той също е привърженик на създаването на ***четири или пет*** автономни континентални блока, в което поумнялото човечество би следвало без усилие да разпознае намерението за връщане към концепцията за трите световни свръхдържави, описани от Оруел в неговата антиутопия.

Новата десница се обявява за съюз с комунистите. Стойкерс пише, че при антиамериканските демонстрации по време на войната в Персийския залив, „новата десница“ е действала рамо до рамо с Роже Гароди и дори Жорж Марше. Тук обаче, трябва да се отбележи, че те попадат, така да се каже, на голям „кукиш“. Болшевизмът не е Ваймарската република! Целият съвременен йезуитизъм, с неговите луциферизирани расови теории, свещени империи и други, е ***само съставна част*** от

[43] Вестник „Ден“, брой 34, 1992 г.
[44] Пак там.

силата, възникнала в източната част на Европа в резултат на „социалистическия експеримент“. Понастоящем идеологията на болшевизма само частично съвпада с идеологията на „новата десница“, но нейният дух е различен. Тук не без основание разбират, „...че под прикритието на нова патриотична идеология срещу Русия се води безмилостна идеологическа война и че двата етапа на тази война – първо либерален, после фашистки – са взаимосвързани, и че войната, която Западът налага на патриотите под прикритието на борба с Америка и либерализма, е игра на същия този Запад...“[45] (Така пише С. Кургинян в статията „Ако искаме да живеем“, в която се опитва да „вразуми“ „новите десни“. Статията е публикувана във вестник „Ден“, но само на основание на това, че би било по-лошо, ако Кургинян бъде публикуван някъде при „левите“, тъй като е „десен“ – авт.)

Разбира се, болшевиките също трябва да се маскират и да отидат към частични признания в новите условия. Това не е трудно да се направи. Когато те декларират, че действията на реформаторите представляват „...механизъм за самоунищожение на Русия, а съвсем не на комунистическата система – тя би могла да бъде демонтирана неусетно, без шум“[46], това е самата истина, но не цялата. Във възраженията по-нататък се прокарват все същите стари идеологеми на болшевизма за вечния враг на Русия – Германия, за „прогнилия“, „обречен“ Запад и др. „Фашизмът – пише Кургинян – е извращение на високите измерения на човешкото съществуване, задушени от прагматизма, сциентизма и филистерството на съвременния Запад. Това е кармата на западната цивилизация (всички те – атеисти, марксисти и др., се оказва, че са и окултисти – авт.)... Това е налагане на тъмнината (Тамас) по отношение на светлината“.[47] Предполага се, че „светлината“ е сред онези, които

[45] Вестник „Ден“, брой 1, 1993 г.

[46] С. Кара-Мурза. Унищожаване на Русия. Списание „Наш съвременник“, брой 1, 1993 г., стр. 133.

[47] Вестник „Ден“, брой 1, 1993 г.

„пречупиха гръбнака“ на нацизма – болшевишка Русия. (виж допълнението в края на главата – авт.)

И голям грях, оплаква се друг съмишленик на Кургинян, правят тези, които водят кампания „за дискредитиране на маршал Жуков, ***канонизиран в народното съзнание“*** (акцентът мой – авт.).[48] Но като цяло, според представителите на старата идеология, „тук не става дума за борба с комунизма, а за унищожаване на онези ***архетипи на колективното несъзнавано, които определят културния генотип на руския народ (и повечето други народи на СССР)“.***[49]

Всичко в такива твърдения е красноречиво и значимо. Те разкриват онзи дълбок слой на съветската идеология, който Г. Климов описва в „Протоколите на съветските мъдреци“. Трудно е да се говори за тази книга с някой, който не я е чел. Според мен тя е един вид „катехизис“ на онази нечувана религия, окупирваща света, зад която стоят инспирациите на азуристическите духове. Тази, бих казал, най-безобразна книга в историята на човечеството формира противоположния полюс на Библията. И тя е написана по особен начин. Самият автор е представител на тази религия. Той пише, сякаш заставайки на позицията на критиците на съветския режим, и в същото време, като че ли им казва: Вие го критикувате слабо, повърхностно. Сега ще ви покажа нещо, от което ще повехнат всичките ви хилави упреци. И наистина, показва нещо потресаващо, след което отново сякаш ни пита: Но, моля ви, всичко това вярно ли е? Изводите на „черните професори“ се потвърждават от статистиката и опита. Човешкият род е лош, а не ние – „тайната държавна полиция на новата млада Русия“. От времето на светата инквизиция ние спасяваме човечеството от деградация, изгаряме и разстрелваме контингента, който бива обладан, както казва евангелието, от „легиона“ на демоните. „Марксизмът ни е нужен само като инструмент на външната политика“. Научаваме се, „когато е необходимо“,

---

[48] С.Кара-Мурза. Унищожаване на Русия, стр. 136.

[49] Пак там, стр. 140.

„да мислим ***психоаналитично“***.

За един от „черните професори“, архиепископ Питирим – „генералът на държавната сигурност в света“ – Климов казва: „Това е ръководителят на ордена на съветските йезуити. И дясната ръка на нашия Червен папа... Както би трябвало да бъде в истинската добра инквизиция.“[50]

Човечеството постоянно подценява миналото си. Смята се, че като унищожава стотици хиляди хора от името на християнството и дори не се разкайва за това, католицизмът може да продължи да живее като положителна сила. Или се смята, че тайните общества на Запада, унищожили милиони хора в Източна Европа, вече могат да действат като нейни благодетели. Не, единственият истински плод на политическия романизъм и британизъм е „червената инквизиция“ на болшевизма, черната азурическа ложа, използваща в церемониалната магия мумиите на своите вождове-магове. Може би казаното звучи донякъде плашещо, но самата реалност на такава власт е много по-ужасна.

Това, което е особено впечатляващо в „Протоколите“, е изключителната проницателност, интелектуалността на човека-звяр, който е бездушно „умен“, което представлява лудост според човешките канони. Да, това е секта от политици-магове, които извършват ритуални убийства, които са прекрачили границата на „втората“, душевната смърт. И в своята същност те образуват симбиоза на луциферизирания йезуитизъм и ариманизираното масонство. ***Съветският болшевизъм е духовен феномен, който не може да бъде елиминиран с политически методи и няма кой да го премахне, тъй като инициатори на „перестройката“ са все същите нечестиви „родители“ на отрочето-чудовище, което е готово да погълне самите тях, както то вярва, за добро.*** Сега „отрочето“ се хвана за православието и действа като единствен защитник на националните интереси на Русия. Но Русия за него не е нищо

[50] Г. Климов. Протоколите на съветските мъдреци, стр. 152, 40, 33.

повече от „Парагвай“ за отците йезуити. Като демонично същество, то е „хамелеон“, способен да приеме всякакъв вид, паразитиращ върху всяка етническа група.

А какво представляват „освободителите“ на Русия от болшевишката диктатура? Това, че всички те са „атлантици“, трябва да се приеме като аксиома. Нека разгледаме тяхната същност, като използваме един пример. Дълги години дисидентското движение в Русия беше подкрепяно от, както сами се рекламират, „свободната радиостанция „Свобода“, финансирана от Конгреса на САЩ“. В хода на перестройката радиостанцията също се преустройва. В края на краищата там, където в продължение на много години ни се мержелееше „лицето“ на свободата, изникна лицемерната мутра на тъмното политиканство. Напоследък за нас редовно се излъчва програма, наречена „Руската идея“. Тя звучи сякаш от различен полюс в сравнение с нашите „нови десни“ и просто „десни“, но в нея става дума за същото, учат ни да „мислим психоаналитично“. („Новите десни“ дават Фройд на левите и вземат Юнг за себе си. Те твърдят, че Юнг не е ученик на Фройд, сякаш може да бъде оприличен на Мерлин, „...той откри един от най-разрушителните пътища на посвещение и живееше „потопен“ в индоевропейското безсъзнателно. „(Болшевиките, за разлика от него, са потопени в източноевропейското безсъзнателно“!) Самият Юнг пише през 1936 г. в „Observer“: „Германската политика... е откровение чрез посредничеството на Хитлер. Той е гласът на боговете... Членовете на СС постепенно се превръщат в управляваща каста на господарите... Без аристократичен идеал стабилността е невъзможна“. След 1945 г., Юнг, разбира се, се уплаши и даде заден ход – авт.)

„Ако вие, глупаци – казват ни, – се научите да правите това, сами ще разберете, че цялата ви култура, от Пушкин до Солженицин, е създадена от параноици, явни и скрити хомосексуалисти и т.н. – Комплексите на „Едип“ и „Електра“ в програмите на радиостанциите се окачват на всичко, което е духовно ценно в нашата култура; това се прави със същата ле-

кота и научна „дълбочина“, както в „Протоколите на съветските мъдреци“. И както „мъдреците“ не се колебаят да смажат идолите на пролетарската диктатура с помощта на „метода“ на д-р Фройд и показват „легионерския“ характер на Маркс, Ленин, Сталин, така и „либералите“ на Радио „Свобода“ ги критикуват **от *същите*** позиции, като същевременно добавят: „Заради освобождението от болшевизма можете да жертвате руската литература, която приключи!“ Какво общо има тук руската литература и защо трябва да се жертва? – такива въпроси, според мнението на служителите в радиостанцията, разкриват „реакционния“ характер на питащия.

Струва си труда да видим лицата на служителите на радиостанцията, които се появяват от време на време на постсъветския телевизионен екран: помпозни, тщеславни и най-важното – зловещи, напълно пропити с тъмния дух на политическите кулиси. Със самия си външен вид тези хора красноречиво демонстрират каква е „черната магия“ на журналистиката. Техният начин на провеждане на интервюта с политически опоненти силно прилича на известните „тройки“ от епохата на сталинизма – съдилищата, състоящи се от трима души, които получиха неограничени права да упражняват бърз произвол над когото пожелаят.

Уж ги гледаш – само журналисти! Но всички у нас се страхуват от тях, дори десните националисти, които дават вид, че от нищо не им пука.

Но ако това е последната дума на свободната преса на свободния демократичен свят, то крушението на болшевизма в СССР всъщност означава неговата ***ескалация!***

Във всичко това няма никакъв казус, ако разберем единната ***материалистична*** основа на всички окултно-политически течения на нашето време, яхвеизацията на цивилизацията във всичките ѝ проявления. Фройд и Юнг полагат крайъгълния камък в методологията на окултния материализъм. Затова нито „десните“, нито „левите“ могат да минат без тях. Но освен „родство“, тях ги разделят, разкъсват ги полярни, непри-

мирими противоречия, коренящи се в природата на Луцифер и Ариман. Затова те не носят със себе си нищо друго освен унищожение, а „помирението“, което им обещава азуричесто нашествие, е по-лошо от смъртта.

Нека отново се обърнем към Рудолф Щайнер, за да не загубим ориентацията си в ужасния вихър на идеологиите. Той казва: „...Ако духовнонаучният импулс не проникне в света, Изтокът постепенно ще стане напълно неспособен да развива собствена икономика, да развива икономическо мислене. В този случай Изтокът ще може да произвежда само това, което е свързано непосредствено с обработката на земята, с непосредствената преработка на природните ресурси с помощта на инструментите, които Западът ще му даде. И всичко, с което се стопанисва, изхождайки от човешкия ум, тогава ще се развие на Запад. От тази гледна точка (световната война)... не е нищо друго освен ***началото на тенденцията***... Изтокът икономически да бъде проникнат от Запада, т.е. Изтокът да бъде направен такава зона, където хората да работят, а Западът – където ще разполагат с това, което Изтокът ще произвежда като природни ресурси. – Що се отнася до границата между Изтока и Запада, тя все още не е точно установена; тук има различни варианти.

И ако настоящата тенденция продължи, ако не бъде проникната с духа... целият Изток ще стане обект на икономическата експанзия на Запада. ***И този ход на развитието ще се разглежда от земното човечество като нещо дадено... напълно справедливо и очевидно. И няма друг начин да се избегне половината човечество да бъде превърната в илоти, използвани за другата половина, освен проникването на тази тенденция с много трудно изработваната обща духовност“***. Хората обаче не са склонни, заключава Рудолф Щайнер, да вникват в такива неща. За самооправдание те питат: И какво ще се промени, като науча как Изтокът се прониква от икономическия живот на Запада? (191; 14.11).

Какво може да се каже тук в края на 20. век? Че именно

така се случва всичко, че на откровените ***разговори*** на „новата десница“ за „сеньори“ и роби изобщо ***не се противопоставят делата*** на „левицата“, окончателно превръщащи Русия в икономическа колония на Запада. Защо окончателно? Защото същото правеха болшевиките, криейки се под маската на непримирима конфронтация със Запада.

(Невъзможно е обаче, както и във всичко останало при нас, да не се вземе предвид определена „специфика“ на ситуацията. На всяка крачка се вижда, че руските условия на живот са коренно различни от западноевропейските, че западните абстрактни идеи са оцветени у нас с по-духовно отношение към живота, поради което западните безобразия, прехвърляйки се при нас, придобиват по-отблъскващ вид. Един от демократичните вестници публикува част от резултатите от социологическо проучване, проведено сред така наречената (почти официално) „класа на новите руснаци“ – сред милионерите. Оказва се, „...че в повечето семейства ситуацията е подобна на тази, която Островски описва в пиесата „Буря“. Безправната съпруга е под постоянен контрол от суровия съпруг и свекървата – тиранин... Основната почивка на съпруга е да се забавлява с любовницата си и да пие. В същото време моралът на съпругата се запазва в най-голяма чистота. Статутът на любовница е официално одобрен почти навсякъде и съпругата е длъжна да се примирява, но в повечето семейства се заражда ужасна омраза по отношение на щастливата съперница. Което е разбираемо – почти е невъзможно една нормална съветска жена, която не е преминала през училището по харемно възпитание, да издържи това.“

Но колко са „щастливи“ съперниците? В новосъздадените частни фирми те често се назначават на длъжността секретарка-проститутка: работнички от „новия профил“, генериран от процеса на нашето „освобождение“. Често се изисква владеенето на чужд език. Какво да кажеш – живеем в епохата на всеобща образованост и интернационализъм! В официалните обяви за работа думата „проститутка“ е прозрачно завоалира-

на с изрази като „търси се неомъжена жена“, „която не е заета вечер“ („новите руснаци“ работят неуморно), с „привлекателен външен вид“ и т.н. Всички разбират отлично какво означават поставените изисквания. От екрана на телевизора не слизат приемите, банкетите, презентациите, благотворителните вечери, на които новите богаташи присъстват със своите „секретарки“. Използват ги в реклами и т.н. Това, което най-много се набива на очи, когато видиш такива жени, е личностното им развитие, спряло някъде на 5-7-годишна възраст. Моля да не ги бъркате с „нимфетките“ на Набоков. Тук наистина говорим за нещо просто фантастично, парадоксално, бих казал, за „порочен порок“. Не от страх, не толкова от корист, а заради разбирането, заради „честта“ да бъдеш приет в някакво „висше“ състояние на съществуването, новобогаташът е почитан от секретарката и съпругата точно като някакъв „жрец“ на „парично-валутната спиритуалност“.

Религиозното почитание и „тантрическият бизнес“ нарастват сред „класата на новите руснаци“ (националността няма значение), които погрешно се наричат с безсмислената дума „предприемач“. Всъщност така е било и преди и според неписания закон номенклатурно-партийният член имаше право на собствена „секретарка“. Но преди това се криеше; сега е на показ. Що се отнася до самите новобогаташи, за тях въпросът не е само да получат услуга от безлични същества. Самите те като личности едва надвишават нулевата граница и затова дори една жена с леко поведение, но с характер, е неприемлива за тях, защото е в състояние да ги потисне. Дори порокът е толкова усъвършенстван.

Парапсихологията и екстрасензориката като обслужващи също все повече проникват в „новата класа“ – авт.

Живеещите в Русия са изправени пред неминуема беда едновременно от две страни. Рудолф Щайнер предупреждава: „Нима не се вижда, дори при повърхностен поглед, надвисващата заплаха, която се надига от Изток от дълго време? ...ужасни сили пребивават в лоното на Изтока и може да се види във

формата, в която се проявяват, че възнамеряват да разбият, да унищожат европейската култура. До каква степен това ще се случи, сега може само да се гадае“ (159; 13.03).

Рудолф Щайнер предсказва също, че Китай „...ще счупи оковите и ще залее Европа със спиритуалност, която е наследството на... древна Атлантида“ (158; 11.04). В Япония „... се подготвя империализъм, който ще стане много по-мощен от този, който са имали съвременните империи“. Рудолф Щайнер цитира в лекция химн, публикуван в японски вестник. Той съдържа следните думи:

„Япония, родена си ти за господство,
разкъсана от ярост сляпа и ненавист.
В кръвта си собствена Европа ще потъне...“ (174; 8.01).

В антропософските кръгове нещата от този вид сега се гледат по различен начин. „В дните на Рудолф Щайнер – заявява Р. Римек – все още е имало така наречената „жълта опасност“; вече не говорим за „жълтата опасност“, а говорим за опасностите, произтичащи от така наречения трети свят.“[51] Тя обаче като историк би трябвало да знае, че японскоцентричната система „Pax Japana“ се обсъжда сериозно на Изток. Например преди пет години редакторът на вестник в Хонконг пише: „Някои японци гледат на Европа като на модно студио, на Америка като на ферма или склад за зърно, на Австралия като на кариера за полезни изкопаеми“. Статията продължава, като цитира водещия токийски политолог Наохиро Аяма, който разсъждава по следния начин: „Да предположим, че има някаква глобална корпорация, в която САЩ са президент, а Япония е вицепрезидент. Има ситуации, които са неприятни за „вицепрезидента“. Но изборът е или продължавате да подкрепяте „президента“, или заемате неговото място, като придобиете ядрено оръжие и ***създадете универсална идеология***. Тъй

[51] „Info-3“, брой 10, 1992 г.

като не можем да поемем по този път, Япония трябва да се подчини на „шефа“, въпреки че неговите инструкции понякога звучат неразумно. „В Япония, продължава редакторът от Хонконг, разсъждават също какво да направят, ако „упадъкът в САЩ тръгне твърде бързо“ и самата Япония ще трябва да се притеснява за безопасността си и като цяло да се бори за „място под слънцето“ и т.н.[52]

Противопоказно е политиците и историците да имат „къс хоризонт“, когато се заемат да преценяват големите световни отношения. През 1917 г. във военновременни условия, когато се води световната война между Германия и Русия, Рудолф Щайнер казва: „Русия – може ли да се разоръжи?“ – Не, за това и дума не може да става, защото след нея е Азия, и ако се разоръжи Русия, ще изчезне валът, който задържа натиска на населението на Азия, която, съвсем очевидно, няма да се разоръжи; за това също не може да става и дума“ (174; 6.01)

Не е изключено Русия да не бъде унищожена до основи, в нея ще бъде задържан определен резерв от сили, но дали за да не играе ролята на „камикадзе“ в предстоящата война между Запада и Изтока? Ако нещо подобно някога се случи, тогава неговият произход ще трябва да се търси, така да се каже, в „малката“ конфронтация Изток-Запад, където Русия играе ролята на Изтока.

Докато преподава на слушателите си за историческата симптоматология, Рудолф Щайнер обяснява: обърнете внимание на това как във Франция импулсите за свобода, равенство и братство се сблъскват грубо с това, което живее в римокатолицизма. Вижте как се чувства клерикализмът в социалните експерименти на левите републиканци във Франция и т.н. Във всичко това живее вътрешна духовна свръхрадикална опозиция на всичко, което е въплътено в англосаксонското масонство. Ако, от една страна, се появява „посветеният римокатолицизъм“, от друга – е течението на онези тайни общества,

[52] Цитатът е публикуван в „Литературная газета“, 23 март 1988 г.

„които представляват ***ариманическото*** течение“. Във Франция всичко се разиграва в областта на определена диалектика, на дискусия. В Англия основната роля играе въпросът за властта. В англо-американския свят склонността към духа се движи през „свръхматериализма“ (204; 1.05).

Всичко това всъщност сега се разкрива в Русия в борбата между „евразийците“ и „атлантиците“, което вече достатъчно добре илюстрирах. Въпреки най-острите противоречия, те са обединени в лоши окултни съюзи. Това, което са „полярните“, „Туле“ (Говори се, че главният град в легендарната Хиперборея е имал такова име. Но ние знаем, че в епохата на древна Хиперборея цялата Земя все още е била в топло-въздушно състояние. За какви градове говорим тогава?), „Танцуваща смърт“ или „Череп и кости“ – във всички тях“...се търсят връзките с Ариман и Луцифер. В същото време се опитват да действат върху хората по такъв начин, че да предизвикат в тях желаните визионерски образи, да предизвикат видения чрез вътрешно възпламеняване.

А това, което съзнателно се внася в такива лоши окултни кръгове, което се внася като ***съюз с Ариман и Луцифер,*** това, разбира се, се тълкува по друг начин, при условие че Луцифер и Ариман действат в подсъзнанието на хората“ (170; 28.12).

Дейности в подобен дух, идващи от различни страни, често се пресичат. Когато нещо придобие престъпен характер, политическите опоненти се опитват да прехвърлят вината един върху друг. Но светът не печели нищо от това. Например вече петдесет години ни разказват страшни истории за нацистки експерименти с хора. През последните години стана ясно, че още по-страшно се експериментира с хора в Съветския съюз, като връзките на подобни „научни“ кръгове отиват някъде в англосаксонския свят, където още през 1912 г. е основана нова наука – „евгеника“. Нека добавим тук заключенията на психиатрията и психоанализата, че всички гении са болни хора и тогава ще стане ясно колко малко е фантазирал руският писател К.С. Мережковски, и откъде се е взела научната обосновка на

„висшата социология“ на болшевизма, за която научаваме от „Протоколите на съветските мъдреци“.

И накрая, що се отнася до самия „социалистически експеримент“, който се прави с нас, той е, както обичат да казват сега, „***комплексен“***. Ръководството на Запада, казва Рудолф Щайнер, се проявява ясно в него и не само защото Ленин и Троцки са духовни ученици (бих добавил – окултни – авт.) на Запада, но по най-прекия начин те са импортирани в Русия в запечатан вагон под надзора на Парвус–Гелфанд. (Едва сега се заговори открито за този вагон, но преди никой не смееше дори да гъкне за тази политическа тайна на страниците на масовата преса, нито на Изток, нито на Запад – авт.)

„Какво искат да направят с източноевропейската култура?“ – пита Рудолф Щайнер и дава следния отговор: „Там те се опитват да изключат всичко човешко, което е въплътено в човешката телесност, да го изключат и забъркат ***Луцифер и Ариман в една култура***. (Тук само ще напомня казаното по-горе за появата на азурите – авт.) Ако това днес стане реалност на Изток, тогава от ***съвместната работа*** на Луцифер и Ариман би излязло ***творение***, в което би било изключено всичко полезно за индивидуалния човек и това творение ще бъде ***вплетено като елемент в машина*** в луциферическо-ариманичната култура, в целия ход на такава машина... която е безжизнена... Вплетеното в нея ще бъде от човешка природа, вътрешно жива, одухотворена, но тъй като то не може да съществува в просто луциферично-ариманическа организация, ще трябва да загине“ (195; 1.01).

От това последно обстоятелство е предизвикана перестройката. Тя не е нищо повече от опит на световните „хирурзи-евгенисти“ да държат опитната мишка на лабораторната маса. Нека се запитаме защо внезапно да отменят „експеримента“, след като почти е доведен до край? Той се провежда „в интерес“ на ***цялото*** „прогресивно човечество“. Той не е само наш проблем. „Троцкизмът и ленинизмът – казва Рудолф Щайнер – означават болест на ***цялото културно развитие***

на Европа“ (301; 11.5). Хората лесно се заблуждават, когато са изложени на въздействието само на единия супостат, докато другият междувременно дори действа като противник или когато единият от тях или и двамата „сменят козината си“ и т.н. Човек, който е далеч от всякакъв спиритизъм и окултизъм, няма какво особено да пита тук. Друг е въпросът за тези, които знаят за „съвместната работа“ на супостатите. Тогава човек трябва постоянно да има предвид не само Изтока и Запада, но и цялата християнска цивилизация и всички сили, които ѝ противостоят. Тогава ще можем да разберем, че „...национализмът (от какъвто и да е вид, разбира се) е луциферическото лице на антихристиянството, а това, което се обостря в ленинизма и троцкизма, е ариманическото лице на антихристиянството. Това са „лопатите“, с които искат да изкопаят днес гроба на християнството – национализъм и ленинизъм. И навсякъде, където се извършва култ, включващ национализъм и троцкизъм, дори в отслабен вид, там се копае гробът на християнството, там, за внимателния поглед, господства наистина настроението на Страстния петък“ (198; 3.04).

Простоватите почитатели на „михаелита“ Горбачов (има и непростовати, които под прикритието на собствени убеждения разпространяват в нашите среди получената в ложите инструкция, да се занимават с апология на Горбачов – авт.) възразяват: Но нали с ленинизма-троцкизма в Русия вече е приключено? В отговор бих искал да ги попитам: защо говорите само за Русия? И откъде ви дойде на ум, че всичко е приключило? В самото наше Антропософско общество се води пропаганда на марксизма. И все пак се постарайте да прочетете „Протоколите на съветските мъдреци“ (Антропософските издателства да се заемат с издаването на симптоматична литература – авт.) – Там самите марксистки „мъдреци“ признават, че марксизмът за тях е просто „инструмент за външна политика“, че тайната полиция на „новата (още преди „перестройката“) млада Русия“ се интересува от трудовете на професор Ломброзо, че се учи да „мисли психоаналитично“ и т.н. Ми-

слите ли, че луциферическо-ариманическият алианс напълно се изчерпва с марксизма?

Не се наемам да твърдя категорично, че в болшевизма на социален план пряко се появяват изоставащите духове на времето – азурите, но не се съмнявам, че нещата водят натам. Болшевизмът си е като вкъщи и във Ватикана, и във Вашингтон. Неслучайно онези американци, които са допуснати до тайните на задкулисието – Х. Кисинджър, Р. Никсън, Джордж Кенън – многократно заявяват, че не Съветският съюз е опасен за Запада, а Русия. Болшевизмът насажда авторитарно-пасторска форма на управление на масите и в същото време се противопоставя на капиталистическо-империалистическите стремежи на британизма-американизма, което е толкова близо до целите на посветения католицизъм. Едновременно той целият е пронизан с материализъм и техницизъм, враждебен към клерикализма – което е толкова мило за англо-американизма. Западът има ли нужда от руските природни ресурси, от нейните златни резерви и т.н.? Моля! Това никога не е било отказвано нито при Сталин, нито при Горбачов. На Ватикана е антипатична „ереста на Фотий“? Моля! Устройва се такъв погром на църквата, който е невъзможен дори при пряко завладяване на страната. Но на окултното ниво, както вече стана ясно, както с ложите, така и с ордените, болшевизмът може да говори на един и същ език. (70-те години се смятат за тъмното време на студената война, на конфронтация със Запада, а по това време в страната се разклонява мрежа от ложи с американско-британска ориентация. Препоръчвам да прочетете интересната книга на Рената Римек „Moskau und der Vatikan“, Базел, 1988 г. за връзките с Ватикана – авт.)

Но болшевизмът има нещо, което принадлежи само на него – това е ***специален азуричен вид инициация, изцяло материалистична,*** изостряща толкова много азовото съзнание, че човек започва да живее в ***съзнателната душа*** и въпреки това се превръща в инструмент на елементарните духове на ***подматериалния*** свят. В такова посвещение се изразява

нещо, което има планетарно, общочовешко значение, но изцяло в отрицателен смисъл; тук се изразяват антидуховете на ***епохата,*** което означава азурите.

Рудолф Щайнер има едно изключително важно изказване за същността на азурическите сили. В началото на 1917 г., преди Февруарската революция в Русия, в редица лекции той разказва за окултните манипулации в братствата. Хората, подложени на една от тези манипулации, която има характер на ритуална магия, при преминаване на прага на смъртта са лишени от възможността да се развиват по-нататък по нормален начин. Те не получават това, което душата трябва да получи след смъртта от съществата от йерархията на ангелите. Вместо това я пронизва нещо принципно различно. „Тя бива пронизана от онова, което идва от изоставащите архаи, които поради изоставането си пребивават на нивото на архангелите... Те би трябвало да са архаи, ако преминаваха нормално развитие; но изостават и затова остават на нивото на архангелите. ***Това означава, че са проникнати до краен предел с ариманическата същност. Необходимо е да имаме напълно правилно разбиране за духовния свят, за да разберем цялото значение на такъв факт.*** Когато с окултни средства се опитва да се осигури на отделен „дух на народа“ (архангелите с нормално развитие действат като духове на народите – авт.) световно господство, означава, че действията (окултно-политическите, изпълнявани в братството – авт.) трябва да бъдат насочени към духовния свят, това означава, че на мястото на правомерното господство на архангелите над мъртвите се поставя неправомерното господство на изостаналите архаи, на неправомерните духове на времето. С помощта на такива методи се постига ариманическо безсмъртие“ (174; 22.01) **(**А има и борба за душите на загиналите във войните, за тяхната преориентация в азурически дух. Такъв е прафеноменът на отвратителната суматоха с ветераните, която има една цел – да не се позволи на онези, които някога са преминали през насилствена смърт, да работят от духа за оздравяването на нашия свят – авт.)

Така се събират в едно изоставащите духове на епохите, на времето, т.е. азурас (древното име на архаите), проблемът за безсмъртието, световното господство и ариманизацията. Удължаването на живота, над което американските учени и окултисти работят усилено, се явява проблем от ***времеви*** характер. ***Ако той се разрешава в ариманически дух, е необходим неправомерен, ариманизиран дух на времето, т.е. азур***. Бидейки изостанал, той се оказва на нивото на дух на народа, но има претенция да управлява цялата епоха. Така азурът, принуден да действа в отделен народ, инспирира претенцията за световно господство на такъв народ. Тук трябва да се търси източникът на безумната идея, която унищожава социалния живот на човечеството. Действайки като архангел, азурът се явява двойник на народа; в същото време това не е просто луциферически или ариманически двойник. Това са същества, които са изостанали на степените на архангела и ангела. Те действат в описаната по-горе „яхвеизация“ на народите, при затварянето им в националното, при смаляването на националното до родовото, до кръвно-родовото. Азурите са друго нещо. Те имат претенции за цялото човечество. Те са „интернационалисти“, но по ариманически, марксистки или панамерикански маниер.

Защо за експеримента беше избрана Русия? Освен редицата други причини, също защото ***тя е многонационална*** и като че ли е модел на цялото човечество. Азурите харесват англосаксонците, защото са повече раса, отколкото народ; съответно и настроението там е едновременно и световно, и егоцентрично, материалистично. Ехото на азурическото настроение може да се чуе и в желанието на някои евреи да бъдат не нация, а раса, въпреки че е известно, че тяхната раса е семитската.

В духовния свят някои същества се „състоят“ от други, формират тяхно по-висше единство. В йерархиите такава форма на битие не лишава по-нисшите същества от индивидуалното им съзнание, а напротив, дарява ги с още по-високо съз-

нание. По аналогия с това, но в точно обратния смисъл, можем да кажем, че азурите „се състоят от“ луциферически ангели и ариманически архангели, образуват тяхно по-значимо, но в отрицателен смисъл, единство. И тъй като ариманическият архангел действа в азура като нещо „по-висше“, се оказва, че азурът е „проникнат до крайност с ариманическата същност“.

Вземайки предвид всичко това, можем да разберем много по-дълбоко „социалистическия експеримент“, да разберем най-сериозните предупреждения, които Рудолф Щайнер е направил за него, да разберем защо за него е бил нужен посветен, който се е отдал на силата на друга, чужда на цялото развитие на човечеството космическа сфера, защо, дори след смъртта си, той се оказа „по-жив от всички живи“, а създадената от него система само увеличава култа към мъртвите, които поради тази причина, колкото са повече, толкова по-добре, защото тогава е по-лесно да се изпълни цялото съзнание на живите с паметта за тях, но с памет в чисто материалистичен смисъл, така че да не се позволява на мъртвите наистина да помагат на живеещите на Земята. Лесно е да се разбере и друго нещо – претенцията на болшевизма за световно господство. Ако в работата се намеси и азур, то става неизбежно. Болшевишкият интернационализъм е вдъхновен от азурите. И все пак „социалистическият експеримент“ в Русия е само подготвителна фаза, експериментално отработване на друг, наистина световен експеримент, за който англосаксонските народи – представители на съзнателната душа – са избрани за основен носител. Руснаците не стават за тази роля. Затова болшевишкият интернационализъм е проникнат от духа на изолационизма.

Сега, в края на века, е необходимо да се подготвим за ***посрещане на азурическия импулс, идващ от Запада***. Ето защо е важно да се види същността на панамериканизма и всички съпътстващи го сили и движения.

Това са предварителните бележки за най-значимата тема на нашето време. За да бъде развивана допълнително дълбоко и всеобхватно, е необходимо систематично да се развива спо-

собността да се четат „знаците на времето“, да се разпознават симптомите. Компромисите с азурите – това е ясно – няма да помогнат на каузата тук.

Болшевизмът винаги ще бъде враждебен към Централна Европа, тъй като азурическите същества имат още по-голяма антипатия към културата на аза, отколкото луциферическите и ариманическите. Втората световна война даде колосална помощ за разпространението на култа към мъртвите, поради което нейната „дегероизация“, за която призова Солженицин, е остър нож за болшевизма. Но и „левите“ не искат това.

Обвиненията в антисемитизъм срещу болшевизма до голяма степен са безпочвени. Не бива да се забравя, че Сталин стои до „люлката“ при създаването на държавата Израел. А сега тази тема сред необолшевиките звучи по следния начин: „Ако евреите искат да имат своя държава, тогава Русия само е заинтересована от това... Тази държава също ще има различни елити, там ще започне тяхната политическа борба. Е, за Бога: борете се, воювайте, живейте“. Неприемливо е само едно: „Ще протестираме, ако започнете да действате по фашистки начин, но този наш протест ще бъде абсолютно същият като при всяка друга проява на фашистки тенденции в света.“[53]

Разликите между леви и десни, разбира се, съществуват, но те не бива да се абсолютизират. На „новата млада“ Русия с нейното „психоаналитично мислене“ се противопоставя „новото“, съвсем „напредничаво“ учение на „демократите перестройчици“: фройдизма! Някои противопоставят Сталин на Троцки, други – Троцки на Сталин, реабилитират Бухарин, уж свестен човек, истински „марксист“; за него се застъпват рушителите на комунизма, апологетите на възстановяването на капитализма като единствената „прогресивна“ икономическа система. „Кормчията“ на тази реставрация Гайдар[54] е попитан:

---

[53] Списание „Наш съвременник“, брой 2, 1993 г., стр. 156.

[54] Егор Гайдар – 1956-2009, министър-председател на Русия за 6 месеца през 1992 г., основен идеолог на икономическата реформа в началото на 90-те години, внук на писателя Аркадий Гайдар – б. пр.

Какво би казал дядо ви, който ревностно разстрелваше враговете на „пролетарската държава“, за вашата дейност? Той отговаря: Мисля, че дядо ми не би ме осъдил; той щеше да ме разбере! (За да се разбере цялата чудовищност на подобно изказване на Гайдар-младши, е необходимо да се прочете документалната повест на Вл. Солоухин „Соленото езеро“ („Наш съвременник“, брой 4, 1994 г.), където са събрани документи, показващи „моралния облик“ на нашия детски писател, който, както се оказва, е бил патологичен убиец – авт.)

Е, нека и ние разберем всичко това, което само външно изглежда като чиста галимация, но има една същност и тази същност е наистина ужасна. „Ако нещата се развият по начина – предупреждава Рудолф Щайнер, – както са стартирани в Русия, означава, че ***Земята ще изгуби своята задача,*** ще се изолира от Вселената и ще се ариманизира“ (294; 22.08). Любителите на лесните компромиси, които търсят каквото им хрумне в антропософията, само не и самата нея, трябва здраво да се замислят за това. Голяма, непосилно голяма ще бъде тяхната отговорност за всяка невярна дума.

Социализмът от марксисткото направление никога не е бил свързан с руския народ, „никога досега не са се сблъсквали по-големи противоположности от душата на европейския Изток и нечовешкия *троцкизъм* или *ленинизъм*“ (182; 30.04), дошли при нас от университетските катедри на Запада. Той е „дете“ на западното буржоазно общество. В Русия той имаше двеста-триста хиляди поддръжници, които успяха да го наложат на стотици милиони. „И за да се преборят с тези ленинисти, хората се нуждаят от много повече сила от католиците, които са се борили навремето с епископите си“ (198; 9.07).

Какво представлява човекът, пита Рудолф Щайнер, в очите на троцкистите от всякакъв вид? „Това е старозаветният човек, който в наше време може само да ти се присъни“ (186; 8.12). „Уилсън навсякъде е в унисон с Ленин и Троцки“ (329, стр. 234). А ако се обърнем към нашето време, ще открием, че панамериканизмът, чиято идеология в Русия се осъщест-

вява от обикновените наследници на бившите гении на злото – Ленин и Троцки – е все същият уилсънизъм. Блъф е, че сякаш Горбачов, Елцин, Гайдар и целият им, както се казва сега, „екип“ са антиподи на Ленин и Троцки. Тук дори няма какво да се доказва, тъй като те самите говорят за това. Ще повторя още един път, че Гайдар открито твърди, че той – „революционерът-реставратор“ на капитализма (да, такива немислими понятия се въвеждат в политическа употреба от обновителите на Русия) – би бил добре разбран; дядо му – верният ленинец и троцкист – би го одобрил и т.н. А какво правят онези, които дори не се маскират като „антиподи“ на Ленин и Троцки? Какво правят старите и новите болшевики? Те сега викат: Октомврийската революция е резултат от еврейско-масонска конспирация, целяща да смаже Русия и да я лиши от нейната независимост; но ние няма да предадем завоеванията на Октомври на никого! Какво е това – шизофрения? О, не! Това е диалектика по метода на „съветските мъдреци“. Демократите също я практикуват. Отново ще се позова на радио „Свобода“. Неговите говорители и коментатори се оплакват от жителите на Брянска и Орловска област, че по тяхна вина старата номенклатура остава на власт там.

– Населението върви след болшевиките и за какво? – питат се в радиостанцията. – Просто помислете! Хлябът в тези региони е три пъти по-евтин, отколкото в Москва! Но това е чиста агитация. Да, управляващите там помагат на децата да влизат в училищата, на младите хора да влизат във висши учебни заведения. Но това са болшевики! Възможно ли е да се използва тяхната помощ, дори в много трудна ситуация? Глупави хора, те нищо не разбират!

Така разсъждават в радио „Свобода“. Как трябва да се държи човек, за да не предизвиква критики от „мъдреците“ на „независимата радиостанция, субсидирана от Конгреса на САЩ“? Ще отговоря на този въпрос в образна форма, обобщавайки техните базови идеологеми без да добавя нищо от себе си. Необходимо е, да речем (за да не бъдем обвинени в

садизъм), да пъхнем собствените си пръсти във вратата и да се опитваме с всички сили да я отворим в посоката, накъдето тя се затваря. Московският телевизионен екран също е изпълнен с такива съвети. Бодри журналисти дърпат „случайни“ минувачи по улиците и ги питат: Какво мислите за нарастващите трудности? Те отговарят: Нищо, ще изтърпим, само да има свобода! – Високите цени? (а те са просто фантастични) – Затова пък в магазините има стоки!

Никой не помни вече, че преди няколко години имаше подобни приказки: Трудности? – Ще издържим, само да няма война. Това беше болшевишката уловка; новата е от демократите. – Дори не се надявайте на скорошно подобрение на живота! – успокояват ни те. – Искате да бъдете свободни, борете се за съществуването си; и нека слабите загинат.

Бъдещите поколения ще кажат (ако има на кого да го кажат), че болшевишката диктатура е последната, която се е стараела да скрие своите зверства. След нея злото излиза открито и цинично. И това е все същото старо зло, което триумфира в света от октомври 1917 г. „Пулсациите“ на промените, които сега вървят по повърхността, не докосват дълбините. В дълбините: „Ленинизмът също има наука за посвещение от особен вид... В ленинизма, на повърхността на човешкото развитие, действат сметките на човека-звяр, сметките на животинското в човека... Ленин, Троцки и хората като тях са инструменти на ариманическите сили. Това е ариманическото посвещение, което принадлежи към съвсем различна мирова сфера от нашата мирова сфера. И това посвещение има в себе си силата, която може да измете от Земята всичко, което се е формирало върху нея като човешка цивилизация.

Човек има работа с три посветителски направления: с две направления, които са в плана за човешкото развитие, и с едно, която е под плана за човешкото развитие, с посвещение ...с почти неограничена сила на волята“ (197; 13.06). Под другите две, говорейки в този случай само за посвещението на мрака, Рудолф Щайнер има предвид посвещението на йезуит-

ството и тайните общества на Запада.

Посвещението на ленинизма е такова от самото начало, но по-късно, след като поглъща луциферическия елемент на йезуитизма, придобива нееднозначен ариманически характер. Всъщност Рудолф Щайнер говори за третото посветителско направление наред с другите две. Той не го нарича директно азурическо, защото тогава би трябвало специално да разработи тази тема, което той не искал да прави, за да не внася твърде много в съзнанието на хората от нещо, което в началото на века все още едва се проявява. Краят на века е друго нещо. Тук на по-висшия синтез на двата древни начина на посвещение (аполоновия и хтоническия, дионисиевия), който се осъществява в Христос, все повече се противопоставя синтезът на ариманическото и луциферическото посвещения в азурите (виж рисунката в глава 17). Всяко от тях е достатъчно лошо и опасно поотделно. Стигайки до синтез, те образуват онази изключителна опасност за самото съществуване на планетата, за която говори Рудолф Щайнер. Затова желанието на хората болшевизмът да бъде преодолян и изкоренен, ***няма алтернатива***. Но за съжаление той, като вид „утайка“, „остатък“, остава в окултно-социалните „сметки“ на действащите, занимаващи се с лоша алхимия в съвременния свят сили. „Утайката“ на перестройката ще остане неразтворима и за романската, и за англосаксонската страна. Тя заяввява за себе си достатъчно самостоятелно на съюзническата конференция в Ялта, в Потсдам, на Нюрнбергския процес. През 90-те години се оказва, че никой не може да извади от мавзолея „живия труп“ на посветения от чуждата на човечеството мирова сфера и да го погребе в земята. А дори и да го изнесат, нищо няма да попречи да бъде скрит в „катакомбите“ на центъра за ариманическо посвещение и там да продължат „срещите“ на „вечното Политбюро“.

Рудолф Щайнер дава описание на духовната реалност, която стои зад феномена на ленинизма. На Изток, казва той, който започва от Волга, службата на боговете постепенно е

заменена от службата на идоли. (Веднага отбелязвам, че Ленин и Керенски са родени на тази граница и като цяло, много неща започват в Симбирск.) Северноазиатската, източната магия, ***шаманизмът*** (на който според евразийците ***християнството*** дължи своя успех), магьосничеството там се практикува от някои ариманически ***етерно-астрални*** същества. „В целия Сибир, през Централна Азия, през Кавказ, навсякъде там в света, пряко граничещ със земния, ужасни ариманически етерно-астрални същества, се занимават със земно ариманическо магьосничество, което се корени в астрала. И това има заразен ефект върху хората...“

Междувременно на Запад „възникват създания от астралния свят“, които сега поемат в себе си всичко, което се е развило там като диалектика, логика, като „човешко удоволствие“, получавано от сетивното битие, и „религиозен живот“. Това са „...онези същества, които от астралния план са обсебили Ленин (имал в кръвта си – по бащина линия – наследството на шаманизма – авт.*)* и другите му другари“. Двата вида същества – казва по-нататък Рудолф Щайнер – се стремят към своего рода „космически брак“ на територията, простираща се на изток и на запад от Урал и Волга. Те „...с космическа страст се стремят към съединяване и създават ужасно задушна атмосфера, като обсебват хората“. Съществата на шаманизма имагинативно изглеждат като нещо „средно между козел и мечка“ (спомнете си как Маргарита Волошина преживява „диктаторите на пролетариата“). Луциферизираните създания на Запада изглеждат като необичайно интелектуални глави, които летят от запад на изток в астралния свят.

(Тези глави на вождовете, бюстове под формата на една свръхинтелектуална глава, изпълват цяла Русия. И сега се оказва ужасно трудно да бъдат изкоренени. От време навреме се появяват по телевизионните екрани, когато показват различни политически срещи. Преди „перестройката“ обичаха да ги рисуват на гигантски билбордове и да ги поставят близо до пътищата. Създаваше се пълна илюзия за глава, която лети във

въздуха – авт.)

А в района между Волга и Урал „мечко-козлите“, на които липсва глава, и „глави“, лишени от тела, се втурват едни към други и се сливат в едно същество (225; 15.07).

В тази имагинация като в прафеномен се корени причината за голяма част от случващото се в Русия от 1917 г. насам. Тук сега трябва да се различат три неща; първо, луциферизираният абстрактен интелектуализъм на Запада. Не напразно демократите ги обвиняват, че продължават да мислят по марксистки начин. Второ, зад „евразийците“ стои ариманизираният шаманизъм. Рудолф Щайнер казва в цитираната по-горе лекция, че тези „мечко-козли“ са деградиралите сатири и фавни на древния свят, мигрирали на Изток. Затова „сенките“ на Римската империя търсят в тях опора за новата идеология.

И накрая, политическият окултизъм сега има работа с луциферическо-ариманически тип същества, които не са просто взаимодействие, а ***симбиоза*** на полярно противоположни сили. Това става възможно поради известна смяна на ролите, благодарение на това, че луциферическото започва да се проявява ариманично и обратно. Сливайки се, те образуват вид елементарни същества от ***азурическа*** порода.

Каквито са компонентите на симбиозата, такива са лицата на злото на окултно-политическите сили на физическия план. Смъкването на хората във формите на древното групово съзнание е придружено от най-дълбоката интелектуална работа. Интелектуализмът на материалната култура, където всичко се определя от мярката, бройката и теглото, е залят от еротична разпуснатост и престъпност, които не искат да се съобразяват с никакви правила.

Но болшевиките се опитват да ударят чертата под всичко това, да го изведат диалектически. Идеалната им цел е описана от Джордж Оруел и К.С. Мережковски; Григорий Климов описва „религиозно“-идеологическите принципи, които отдавна се практикуват. Книгите и на тримата автори не са утопии,

не са и антиутопии. Те просто фиксират ***факта на преждевременното раждане на „злата раса“ на човечеството, за която се говори в Откровението на Йоан, преждевременно поради причината, че „добрата раса“ все още не е възникнала, импулс за което антропософията дава в началото на века.*** Тук много са пропуснали да направят хората, чийто дълг и пряка отговорност са били овладяването на духовната наука и въвеждането ѝ във всички сфери на живота. За това обаче има и обективни причини.

Такава е вътрешната природа на настоящата криза. Тя не е безнадеждна, ако не бъде отхвърлена ръката за помощ, подадена на човечеството от божествените йерархии чрез делото на Рудолф Щайнер.

* * *

В заключение на главата ще разгледаме въпроса как се разиграва еврейската „карта“ в „евразийско-атлантическата“ конфронтация. Не поради някаква особена любов към тази тема отново се връщам към нея. Напротив, правя го с изключително нежелание, макар и само защото рискувам да бъда обвинен в „зоологически“ или някакъв друг вид антисемитизъм (тук обичат силните изрази). За всяка от засегнатите в книгата теми обаче би следвало – както биха казали носителите на групово съзнание, „вживели се“ в определени задкулисни структури – името ми най-малкото да бъде изтрито от „книгата на живота“ (в съществуването на която те самите едва ли вярват). Но аз съм готов да изчакам, докато онези, които са способни да учат само чрез неволи и тежки страдания, получат своя урок и стигнат до същото нещо, за което става дума в моята книга, където в общи линии е показано само нещо малко повече от върха на айсберга, а ако се подемат тези теми в целия им обем, ще се наложи съвсем да се откажа от надеждата да имам читатели.

В среда на сложна политическа борба, която сега се раз-

гаря в света, е особено трудно да се постигне разбиране на нейната същност, защото в нея противоположните сили се крият като терористи зад заложници, зад еврейския въпрос. Това се прави с цел, в случай че нещата се обърнат в неблагоприятна посока, да хвърлят, така да се каже, евреите на „амбразурата“ и бързо да се скрият в суматохата и „да разбъркат колодата“. Вече казах, че абсолютно същото направиха с германците и руснаците. В тази връзка най-голямата организация на руските емигранти в Съединените щати, „Конгресът на руските американци“, вижда една от основните си цели в борбата с разпространената в пресата и по радиата тенденция за приравняване на руснаците със „съветските“ или „болшевиките“, а на Русия със СССР. Същото нещо систематично е подчертавано и от дисидентите.

По подобен начин би трябвало да постъпват хората и по други въпроси, когато става въпрос за „експресния влак на цивилизацията“, който се е втурнал към нищото. Разбирам, че тук е необходима смелост, тъй като движението на „експреса“ е нараснало толкова много, че на мнозина им спира дъха при мисълта, че трябва да скочат от него; освен това в него все още има толкова много спални вагони, привлекателни вагон-ресторанти и т.н. Е, по такива въпроси не можеш да бъдеш насила мил. Затова и съм принуден да адресирам книгата си само до малцина читатели.

Предупреждението, дадено от самия Бог: „Йерусалиме, Йерусалиме... колко пъти съм искал да събера твоите чеда, както кокошката прибира пилците под крилата си, но не искахте! ***Ето, вашият дом остава пуст“*** (Матей 23: 37-38), звучи с нова сила по време на Второто Му пришествие. Само че сега опасността да стане „пуст“ заплашва „дома“ на цялото човечество.

Когато в Русия „евразийците“ започнаха да говорят на висок глас за окултно-политическото задкулисие на перестройката, „атлантиците“ на всяка крачка, с повод и без повод, започнаха да им навират в лицето: „А вие навсякъде виждате

юдео-масонски заговор! Това е ваша фиксидея!“ – Подобно говорене се превърна в своеобразен идентификационен знак за „левите“. Немалко авантюристи го използват за свои користни цели, осъзнавайки, че тези, които са направили такава декларация, могат да разчитат на подкрепата на всички „либерално-демократични сили“. В масовото съзнание укрепна представата, че евреите и масонството са едно и че ***всички те*** са разрушителите на Русия. От друга страна, в бившия СССР се вкорени представата, че масонството е вид сила, която може да спаси евреите от национализма на другите народи, и им помага да си построят собствена държава.

Тогава „евразийците“ дадоха открито, не лишено от дълбочина, обяснение на своята позиция по този въпрос. „Алиансът на масонството и политическия юдаизъм“, заявиха те, „е алианс на... жертви“, тъй като и едните, и другите задълбочиха упадъка си в него: „...масонството се насити с много съмнително „юдофилство“, което не зависи от конкретни обстоятелства.... а юдаизмът... се насити с масонско „просветителство“, в което като религия загуби последните, автентично запазени, религиозни черти“. Юдео-масонският блясък се е превърнал в „маска на контрапосветителски центрове“ (тоест придобил е антиклерикална ориентация – авт.), „угажда на апетитите на тъмните“ и „тълпата се превръща в играчка в ръцете на тъмните сили“.[55]

Председателят на ислямската партия за възраждане (в бившия СССР) Ахмадкади Ахтаев пише: „Съединените щати действат като глобален покровител на евреите, а останалите – да кажем, мюсюлманите – сякаш в ролята на антисемити“. Но „арабите са изконни и чистокръвни семити. Коранът признава и юдаизма, и християнството като божествени откровения, като религии-откровения. И затова, противопоставяйки всички евреи и юдаизма на исляма и християнството, американците по този начин не защитават евреите, а напротив, заместват ги

[55] Списание „Хиперборея“, 1991 г. стр. 76-77.

и юдаизмът е атакуван.“[56]

Интересно е, че и някои евреи говорят в подобен дух. Вестник „Ден“ препечата статии на двама равини, публикувани в белгийското списание „Vouloir“. Един от тях, равин Бек, традиционалист и активист на движението „Натурей карта“, пише: „Ционизмът е относително ново движение, основано на еретичен отказ от юдаизма“.[57]

Разбирам, че всички публикации, които цитирам сега, не са чисти източници на информация, а средства за остра политическа борба. В същото време, както вече споменах, те съдържат маса от най-сериозна информация, в общия поток на идеологията има изявления на сериозни и съвестни хора. Такива хора също съществуват и те не мълчат. Може би не бих обърнал внимание на статията на Бек, ако самият аз не бях чувал веднъж по радио „Свобода“, което сега се превърна в рупор на ционизма в по-голяма степен от „Кол Израел“, изявление от следния вид. В предаване, посветено на живота на евреите, авторът запита с тона, с който обикновено се задават риторични въпроси: „Ами очакването на Месията?“ – Той даде следния отговор: „Ами нищо! Хиляди години сме минали без него, ще се справим и в бъдеще!“

Равин Бек твърди (и това е в Талмуда), че евреите се заклели „...да не се бунтуват срещу народите по света... да не участват в действия, които биха могли да ускорят края на света... да не се върнат всички заедно в страната Израел“.[58]

Равин Майер-Шилер, професор в университета Йешебот в Ню Йорк, пише, че ако християните се считат за идолопоклонници, това означава, че всички те, които са живели през последните 2000 години, „...няма да имат място в „хаолам хаба“ – в „бъдещия свят.“[59] (А Залция Ландман твърди, че всички християни са потенциални антисемити – авт.)

---

[56] Вестник „Ден“, брой 26, 1992 г.

[57] Вестник „Ден“, брой 18, 1992 г.

[58] Пак там.

[59] Пак там.

„Евразийците“ пишат за идеята за „световната еврейска конспирация“, че тя стана толкова широко разпространена, че „остави зад себе си“ идеята за „масонската конспирация“. Съдбата на евреите през 20. век – преследването в Германия, създаването на Израел, войната с арабите, „...не само подхранва теоретиците на „еврейския заговор“, но и прави „еврейския фактор“ наистина най-важна геополитическа концепция“.[60] И до известна степен човек не може да не се съгласи с това.

Навсякъде е видно, че сега на евреите не просто се предлагат, а им се налагат, тикат им се в ръцете различни видове власт. Но това е капан. Необходимо е да поумнееш, за да не вземеш тази власт и преди всичко, властта на пресата. Дори защото така направиха с руснаците през 1917 г., казвайки им: „Който беше нищо, нека стане всичко! Ограбете ограбеното!“ и т.н.; и с германците след 1933 г., предлагайки им да се смятат за висша раса. Цената на изкушението беше огромна.

Сега в Русия се развива любопитен и опасен процес. Веднъж по все същата „Свобода“ прозвуча още един „риторичен“ въпрос: „Кой сега е истински руски интелектуалец?“ И на него беше даден такъв отговор: „***Разбира се, истинските руски интелектуалци вече са само евреите“*** Аз го чух с ушите си, а когато след това започнах да се вслушвам по-внимателно в това, което се случва по въпроса за руската култура, тогава, признавам си, ми стана неприятно.

Ако някой вдигне рамене в недоумение и каже, че това, което казва радиостанцията, е просто констатиране на факти, а не провокация, тогава е известно какво ще бъде казано от руска страна. Дори един обикновен човек в Русия, а не интелектуалец, ще възрази: „Защо беше необходимо да се унищожи руската интелигенция след 1917 г.? До корен, чак до учениците в гимназията? Отглеждахме я повече от два века; тя доказа своята стойност с плодовете на културата. Как посмяха да я застрелят, да я уморят с глад и непосилен труд на Соловки,

[60] Вестник „Ден“, брой 15, 1991 г.

Беломорканал, Колима? Защо трябваше да се държим така:

„Без ботуши и кобура да сваля,
без куртката си да разкопчая“?

(повтарям, не цитирам антисемити). Нека си припомним декрета на Троцки, издаден през 1922 г., който дава на евреите ***преференциално*** право да влизат във всяко учебно заведение и т.н. С една дума, ако поставим разговора на тази плоскост, никога няма да се разплатим. И остава само да попитаме: Кой и защо го прехвърля на тази плоскост? (Имам предвид инициаторите.)

Както се изрази един писател, „евреите са добри тактици, но лоши стратези“. Ако например на някого му хрумне фантастичната идея да събере взвод войници, да ги въоръжи с гранатомети и в мирно време да ги хвърли да щурмуват атомна електроцентрала, тогава от тактическа гледна точка няма съмнение за успеха на такава операция – докато не се види грешката в стратегията: когато реакторите започнат да експлодират. Защото продължавайки в духа на горното изявление на радиостанцията, може да се попита също: кой сега е истински американски интелектуалец?... Френски?... Английски?... Полски?... Така че можете да поставяте риторични въпроси, отговорите на които се предполага, че са известни, и да не забележите най-опасната стратегическа грешка, че с такива успешни „тактически“ техники се прищипва, така да се каже, „сънната артерия“ на културата на човечеството. Мислейки материалистично, това не може да се разбере, но ако знаем за съществуването на духовете на народите, за божествените духове-водачи на цели културни епохи, за безкрайния, безграничен свят на божествените йерархии – създатели на Вселената, създатели на цялата еволюция на човечеството, знаем за смисъла на развитието, предназначението на народите и човека като такъв, не е нужно да ни се обяснява дълго време, че чрез фалшифициране на културата, чрез манипулирането ѝ е

възможно да се премести и самата земна ос. Именно поради спирането на културния процес, деградацията на културните слоеве на обществото, изкривяването на културните ценности, изкривяването на целите на културата, най-големите цивилизации изчезнаха от лицето на Земята.

Живеейки в епохата на „ученото невежество“, ние напълно забравихме как да използваме уроците от миналото. Посрещаме всеки нов ден с нулева отметка в паметта и съзнанието. Започваме да говорим за отдавна познати и осмислени въпроси сякаш за първи път. И всичко, което понякога се изисква, е да си спомним какво са мислили и разбирали хората, които не са спали в социалните отношения на своето време.

През 1990 г. едно от московските списания публикува статия на Андрей Бели – човек, който несъмнено е знаел стойността на културата, – наречена „Щампована култура“. (Публикувана е за първи път през 1909 г. в списание „Везни“.) В нея той разсъждава върху разбирането и значението на националната култура, върху отношението на руската култура към културата на Запада и върху кризата на културата. „Нормите на културата – пише той – са универсални; нейната форма и съдържание са конкретни, индивидуални, разнообразни, национални. Затова е смешно, когато космополитът отрича идеята за самобитността на културите в името на „прогреса“; още по-смешно е, когато защитникът на самобитността вижда унищожаването на тази самобитност в необходимата политическа и икономическа еволюция...

Геният е фокус, който събира лъчите на живота на народа; цялата култура на който и да е народ се основава на творческите личности, претворили земята на народа в култура... В гениите душата на народа е разголена и осветена; земята на народа е източникът за раждането на гениите“. По-нататък Бели пише за политизирането на понятието за култура, за привнасянето на лош вкус в думата „самобитност“ и за опита за разграничаване от него, за да не се озовем в един и същи лагер с радикалните сектанти и крайните славянофили. Но

чрез космополитизма във всеки случай се изкоренява „самото съдържание на народната душа“. Щампата на прогреса, поставяна на продуктите на културата, създава универсална „прогресивно-търговска култура“.

Не забелязвате ли, възкликва Бели, ужасяващия растеж на такава култура? Увеличават се издателствата, чиято единствена цел е печалбата; цялото книго- и музикоиздаване са съсредоточени в едни ръце. В същото време се наблюдава „... ужасен упадък на литературния морал, продажност на пресата, намаляване на нивото на критиката и все по-голямата ѝ хегемония по въпросите на творчеството... Увеличава се ужасната цензура... превежда се, рекламира се и се разпространява само това, което искат кралете на литературната борса; на сцената се пуска само това, което е угодно на кралете на музикалната борса; а техният идеал е интернационалното изкуство, еднакво достъпно и разбираемо за плебса по целия свят... А духовно отровените интелектуални маси по целия свят наивно продължават да вярват, че в тази борса и в този хаос от понятия се извършва тайнството на служенето на културата.

Дълги години „интернационалистите“ мълчаха за Вагнер, но когато не можеха вече да мълчат... гръмна хилядогласен хор от критици във възхвала на Вагнер... Ницше... само по сигнал на диригента, г-н Брандес, бликна поток от похвали; а рекламата вече опетни името на Ницше“. (И какво направиха с него след това? – питаме се. – В крайна сметка го довършиха!)

Андрей Бели задава въпроса: „Кои са тези посредници между народа и неговата култура в света на гениите? Кой се стреми чрез „интернационалната култура“ и „модерното изкуство“ да отдели плътта на нацията от нейния дух, така че плътта на духа на народа да стане бездушна, а духът на народа да стане безплоден? Кой, кои са тези кастратори? Странно и страшно е да се каже, но се налага.

Това са пришълци: обикновено откъснати от нацията, в чиито дълбини живеят... хора, чужди на тази култура, се оказват водачи на националната култура; разбира се, те не разби-

рат дълбините на народния дух в неговия звуков, колоритен и словесен израз. И чистите потоци на родния език се затлачват с нещо като безлично *есперанто* от международни думи, и по-нататък: на всичко оригинално... несъзнателно (а понякога и съзнателно) се обявява бойкот. Вместо Гогол се обявява Шолом Аш... заедно с Бетовен се появява и Майербер“.

Не мисля, че на някого ще му се обърне езикът, да обвини Бели в антисемитизъм. В същата статия той пише: „Несъмнено евреите са дълбоко талантлив, способен и самобитен народ; отзивчивостта и чувствителността на евреите към всички въпроси, свързани с изкуството, е неоспорима; безспорно е също така, че сред евреите има хора (като Левитан, Юахим, Менделсон, Хайне и др.), способни да проникнат дълбоко в духа на арийското творчество... Но, но и но...

Интересът към „всичко културно“ поражда еклектика... ражда се повърхностен интерес към всички нации; така възниква международен пазар на изкуствата... установява се международна връзка между издатели и фирми, еднакво отдалечени от народа, но еднакво (национално) близки помежду си... Дълбоко талантливи и проникновени единици от еврейството се давят в стихийния поток на култуттрегерите „всичко, за всеки вкус“... пазарът ражда комерсиализма. Ето как се появява готовата, международна (а отвътре тясно национална) борса: и оттук и неволната инстинктивна борба на еврейската критика, първо, с ариеца Вагнер и ариеца Ницше, а след това и стремежът към монопол в тълкуването и на двамата. (Обърнете внимание, че това е написано през 1909 г.)... погледнете списъците на служителите на вестниците и списанията в Русия; кои са музикалните и литературни критици на тези списания? Ще видите почти изцяло имена на евреи... сред тях малцина са, които разбират задачите на националната култура може би по-дълбоко от руснаците, но това са изключения...

Ако приемем, че всичко това са „законодателите на вкусовете“ в различните слоеве на обществото, тогава на човек му става страшно за съдбата на родното изкуство.

Същото е и с издателствата; всички големи литературно-търговски предприятия в Русия... или са собственост на евреи, или се дирижират от тях; икономическата зависимост на писателя от издателя нараства и ето сега писател след писател и критик след критик биват морално купени. Властта на „щампата“ виси над творчеството: националното творчество страхливо се крие из ъглите; фалшифицирането марширува победоносно.

И тази зависимост на писателя от еврейската или юдаизираната критика строго се премълчава; евреинът-издател, от една страна, заплашва писателя с глад; от друга страна, евреинът-критик заплашва да опозори всеки, който надигне глас в защита на правата на руската литература да бъде руска и само руска.“ По-нататък Бели продължава да пише за „тържеството на еврейския полицай“ в западната култура.

Позволих си толкова дълъг цитат на статията на Андрей Бели, защото не искам да „откривам колелото“ по тази огнеопасна тема с колосално значение. Андрей Бели и много други руски и западноевропейски интелектуалци се опитват в началото на века да намерят изход от културната криза. За да направят това, им е било нужно да кажат истината. Те не са обхванати от никакъв расизъм и национализъм. Например Бели постоянно горещо се застъпва за пълното гражданско равенство на евреите. В тяхното неравноправие той вижда основната причина за всичко, което излага в горецитираната статия. Но ние сме в различна позиция. Повече от 80 години по-късно виждаме, че даването на равни права доведе до необоснованото желание да се получат повече такива права, упражняването на които е възможно само за сметка на лишаването от права на други хора.

Тук, разбира се, не става дума за желанието на евреите да имат своя национална държава. Ако толкова силно искат да я имат, нека я имат, нека всички се съберат в нея и живеят както си искат, но без световни спонсори, да осигуряват жизнения си стандарт със собствения си труд. Въпросът обаче е, че ни-

коя сила в света не иска да има точно такава държава. Дори не говоря за това, че много евреи на Запад считат евреите от Източна Европа, благодарение на които се изгражда държавата Израел, за потомци на хазарите, тюркско племе, живяло в далечното минало в Южна Русия и изповядвало юдаизма. Не говоря за това, че е също толкова невъзможно да се реставрира историческото минало отпреди две хиляди години, както е невъзможно да се върнат САЩ на индианците, Европа на келтите, цялата северна част на Русия, включително региона на Москва, на финландците. Анализът на политическите събития в света от десетилетия потвърждава една и съща истина: създаването на еврейската държава не е самоцел, а средство за нещо друго, което се опитваме да разберем. Тук се крие коренът на проблема. Той има общочовешко значение и всеки човек не само има право, но просто е длъжен да го разбере.

Ето защо евреите трябва сериозно да обмислят въпроса: Какво ще правят, след като ***политическата нужда от съществуването на Израел отпадне?*** Не политическият, нито националистичният ционизъм е опасен за човечеството. Рано или късно, макар и на висока цена – ако не може по друг начин – той самият ще разкрие на своите привърженици цялата си реакционна същност, цялата невъзможност да реализира целите си в съвременния свят. Страшна е духовната културна експанзия, страшно е доведеното до крайно безобразие изкривяване не толкова на човешките, междунационални отношения, а на самия културно-исторически процес.

Да, хората са лоши стратези, което не може да се каже за онези духовни същества, които са враждебни на правомерната еволюция на света и човека. Само като ги вземем предвид, можем да оценим дълбочината на кризата, обхванала света, мащаба на опасността, пред която е изправено човечеството. Луциферическите, ариманическите, а сега и азурическите същества са просто брилянтни стратези. Те разбират, че чрез елементарни методи, с просто нападение няма да отклонят развитието на света в посоката, от която се нуждаят.

В 16-та глава говорихме за това, че за съвременната европейска културна епоха от мировото ръководство отдавна е подготвено специално народонаселение, притежаващо заложби за развитието на автономно азово съзнание. Сега народите в Европа са изправени пред задачата да развият по пътя на науката, на духовната наука нови органи на възприятие в човека, което би му позволило да влезе в индивидуална съзнателна връзка с духовните светове, да обогати културата, да я обнови чрез силно духовно индивидуално творчество, да обнови социалния живот с морални интуиции, да създаде предпоставки за духовното братство на хората и всичко това постепенно и органично да се предаде на Източна Европа, обръщайки движението на културния импулс на Изток.

Азуричните духове искат точно обратното. Те искат културният импулс да продължи да се движи на запад, а в Европа да го запазят завинаги под егидата на англосаксонската раса. В стратегията си те се учат да имитират божествените водачи на света. Поради тази причина търсят и ***особени носители*** за своята „културна“ работа. До голяма степен те, така да се каже, залагат на англосаксонските народи. Но чрез тях те преследват далечни цели. Що се отнася до настоящето, основното за тях е създаването на антикултура. И в тази работа исторически установените народи в Европа не са напълно надеждни. Винаги има опасност чрез тях да се проявят инспирациите на духовете на народите и да унищожат работата на азурите и другите духове на тъмнината. А всичко, което се ***издига*** до общочовешкото, е още по-малко приемливо за тях.

Националсоциализмът и болшевизмът имаха за цел единствено да разрушат връзката на народите с духовете на народите, да изкривят културните традиции чрез пренапрягане на луциферическите и ариманическите принципи, чрез профанизирането на духовното творчество. Освен това в болшевизма, заедно с ариманическото, се появиха заплашителните признаци за присъствието на азурите. А сега живеем напълно в антикултурата, инспирирана от азурически съще-

ства. Тя е дълбоко враждебна към християнската етика, към традиционните възгледи за красотата. И в същото време работи с човешкия аз. Апологетите на поп-арта, неговите основатели и пазители се съобразяват с естествената еманципация на личността, насърчават я по всякакъв възможен начин и... я довеждат до абсурд. Това е ***методологията*** на съвременната масова култура. За да работят според нейните закони, са необходими хора от много специален вид – по същество чужди на всяка национална култура, интернационалисти в марксисткия смисъл, безразлични към духовните нужди на индивида, – всъщност материалисти.

Именно тази ***дълбоко окултна опасност*** за човешката култура усеща Андрей Бели. Той има специален нюх за това, както се вижда от романа му „Петербург“ и редица други творби. Що се отнася до фактологията, която той използва в статията си, в наше време тя се разрасна до гигантски размери. И без каквато и да е антисемитска пропаганда, все повече хора забелязват кои са активните и дори ***агресивни*** носители на антикултурата, чиито лица греят навсякъде, където има филмови и телевизионни камери, микрофони, подиуми, сцени. Под гръмките вопли за злото на шовинизма, национализма, расизма, в радиостанция „Свобода“ е произведен идеално чист ***расов*** подбор на служителите и всички лица, които ѝ сътрудничат, независимо в коя част на света или в кой народ живеят. В предавания за руската, за славянската култура се появяват основно само „истински руски интелектуалци“; и само спорадично сред тях се включват „другородци“, т.е. руснаци, украинци, поляци, чехи и т.н.

В Москва стана модерно да се създават нещо като старите аристократични салони (с предаване по телевизията), където се предизвиква носталгия по руското минало, играят комедии с аристократичните навици и т.н., учредяват клубове на милионерите, организират телевизионни партита, на които нищо не се случва, и навсякъде – „истински руска интелигенция“. А всички „неинтелигенти“, които пишат романи, рису-

ват картини и въпреки всичко дори понякога снимат филми, някак необичайно ловко и бързо са изтикани в дясната опозиция, примесени с необолшевиките, просто болшевиките, агентите на тайната полиция и т.н. Ето как съзнателно тотално поляризираха руското общество, като не му позволиха да се опомни след болшевишкия гнет; а по-нататък се мержелее подобна поляризация и на цялото човечество. Примерите са многобройни – всеки може да ги види.

Веднъж случайно влязох в разговор със съветски предприемач, който уреди у нас обиколката на евритмичната трупа на Гьотеанума. Започна да се оплаква от концертната програма. „Много неудачно я съставиха“, каза той. „Представяте ли си, включили в нея Пушкин! Отначало помислих, че има някакъв специален смисъл в това. След това гледам – не, просто Пушкин! Нима може така! Та нали има поети: Бродски, Манделщам, накрая, Пастернак.“

Ще дам още няколко примера, с които само недобросъвестен човек не може да се съобрази. На 7 септември 1992 г. по първия канал на телевизията беше показана програма, в която направо в студиото беше донесено живо прасе. Водещият на програмата, сочейки прасето, каза: „То показва образа на Русия, вечно комплексиран, изпълнен с вечни комплекси, които не могат да бъдат разрешени, а могат само да бъдат нарязани! След това пред милиони телевизионни зрители прасето беше убито и нарязано на парчета, които бяха разграбени от участниците в програмата.

„Истинските руски интелектуалци“ могат да се видят навсякъде, където се провежда пропаганда на сексуалната разпуснатост. Чрез медиите хората не само се агитират, но и биват убеждавани: Моля, защо се страхувате? Просто се опитайте да изхвърлите всички стари морални норми и скоро ще видите, че самата сексуална революция ще затихне. Това вече се случва на Запад. Отначало те също се страхуваха да дадат пълна свобода на секса, а сега губят интерес към него. – Онези, които се противопоставят на подобно убеждаване, ги кол-

нат с най-лоши думи и най-важното, наричат ги ***шовинисти и необолшевики***!

Няма по-непримирими борци за правата на т. нар. „сексуални малцинства“ от „истинските руски интелектуалци“. Апологията им се извършва толкова масирано, че зад нея ясно се вижда намерението тези „малцинства“ да се превърнат в „болшинство“. Ще ви разкажа за една от редовните телевизионни програми, с помощта на която се извършва масовото превъзпитание на младите хора и освобождаването им от „вечните комплекси на Русия“. Тя показва срещите на някакъв дискусионен клуб. В тях участват предимно представители на „малцинствата“, на масата сяда и „експерт“; между „експерта“ и аудиторията се мотае отракан журналист. На една от сесиите журналистът задава въпрос на възрастен мъж с вдъхваща доверие външност.

– Колко пъти сте обичали?

– Два – отговаря той.

– Кой път беше по-силно?

– Вторият.

– Защо?

– Обичах мъж!

– Браво! – възкликва журналистът и в публиката се чуват аплодисменти.

Следва интервю с лесбийка и с нормално момиче, което има религиозни убеждения. Чрез първата, както се казва, „говори истината“, втората ломоти нещо жалко. Това е последвано от изповедта на млада двойка. Те живеят заедно с още една двойка. Мъжът разказва с подчертана откровеност: „Ако приятелят ми задоволява сексуалните си нужди с жена ми, тогава аз се чувствам самотен, излишен, така че се съвкупявам с неговата жена. А ако аз се съвкупявам с някоя друга жена, моята жена присъства мистично на това, и това не е изневяра“.

Намесва се „консултантът“: „Моногамните хора са хора, като правило, с ненормална психика. Най-красивата възраст за сексуална любов е от 7 до 14 години! Вземете пример от Ромео

и Жулиета!“

Известният сега у нас „сексолог“ (от „истински руската интелигенция“; при болшевиките той беше „истински съветски интелектуалец“, „светило“ на съветската социология – авт.) Игор Кон, в един от централните вестници заявява: „Русия има най-високото ниво на хомофобия (т.е. негативно отношение към сексуалните извращения) в света... ***това явление е от същия ред като расизма, което е неприемливо в демократичното общество“(!)***. По-нататък вестникът съобщава, че през август 1992 г. Кон свикал международна конференция на хомосексуалистите и лесбийките, на която руските гейове „дружески потупвали по рамото американските“.[61]

Това е, както казват юристите, „моментът на истината“. Ето го последния адрес, към който е насочена световната историческа борба срещу расизма. Целта ѝ е ***да принуди*** човечеството да се потопи в онзи неморален живот, който, както отдавна са казали пророчествата, ще предшества идването на Антихриста. И не е далеч времето, когато отпорът, даден срещу насилник или сексуален маниак, който се опитва да тормози дете или тийнейджър, ще бъде преследван като расизъм и ще бъде санкциониран със затвор. Вече се случва навсякъде такива насилници да идват в училищата и да съблазняват открито учениците с пари и вещи. Случват се и неща, за които дори не искам да пиша.

Засега такива типове могат да бъдат изгонени, но вече не могат да бъдат изправени пред съд. Ако процесът на „демократизация“ продължи в този дух, на съд ще бъдат изправяни учителите и родителите, които се опитват да защитят децата си. А на Запад се чудят защо руснаците подкрепят толкова слабо своите освободители: Горбачов и Елцин?

(Тъй като в света нищо не стои неподвижно, въпросът, който сега разглеждаме, непрекъснато се развива. Той получи особена острота в статия на директора на Центъра за социално

[61] Вестник „Московски комсомолец“, 15 август 1992 г.

прогнозиране и маркетинг, публикувана в Бюлетина на Руската академия на науките (Академията, където Елцин поиска да се формулира понятието „расизъм“ за готвещия се антирасистки закон) в брой 1 за 1995 г. Статията се нарича „Перспективи за развитие на руското етническо съзнание“. Наред с другото в нея се казва: „Основните промени в социалната структура (на руското общество) и промените, които те предизвикват в етническото съзнание, ще бъдат относително краткотрайни – в рамките на 2-3 поколения. Що се отнася до развитието на етническото съзнание в резултат на активното участие на страната в международното разделение на труда, този процес, както ни се струва, ще се разгръща **в историческия спор между двата суперетноса: еврейския, достигнал своя връх, и намиращият се на етапа на формирането, но представляващ доминантен генотип – руския.** Подобно съперничество на станалият в началото на 20. век доминантен генотип на еврейския етнос със завършилия своето онтогенетично развитие германски, едва не завърши с трагедия. Времето ще покаже как ще се държат сегашните суперетноси. За руския изобщо не е ясно дали той... ще следва традиционния път на развитие, което предполага формирането на генетично ясно дефинирана соматична конституция на индивида, или за него може да се говори като за абсолютно отворен генотип, който се реализира чрез саморазтваряне в други етнически групи.

Първият вариант е изпълнен със заплахата от развитието на руското етническо съзнание в твърд национализъм, непредсказуем по своите последствия, в рамките на мощна държавност. Вторият ще допринесе за това, че то (съзнанието) придобива някакъв „интернационален“ характер. Това ще бъде въплътено в синдрома на масовата миграция и желанието за междуетнически бракове.

Според нас и двете тенденции днес са органично присъщи на Русия и всяка я заплашва с разцепление. Европейската част от руснаците може да се сплоти в етноцентрична национална държава, която в борбата за защита

на националния си пазар ще се изроди в държава от фашистки тип, а сибирските великоруси, чиито ценностни ориентации до голяма степен се различават от ориентациите на европейските им сънародници, ще формират собствена руска държава“. (Подчертаното е от нас – авт.)

В завоалирана с псевдонаучна терминология форма, в статията по същество е обявена етническа война на Русия. Както си спомняме, на Германия някога беше обявена само икономическа война. В такива случаи, както учи историческият опит, неизбежно възникват диктатури и изблици на антисемитизъм.

Също така бих помолил читателя да си спомни този цитат, особено последния му абзац, когато чете за бъдещата политическа карта на света в гл. 18 – авт.)

Ето как отношенията в Русия се „подгряват“ и „възпламеняват“. Никой не се интересува от това, че никога преди, когато се е говорило за някой интелектуалец, в Русия не са наблягали на националния му произход. За основно се е смятало неговата духовна пробуденост, а заедно с това, естествено, високата морална позиция и ентусиазма в защитата на моралните устои на живота.

Това, което се случва сега, може да се характеризира недвусмислено като дяволска въртележка. Без значение къде се местиш, докато оставаш в нея, ти се движиш според нейните закони. Всичко е предвидено на „въртележката“! Измъчен си от диктатурата? Отивай при демократите, но тогава си затвори очите за разпадането на страната, за глада, за войните. Не се притеснявай, че понякога за етика проповядват вчерашните орки, които доскоро носеха бръсначи в джобовете си, а днес са наели банди телохранители и са се обзавели с вили на Женевското езеро. Чети спокойно как върви търговията с деца в дома на търпимостта, не унивай, че самите либерални власти демонстрират презрението си към човека. Надявай се, че някой ще изплува от тази клоака и ти самият ще спечелиш мястото си под Слънцето на свободата в „свободна конкуренция“. Раз-

бира се, няма да има достатъчно места за всички, но това е цената за демокрацията: „нека губещият плаче, кълнейки съдбата си“[62].

Ако си за опазването на Русия и ти харесва, че в миналото нейните народи са живели в мир, че не е имало национализъм, че здравеопазването и образованието са били безплатни; ако ти е скъпо завоюваното със страшни жертви материално положение от последните 20 години, когато все пак никой не гладуваше с опасност за живота си, върви при комунистите, застани под червеното знаме, където Ленин и Сталин отново са нарисувани заедно, чуй как милеят за интересите на Русия генералите от КГБ и т.н.

Ако си за приятелство с Германия, върви при онези, които сега развиват теорията за господството на „сеньорите“; и т.н., и т.н. (Ще цитирам няколко откъса от центристката преса, характеризиращи ситуацията в страната (вече казах, че навсякъде се чуват някои разумни гласове): „Хората няма да приемат това нагло заграбване на тяхната собственост. Няма да приемат прехвърлянето на милиарди долари по частни сметки в чуждестранни банки, обезценяване на личните им трудови спестявания, няма да приемат новите господари...“ „...Ние сме на ръба не просто на глада, студа и диктатурата, но и на взаимното изтребление. Ние сме на ръба на гигантска човешка месомелачка“. „И така, това са признаците на нещастието: в идеологията – остро противоречиво мислене, агресивност, готовност към взаимно унищожаване; в икономиката – спекулативно-рекетьорски пазар и бюрократична приватизация, осигуряваща заграбването на богатството, създадено от хората, от новия управляващ елит; в политиката – реформирането на новата тоталитарна система“. „Независимая газета“ от 22.08.1992 г. – авт.)

А ако някой попита: Не може ли да не разкъсваме Русия на части, защото тя не е империя и в същото време да минем без

[62] Из арията на Херман от операта „Дама пика“ на Чайковски – б. пр.

болшевиките? Не може ли да подобрим икономиката, без да я предаваме от ръцете на една партийно-номенклатурна мафия в ръцете на друга? Не може ли при перестройката да се поддържа поне предишния, доста скромен жизнен стандарт? Не може ли да бъдем демократи, без да разрушаваме моралните основи на обществото? На подобни въпроси навсякъде на „вътрежката“ човек получава отрицателен отговор. И никой – нито демократите, нито болшевиките, нито „евразийците“ – не обясняват защо това не може да се направи. И не го обясняват, не защото не знаят. Напротив, всички те добре знаят как може да се подобри ситуацията в Русия, как да бъде превърната в просперираща, свободна и независима държава. Но тогава няма да има нужда от съществуването на всички тези „леви“, „десни“, „центристки“ и „полуцентристки“ направления и партии. А в такъв случай всяка една от тях си казва: „Кучета я яли такава Русия и всичките ѝ народи взети заедно, ако заради нейното благо аз, партията, трябва да се лиша от власт“. Защо мислят така, е лесно да се разбере. Русия не е игла в купа сено. Тя е едра фигура, въвлечена в световната игра, главният залог в която е *самата душа на човека!* ***Но за да се спаси душата, идеалната цел за обединяване на хората трябва да бъде етичният индивидуализъм с неговата елитарност за сметка само на духовното развитие, с неговия демократизъм, разбиран като любов към ближния, със стремежа му за свобода, която насърчава човека да се отнася към другите така, както той иска да се отнасят с него.***

Рано или късно ще има обединяване на такива хора. Те няма да започнат да пишат устави, да създават Централни съвети, институции на властта за харизматични мошеници. Но по пътя към такъв съюз се издигат планини от неразбиране, фанатизъм, злоба и омраза. И само „който устои до край, той ще бъде спасен“[63].

Ще има ли Русия достатъчно сили за това? Трябва да

[63] Матей 24-13 – б. пр.

кажа, че не виждам ***нито една групировка, партия, нито един интелектуален, духовен център на сили, които биха дали поне някакъв повод за надежда***. В междуособната борба на партиите, през бутафорния дим на политическия плурализъм като единствена реалност се очертава непрекъснато нарастващата конфронтация между болшевизма и онези, които вървят с Елцин. Всичко, за което можем сега да говорим, са отделни, добре мислещи хора, които вече разбират какво ни заплашва. Но те нямат голямо влияние в обществото, тях ежедневно ги позорят или ги „пришиват“ към различни групировки с празни или открито разрушителни програми. От всичко това и на тези, които разбират, им се замайва главата. Само напълно владеейки духовната наука, може да се поддържа разбиране за случващото се. Но и в този случай изглежда, че нищо не може да се направи. ***Ходът на събитията е строго контролиран от задкулисието.*** И ако нещо може да излезе извън този контрол, това е само яростта на унищожението.

Случва се обаче и така, че злите сили във взаимната си борба се неутрализират взаимно. В края на краищата ариманическата магия на римския сенат е унищожена от луциферическия разгул в легионите. Най-вероятно в Русия ще има нещо подобно. Разгулът на световните сили на злото ще ги доведат до взаимното им погасяване. Но този път е труден, както се казва, и на врага си няма да го пожелаеш. Само уповавайки се на Бог, ще бъде възможно да оцелеем в изпитанията, които са започнали. Но не бива да се уповаваме отпуснато, а чрез изграждане на активно, конкретно, реално отношение към духа.

Допълнение към глава 18

Ако някой беше прочел последната страница през декември 1993 г., щеше да каже, че съм се объркал, че националистите са надвили болшевиките. Външно погледнато, наистина Либерално-демократическата партия (ЛДПР) на изборите, проведени на 12 декември, изпревари всички. Но ето какво е интересно: главният идеолог на „евразийците“ А. Дугин заяви след изборите, че изобщо не смята руснаците за нация! В статия, публикувана в № 2 на вестник „Утре“ (под това заглавие излиза забраненият днес вестник „Ден“), той пише: „Мисля, че от тук нататък „нашите“ не бива да се трогват дали раждаемостта на тези „дисциплинираните“ се увеличава и дали им се зареждат батериите, дали са изгонени на улицата или изнасилени във входовете. Те са избрали „службата“, „работата“, работата за системата. Дявол ги взел. С нас е Русия, с нас са нашите мъртви, Бог е с нас. Но ние ще се върнем“. Плашещо със своята метафизичност изявление, което за пореден път потвърждава, че на борещите се групировки в страната дотолкова ги е грижа за руския народ, доколкото им служи като послушен инструмент в ръцете.

Нашите „атлантици“ не паднаха по-долу от „евразийците“. На празничен банкет, организиран по повод изборите (излъчваше се по телевизията цяла нощ), напомнящ на пир по време на чума (това беше силно симптоматично зрелище), демократите (не либералните, проелциновите), въпреки приетото условие всички партии да се държат коректно, започнаха да правят изявления в духа, че какъвто народът, такова правителството, че не може да се очаква нищо друго освен подкрепа на профашистката партия от тези скотове (натъртваше се на това определение).

Перестроечната преса получи прекрасен повод отново да загърми за реакционната психология на руския народ, за неговата „генетична развала“. Това все още не се прави само пора-

ди причината, че начело на ЛДРП са двама евреи. (На руснаците, както през 1917 г., не се вярва в особено рискови и далеч отиващи авантюри. Дори Елцин повтаряше като латерна: „Бих си тръгнал! Бих си тръгнал!“ Шеварднадзе казва същото. И това въпреки факта, че и двамата са „отвъдни“ (т.е. издигнати от другата страна на доброто и злото). Ленин и Троцки на тяхно място нямаше да се държат така – авт.) Единият от тях е политически лидер, другият е най-известният екстрасенс в страната, хипнотизатор, водещ специалист по масови внушения. Когато изборите вече бяха отшумели, по телевизията се появи друг, втори по важност, но може би дори равен на първия, екстрасенс, който се провъзгласи за бял маг. Той каза, че познавайки професионално техниката на масовите внушения и освен това, имайки някакъв свръхсетивен опит, непосредствено, във всички подробности е наблюдавал как се провежда сугестивната обработка на популацията от тъмен екстрасенс. Още през 1989 г. му се дават безкрайни възможности да трансформира десетки хиляди глупави обитатели на стадиони с помощта на хипноза в идиоти и роби, които пълзят из терена, ядат трева с уста и т.н. Тези безобразия бяха гледани по телевизията от милиони зрители. Всички, така каза белият магьосник, които се изложиха на влиянието на черния екстрасенс, останаха в зависимост от него. Сега по този канал бяха изпратени определени команди, кодирани в догматичните изявления на политическия лидер, в които едни и същи фрази се повтарят като рефрен. Белият магьосник беше попитан защо не разказа за всичко това преди изборите. Той отговори, че се опитал да каже, но не го послушали; дори била изготвена специална програма за телевизията, но не било позволено да мине, въпреки че достъпът до телевизията обикновено винаги е отворен за този маг. Що се отнася до хората от Либерално-демократическата партия, те самите не крият, че използват услугите на окултисти. Понякога беше странно да се види например голям офицерски чин, заявяващ, че „всички магьосници от Русия“ са с тях, с тяхната партия.

Ето как се провежда политиката в Русия на държавно ниво. Демократите (отново трябва да поясня – не „либералните“, обикновените) биха могли да кажат в своя защита: В борбата срещу болшевишкия звяр всички средства са добри, но вътрешно ние сме ангажирани с индивидуалните права и т.н., и щом имаме достатъчно власт в ръцете си, ще създадем правова държава и т.н. Но това е стара, добре позната песен. Изслушвайки я за пореден път, всеки си казва: Това никога не се е случвало и няма да се случи! Създателите на йезуитския орден възнамерявали да защитават божието дело на Земята и тъй като не можело да има нищо по-високо от това, решили, че могат да си позволят всякакви средства. В резултат на това те се превръщат в бич божий и в най-антихристиянската секта на Земята. Първите духовни ордени са създадени от хора, които разбират, че папството е препречило пътя на цялото развитие, не допринася за развитието на християнството, а го профанизира. И това е самата истина. Масонските ложи, възникнали от тези ордени, виждат основната си задача в преодоляването на мракобесието на църквата и в разпространението на просвещението. В тях се събират хора с дълбоки духовни интереси. Но с течение на времето водачите на ложите, тъй като врагът е дяволски силен и изобретателен, започват да се стремят към целите си по всякакъв начин и в света избухват кървави революции; папството разширява властта си и върху ложите.

От края на 18. век, зад фасадата на цивилизацията, се появяват огромно окултно-политическо задкулисие, един вид паралелен свят, който постепенно премахва целия естествен културен и исторически процес на развитие, лишавайки народите от суверенитет. Оттогава всички здрави стремежи към промяна са хипертрофирани, изкривени и опорочени от силите на задкулисието. Например желанието на руснаците за социална справедливост още през 19. век се свързва с див тероризъм, след това се появяват червените агитатори, политическите ложи и болшевиките. Но и до днес, през целия хаос в наши дни, от време на време се появяват честни стремежи за

подобряване на живота на нацията. Демократите обаче ги блокират отпред, а необолшевики, магове и шамани ги нападат „в гръб“. И това се прави в условия, когато населението е доведено до критично състояние, когато всичко може да се случи.

И демократите, и необолшевиките, и всякакви други разновидности на тези две сили прибягват до всякакви средства в борбата за власт: лъжат, участват в масови внушения, дърпат струните на най-низките, тъмни страсти. По телевизията непосредствено преди изборите (толкова често се позовавам на телевизията поради причината, че тя е най-ефективното средство за пропаганда) беше показан кратък филм, направен от перестроечната страна (на руски с английски дублаж; или обратно), с цел да разклати авторитета на либерално-демократичния лидер (казват, че се е случило обратното). В него между другото се разиграва следната сценка. Със смях беше казано, че на въпрос за своя произход, лидерът отговорил, че майка му е рускиня, а баща му е юрист. Питат „случаен“ минувач на улицата:

– Ще гласувате ли за лидера на Либерално-демократическата партия?

– Не – отговаря той.

– Защо?

– Защото той има „баща юрист“. Следва пауза и след това въпрос:

– А противник ли сте на евреите?

– Не, не, какво говорите? – протестира минувачът. – Просто не го харесвам.

Към какви похвати си позволява да прибягва лявата, демократична, перестроечна журналистика. А какво да кажем за самия лидер? Той е обигран в имитацията на германския фюрер, и то толкова ясно, че никой да не се съмнява в това. Подобно на своя „велик“ прототип, той вече обяви най-известния комик в страната, евреин, за свой враг №1 (в първия случай, както знаете, това беше Чаплин). Във външния си вид той има много общи черти с фюрера: сини очи, поглед, който не се фи-

ксира в нищо конкретно и гледа като че ли цялото човечество и историята (но в същото време разкриващ податливостта на лидера към внушения); в начина на поведение, при който всичко ежедневно, примитивно вече е предназначено за бъдещо възвеличаване и обобщаване, се представя като фрагменти от бъдещата биография на велик човек; в демагогията понякога се повтарят най-провокативните изказвания на германския фюрер. Най-близките помощници на лидера са полковници от КГБ, за което те открито заявяват. Отрядът от партийна младеж, създаден за показване пред обществеността, „направен“ по модела на щурмоваците (униформи, нагли погледи, широко разтворени крака, ръце зад гърба – чисто кинематографичен образ), също се състои от бивши (както гордо признават) младши работници от КГБ.

Колко опасни са всъщност тези „десни“? От гледна точка на вътрешноруските отношения, за демократите те са добра тояга за събиране на колебаещите се в техния лагер, за консолидиране на всички, които дори без да се противопоставят на политиката на Елцин, биха искали да имат частично и собствено мнение (депутатите от този кръг свидетелстват, че в процедурата по избора е имало много нарушения, че процедурата по преброяване на гласовете също е била странна). Сега балтийските страни ще поискат членство в НАТО с нова сила. Западна Европа също се напряга. Някои от демократите вече казаха, че ако ЛДРП не съществуваше, тя трябваше да бъде измислена. Накратко, всичко е политически фарс от най-лош вид.

Но ситуацията е различна от гледна точка на световните отношения. Тук тревожат някои феномени на американската политика. Например известният американски политолог Р. Коен заявява, че след края на студената война американците са обхванати от гражданска депресия. „Когато Съветският съюз се разпадна – пише той във „Вашингтон пост“, – ние, американците, загубихме нещо повече от враг; загубихме съратник в търсенето на смисъла на битието“.

ГРЕЦИЯ
ФИНЛАНДИЯ
ШВЕЦИЯ
ЕСТОНИЯ
ЛАТВИЯ
ЛИТВА
БЕЛАРУС
ПОЛША
ЧЕХИЯ
УКРАЙНА
СЛОВАКИЯ
МОЛДОВА
СЛОВЕНИЯ
УНГАРИЯ
ХЪРВАТИЯ
РУМЪНИЯ
БОСНА
СЪРБИЯ
БЪЛГАРИЯ
ЧЕРНА ГОРА
МАКЕДОНИЯ
АЛБАНИЯ
ГЪРЦИЯ
ИТАЛИЯ
ТУРЦИЯ

Без да виждаме смисъл в живота, разбира се, е невъзможно да живеем. Затова Америка го търси усилено. Той, както и преди, може да се състои от всичко, само да не е истинският смисъл на човешкото съществуване. В брой 46 на списание „Гьотеанум“ (28 септември 1993 г.) Амнон Ровени разказва в много интересна статия в коя посока Америка търси смисъла на по-нататъшното си съществуване. В броя си от септември 1993 г. влиятелното американско списание „Foreign Affairs“ публикува статия на професора от Харвардския университет Самуел Хънтингтън „The clash of Civilisations?“ (Сблъсъкът на цивилизациите?) Сравнявайки тази статия с друга, която се появява в същото списание през юли 1947 г. и бележи началото на Студената война, Ровени заключава, че новата статия е една от тези публикации в световната преса, които под прикритието на частното мнение изразяват глобална политическа доктрина, която се предполага, че трябва да започне да се прилага. И в този случай статията не е нищо повече от ръководство за действие за определени политически сили.

Руската преса също съобщи за статията на Хънтингтън. През март 1994 г. (брой № 10) вестник „Московски новини“ публикува селекция от материали, включваща откъси от статията, интервю с автора, десет ключови тези, които накратко характеризират позицията на Хънтингтън като цяло, и карта, приложена към статията му, която показва линията на бъдещия „вододел“ между Запад и Изток. За нас е особено интересно да знаем (ще видим защо по-късно) какво казва Хънтингтън за нея. Той обяснява, че Русия не принадлежи към европейската, а към евразийската цивилизация. „Желязната завеса“, която я отделя от Запада, изчезва с края на Студената война, „но по същото време, когато идеологическото разделение на Европа престава да съществува, тук отново се проявява границата между културите – западното християнство, от една страна, и православното християнство и ислямът – от друга... Най-важната разделителна линия в Европа може би е възможно да се счита за граница, до която се е разпространи-

ло западното християнство през 1500 г. Тази линия минава по сегашната граница на Русия с Финландия и балтийските страни, пресичайки Беларус и Украйна, отделяйки Западна Украйна, която е доминирана от католическо население, от Източна Украйна, където живеят православни християни. След това разделителната линия се обръща рязко на запад, отделяйки Трансилвания от останалата част на Румъния и след това преминава през територията на Югославия, почти точно съвпадаща с настоящата граница, разделяща Хърватия и Словения от останалата част на Югославия. Разбира се, на Балканите разделителната линия съвпада с историческата граница между Хабсбургската и Османската империи. На север и на запад от тази линия народите са протестанти или католици. Обединява ги европейското историческо наследство: феодализъм. Ренесанс, Реформация, Просвещение, Френска революция, индустриална революция. Като цяло тяхното икономическо ниво е по-високо от това на народите, живеещи на изток от разделителната линия. А сега те могат да разчитат на по-силно участие в икономиката на обединяваща се Европа. Що се отнася до народите, живеещи на изток и юг от разделителната линия, те са православни или мюсюлмани. Изграждането на стабилни демократични системи тук изглежда много по-малко вероятно“.

По-нататък Хънтингтън предупреждава: „Ако руснаците, след като ***спрат да се държат като комунисти*** (акцентът е мой – авт.), ***отхвърлят модела на либералната демокрация*** и започнат да се държат като руснаци, а не като принадлежащи към Запада, тогава Западът отново ще се дистанцира от Русия и техните отношения ще станат конфликтни“. „Кадифената завеса, отделяща културите, ще се превърне в желязна завеса на идеологиите, която ще определи линията на разделение в Европа. Както показват събитията, ставащи в днешна Югославия, нещата ще са не само в границите на едни или други различия, но понякога и в границите на кървави конфликти.“

„Московски новости“ характеризира Хънтингтън като „кабинетен учен“, но основният проблем е, че всички политически доктрини на Запада, които се раждат в окултните ордени и ложи, носят „кабинетен“, тоест абстрактен, измислен характер. След това те се използват като ръководство за действие и нови реки от кръв започват да заливат света. Затова нормалните хора имат най-убедителната причина да следят внимателно какво се появява на бял свят от кръговете на упадъчния политически окултизъм.

А. Ровени в статията, с която започнахме тази история, помества и карта на света, публикувана през 1990 г. в английския вестник „The Economist“ (броя от 1 септември), върху която, по начина, по който се прави в другата карта, появила се в края на миналия век, полу-шеговито, полу-сериозно е показано политическото бъдеще на света. Русия на картата е дадена в съвременния си орязан вид (но включваща Казахстан) и се нарича „Евразия“. В западната ѝ част има фигура в одежди на православната църква. – Това очевидно е символ на бъдещата власт тук. В източната част такъв символ са танцуващите казаци. Струва ми се, че има всички основания да разглеждаме тази карта като ръководство за действие.

Създателите на „новия световен ред“ формулират задачите си, така да се каже, в общи линии. За разяснение следва да се свържете с „аборигените“ на съответните държави и континенти. Така разкриването на значението на това, което се крие зад фигурата на патриарха, изобразена на картата, тоест на това, което ни очаква в случай на установяване на национално-православна диктатура, беше дадено от вестник „Русь Державная“, „благословен“ от самия патриарх. В третия брой (1994 г.) на вестника четем: „Църквата не може да бъде държавна. Държавата е православна... националното е абсолютно необходима част от православния мироглед...“ Следва нещо загадъчно: „ако потенциалът на националния гняв (по отношение на перестройчиците – авт.) се реализира чисто националистически, тогава няма да има място за имперския мироглед. Руснаците ще се затворят в своите граници и ще започнат да изхвърлят мигрантите... Православният елит... Имаме нужда – и сега – от православни и руски началници... Трябва да умеем да почитаме и слушаме църковния старейшина, главата на братството, националния вожд и войводата, не по-малко от министъра, кмета, областния управител. Руснаците имат право на своя гвардия, православните на своя... ежедневно възпитание на руския човек в безусловно уважение към професора и учителя. Руснаците не се нуждаят от интелектуалец, а от господар“.

Такъв е йезуитизмът в настоящата му проява в Русия, изграждащ идеологията на новия тоталитаризъм. Всяка идеология се нуждае от някакъв класик. В този случай използват (в изкривена форма, разбира се) Иван Илин и цитираният по-горе доклад е изнесен на конференция в негова памет.

Точно както през 20-те години на миналия век братствата, започнали да губят контрол над „социалистическия експеримент“, го предават в ръцете на йезуитите, така това може да се повтори и сега. В този случай трябва да се ускори утвърждаването на „православната инквизиция“, и то не в преносния, а в средновековния смисъл на думата, което ще сложи край на православието. Масата от светските люде ги чакат концлаге-

ри; новите „непмани“ ще бъдат отстреляни; служителите на КГБ ще заменят червените пентаграми с разпятия и т.н. С една дума, тогава ни чака „православен фундаментализъм“, действащ под флага на „православната монархия“ или нещо подобно, и нова вълна от терор.

Още преди перестройката дълбоко религиозните хора в Русия казваха: „Сега комунистите не позволяват на хората да ходят на църква; ще дойдат времена, когато към църквата ще подкарват насила, но тогава няма защо да се ходи в нея, защото там ще царува Антихристът.“

Господи, наистина ли ни очаква още една „кървава баня“? И само нас ли?

Заради цветистата и на пръв поглед дори противоречива реторика на политическите фантасти, отново и отново се появява една и съща идея, описана от Джордж Оруел – идеята за управление на света според „законите“ на лошата диалектика. На картата от „Economist“, както самият читател вижда, светът е разделен на пет континентални национално-политически блока, пет „цивилизации“, както ги нарича Хънтингтън, между които, по негово мнение, в близко бъдеще ще се развие централен конфликт и той (или те) ще бъде по-продължителен или разрушителен от „вътрешноцивилизационните“ конфликти.

Възможно ли е да се избегне такъв катастрофален ход на световните събития? Теоретично – има възможност, а що се отнася до практиката, всеки може да си отговори, четейки вестниците, като влага разум.

От Запад размахват пръст на руснаците: „Не смейте да се държите „като руснаци“, като непринадлежащи към Запада“. Ние обаче, въпреки всичко, се занимаваме само с това, да се държим „като руснаци“. Тук трябва да се поставят двойни кавички, защото „като руснаци“ се прави точно във вида, който особено не се харесва на Запада и в същото време няма абсолютно нищо общо с истинския ни национален живот, със същността на руския народ, неговите традиции, култура, душевна

настройка и т.н. От друга страна, Западът на практика вече е с развързани ръце и във всеки удобен за него момент може да си „измие ръцете“, да се „дистанцира“ от Русия, да направи отношенията си с нея „конфликтни“, заявявайки, че у нас са невъзможни „демократичните политически системи“, за което граф Калерги пише още през 60-те години. И тогава ние – Русия с всички народи, които я населяват, доведени до състояние на пълен упадък – отново ще се озовем между двама врагове на истинска Русия: вътрешен и външен.

Всъщност се променят само методите, чрез които ни унищожават; те се променят, като се вземат предвид „недостатъците“ от миналото. Така обръщането на „кадифената завеса“ на югозапад означава, че на новия етап на „експеримента“ „православната ерес“, „отстъпничеството“ на Източната църква ще бъде изкоренено навсякъде, включително и в Гърция. Но външно всичко първоначално ще изглежда така, сякаш се осъществяват най-смелите мечти не само на славянофилите, но и на панславистите: ще се възстанови „цивилизационното“, политическо единство на целия православен свят, ще започне да се осъществява „Заветът на Петър Велики“. Само един нюанс ще бъде добавен към старите сънища: фундаментализмът. За настоящия патриарх, който очевидно не е подходящ за ролята на православния Хомейни, окултният вестник на болшевишката опозиция „Гласът на Вселената“ (№ 3-4, 1994 г.) пише: „Този, който по инерция продължава да се смята за патриарх на цяла Русия и за главен пастир на всички руски православни християни... вече няколко години провежда политика на унищожаване на православието в Русия... политика на постепенно отслабване, фрагментация на Руската православна църква, нейното подчинение под прикритието на „икуменизацията“... на Ватикана и управляващия свят на еврейския синклит“.

Това звучи, така да се каже, от едната страна, а от другата – от вестник „Рицари на вярата“ (№ 4, 1994), издаван от „Фонд за Нова Света Русия“, научаваме, че в Русия съществува „Църква на Богородица“, чиито „корени отиват към апос-

толските времена... Това е православно-католическата църква, към която е принадлежал цар Николай II(!)...“ и т.н. Налице са „единство и борба на противоположностите“. Определен предварителен резултат се обобщава от митрополита на Санкт Петербург и Ладога Йоан, който бързо набира авторитет и обществена тежест. „Още древните гърци – казва той в интервю за вестник „Утре“ (№ 10, 1994) – въвеждат във философията понятието „катарзис“ – пречистване чрез трагедия... човек плаща за духовното си израстване с трудности“. От тази гледна точка битките край „Белия дом“ през октомври 1993 г.[64] означават, че „когато едни или други божествени принципи се реализират в живота, те неизбежно срещат упорита съпротива... Това е просто още една пречка по пътя на руското възраждане.“

По-нататък митрополитът заявява: „...в продължение на много векове основополагащите принципи на руския живот се ***определяха от лозунга*** (акцентът мой – авт.): Православие, самодържавие, народност“. Това според митрополита е идеалната тричленна структура на руското общество, където самодържавието е едновременно и политически механизъм, и морално-религиозно състояние на обществото, колективна народна душа. С други думи, идеално за нас е връщането към цезаро-папизма на древния Рим и дори към социалната структура на древен Египет. В този случай остава само да се съгласим с митрополита, че руският народ не се нуждае от „правови“ системи, той „увенчава цялата държавна структура с фигурата на Божия помазаник – руския православен цар“.

Няма да продължа да излагам пространното интервю на владиката Йоан; ще кажа само, че по същество то е просто по-умно, обмислено формулирано оправдание на това, което е повърхностно, но честно казано от автора на цитираната

---

[64] Става дума за събитията от 3-4.10.1993 г., когато въоръжени противници на Елцин атакуват московското кметство и телевизионната кула Останкино, и отговорът на Елцин, който изпраща армията и атакува с танкове „Белия дом“. Загиват над 100 души – б. пр.

по-горе статия от вестник „Русь Державная“.

А какво да кажем за казаците, които танцуват в азиатската част на Русия? В началото на ноември 1994 г. пресата и телевизията съобщиха, че регионалните казашки „кръгове“ са обединени в единен казашки съюз на „азиатската част на Русия“. В същото време беше казано за готовността на Гърция да влезе в най-тесни икономически и политически отношения с Руската федерация. В Украйна се чува: „Ако националистите не искат да се обединят с Русия, нека се отделят!“... Това са симптомите.

Вече може да се получи известна яснота по въпроса за вътрешното структуриране на възникващите суперблокове на политическите сили. В статията „Формиращият се образ на Европа“, публикувана в брой 42 на списание „Гьотеанум“ за 1994 г., А. Ровени проследява образуването на „Новия свещен съюз“ под егидата на Ватикана, който включва Франция, Германия и Полша. Ако възникне такъв съюз, пише авторът, тогава „цяла Европа ще се превърне в бастион на римския дух... Появата на такава ос (Париж – Берлин – Варшава) несъмнено ще бъде приветствана от окултни кръгове на Запад. Защото в този случай потенциалът за културна съвместна работа на Централна Европа и източните славяни ще бъде премахнат поне за известно време.“

Напълно възможно е този съюз да не бъде единственият в Европа. Заедно с него ще възникне още един. За него се говори в статията „Кой днес стана монархист...“, публикувана в брой 9 от 1994 г. на списание „Млада гвардия“. Това списание принадлежи към онзи тип дясна опозиция, където особено ясно е видна идеологията на „червения папа“. Но, както вече споменахме, ние се занимаваме с подбора на фактите, но имаме собствен метод за тяхното разбиране. Статията, опирайки се на западни източници на информация, се опитва да докаже, че съществува намерение за възстановяване монархията на Хабсбургите. „По различни причини – се казва в статията – идеята за формиране на „Дунавска империя“ в центъра на Европа

намери жив отклик в американците и контролираното от тях „Европейско движение“ (основано от граф Калерги). Показателно е, че Ото фон Хабсбург, като генерален секретар на тази организация и потенциален наследник на австро-унгарския трон, въплъщава две привидно противоположни тенденции в себе си. От една страна, ръководеното от него „Европейско движение“ изтъкна като основна задача идеята за формиране на космополитни Европейски щати. И в същото време от същите уста се отправя призив за действителното подкопаване на декларираната система, чрез разчленяването ѝ в самата ѝ сърцевина. Има ли тук противоречие или може би говорим за появата на един вид „ядро“, предназначено да привлече останалата част от европейското геополитическо пространство към себе си?

Положението на Австрия, продължава статията, се промени драстично след разпадането на комунистическия блок. Авторът на статията цитира вестник „Neue Zürcher Zeitung“, който твърди, че „Австрия се е върнала в Централна Европа и може би е станала нейното ядро“. Идеята за образуване на федерация на държави на кръстопътя на Запада и Изтока е изложена от Ото фон Хабсбург. Вътрешната ѝ причина са политическите планове на тайните окултни общества. „Гранд Ориент на Австрия“ и „Великата национална ложа на Австрия“ са включени в международните масонски рамки от йерархичен характер. Тези направления признават върховенството над себе си на два световни масонски центъра – „Гранд Ориент на Франция“ и „Великата обединена ложа на Англия“, а последните се контролират от американски ложи. Доминираща роля в Дунавската федерация играе Орденът на Приоратите на Сион, който действа не директно, а чрез Великата швейцарска ложа „Алпина“ и т.н.

Трудно е да се прецени със сигурност дали такива съюзи ще се появят на политическата карта на Европа или не. Но можем да направим един методологически обоснован извод дори въз основа на информацията, която се разпространява на стра-

ниците на пресата в разгара на взаимната, засега само публицистична война на партиите, ордените и ложите. Той се състои в следното: при изграждането на „нов световен ред“ йезуитите и масоните или, да речем, Рим и Вашингтон (и в по-скрита форма и Москва) работят заедно и в същото време всеки дърпа към собствената си посока, което се прави успешно от всички, за щастие, полето за действие е огромно – цялото земно кълбо. Затова, ако възникне съюз от едната страна под ватиканска протекция, тогава от другата страна със сигурност трябва да търсите нещо подобно, замислено от братствата; а на третата гледай какво се заформя на фона на всичко това в Москва. И всичко взето заедно е предназначено да служи на новите принципи на световен контрол. Той не обещава социална хармония нито в края на нашия век, нито в началото на следващия век.

Ярка илюстрация на нашето заключение е статията на председателя на Централния съвет на Национално-републиканската партия на Русия Н. Лисенко, публикувана в същия, девети брой на „Млада гвардия“, откъдето взехме горната статия. Полемизирайки със заключенията на Франсис Фукуяма за края на историята, Лисенко намира един съществен недостатък в тях: Фукуяма изгражда своя анализ въз основа само на два елемента от обществено-политическия живот – икономически и идеологически. И дори не споменава третия основен елемент: националния. Въпросът е, че „основното противоречие на света в началото на 21. век не е конфронтацията между пролетария и капиталиста (и следователно не на либерализъм и комунизъм), а преди всичко – в конфронтацията между нациите, на расовите и религиозните светове“. При това, предупреждава Лисенко, става въпрос не за расизъм, а за „етноцентризъм“. (А ние ще добавим от себе си, че става дума за все същия принцип на Удроу Уилсън, за самоопределението на нациите, само че в нови условия, където вместо Ленин трябва да се постави фигурата на Хомейни.) В света, констатира той, бялата раса отслабва; „монголоидната (източната) и негроидната (африканска) раси се усилват; усилва се ислямът на

фона на „помръкващото християнство“. В Европа и Америка нараства националната депресия, „добре смазаният механизъм на потребление, силно развитият политически и технически истаблишмънт“ се държат само на американската военна мощ. Изтокът и Югът все повече нахлуват на Запад. Укрепването на ислямския фактор е илюстрирано от палестино-израелските преговори, „в които Израел внезапно се превърна в защитаваща се и постоянно отстъпваща страна“. Или друг факт. Антидифамационната лига, създадена за защита на евреите от антисемитизма, съсредоточава основните си усилия от 50-те години на миналия век в подкрепа на борбата на чернокожите за изравняване на техните права с бялото население на Америка. Сега, през януари 1994 г., Халил Абу Ал Мохамед, главен съветник на Луис Фархан, лидер на негритянската организация „Нация на исляма“ в САЩ, „в публична лекция обвини евреите във всички смъртни грехове, използвайки чисто нацистки термини“. Още през 1988 г. равинът Меир Кахане в книгата си „Никога повече!“ (публикувана в Йерусалим) писа: „Мазохистичното угодничене на еврейските либерали пред негърските интелектуалци само насърчава по-нататъшните атаки на негри срещу евреи“.

Лисенко формулира в статията си следното заключение: Чечения и другите „кавказци“ в Русия, мюсюлманите в Сърбия, турците в Германия, арабите във Франция, негрите и латиноамериканците в САЩ – всички те в края на 20. век ще имат една мисия: да взривят отвътре европейския свят, да установят нови световни стандарти, които да съответстват на глобалните тенденции от началото на 21. век. Затова трябва да се очаква ответна реакция от европейските народи. В тях ще се събудят спящите национални сили, което може да доведе до „появата на Световния национален алианс... за защита на европейските духовни ценности“, нещо като нов „Коминтерн“, но с обратен знак.

Описвайки етноцентричното разположение на силите в света, Лисенко използва понятията „комплементарни“ (съв-

местими, способни на сътрудничество) и „некомплементарни“ (несъвместими, чиито „интереси винаги ще останат противоположни“) етноси. „Руснаци и татари, руснаци и германци, руснаци и евреи, руснаци и другите народи са нации, които са относително комплементарни“. Лисенко смята, че спрямо руснаците не е комплементарен целият арабски свят, включително населението на бившите централноазиатски републики на СССР, Северен Кавказ и най-вече прибалтийците, тоест всички, които според тази карта ще останат от другата страна на бъдещата „Евразия”. Некомплементарни по отношение на Запада са: „Ислямистан“ (ако използваме терминологията на тази карта), народите на Изтока (т.е. „Конфуциания“) и т.н.), Африка, или по-точно черната раса. И тъй като Западът непрекъснато отслабва, нежелаейки да се съобразява с новата конфронтация Юг, Изток – Север, Запад, остава да се надяваме само на „ултранационалистите“ в Европа, които ще променят политическия климат в нея и тогава Европа ще види в Русия „новия лидер на световния ред“.

Националният подем в Русия и Европа, пише по-нататък авторът, цитиран от нас, ще предизвика силен резонанс в страните от Изтока и Ислямския Юг. „Може би това ще предизвика още по-дълбок разкол в позициите на регионалните ислямски суперсили – Турция, Ирак и Иран... Всяко укрепване на Иран ще бъде изключително враждебно посрещнато от Турция и Пакистан, които при тези условия несъмнено ще се опитат да форсират създаването на ислямско-тюркска суперимперия от Ташкент до Голанските възвишения. ***При тези условия превантивният въоръжен отговор на Русия ще бъде исторически неизбежен*** (акцентът мой – авт.).“

Подробният анализ и сравняване на статиите на Лисенко и Хънтингтън разкрива удивителното им сходство. То се простира толкова далеч, че основните предпоставки на статията на Лисенко могат да се характеризират с тезите, до които се свежда съдържанието на статията на Хънтингтън. Те са както следва:

Светът на бъдещето ще се определя от взаимодействието на 7-8 различни цивилизации (а ние ще кажем просто, от расовите противоречия; Хънтингтън, предвид политическата конюнктура, засега просто не иска да използва подобно понятие): западна, конфуцианска, японска, ислямска, хиндуистка, славяно-православна, латиноамериканска и африканска.

Конфронтацията между тях ще замени борбата на идеологии и другите форми на конфликт. Следващата световна война, ако се случи, ще бъде война между цивилизациите.

Основните конфликти в бъдещето ще преминат – и вече преминават – по линия на културни разломи между различни цивилизации (Задкавказието, Босна и др.).

Усилията на Запада да разпространи своите демократични и либерални ценности в качеството им на универсални, да запази военното си превъзходство и да развива икономическите си интереси, ще срещнат контрареакции от другите цивилизации.

По-вероятно е формирането на ефективни международни политически, военно-политически и икономически организации в рамките на отделните цивилизационни системи, отколкото между тези системи.

Елитът на редица държави, вътрешно разделени в цивилизационно отношение (Русия, Мексико, Турция), ще се стреми да ги превърне в част от Запада, но в повечето случаи ще се сблъскат с труднопреодолими препятствия. Централен конфликт в близко бъдеще ще бъде конфликтът между Запада и редица държави, принадлежащи към ислямската и конфуцианската цивилизации, които вече оспорват ценностите, интересите и мощта на Запада. (Използвахме формулировката на тезите на Хънтингтън, дадени в гореспоменатия вестник „Московски новости“; той е демократичен.) И така нататък.

Нека се запитаме какъв е ключът към подобни съвпадения във възгледите на полярните противоположни лагери. Състои се в това, че дълбоко вкорененият болшевизъм, този, който разчита на култа към мъртвите, мумифицира своите вождове,

болшевизмът на „червеното папство“ вече се предлага за работата по изпълнението на плановете, очертани на тази карта. И той вероятно ще бъде нает. В продължение на седемдесет години той прилежно провеждаше социалистическия експеримент! Клиентът остана доволен. Защо да не се наемат „тружениците“ за втори договор? Засега те имат само един конкурент – „евразийците“ с тяхната национално-социално-имперска окраска, групиращи се около необолшевишкия вестник „Утре“ и списание „Елементи“, срещу които списание „Млада гвардия“ вече се обяви открито и без съмнение скоро ще ги победи (или как това се нарича там?).

Казват, че историята се повтаря два пъти: веднъж като трагедия, другия път като фарс, но това е, ако става дума за история, а ако тя бъде премахната, тогава всичко, което е било история, се превръща в дълбоко трагичен фарс. И тук е подходящото време хората да започнат да разбират нещо и да се опитат да разберат къде, кой и защо ни води. В помощ на тези, които подценяват или не могат да разберат какво представлява религиозното обновление на Русия, в края на книгата (Приложение 1) е дадена последната глава от книгата на този неизвестен, изглежда, германски антропософ, подписал се с инициалите S.C.R. (за когото беше разказано в глава 13). Там читателят, способен да разбира, ще бъде изумен да открие направеното през 1956 г. описание на прафеномена на събитията, които се случват сега с нас, което ще му помогне да разгадае тяхната тайна, да разбере същността на такива явления като „Бялото братство“, „Центърът на Богородица“, появата на бившите комсомолски лидери като мъжко-женски месии, неотдавнашната суматоха в Киев и даже дълбокият смисъл на такова, външно интелигентно явление, като най-новите радиопрограми „София“ и „Благовест“.

За да се разбере значението на политическите и икономическите промени, известни под кодовото име „Перестройка“, може да се научи много от Иван Илин. Този поразително проницателен руски мислител в края на 40-те години, т.е. в са-

мото начало на Студената война разпозна и описа същността на това, което ни се случва сега! В сборник със статии, публикуван за първи път в Париж през 1952 г. под общото заглавие „Нашите задачи“, той пише: „Още през 1919 г. е формулирана директива от Съвета на народните комисари: „Същността на революцията се състои в откритото нарушаване на всички права, включително собствените декрети на революцията“. И така, съгласно тази директива длъжностното лице става разбойник и рушветчия, а социалните отпадъци се издигат като чиновници. Наплашеният руски обитател, като самозащита срещу революционния грабеж, превърна живота „с връзки“ в естествен и неизбежен начин на борбата за съществуване. Отгоре всичко беше направено така, че да се смесят „мое“ и „твое“, „мое и държавно“ в една неразличима купчина, за да се изтрие всякаква правомерност и честност на собствеността от душите. Каква демокрация може да се изгради върху такава „кражба“?

Комунистите и до днес продължават да правят всичко, за да лишат хората от руския държавно-национален мироглед и да го заменят със световната революционна лудост, арогантността и самочувствието на международния авантюризъм... Изобщо трябва да не познавате историята и да не разбирате нищо от политика, за да се опитате да изградите демокрация върху този разврат.

Руският човек никога не е живял с чужди мисли. Винаги предпочита да мисли „глупаво“, но самостоятелно: да не върви дружно и да се удави в разногласия, но да не се подчинява сляпо на нечий авторитет. И ето вече четвърто десетилетие от него избиват способността да мисли самостоятелно чрез революционно „обучение“, глад, страх, натрапчива пропаганда и партиен монопол над пресата. Всичко в образованието му е вулгаризирано, изкривено и лъжливо; в индивидуалния му „мироглед“ всичко е мъртво, шаблонно, безбожно, неморално. В продължение на цели поколения той е откъснат от правилното знание – както за самия себе си, така и за другите на-

роди. Той е сляп в политиката и често не знае за слепотата си и все по-често приема слепотата си за най-висш умствен „поглед“. Възможно е да му се предложи управлението на народа само с надеждата да се замени тоталитарният шаблон на комунистите с ***нов, също тоталитарен партиен шаблон.*** Какво може да бъде по-отвратително за истинския демократ от подобна фалшификация на „управлението на народа“? Или ще се опитат да създадат нов „демократичен фашизъм“, та възпявайки свободата, да я стъпчат от името на нова, нечувана в историята псевдодемокрация?... Каква психологическа наивност е необходима, за да „повярваме“, че руският народ, винаги страдащ от липса на характер, воля, дисциплина, взаимно уважение и доверие, ще намери в себе си точно след тези дълги години на робство и корупция тази свръхиздръжливост, свръхумереност, свръхволя и свръхсолидарност за осъществяване на демократичния строй?

Подкопани са всички духовни и социални основи на демокрацията – чак до уседналостта, до вярата в труда, до уважението към честно придобитото имущество. Тъканта на националната солидарност е разкъсана на парчета. Навсякъде се е натрупала безпрецедентна жажда за отмъщение. Масите мечтаят за това как да се отърсят от хипнозата на подлия страх и да отговорят на продължаващия ***организиран терор – с бурен, стихиен терор. И в този момент*** (от тук нататък подчертаното е от мен – авт.) ***ще им предложат:***

1. „демократична свобода“;
2. „правото на всякакво самоопределение“;
3. „доктрината за народния суверенитет“.

Кой ще бъде отговорен за неизбежните последици от това?“ Така пише Иван Илин през 1948 година.

Едва когато прочетох тези редове, най-накрая разбрах защо Гайдар беше сигурен, че дядо му би го разбрал. Помислих си също, че дори без да познава гьотеанистичната ме-

тодология и историческата духовнонаучна симптоматология, човек може да се вгледа толкова дълбоко в същността на нещата, тогава какво може да се очаква от антропософите? Дадено ни е да трансформираме силните мисловни форми на социалната тричленност в истински, здравословен смисъл на историята, която не е нищо друго освен форма на човешкото съществуване, където самият човек определя и смисъла, и задачите, и целите на своето развитие. Ето защо силите на злото изпразниха историята, за да изпразнят автономната човешка личност. Затова основното сега е да върнем правата на свободния човешки дух. Социалната тричленност осигурява възможно най-добрите условия в нашата епоха за решаване на тази най-актуална задача.

Антропософията, кризата на епохата и атавистичният окултизъм

Сега, обогатени със знанието как са се променили условията на времето в сравнение с началото на века, можем да се обърнем изцяло към делата и задачите на нашето движение и общество. Подозирам, че предложеният в книгата акт на познание няма да се окаже по силите на мнозина, въпреки че съм готов да показвам и да обяснявам отново и отново, че всичко, което казах, произтича от чистия дух на антропософията, изградено е въз основа на нейния метод, който, наред с много други неща, съдържа принципа бялото да се нарича бяло, а черното – черно. Казах и за принципите на моралната техника. Смятам за нечовешко да се пази мълчание, за да не се усложняват отношенията, когато се види, че човек допуска непоправими грешки. Действайки в стила на този вид „позитивност“, на жертвата внимателно се завързват очите, преди да бъде застреляна.

Защитавайки станалия съмнителен покой един на друг, стигнахме до състояние, в което много антропософи просто живеят така, сякаш случващото се около тях не ги засяга пряко, въпреки че знаят и са съгласни, че самопознанието при новите условия се извършва по различен начин в сравнение с древността – не чрез потапяне в себе си, а чрез познанието на външния свят. Във външния свят, освен трите царства на природата, ние сме заобиколени от четвърто, най-висшето и най-значимо – човешкото царство.

В това царство сме длъжни да даваме по-нататък плодовете на духовната наука и затова, на първо място, трябва да знаем как стоят нещата в него; и как тези дела влияят върху живота на нашето движение. Трудно е да се обясни състоянието на нещата в света, но още по-трудно е да се говори за това как те влияят върху нас самите. Веднъж се опитах само да намекна за това, да кажа, че нуждата от такива знания е назряла,

когато написах предговора към моята брошура „Глас от Изтока“. Не по-малко от една трета от писмата, които получих след това, изразяваха ужас, паника от знанието за истинското състояние на нещата в Обществото. Един читател (от Германия) дори ме нарече „вътрешен враг“ на антропософията, защото говорих на глас за безобразията, случващи се в Обществото, тъй като съм забравил, че „външният враг“ просто чака повод да се хване за нещо и да атакува антропософията. Някои „другари“ антропософи в Москва все още се палят в подобен дух и до днес. Твърдо помнейки заветите на съветската идеология, те крещят за недопустимостта на изнасянето на „мръсното бельо“ на показ. Но какво да правим, когато го има? Да го тъпчем по стаите? Така то ще запълни цялата къща и в крайна сметка ще трябва да изнасяме обитателите ѝ.

А моят критик от Германия? Бих искал, може би дори с известна пристрастност, да го попитам: Защо мълчиш, драги читателю, за брой 32 на Фленсбургските тетрадки? (А сега и брой 41?) Защо не протестирате срещу подеманата в антропософската преса дискредитация на самия Рудолф Щайнер? Защо не мислите за „външните врагове“, когато „приятелите“ на антропософията се опитват да представят основателя на Християнската общност като съучастник на нацизма? В края на краищата за това също се пише открито. Какво, не сте чели това ли...?

Историческият опит ни дава два пример за това, което се случва, когато „мръсното бельо“ се крие. Първият е съдбата на Римската църква, вторият е съдбата на Съветския съюз. Какво, и ние ли трябва да следваме техния път? Рудолф Щайнер е мислил и действал по различен начин. Той не само открито критикува лошите неща в Обществото, но даже го разпуска през 1923 г., когато слабостите му надвишават достойнствата. Той не се страхува да говори и за световните тайни, за тайните на задкулисието. В една от лекциите си казва, че до 1914 г. враговете на антропософията нямат публика; „изграждането на Гьотеанума дава възможност на враговете да говорят и

да намерят публика“ (258; 16.06). В друга лекция казва: „От известна страна враждата към антропософията започва след цикъла лекции „От Исус към Христос“ (където е разказано за посвещението при йезуитите) (224; 07.05).

От гледна точка на онези, които искат да бъдат „тихи членове на Обществото“ (37, стр. 48), вероятно ще трябва да се каже: Защо д-р Щайнер провокира някои тъмни кръгове да се изправят срещу нас? В крайна сметка ние трябва да сме приятели с всички и затова би могло да се замълчи за някои неща. В наше време такива „тихи членове“ просто парализират всяка възможност за истинско социално познание и всякаква самокритика. Не трябва да се борим с тях, защото те са искрено отдадени на антропософията. Но в същото време те заобикалят огнищата на злото в плътен пръстен, лесно се поддават на внушението, идващо от тях, и не позволяват на никого да ги достигне.

Намирайки се в кръга на такива антропософи, злото понякога дори престава да се крие от тези, които са го разпознали. Тогава, изразено под една или друга форма, от него може да се чуе например следното: „Дори и да си ни разпознал, няма да успееш да направиш нищо; ще те набием с ръцете на твоите съмишленици. Дори не е нужно да се занимаваме с теб. В името на „любовта към ближния“ така ще те подредят, че свят ще ти се завие“.

След като действително извършат редица подобни действия, носителите на злото могат да променят тактиката си. Тогава понякога от тях ще се чуе: „Виждаш ли – казват те, – какъв е човекът сега? Възможно ли е да му се даде свобода? Стани като нас и никой няма да посмее да се отнася така с теб. Написал си там нещо за нас? Напразно! Само няколко чудаци и отцепници ще те прочетат, но те ще те разберат погрешно. Само ние наистина те разбираме. Така че и ти ни разбери. Ела при нас, ние ще те научим как се пишат книги. Ще имаш и пари, и слава“.

Трябва да призная, че не е лесно да се работи в тако-

ва положение. Единствената утеха е мисълта, че дори велики хора, които са имали смелостта безкомпромисно да застанат на страната на силите на доброто, са преживели всичко това. Нека си спомним, че някои хора са казали и за Рудолф Щайнер, че вече не искат да го слушат, искат да имат антропософията без него! Не заради добрия живот му се е наложило да прави изявления като следното: „Казват, че някой, който ни клевети, трябва да намери особено добро отношение в нашите редици, че трябва да се сприятелим с хората, които насаждат лъжата по света! Но днес не бива да има такива неща! Който разбира времето, трябва да вижда това. Не става дума да дискутираме с хора, които насаждат лъжи по света, а да обясняваме на другите що за хора са това, за да не се налага другите да имат работа с тях и да не ги допускат до себе си; необходимо е да се обяснява на другите що за личности са те. Ето в какво се състои работата! Защото днес сме в началото на важен етап от развитието и да гледаме на всичко това през пръсти означава да окажем най-лошата услуга на човечеството. Да гледаме през пръсти, разбира се, е по-удобно, отколкото ясно да разбираме в какво се състои работата“ (196; 16.01).

По този начин в моята позиция не преувеличих нищо. Настоявам само да действаме в съответствие с духа на антропософията, ако не ни е чужд, ако ***свободно*** се ръководим от него в живота си. В този случай нека се вслушаме на какво ни учи, какво ни обяснява Рудолф Щайнер. „Може да се види, че логиката на противниците на духовната наука по същество не е нищо повече от ***извинение на собствената душа за страха ѝ от духовната наука“*** (284; стр. 16). Да не се поддадете на страха им означава да бъдете от полза на тях самите, макар че това не е лесна задача. „Честна вражда ние всъщност не сме срещали; тя би могла само да ни помогне! А враждата, която имаме, трябва да се разглежда според нейното „как“, според нейния вид и начин, според средствата, с помощта на които действа“ (173; 26.12). Тя възниква както отвън, така и в нашия кръг. Още по време на живота на Рудолф Щайнер, както той

самият отбелязва, тя „...е развита чрез провокиране в самото Общество“ (240; 16.04). Сега този способ или метод се е увеличил многократно. Неволните му служители често крещят за това как да трупаме „мръсното бельо“ по стаите, въпреки че всеки здравомислещ човек разбира, че ако някой е в състояние да критикува самия себе си, значи не е чак толкова лош. А и в най-висока степен е лишено от всякаква любов към човека, когато не забелязваме неговите грешки и противоречия и говорим само за „общата любов към хората“.

Читателят трябва да осъзнае тези истини още веднъж, за да разбере правилно последната глава на тази книга и допълнението към нея.

Притежавайки окултно-социални знания, ние, антропософите, трябва да усвоим мисълта, че нито в „новия световен ред“, нито в „свещените империи“ място за нас не е предвидено. Съществуването ни в бъдеще все повече ще зависи от силата на нашето обръщане към божествения свят. А за това е необходимо „с цялото си сърце и с цялата си душа“ да се отдадем в служба на истината, колкото и трудно да е това. Изобщо не бива да разчитаме на лесна ситуация, защото, както си спомняме: „...колкото повече показваме в определени кръгове, че притежаваме истината, толкова по-зли ще бъдат във враждата си; и колкото по-ефективна се окаже тази истина, толкова по-интензивно ще се проявата враждата“ (184; 22.09). И тя ще се прояви не само във външния свят, но и в Обществото. „Враговете знаят какво искат, те са добре организирани“ (257; 04.03). ***Остава да направим същото и ние: най-накрая да си дадем ясна сметка какво искаме, а след това добре, тоест правилно да се организираме***.

„Тихият член на Обществото“ е „добронамерен“, той заявява, че не иска да мисли за враговете на антропософията. Друго нещо е някой, който иска да „...се издигне над кръга на тихото участие. Тогава за него веднага възниква задачата да види враждебността, да защити както в антропософията, така и в Обществото онова, което трябва да бъде защитено по

правилния начин“ (37; с. 48). „По правилния начин“ означава да се вземе предвид всичко, което вече беше обсъдено.

На първо място, както беше показано, е необходимо да се „види“ колосалната поляризация на двете световни сили с едновременното единство на техните основни идеологически нагласи, поради което „...по отношение на духовното познание най-радикалните комунисти и йезуитите са абсолютно единодушни“ (198; 3.04). По този въпрос те нямат противоречия и с „атлантиците“. Съвсем наскоро левият вестник „Франкфурт Рундшау“ (за което съобщава Deutsche Wochenzeitung) публикува статия на някой си Йохан Цимер, в която, както пише вестникът, той „изобличава като расист“ Рудолф Щайнер, показва в мирогледа му „расистките черти“, „корените на расовата доктрина“ в нейния „митологичен образ на света“. Затова, твърди той, „...целият Щайнер, като предтеча на националистите и национал-расистите, се взема предвид от новите десни“.[65]

На това бих отговорил на г-н Цимер, че в духа на неговата логика разсъждава бившият съветски, а сега либерален професор-сексолог Кон, приравнявайки противниците на хомосексуализма с расисти. Също бих го посъветвал да „вземе предвид“ книгата на известния съветски писател-фантаст Еремей Юдович Парнов „Тронът на Луцифер“ (Книгата все още се продава в Русия), в която от позицията на най-истинската съветска идеология той прави същото като западния демократ Цимер. Накратко, „аргументите“ на Парнов, вървейки по трънливия път на reductio ad absurdum[66], се свеждат до следното: В Германия живял хипнотизатор на име Е. Ханусен. Той се свърза с гестаповците, те се нуждаят от свастика (а не знаят откъде да я вземат!), знакът на „движението на Слънцето“ и просто на „движението“ (разбирай – политическото). Това – първо, а второ, в Австрия и Южна Германия от 17-ти век

[65] „Deutsche Wochenzeitung“, 27 ноември, 1992 г.

[66] От латински – довеждане до абсурд – вид логическа техника, с която чрез редица съждения се стига до абсурден резултат – б. пр.

са основани алхимични и розенкройцерски братства. Затова „Орден на златния и розовия кръст“ възниква с „псевдомасонски ритуал“ (което означава, че има и „истински масонски ритуали“), „което е позволило на германските (ще отбележим, на „германските“, а не на немските; така звучи по-силно и загатва за добре познатото: „Германски райх, а в намеците е цялата работа) окултисти да излязат на международната арена“. До началото на 20. век, разказва Парнов по-нататък без никакви преходи, в Берлин „вече активно работи немската секция на Теософското общество“, а Р. Щайнер бил неин генерален секретар. „Свастиката в пръстена на гностическата змия (емблемата на Блаватска), обединява окултния Изток с героичния север на нибелунгите“. Така че (отново без преход) в теософията възниква нацистката теория за расите.

По-нататък следва това, което читателят вероятно може да сметне за трето и да не се смущава в същото време, че „логическата“ схема на Парнов, в която той пропуска свързващите звена, е наситена със съдържание според принципа: в градината имам бъз, а в Киев – чичо. И така (ако отчетем, че това не е предшествано от нищо), настъпва повратна точка в еволюцията на германския окултизъм. Теодор Ройс и Кроули основават „Ордена на източния храм“ (ОТО), това е, да речем, „бъзът“. Р. Щайнер основава антропософското общество и излиза с „елитарната“ идея за „вътрешния кръг“ – а това е „чичото“. Ройс извежда от Англия през 1902 г. масонския обред „Мемфис-Мизраим“. „Вътрешният кръг“ на Щайнер се оказва много подходящ. И тогава идва „моментът на истината“: тайните школи за „***сексуална магия***“ (акцентът мой – авт.) привличат в ОТО тълпи от хора, жадни за „най-съкровено посвещение“. „В Англия „вътрешният кръг“ се вкоренява през 1910 г. (Парнов смята за ненужно да обяснява какъв е този „вътрешен кръг“, очевидно вярвайки, че всички знаят за него), когато от „Златният изгрев“ се отделя... „Утринна звезда“ (предполага се, че всичко това също е общоизвестно), оглавена от Р. Фелкин“. Твърди се, че Фелкин е посещавал Щайнер

и той се отнасял към „Утринна звезда“ с „дължимата сериозност и благоразположение“. „Вътрешният кръг“ се оказва „затворен кръг“. Т. Фрич и Г. Пол, „по свой начин“ (как?) тълкуват идеята за „вътрешния кръг“ и образуват таен „германски орден“. Антимасонският орден на Фрич-Пол е изграден по масонски модел. „Това е „вътрешният кръг“ на бъдещия фашизъм с неговия култ към силата и практиката на геноцид, съюз на чука – „хамер-бунд“ (а това какво е?). По нататък Парнов преписва отделни фрагменти от книгата на Повел и Берже „Утрото на маговете“.

Някой читател, след като прочете преразказа ми, може да възкликне: Това не може да бъде! Няма да повярвам, докато не видя текста на Парнов с очите си! Е, съветвам го да направи това, ако не принадлежи към „масовия читател“, за когото, както е посочено в анотацията, е предназначена книгата на Парнов. Очевидно този „масов читател“ трябва да я „глътне“ без да мисли и без да помни нищо, а само по-късно, когато срещне антропософията, да се появи асоциацията: А! Това са свързаните с фашизма! (Трябва да се има предвид, че такива са предшествениците на брой 41 на „Фленсбургски тетрадки“. Клеветата е подготвяна старателно повече от 10 години в откритата преса по начина, показан по-горе. По същия начин г-н Линденберг не прави нищо ново, а само внася клеветата от световната преса в антропософското общество – авт.)

Произходът на логиката на Парнов несъмнено трябва да се търси в „Протоколите на съветските мъдреци“, където са заложени „методологичните“ основи за изучаване на следните явления от „един вид“: „средновековните вещици и тайният орден на рицарите на храма... розенкройцери, карбонари... анархисти и комунисти... И така чак до теософията на мадам Блаватска – полуеврейка – и антропософията на Щайнер – евреин“[67]. „Така че бих посъветвал европейската „нова левица“ да не изобретява колелото, а да вземе от „съветските мъдреци“ готовата схема за критикуване на Щайнер. Въпреки че най-ве-

[67] Г. Климов. Протоколи на съветските мъдреци, стр. 248-249.

роятно няма да го направи поради следната причина. (За пълнота ще ви разкажа за още една критика към антропософията. Сред демократичните депутати покрай Елцин свещеникът Глеб Якунин се отличава с особена безкомпромисност и е изтъркал не едно расо на депутатските банки. Като „истински руски интелектуалец“ той носи кръста като политическо украшение. В една вестникарска статия, в която изключително негативно оценява бившия президент на Грузия Гамсахурдия, той заявява: „Няма да кажа нищо ново за Звиад, освен една подробност... (той) се оказа антропософ и дори посочи името на лидера“.

Преди перестройката Якунин е смятан за дисидент и се радва на репутацията на почтен, честен човек. По време на една от нашите срещи Гамсахурдия ми разказа за него като за човек с широки възгледи, способен да не бъде тясно догматичен при подхода към въпросите за духа; затова дори говорил с него за антропософията и той проявил положителен интерес към нея. Гамсахурдия му казал за мен и ме помоли да се свържа с него и да поддържаме връзка. Въз основа на моя опит реагирах на историята на Гамсахурдия с доза скептицизъм, макар че не отказах да се срещна с него. Не помня защо не се състоя, но сега остава да кажа: Слава Богу, че не се състоя!

В тази история има още една интересна подробност. Приблизително в същите години, когато Якунин чу за антропософията, кръгът от хора, с които тогава се бореше, публикува брошурата „Мистиката в услуга на антикомунизма“ (Москва, 1978). В нея се говореше за „западните реакционни кръгове“, осигурили успеха на антропософията в началото на века в Германия (за това ужким помагало самото правителство), а след това, „благодарение на съдействието на управляващите, антропософията се разпространила извън Германия“. В Русия Антропософското общество е оглавено от А. Бели, който, както пишеше в брошурата, беше „член на германския съвет на антропософите“ и др. В края на брошурата се говореше за „емисарите“ на антропософията в новото време, които, както

се твърди, пренасят в куфари с двойно дъно „десетки антропософски книги“ в Съюза, а някои, зарибени от „емисарите“ съветски граждани, поемат задачата да разпространяват тази литература. Като пример беше посочен „гражданинът Б“. – „лидер“, както ми беше казано директно от КГБ по време на един от разпитите. (И това, което е особено поразително, е, че все още се опитват да ми наложат тази роля. Така „Процесът“ – според Кафка – продължава да върви при всякакви условия.) Не знам защо тогава те посмяха да отпечатат фамилията ми изцяло, очевидно по това време са искали само да ме сплашат – нямаше къде да бързат. Така неочаквано се свързват противоположни на пръв поглед неща – авт.)

Занапред само „съветските мъдреци“ ще показват пълно отхвърляне на антропософията (независимо как ще се маскират). Що се отнася до „евразийците“ и „атлантиците“, те ще прибегнат до различни, дори много усъвършенствани методи с цел някак да поставят антропософията в своя услуга. Техните „агенти на влияние“ отдавна се опитват да ни овладеят отвътре. Разбира се, невъзможно е точно да се определят границите на такова „влияние“, и то не само защото се извършва тайно. До голяма степен, както казах, те действат чрез хора, които „не знаят какво правят“. Нека ви покажа как се случва това.

В лекция, изнесена по време на посещението ѝ в Москва, членът на управителния съвет на Единното Антропософско общество, г-жа В. Сийз, заяви, че загубата на Аляска е благословия за Русия, тъй като е опасно руснаците да контактуват с двойника, който действа с особена сила в Америка благодарение на земния магнетизъм. Друг антропософ, Фолкфрид Шустер, отива по-далеч. „Призванието на Америка в световен мащаб – заявява той – трябва да бъде, ***започвайки от Сибир*** (акцентът мой – авт.) през Тихия океан, обединяващ център на Изтока“.[68] (При Шустер има и редица други

[68] Volkfried Schuster, Historische Schriftreiche, Bd. IV, Viatis Verlag, Dornach, 1982, стр. 58.

забележителни неща. Например той пише: „...когато Руската империя, като реликва от древната Византия, се разпадне в себе си...“ и т.н. – Това е написано през 1982 г.! – авт.) Третата крачка в тази посока намираме вече (сякаш) от другата страна. Доскорошната съветничка на Елцин, влиятелен политик и „истински руски интелектуалец“ (Нека не ме упрекват, че използвам това понятие. Не аз го изобретих и пуснах в употреба, а просто демонстрирам какво се получава в този случай – авт.) Г. Старовойтова се изразява в следния дух: „Русия би могла да бъде разделена на няколко републики с равни права: Сибир, Урал, Европа, Север, Далечен Изток. Руснаците не познават добре историята... Това е народ (тя самата, разбира се, не се отнася към него, бидейки съветник на главата на руското правителство) с изкривено, болезнено извратено етническо самосъзнание... Не може да бъде свободен народ, потискащ другите народи“, и т.н.

Това е един пример. Ще ви дам още един. Преди време грузинският антропософ Давид Моргошия разказа в списание „Гьотеанум“ как пучистите на Шеварднадзе унищожават единствената биодинамична ферма в Грузия. „Пазителите на демокрацията“ се държали точно като тонтон-макутите на д-р Дювалие. Тези, които са прочели статията на Моргошия, нека си я спомнят. Но в брой 50 от 1992 г. в същия „Гьотеанум“ се появи бележка от Ирена Йохансон, в която тя съобщава, че „бандитите с картечници“ просто пожелали чуждестранната кола, принадлежаща на фермата. „Това няма никаква връзка нито с Шеварднадзе, нито с Гамсахурдия – уверява тя, – а само с общата хаотична ситуация в Грузия и с престъпността, която нараства навсякъде, както там, така и в ОНД“. А по-нататък г-жа Йохансон пише: „ По време на посещението ми в Грузия през октомври Давид Моргошия ме помоли във връзка с това (auf diesem Wege) да информирам приятелите на Запад, че никога не е спирал работа...“ и т.н. Ловко изградена фраза! Това „auf diesem Wege“ трябва да създаде у читателя впечатлението, че всичко казано в бележката е от самия Моргошия. В същото

време конкретно се казва само, че „auf diesem Wege“ авторът на бележката е помолен да предаде нещо друго, че работата не е спряна. По този начин г-жа Йохансон се опитва да ни заблуди. Скоро след като прочетох тази бележка, Моргошия ми се обади. И той каза буквално следното: „Не съм чел бележките, но това, което казах в началото, казвам на всички и сега. Кой по-добре от мен знае как разгромиха фермата?“

А сега предлагам на читателя сам да определи какво в дадените примери произтича от произволните спекулации на разума и какво от голямата политика. С Шеварднадзе нещата стоят така. Той, както и Горбачов, очевидно „трябва да бъде“ причислен към „михаелитите“. В Грузия и сред антропософите несъмнено има хора от кръга на, да речем, „атлантиците“. На тях може просто да им е заповядано да избелят Шеварднадзе. Но ето какво е интересното: Дори Радио „Свобода“ заяви: „В Грузия диктаторът е заменен от убийци“. Либералният проелцински вестник „Московски комсомолец“, по същото време, когато статията на Йохансон се появи в „Гьотеанум“, пише за Шеварнадзе, който внезапно реши да се кръсти с името „Георги“: Не знаем „...по-страшно съобщение от това, че Шеварнадзе се е кръстил. Това не е като да си изгориш партийната книжка, сега няма никаква надежда за мир в Грузия... ако човек е бил министър на вътрешните работи и първи секретар на Централния комитет на Комунистическата партия на Грузия и член на Политбюро на ЦК на КПСС, а на 65 години приема християнството, трябва незабавно да отива в манастир. При толкова много грехове, подлост, лъжи, кръв... Няма да може да се измоли до края на дните си. Към манастир – да се кае, да се моли, да пости и да плаче над съсипаната си душа. И това, ако искрено е приел светото кръщение. А ако е лицемерно? Тогава това е сигурен знак за близък кошмар... Защо да приемеш многозначителното име Георги? Дали за да не се стовариш върху враговете? Но вече не като върху сепаратисти, а като върху неверници. Демонстративното лицемерие на политиците е ужасяващо... фразите на Шеварнадзе: „Мирът в

Абхазия може да бъде постигнат само с военни средства“. Миротворец! „Мирът е война“. Шеварнадзе не забеляза, че цитира „1984“ на Оруел. Очевидно го е чел отдавна, още когато е бил шеф на Министерството на вътрешните работи, а Оруел беше забранен... (когато) високопоставените читатели пращаха обикновените му читатели в лагери.“[69]

Това, повтарям, не е написано от националистическата, а от демократическата, лявата преса. И възниква въпросът защо антропософка, жена, пастор на Християнската общност, която се опитва да обнови християнството в Русия, поема върху себе си изпълнението на нечистоплътна политическа поръчка? Тя представя събрата си антропософ всъщност като лъжец, а оправдава мръсния политик?

Разбирам, че в отговор ще последват всякакви оправдания и дори обиди. Но не обвинявам никого. Бог е съдия за всеки. Показвам само в каква не просто опасна, съмнителна, но и глупава позиция може да се озове човек, който се занимава с духовната наука и не внимава за силите, които се прокрадват към съзнанието му. Навлизайки в чужда територия, се оказва, че той не е в състояние да следи дори политическата мода и припява политически куплети от вчерашния ден, и като научат за това, дори обикновените политици ще му се смеят.

Става непоносимо тъжно, когато в нашата среда се натъкнеш на защитници не само на едностранчивите политически доктрини, но и на техния вече остарял израз във външния свят. Всъщност къде другаде по света говорят сериозно за Роза Люксембург? А в Гьотеанума се провежда честване на деня на Архангел Михаил, където един от нейните лозунги се приема като лайтмотив! И нито едно възражение, нито един жест на изненада. Необходима е голяма издръжливост и търпение, за да се извършва сериозна духовна работа при такива условия, да се апелира към самосъзнанието на съмишлениците.

Говорейки по този начин, аз не се отделям от редовите антропософи. Единствената ми разлика от тях, но не и пре-

[69] Вестник „Московски комсомолец“, 9 декември 1992 г.

димство, е, че по някакво чудо успях да се събудя в сивия, тягостен, неприветлив сумрак. И видях, че братята ми спят, а вражеските сили вече са разбили портите, изхвърлили са оръдията от бастионите и ни подготвят въжетата, с които да вържат нас, сънливите, да ни вържат ръцете и краката и да ни хвърлят в тъмното мазе. И ето, ходя сред спящите и се опитвам да ги разтърся. В отговор чувам ту сънливо мрънкане, ту ругатни; друг се опитва да спъне с крак нарушителя на спокойствието.

Картината наистина е трагикомична. Наблюдава се не само в антропософската среда, а навсякъде. Рудолф Щайнер е казал за нея: „И един ден... заспалите души ще бъдат съвсем безцеремонно събудени, ще трябва да отворят очи и да свалят нощните си шапчици, тъй като катастрофата ще продължи“ (199; 7.08). Един път това пророчество се сбъдна, но магиите за духовен сън само се увеличиха, тъй като и днес е възможно буквално и дори с по-голямо основание да се повтори казаното от Рудолф Щайнер преди 75 години: „Навсякъде днес може да се види как от религиите, от теологията... от ограничеността, от науката – от всичко се надигат сили, които се стремят да унищожат пътя на активната позиция“ (204; 17.04). Вярно е, че антропософите трябва да си кажат: Но ние сме преодолели всичко това благодарение на духовната наука. – Или не? Или и духовната наука сме обработили теологично, поощряваме ограничеността в отношенията с властите и си оставаме скрити материалисти в науката и дори в живота?

Изглежда сред нас има много такива, но не са всички. Към тези, които не са такива, Рудолф Щайнер се обръща с други думи: „Докато не се намери достатъчен брой хора, които от все сърце искат да отстояват духовната субстанция, нищо няма да изведе от съвременния хаос... който ще се задълбочава“. (200; 24.10). И още: „В света ще бъде възможно да вървим напред само ако истината има вътрешна сила... когато нещо друго се свърже с нея – хората, които, дори и да са малко на брой, имат смелостта да носят тази истина в душите си, да

я носят сериозно, директно, без компромиси“. Всяка сутрин, като специално медитативно изречение, трябва да поставим пред душите си: „***Не ни подобава да правим компромиси и да изпадаме в опортюнизъм“*** (197; 13.07).

В същото време: „***...разпадането става толкова бързо, че разполагаме с много малко време“*** (200, 17.10).

„Човечеството не знае, че танцува (а как танцува сега! – авт.) върху вулкан“ (93; 2.1).

„Днес светът е изправен не само пред опасността да потъне в ариманическото, но ***днес светът е изправен пред опасността да загуби мисията на Земята“*** (198; 18.07).

Но все пак колко време ни остава? – „***Когато наближи 2000 г. , ще започнат да царят хаос и разруха***. Тогава и от дорнахския ни градеж няма да остане камък върху камък. Всичко ще бъде унищожено и опустошено“ (284; стр. 168).

„Когато започне третото хилядолетие, всичко ще изпадне във варварство“ (204; 30.04). При това: „Централна Европа ще стигне до упадък, ще се варваризира, ще подготви залеза си, ако не позволи на духа да влияе върху нея. Северът ще измре, ще премине през физическа смърт, ако не позволи на духа да влияе върху него“. И в това е неговото щастие, тъй като централноевропейците ще се варваризират, ще загинат душевно (209; 4.12). В Русия: „***Селската община е единствената реалност... Всички останали институции ще загинат“*** (199; 7.08).

Това е казал Рудолф Щайнер през първата четвърт на този век. И тогава той е смятал, че цивилизацията все още има шанс за спасение, ако хората се обърнат към одухотворяването на културата въз основа на духовната наука, ако се приеме социалната тричленност. Оттогава са направени много стъпки ***в обратната*** посока**.** И все пак никой няма право да скръства ръце. Само вече с утроена сила трябва да приемем в душата си думите на Рудолф Щайнер, например, тези: „Днес даже по-малко е необходимо да казваме на хората истината, отколкото да внасяме силата на огъня в летаргичната нервна

система. Защото на хората днес е необходима силата на огъня, а не мистични видения. ***Не копнежът по мистичния покой, а служене на духа – в това е целият смисъл. Днес свързването с божественото трябва да се извършва активно,*** а не да се търси в мистичния мързел и сред удобствата“ (197; 9.05).

В наше време душата на човека е толкова озверяла, че, изглежда, не е останало нищо, което да не се осмели да пародира и профанизира. Затова е казано: „По делата ще ги познаете“. В делата трябва да се появят както горещото сърце и душа, способна да подкрепя развитието, така и ясен ум и разбиращ поглед към нещата. Затова Рудолф Щайнер поставя пред нас три задачи: „първата е социалното разбиране, втората е придобиването на свободата на мисълта, а третата е живото познание за духовния свят с помощта на духовната наука“. Всички те трябва да бъдат решени от човека на 5-та културна епоха (168; 10.10).

* * *

Нищо в нашите действия не бива да бъде инстинктивно или стимулирано от някакъв групов егоизъм. Така например, ако сме скептични по отношение на идеята за създаване на „нов световен ред“ под егидата на САЩ, имаме съвсем осъзнати духовнонаучни основания за това.

Първо, Америка е регион, „...където, на първо място, чрез външните отношения се развива родството с мефистофелско-ариманичната природа... Европа едва тогава ще има правилното отношение към Америка, когато стане известно какъв вид географска обусловеност идва оттам. Ако Европа и в бъдеще остане сляпа за подобни неща, тогава с тази бедна Европа ще се случи същото, което се случи с Гърция по отношение на Рим... Светът не бива да се американизира географски... Защото Америка се стреми да механизира всичко, да го натика в сферата на чистия натурализъм, да премахне европейската култура от земното кълбо“ (178; 16.11). (Ролята

на „Картаген“, въпреки мнението на „евразийците“, е наложена на Европа, а ролята на новата „Римска империя“ искат да играят „атлантиците“ – авт.) Второ: „Съществува само едно „или-или“: **или ще остане стремежът само към икономическата империя и тогава човек може да бъде сигурен, че това ще доведе до упадък на земната цивилизация, или духът ще се излее в икономическата империя и тогава ще бъде възможно да се постигне това, което влиза в задачата за земното развитие“** (196; 22.11).

Рудолф Щайнер препоръчва тази формула да се приема като ежедневна медитация, на което някой ще възрази: „Но за мен тези думи са празна фраза, аз уважавам Америка, тя носи демокрация и прогрес в света“. Други (имам предвид антропософи) питат: „Наистина ли е необходимо, заедно със Съединените щати, да има и други полицейски сили в света?“ Лично аз отказвам да дискутирам с такива хора.

Малко ли глупости срещаме по света. Можеш да говориш само с човек, който сериозно иска да разбере нещо. На такъв казвам: Как е възможно да подкрепяш „Pax americana“, знаейки, че: „Няма много дълго да чакаме, когато ще напишат: „2000 г.“ И тогава от Америка ще излезе един вид забрана за всякакво мислене, закон с цел да се потисне всякакво индивидуално мислене“. (167; 4.04). Само наивният не вижда с какви бързи стъпки вървят към това в наши дни Съединените щати и не само там. Дори в антропософската преса, издателствата, книжарниците, всички „панамериканисти“ **вече** работят в духа на този закон.

Както е ставало неведнъж, и тук е необходимо специално да се отбележи, че говорейки за тъмните окултно-политически сили, ние по никакъв начин не ги отъждествяваме с народите, върху които временно паразитират и от чието име действат.

Материалната култура на Европа и Америка е придобила формата на твърда черупка. Но това е едната страна на въпроса, другата е неговото ядро. Ако това ядро можеше да бъде извадено на светло, тогава щеше да се появи нещо духов-

но здраво, способно да засенчи „...всичко, което някога е попаднало в средата на човечеството в светлината на източната мъдрост“ (209; 24.11). И Изтокът очаква този обновен дух от Запада. Въпросът тук е толкова сериозен, че „**голямата война между Азия и Запада ще се състои, независимо от каквито и да било конференции по разоръжаването, ако азиатците не видят идващия от Запада дух, който би могъл да им свети и към който те биха могли да се отнесат с доверие, защото са в състояние да го разберат от собствената си, дори и изпаднала в упадък духовност**. Мирът в света зависи от разбирането на това състояние на нещата, а не от дейностите, които се извършват от външните лидери на човечеството.

Днес всичко зависи от разбирането, че нещата опират до духа, скрит в европейско-американската култура. От него се бяга от съображения за удобство, но само той, само този дух е в състояние да отведе човечеството към първоначалните сили“ (209; 24.11).

Азия владее древното духовно наследство. То е най-важното за нея. Духовният ѝ живот ще избухне в мощен пламък, ако Западът създаде благоприятни условия за нея. Западът обаче вярва, че отношенията с Азия и като цяло всичко в света може да бъде градено само на икономическа основа (36; стр. 38). Още по-лошо, той се надява, че Азия, Изтокът може просто да бъде потиснат чрез организиране на ислямски и болшевишки революции там, предизвиквайки „пустинни бури“ (а сега и „бури на Балканите“ – авт.), поддържайки с десетилетия арабско-израелския конфликт, където Израел се използва като един вид „бухалка“, която безкрайно се тика в лицето на разярен тигър. Можем ли, желаейки да бъдем честни докрай, във всички тези въпроси да следваме това, което разпространяват средствата за пропаганда? Някои правят това от глупост. Но глупостта понякога става престъпна. И накрая, в нашата среда има и такива, с които просто нищо не може да се направи. „***Именно на онези*** – предупреждава Рудолф Щайнер, – ***които днес са деформирани, изкривени от опре-***

***делени окултни братства, е почти безполезно да се говори*“** (172; 26.11). Просто трябва да се отделите от тях. Те нямат абсолютно нищо общо с нас. И нещата не са само в това. Запречвайки пътя на духовен импулс с огромна сила**, те рискуват в много по-голяма степен, отколкото съответства на общото им духовно развитие.** Всичко в човека е взаимозависимо. На всяка способност за висше развитие съответства негова собствена мярка за риск.

Но антропософията променя всички отношения. „***Не може и дума да става*** – казва Рудолф Щайнер, – ***че тези, които днес не откриват големите решения в (здравата) духовност, няма да навредят на душевния си живот в следващата инкарнация. Те ще се повредят***“ (237; 4.07). А какво да кажем за онези, които ***изкривяват*** тази духовност и ѝ пречат да навлиза свободно сред хората?

Може да се отбележи, че тези, които поради неведоми обстоятелства са се заели с тази ужасна задача, живеят в състояние на полуинстинктивен страх. Тяхната сила в нашите среди се основава само на нашата слабост. Самите те си казват: Дори да си мръднат пръста, ние сме изгубени. Но ние не помръдваме пръст, освен това ***доброволно предаваме властта над себе си на такива хора!***

– Но къде са те, тези хора? Не ги виждам – възкликва някой сънливец. Разбира се, че със затворени очи нищо не може да се види. Първо трябва да се научиш да разпознаваш симптомите, да станеш гьотеанист в най-широкия смисъл. Хората, деформирани в ложите и ордените, носят печата на това на лицата си. Всичко, което като жест, похват, дума, казва Рудолф Щайнер, се използва в окултните братства на Запад, влияе върху човешкото етерно тяло, върху неговото подсъзнание (167; 4.04). И скоро това влияние започва да се изразява конкретно в целия външен вид на човека. Дори една проста идеология променя облика на своя носител. Какво да кажем за идеологията на окултните ордени?

От моя собствен опит мога да кажа, че още в средата на

70-те години имах възможността да се науча да различавам тези хора. През следващите години дойдоха всякакви неща, включително и документални доказателства за правилността на наблюденията, направени от онова време. Например когато още при Брежнев случайно видях по телевизията речта на генералния секретар на една от кавказките републики на партиен конгрес, казах в кръг от близки приятели: Това е човек от ложа. – Сега едва ли някой ще спори за това.

Движейки се по служба между различни партийни и синдикални функционери, непрекъснато забелязвах, че някои от тях, в допълнение към партийната си книжка, имат и друг фактор на властта. След това стана ясно, че тези фактори са два: „атлантически“, ако се изразим модерно, и „евразийски“.

В началото на 80-те години, когато по указания на КГБ започнаха да ме гонят от работата ми заради антропософската ми дейност, отидох при високопоставен функционер и го попитах директно дали имам шанс да остана на работа, тъй като е получено тайно разпореждане да ме уволнят, а служителите говорят помежду си, сякаш принадлежа към някакво тайно общество. Функционерът се усмихна и ми отговори с въпрос на въпроса: „Кажете си, наистина ли принадлежите?“ А след пауза добави: „Че кой знае, изведнъж може да се окаже, че аз ръководя това общество.“

Това беше времето преди „перестройката“. Много вече беше започнало да се раздвижва, така да се каже, започна генералната дислокация на силите, разделянето на „наши“ и „чужди“. Сигурно затова заслужих този откровен разговор. За мен той се превърна в поредното потвърждение на направените по-рано заключения.

През същите тези години открих, че много от по-възрастните антропософи, които започнах да опознавам, имат предистория. И тук съдбата ми помогна. След известно време стана ясно, че те са „антропософи“ на второ място, основното за тях е, че са членове на ложата „Тамплиери“. В началото слабо се ориентирах в тези неща и затова реших да потърся помощ от

член на борда на Единното антропософско общество Йорген Смит. Написах му писмо, в което го помолих да ми обясни как да се отнеса към това, тъй като, както знаем, тамплиерите изпълниха своята духовна мисия преди няколко века и техният орден престана да съществува.

Знам, че Йорген Смит беше уважаван от много антропософи. Няма да го критикувам, а просто съобщавам факти. Не получих отговор на писмото си, но устно, след като го прочете, г-н Смит каза, че страдам от „мания за преследване“. През 1989 г., когато пристигнах за първи път в Дорнах, от вратата чух, че писмото ми няма да се съхранява в архива за вечни времена. Но по това време вече бях по-умен от преди 15 години и не задавах повече въпроси, но ми се струва, че дори и едно необмислено писмо беше достатъчно, за да ме класифицира някой като „не наш“. Известно време все още ме проверяваха, а след това, благодарение на съветския си опит, започнах просто да виждам тази присъда в хората. Изглежда, че, без значение как се държи човекът, който общува с вас, постоянно чувствате, че имате някакъв съществен недостатък в очите му. Всички ваши думи и действия се приемат условно, като вид допускане, тъй като говорите и действате, без да знаете още някакви други неантропософски правила, условия и т.н. – не мога да опиша тук всичко. Докато не сте нарушили тези правила, все пак ще общуват с вас, но като с човек ***втора класа***. А ако направите нещо сериозно не на място, всички врати изведнъж ще бъдат затворени пред вас.

И така, остана ми само да се справя сам с въпроса какво беше Антропософското общество в Русия, създадено преди революцията, и какво наследство получихме ние, които започнахме да идваме в Антропософското общество в средата на 60-те години. Що се отнася до „Тамплиерите“, това, което открих, получи документално потвърждение през 1992 г., когато в редица броеве на списание „Наука и религия“ беше публикувана голяма статия, озаглавена „Тамплиерите в Москва“. На нейния автор, чиито родители някога са били в тази ложа, било позво-

лено да изучава документи в архивите на КГБ, въз основа на които той написал доста сериозна, обективна статия. От нея научаваме, че ложата „Тамплиери“ в Москва е наричана „Орденът на светлината“, нейни клонове съществували и в други градове на Русия – Кавказ, Сочи, Минск. Неин създател, както пише авторът на статията, е руският анархист А. А. Карелин (1863-1926), живял дълги години като емигрант във Франция, където „...той общува с френския интелектуален елит. Много от неговите представители били членове на масонските ложи и тайни ордени. Интересът на тези организации от разпространението на тяхното влияние в Русия отваря вратите им за руснаците“.

Ето как известният съветски филмов режисьор С. М. Айзенщайн описва в едно от писмата си работата си в ордена: „Имах много интересна среща тук – която сега се превърна в най-близко приятелство на трима ни – с абсолютно необикновено лице: странстващ архиепископ от Ордена на рицарите на духа... Ще започна с това, че той вижда астралното тяло на всеки и по него може да говори най-съкровени мисли за даден човек... седим до 4-5 сутринта, изучавайки книгите на мъдростта от древен Египет, Кабала, Основите на висшата магия, окултизма... минаваме теоретичната част на практическия курс на развитие на волята“.[70]

Сред членовете на ордена имаше много артисти, особено от 2-ри Московски художествен театър. Те се опитаха чрез представленията да запознаят публиката с ритуалите на ордена, разиграваха сюжет, известен в ложите (сред „италианските въглищари“), където хората се изправят срещу своите поробители, а начело се оказва тайно общество и т.н. Накратко, това беше типична масонска ложа. Напълно възможно е много от членовете ѝ да са били обзети от чисто духовни търсения, но не това е важно за нас. Както и преди казах, обикновените членове на ложите са отлични идеалисти, но не и ръководствата им. Не съм съвсем сигурен, че ложата е основана през 1917

[70] Списание „Наука и религия“, брой 6-7, 1992 г.

г. Тук може да става дума само за отделен клон на някоя централна ложа. Имало е много такива клонове: за всякакви вкусове, чак до вкусовете на великите князе. И ***всички*** те в една или друга форма ***подготвят революцията в Русия***.

Достатъчно е да се каже, че „тамплиерите“, които обсъждаме, се оказаха на страната на „червените“ – участваха в гражданската война, бяха част от структурите на властта и т.н. Да, те четяха духовна литература, занимаваха се с изкуство, музицираха и посещаваха музеи. Но когато помислиш, че всичко това се е случвало в страна, заливана с кръвта на „червения терор“, в условията на чудовищния погром на Русия, стигаш до извода, че и редовите членове на ложите са били подложени на някаква специална идеологическа обработка, която въпреки цялото благородство на такава цел, като „прочистването на християнските основи на живота от вековните догми, закрили лицето на Христос-рицаря“[71], е атрофирала в тях способността да съпреживяват онези, с нищо несравними бедствия, които се разкривали пред очите им.

Авторът на статията пита в подобен дух. „Как – пита той, говорейки за Карелин – в този човек са могли да съжителстват теоретик на анархизма и дълбок мистик... Член на Всеруския централен изпълнителен комитет, секретар и председател на различни общества, комитети, федерации, той в същото време е „рицарят Сантей“, пратеник на древния Орден на тамплиерите, създал Източния отряд на Рицарите в Русия.“[72] А ние, ако всичко разгледано по-горе не е преминало през нас като вода през сито, разбираме как всичко това можеше да се съчетае в един човек. Гръмките заглавия и наименования в тези неща са само празна черупка. Важно е друго, че например същият този Карелин е замесен в убийството на Александър II, извършено от окултно-терористична група, водеща своя произход от сръбската „Народна отбрана“, която убива стотици държавници на Балканите. „Странстващият архиепископ“ на

[71] Списание „Наука и религия“, брой 9 от 1992 г.
[72] Пак там.

Ордена не криеше връзката си с ЧК-ГПУ, което редовно го привличаше“, ...както и В. Я. Брюсов, с когото беше близък, за консултации по окултни въпроси“.[73] (Какъв е бил известният съветски поет Брюсов, може да се прецени въз основа на разказа му „Последните мъченици“, публикуван преди революцията в сборника „Земната ос“ – авт.)

Когато, както вече споменахме, западните братства престават да се справят с хода на „социалистическия експеримент“, във висшите степени, където „равините и монсеньорите пребивават в пълно съгласие“, е решено да прехвърлят ръководството му в ръцете на „монсеньорите“. Започва принасянето в жертва на ложите, които подготвят и провеждат първия етап от „експеримента“. До „тамплиерите“ се добират през 1931 г., започват да ги съдят и съдбата на много от тях е ужасна. Като хора те със сигурност заслужават съчувствие, но всичко, разказано за тях досега, е просто преамбюл към нашата тема.

Авторът на статията „Тамплиерите в Москва“ дава още една поредица от факти, които са особено интересни за нас. Той цитира още едно писмо от Айзенщайн, в което пише, че артистът Михаил Чехов бил приет за член на ордена, че разговорите започват да добиват теософски уклон, че „Рудолф Щайнер се споменава все по-често“.[74] „Антропософът А. В. Уйтенховен“ започва да присъства на срещите на особения „мистичен кръжец“ и „там върви подготовка за посвещение“.[75] Има три етапа на посвещението.

Изхождайки от това, което се говори за посвещението в антропософията, веднага е необходимо да се внесе корекция тук. Това били типично масонските три етапа на посвещение, към които антропософията няма никакво отношение. (Към него нямат отношение и „петорките“, чието ръководство разбиваше антропософите в Русия – авт.) А какво е правил „антропософът Уйтенховен“ в „мистичния кръжец“ на ложата, не

[73] Списание „Наука и религия“, брой 6-7, 1992 г.
[74] Пак там.
[75] Списание „Наука и религия“, брой 8, 1992 г.

мога да кажа. Тук нещо не е наред. В Европа Рудолф Щайнер отказва да работи с ложите много преди избухването на Световната война. Не може ложите в Москва да не са знаели.

А сега ще премина към това, което успях да намеря. Не отделни лица, а значителна част от Антропософското общество, създадено в Москва (същото е и в Санкт Петербург), са (или стават) членове на „Ордена на светлината“. Защо го правят? Защо просто не остават или членове на АО, или членове на ложата? Ако говорим за отделни, конкретни хора, тях ги е водило духовното търсене. В началото на века е естествено човек със сериозни търсения първо да влезе в ложата, а след това, след като се срещне с антропософията, да се прехвърли в Обществото, тъй като познанието, давано в ложата, не може да се сравни с духовната наука. Но ръководителите на ложите гледат на въпроса по различен начин. В Европа те всъщност обявяват война на Рудолф Щайнер и пресата масово клевети антропософското движение.

В Русия очевидно решават да действат по различен начин. Тук се опитват да запълнят АО с членове на ложата и частично да въведат учението на Рудолф Щайнер в ложата. Добро ли е това или лошо? Нека разгледаме въпроса чисто фактически. В устава на ЕАО не е имало и сега няма клауза, забраняваща на членове на ложи и ордени да се присъединяват към него. И може би такава клауза не е необходима. Но какво ще кажете по въпроса за управлението на АО и всичките му клонове? Известно е, че в ложите и ордените има доста строга дисциплина! Може ли член на ложата, ставайки член на ръководството на Обществото, да действа изцяло и винаги в негов интерес? Най-вероятно не. Всъщност уставът не съдържа клаузи, забраняващи на членове на комунистическите партии, служители на тайните полиции в света, например КГБ, да се присъединят към АО. Означава ли това, че и те имат право да поемат контрола над ЕАО в свои ръце? И накрая, нека си представим, че Великият майстор на „Гранд Ориент на Франция“, ръководителят на ложата „Р-2“ и генералът на йезуит-

ския орден биха поискали да се присъединят към Обществото. Г-н М. Шмит щеше да ги въведе в управата, без да пита никого, както г-н Грос направи с него, и един от тях щеше да оглави АО. Трябва ли да приемем това като нещо естествено? Разбира се, че не!

За мен е странно, че антропософите не се замислят над подобни въпроси. А ако предполагат, че никой в света не се интересува от нас, тогава те просто се изключват от числото на онези, с които човек може да води сериозен разговор за антропософията.

Освен това мен, като обикновен член на Обществото, никак не ме устройва ситуацията, в която аз се изразявам напълно в своята антропософска дейност, докато други, след като са общували с мен на антропософска почва, си разменят специални знаци и се оттеглят да общуват по-нататък тайно, скрито от мен. Така беше и в московското АО. М. Н. Жемчужникова в своите „Спомени за Московското антропософско общество“, публикувани в алманаха „Минало“, издаван в Париж на руски език, пише за някой си М. И. Сизов, че бил „...експерт по най-разнообразна окултно-мистична литература“. И тъй като „...изучаването на такива неща в много случаи изисква личното участие в определени кръгове, му се случило „да се лута по пътеките“, изоставяйки за известно време пътя на антропософията, който той никога не изпускал от кръгозора си.“[76]

Тази „пътека“ е ложата на „тамплиерите“. На ниво познание, разбира се, никой нямаше право да казва на Сизов къде и какво да учи. Но когато Б. П. Григоров, човекът, предложен от самия Рудолф Щайнер за председател, се отстранява от ръководството на Обществото (не без участието на Сизов), Сизов, който „изоставя за известно време пътя на антропософията“ и само го има предвид, влиза в ръководството на Московското антропософско общество, т.е. поема задачата да насочва, да определя неговата работа и развитие. Ето тук идва проблемът.

[76] „Минало“, алманах брой 6, 1988 г. Париж. Изд. „Atheneum“, стр. 28. През 1992 г. алманахът е преиздаден в Москва.

И ако отново се върнем при Михаил Чехов, неговото придвижване от ложата „Тамплиери“ към антропософията е последователен израз на духовно търсене. Освен това в АО той никога не е поемал никакви управленски функции. По подобен начин се държеше и Максимилиан Волошин, който се интересуваше дълбоко от антропософията и същевременно беше член на „Гранд Ориент на Франция“. Освен това примерите с Чехов и Волошин не са типични. Те бяха творчески натури. Тяхната индивидуалност далеч надхвърля принадлежността им към всяко общество. Друго нещо са обикновените членове на ложите. Окултната идеология им е оставила незаличимо впечатление, което деформира съзнанието. Трябва да кажа, че и самата Жемчужникова, преминала през сталинските лагери, видяла със собствените си очи всичко, направено с Русия, през 1975 г. пише за „ослепителното избухване“, за „могъщия порив на руската народна душа“ в световно значимата „руска социална революция“, като тя имаше предвид – самият аз съм го чувал от нея – болшевишкия преврат на Ленин-Троцки.

Прави впечатление общият характер на „Спомени“-те на Жемчужникова. Те са написани за тези, които не са били само антропософи. И това съвсем не може да импонира на членовете на АО. Възможно ли е да се примирим с това, когато се вижда, че между хора, изиграли значителна роля в Руското антропософско общество и до ден-днешен имащи своите последователи, се води особен разговор, в който си принуден да останеш като страничен наблюдател – ***страничен, само защото искаш в АО да бъдеш само антропософ, а не някой друг?*** В крайна сметка, който иска да бъде някой друг, нека бъде, нека отиде при другите, за да не се прави пред нас на някой, който не е. Работата е в свободния и честен избор.

Не само знам, но и достатъчно се нагледах на това, колко безразборно, хаотично, а често безпринципно и безобразно хора от ложите се занимават с практически окултизъм (През 1992 г. в Москва една антропософка е подложена на толкова

интензивно окултно преследване, че се самоубила. Някои от замесените в престъплението спокойно присъстват на заседанията на московското АО. От страна на антропософите се наблюдава поведение, характерно за стадо тревопасни животни. Когато хищниците хванат едно от тях, останалите спират наблизо и започват да пасат тревица, тутакси забравяйки за съдбата, сполетяла едното от тях – авт.) и съм дълбоко убеден, че за тяхно добро е по-добре да не се захващат с езотеричните упражнения, предлагани от Рудолф Щайнер, по-добре е да не се занимават с Антропософското общество. Живейте в собствения си кръг и елате при нас само ако действително сте надраснали атавистичния окултизъм на ложите и ордените. Помислете как бихте реагирали, ако се заемем да установим нашите правила във вашите ложи?

Но този проблем има и друга страна – окултно-политическа. В началото на 70-те години имах възможността да се срещна с възрастен „тамплиер“, който ми се представи като антропософ. Този човек бил 10 години в ГУЛАГ, най-вероятно заради принадлежността си към „Ордена на светлината“. Още на първата среща той ми каза: „Мисли каквото искаш за мен, но аз заставам зад това, че Ленин беше прав за всичко, а Сталин всичко съсипа“. Това е мнението на човек, който „от младостта си“ се е занимавал с антропософията и особено със социалния въпрос.

Още по-рано познавах друг „тамплиер“, който минаваше за антропософ с голям стаж. Той никога не се разделяше с портрета на Ленин, а на мен каза: „Руските емигранти заблудиха Щайнер, разказвайки му всякакви небивалици за болшевиките и революцията“. (Още когато Линденберг беше сравнително млад човек, аз се сблъсках с това, което той сега проповядва. Затова не мисля, че всичко, което той пише, го е измислил сам – авт.) Този човек се опита да ме убеди, че Мария Щайнер е станала жертва на луциферическо изкушение и е напуснала „Доктора“. Ето как ме въведоха в антропософията в Съветския съюз в края на 60-те години. По-късно същият

човек ми изнесе лекция само на мен, че в антропософията уж има два пътя към свръхсетивната опитност: „нощен“ и „дневен“. „Трябва да изберете един от тях – каза ми той, – защото ако тръгнете по „нощния“ път, тогава Луцифер не е опасен за вас, а ако тръгнете по „дневния“, тогава не е опасен Ариман!“

На въпрос как е успял да избегне ГУЛАГ, той разказа историята, че успял да скрие цялата литература предварително, а когато дошли да обискират, заявил, че я е изгорил. Тогава го оставили.

Кръговете от „тамплиерите“, представящи се за антропософи (другите не ме интересуват), съществуват и до днес. Чувам от техните членове (от различни градове), че те са „истинските“ антропософи. В сравнение с тях всички ние, които открито изучаваме антропософията, сме направо някаква пасмина. Един от тях ми каза, че в ЧК-ГПУ-КГБ винаги е имало техни хора, които имали значителна власт. (В статията „Тамплиерите в Москва“ за това е написано директно – авт.) Когато в миналото някой от тях бил арестуван (не се говори за „тамплиерите“, а за „антропософите“), тези хора решавали дали да го спасят или не. Ако арестуваният бил прост човек, тогава позволявали „да бъде изяден“.

Сега тези „тамплиери-антропософи“ отново запълват Антропософското общество в Русия и с течение на времето, ако въвеждането на диктатурата бъде отложено за определен период, може да възникне ситуация, при която съществуващата в момента изключително плачевна ситуация в Обществото да стане просто безнадеждна.

(Някой може да се интересува особено от въпроса откъде се появяват съвременните „тамплиери“. Ще дам справка от споменатата вече книга на Ч.У. Хекертън. Той пише: „Няколко благородници в двора на Луи XIV... създават тайно общество... чието име е: „Малкото възкресение на храмовиците“. Йезуитът отец Бонани, умен, но безскрупулен човек, подправил знаменития списък на предполагаемите велики майстори на Рицарите на Храма след Моле, започвайки от неговия прием-

ник Лармениус. Измамата никога не била поддържана с голямо умение. Документът имал всички надлежни признаци за автентичност... Целта му била да свърже новата институция с древните тамплиери. За да бъде заблудата пълна, книгата с фалшивия списък е пълна с протоколи от дебати на мними събрания, отбелязани с фалшиви числа... Но обществото не унивало, то се разраснало...“ и т.н. (Част I, 226) – авт.)

Ние, антропософите, живеещи в Русия, изглежда сме обречени да повторим трагичната съдба на ЕАО. Но има силно желание да се избегне тази обреченост. И щяхме да я избегнем, ако здравите сили в Русия биха могли да се обединят със здравите сили на нашето движение на Запад. За да се направи това, както на Изток, така и на Запад, трябва да бъде разбрано всичко, което е обсъдено в тази книга – да се разбере и да не се позволява тласкането в една или друга крайност. И така, по националния въпрос, който сега е начело на най-мрачните политически манипулации, е необходимо да се схване твърдо, че във всички страни и в частност в Русия (което Рудолф Щайнер казва на руските антропософи през 1911 г.) нашата задача включва не само културна, но и окултна работа в духа на инспирациите на архангелите-духове на народите, които работят в хармонично съзвучие с духа на цялата ни културна епоха, с архангел Михаил, издигнал се до ранга на дух на времето. Михаил, ликът господен, е обърнат към човешката индивидуалност, а не към групите; той е водачът към свободата. В този смисъл антропософите могат да се възприемат като стоящи над националното – в общочовешкото. На Михаил е чужд национализмът като политически и социален феномен, основан на силите на кръвта. Хората не се раждат последователи на Михаил, те ***израстват*** до това чрез интензивна духовна работа и самовъзпитание.

Проповядването на интернационализъм, което напоследък се разраства в Антропософското общество, често носи не михаелически, а политически характер. То не е мотивирано, не е основано духовнонаучно. Често до него прибягват от страх,

да не би някои антропософи да изпаднат в национализъм и да хвърлят сянка върху Обществото. Обосновката изисква задълбочено владеене на методологията на духовната наука, а не набор от цитати. Веднъж Рудолф Щайнер отбелязва: Колкото по-слаба е философията, толкова по-силна е теологията. Това е, което виждаме сега в нашата среда. Можем да кажем откровено, че сред нас няма нито един сериозен методолог. За да станеш такъв, трябва да навлезеш дълбоко в познанието и в самата техника на изкачването от философията към теософията (да не се бърка с Теософското общество) и по-нататък към окултизма.

Макар Рудолф Щайнер да признава, че епохата на философията е в миналото, в същото време предупреждава, че сега тя служи „за спасяването на човешкия „аз“, на самосъзнанието“ (137; 12.06). Но нека се запитаме колко често и при кой от нас тя служи за тази цел? А в този случай, който не върви напред към самосъзнанието, го обръщат назад – към груповото съзнание, към идеологиите, към самоопределението на нациите или към интернационализма от марксистки тип. „Философията – казва Рудолф Щайнер – трябва да доминира над целия живот като цяло; човек може да съгреши срещу това изискване, но грехът ще има своите последствия“ (18, предговор).

Нашите лектори по националния въпрос (и много други) често носят жилото на този грях. Но този, който не го е направил, и само той, е в състояние да възпита в себе си теософ в истинския смисъл на думата. Тео-София в наше време, оставайки, както и в древността, още преди появата на философията, пътя, водещ към Бога, не е конфесионална и още по-малко – национална. Това трябва да се научи, като не се забравя, че само преминалият школата на философията, формираща индивидуалното мислене, е в състояние да стане теософ, а не този, който просто има сляпо влечение към тайнственото или честолюбив стремеж за придобиване на магически способности.

Над теософията е окултизмът. „Преди теософията е

имало окултизъм, след теософията ще има окултизъм“ (137; 12.06). Той е един за цялото човечество, но окултист може да стане само този, който е узрял до най-висшия алтруизъм, способност за саможертва, безкористност (262, стр. 94), преодолял е както собствения си индивидуален, така и всеки групов егоизъм, способен е да служи на световните, общочовешки интереси като на свои собствени. С други думи, окултист може да бъде само човек, който напълно е развил съзнателната душа и се е приближил до сферата на моралните интуиции, както се говори за това във „Философия на свободата“.

Това са етапите на изкачване от индивидуалното, както и националното (в смисъла на националната култура, език) към общочовешкото. Но ние живеем в свят, където най-висшето се обръща да служи на най-нисшето. Философията е превърната или в празна игра на ума, или в идеология. Теософията е превърната в убежище за всякакви суеверия; окултизмът – в черна магия, в политическа магия.

И трите вида изкривявания на най-големите богатства на човешкия дух са повсеместни в ложите и ордените. Ето защо техните хора, когато започнат да се представят за антропософи, предизвикват голяма загриженост. Това, че в своите речи използват духовнонаучна терминология (дори не и понятия), не означава нищо. Защото основното е самият човек, неговото истинско духовно съдържание. Било е време, когато в ложите и ордените се занимавали с висшата теософия и чист, бял окултизъм, но сега всичко там се е променило. Можем да търсим взаимно разбирателство с хора, които са отворени и честни, но не и с онези, които са безнадеждно покварени от ритуалната магия, моралния релативизъм и т.н. В края на краищата, независимо дали Троцки или Хитлер са се занимавали с окултизъм, дали и бившите президенти Рейгън и Буш или нашите либерал-демократи, които клонят към национал-патриоти – всичко това е еднакво лошо. И това не е идеологическо положение, а резултат от осмисляне на опита. Когато в Русия е извършен болшевишкият преврат, почти всички членове на

окултни тайни общества и съюзи се омърсяват по един или друг начин чрез доброволното сътрудничество в областта на окултизма (както и в политиката) с режим, който вече се е доказал като безпрецедентно кървав. Тук бихме могли да посочим дори хора, които са известни със своя положителен принос в културата.

Също така, по силата на своя метод на познание, антропософията е несъвместима с всякакъв вид стар окултизъм. Нейният метод претърпява ***качествени*** промени в зависимост от обекта на познанието: неорганичната природа, органичната или човешкото общество, човека. Още в една от най-ранните си творби, „Основните елементи на теорията за познанието на Гьоте“, Рудолф Щайнер пише: „В органичния свят типът играе същата роля като природният закон в неорганичното. Както законът ни позволява да познаваме всяко отделно явление като член на определено голямо цяло, така и типът ни позволява да разглеждаме отделния организъм като особена форма на праформата (Urgestalt)“ (2; стр. 104-105). Изучавайки едно явление в неорганичния свят, ние търсим начин да го приведем като особено под действието на закона на всеобщото. В науката за органичното разнообразие на формите изследователят се стреми да изведе от специалната форма, да изведе специалната форма, феномена от прафеномена. Законът доминира над явлението, типът се слива с отделното живо същество, отъждествява се с него.

Човек изучава законите чрез разума, чрез абстрактното мислене, в чиято сфера теорията на познанието може да се оприличи на науката за неорганичното. Типът се познава с помощта на съзерцателната разсъдъчна сила, тоест с качествено различна способност за мислене. Хуманитарните науки и социалното познание също се основават на прафеноменалната основа. Накратко, духовната наука има своя собствена сложна методология. Вече благодарение само на нея антропософията се различава ***еволюционно*** от съвременното ниво на материалистичната наука, до която, в крайна сметка, се свежда ця-

лата езотерична наука на стария окултизъм, както го разбират сега. Който все още не е убеден в това, нека прочете окултните романи на Карлос Кастанеда. Що се отнася до източния окултизъм, един от най-значимите му представители, Николай Рьорих, дори обявява будизма за материалистично учение.

Темата за методологията на духовната наука е обширна и изисква специално изучаване. Всъщност първата книга, която антропософите просто бяха длъжни да напишат сами, трябваше да се казва: „Методология на духовната наука“ или поне: „Въведение в методологията на духовната наука“. Но такава книга не е написана, и нещо повече – изгубено е всякакво разбиране за значението на такава тема. Когато с най-доброто от слабите си сили се опитах да се движа в тази посока – имам предвид работата си „Триединният човек от тяло, душа и дух в светлината на антропософията“, – не можах да намеря издател не само на изток, но и на запад. А когато благодарение на нашите приятели в Базел успяхме да публикуваме първата част от книгата, тогава в почти никой тя не събуди дори сянка от разбиране за какво става въпрос.

През годините антропософите загубиха разбирането си за същността на духовната наука, разбирането за онези реални основи, които определят суверенната позиция на антропософията в света на науката и окултизма. Те започнаха, без да я разбират, дори да я критикуват. ***Нито едно учение, съществуващо сред човечеството, не е било подложено на такава несъстоятелна критика дори от неговите противници, като тази, на която е подложена антропософията от своите „поддръжници“.***

Всъщност има ли предмет за дискусия с г-н Линденберг, който подхожда към историческото познание с метод, приемлив само за неорганичната сфера, ако: „Нашият мироглед не е подложен на опасността границите на доказателствения метод да бъдат взети за (абсолютни) граници на научната достоверност“? (2; стр. 113). Може би Линденберг не е прочел цитираното произведение на Рудолф Щайнер и ако е така, би трябва-

ло да се извини за нетактичността на критиката си. А ако е чел тази работа и разбира нещо от методологията на духовната наука, ще трябва да разглеждаме неговата критика като съзнателна борба с антропософията.

Затова ние, антропософите, имаме всички основания да бъдем внимателни и да не допускаме традициите на атавистичния окултизъм да бъдат внесени в нашата среда. Но освен разбирането, трябва да станем и „хора на сатвата“, както Рудолф Щайнер нарича хората, стремящи се към антропософията (146; 5.1), правдиви хора, изискващи правдивост. Ето защо е необходимо да се води нелицеприятен разговор за всичко неморално, измамно, хаотично, догматично, което се е загнездило в нашето движение. Ако ***не победим всичко това, то ще победи нас.***

* * *

Както учи опитът от миналото – а знаците на времето говорят за това, – още неведнъж борбата между „евразийците“ и „атлантиците“ в света ще стига до нож. Хората ще бъдат разстрелвани, хвърляни в затвори, ще им се лепят различни етикети: „фашисти“, „антисемити“, „агенти на буржоазията“, „националисти“ и прочие.

Ние, антропософите, трябва постоянно да предприемаме сериозни мерки, така че в тази борба да не бъдем тласнати към една от тези групировки. На първо място, трябва съвсем ясно да изразяваме позицията си, да покажем на света антропософията като абсолютно суверенно отворено духовно движение, което черпи съдържанието си директно от духовния свят. Имаме достатъчно опит и знания, за да не преценяваме само от вестниците колко безполезен е старият окултизъм, превърнал се в антика. В същото време не сме склонни да споделяме критиките към масонството, инспирирани от йезуитството. И също така не без основание сме разтревожени от надигащата

се „диктатура на хуманизма“.

Сега в Русия стана общоприето определението: „Патриотизмът е последното убежище за негодниците“. На Запад видният функционер на канадския клон на „Бней Брит“[77], И. Кигедон, заявява, че ***споменът за „холокоста“ е основният елемент на новия световен ред***.[78] Тези и много други елементи на новите идеологии за нас, владеещите историческата симптоматология и способни да осмислят опита, звучат като припяване на стария болшевишки ултиматум: „Който не е с нас, е срещу нас!“ В Съветския съюз всички бяха разделени на пролетариат и буржоазия и всеки, който беше класифициран като буржоа, губеше правото на живот. Сега демократите заявяват: „Вече няма западняци или славянофили, а само фашисти и антифашисти“. А по-нататък е много лесно да се работи с това и готови методи могат да бъдат взети както от болшевиките, така и от националсоциалистите; има ги и в арсенала на американската демокрация. Например започват да говорят за правата, за гражданските права на децата, защото някои от тях са тормозени от родителите си. В този случай възрастовата граница се понижава до 7 години, до 3 години. Някой се възмущава и казва: „Какви граждански права може да има едно тригодишно дете? Разбира се, то се нуждае от добри грижи, но какво общо имат тук правата?“ В отговор такъв питащ чува: „Ти не си демократ! И след тягостна пауза: ти не си антифашист!... И така, какъв си ти?“

По този начин в света започна нова ескалация на лудостта. Дали и ние ще бъдем унищожени в предстоящите катастрофи – нека Бог реши. Само едно зависи от нас: да защитим антропософската си работа от клевети, подмяна и профанация. Антропософът не бива да се свързва с никакви сили на разпада и смъртта. Имаше време, когато антропософията се реализираше чрез теософията, когато тя се опитваше да обно-

---

[77] Най-старата еврейска обществена организация в света, основана на 13.10.1843 г. в Ню-Йорк – б. пр.

[78] „Торонто стар“, 26 ноем. 1991 г.

ви атавистичния окултизъм в ложите, да ги освободи от мумифицираните култове, но това време отмина и никога няма да се върне. Всички, които са честни, могат да вземат от даровете на антропософията. ***Самата тя е напълно суверенна и в духовно, и в социално отношение. Нейното високо духовно ръководство определя нейната световна цел. Само който приема това ръководство и е приет от него, може да се осмели да бъде представител на антропософската кауза в света и има право да ръководи нейните инициативи и общности.*** Който пренебрегва това правило, излага съдбата си ***на космически риск*** .

И сега е време да обобщим нашата книга. Би било много по-лесно да го направим, ако читателят е запознат поне с 1-ва и 4-та глава на моята книга „Триединният човек от тяло, душа и дух в светлината на антропософията“ (Надявам се, че читателят правилно ще разбере моите препратки към собствените ми работи. Правя това не заради самореклама, а тъй като темите, които развивам от много години, са взаимосвързани, и последващото в тях се гради върху резултатите от предишното. По принцип всяка изследователска работа е от такова естество, ако се извършва систематично, а не по случайни поводи – авт.). Там се опитах да осмисля Събитието на Второто пришествие на Христос от гледната точка на еволюционното учение за метаморфозата, която е в основата на Гьотевия метод на познание.

Мистерията на Голгота е централното събитие не само на земната, но и на цялата еволюция на Космоса. Самата мистерия формира само звено във веригата от макрокосмически метаморфози, през които сам Бог преминава, когато прониква в създаденото от Него битие.

Рудолф Щайнер ни разкрива (с помощта на висшите познавателни способности), че преди Голгота Христос три пъти идва на помощ на развиващото се човечество. За първи път, действайки от свръхсетивните светове чрез останалата в надземното битие безгрешна част на душата на човечеството, не-

поддала се на първородния грях – чрез душата, въплътена в Натановия Исус, Христос регулира в човека формирането на жизнените процеси в човека: дишане, хранене и т.н. Втория път, по същия начин Той смекчава необуздания, ужасно луциферизиран характер на сетивните органи, които се отварят в човека към сетивния свят. За трети път Той внася хармония във възникналото в човека индивидуализирано преживяване на мисли, чувства и воля.

Четвъртото събитие на Христос е Неговото въплъщаване и преминаване през смъртта на кръста. Като цяло трябва да се разграничават седем събития на Христос, които формират пълния цикъл на Неговите действия за спасяването на човечеството, подложено на грехопадението.

Те са седем поради причината, че целият свят, цялата Вселена в цикъла на развитие, където се създава човекът, преминава през редица седемчленни метаморфози. Това, би могло да се каже, е най-висшият ***закон на развитието*** в този цикъл, който изхожда от абсолютната божествена позиция. В гьотеанизма, в антропософията той е разработен подробно и многостранно. В посочената по-горе книга се опитах да покажа неговото действие на различните нива на битието: от абстрактното, мисловното (теория на познанието, логиката), до появата на божественото в създадения свят. Разбирайки този закон в многообразните му проявления, ние получаваме възможността да разберем по-добре значението на божествените действия, които спасяват света и човека от безвъзвратното потапяне в материята и небитието.

Мистерията на Голгота е онзи етап от светата божествена метаморфоза, преминаващ през която Бог се обединява с всички царства на природата. Актът на това обединяване се дава на религиозното съзнание в празника Възнесение Господне. Христос се възнася в аурата на Земята, в нейните астрално и етерно тяло, като едновременно прониква и цялото материално съществуване; затова Той казва: „Хлябът е моята плът, а водата (сокът на растенията) е моята кръв“.

Възнесение Господне може да се нарече още и акт на божествено съзерцание. Всяко божествено действие носи активен, творчески характер. Имайки предвид именно това, Гьоте говори за съзерцателната разсъдъчна сила, благодарение на която на нашия дух (ум) се дава ***възприемането на идеите за нещата***. (Разбрано в истинската си стойност, гьотеанизмът е чистото християнство на Възнесението.) Бог, като идеално състояние на света, в съзерцанието се обединява с уплътнения дух – със света, даден ни във възприятията. Чрез акта на Христовото Възнесение отпадналият от Бога благодарение на материализацията свят отново се изпълва със своето същностно съдържание.

Процесът на Възнесението продължава точно 19 века – от 33 до 1933 г. сл. Р. Хр. Толкова време е необходимо на Христос да влезе в пълна връзка с физическия свят, т.е. с пространствено-времевото битие (числото на времето е 12; числото на живота, метаморфозите в триизмерното пространство – 7. За овладяване на тялото на Исус на Христос му трябват три години; в човека управлява принципът на Троичността).

Сега светът е навлязъл в етап на развитието, който съответства на празника Петдесетница (Троица), празника на слизането на Светия дух върху хората, които имат индивидуален „аз“ и се издигат от него още по-високо, към принципа „Не аз, а Христос (висшият аз) в мен“. Тази епоха ще продължи 2500 години, до края на първата третина от шестата, славяно-германската култура.

В лекцията, където Рудолф Щайнер започва своето провъзгласяване на Второто пришествие на Христос, той дава и особената периодизация на развитието, която се използва в източната езотерична традиция, и показва връзката ѝ със западната традиция, която с времето е добила чисто литературен, романтичен характер. Според тази периодизация развитието на човечеството преминава през следните етапи (юги);

Златен век, или крита юга, с продължителност около 20 хиляди години;

Сребърен век, или трета юга – около 15 хиляди години;

Меден век, или двапара юга – около 10 хиляди години;

Тъмният век, или кали юга – 5000 години (3001 г. пр. Р. Хр. – 1899 г. сл. Р. Хр.)

Новата епоха, започва през 1900 г. и ще продължи 2500 години (118; 25, 01).

В следващата лекция след цитираната, Рудолф Щайнер казва, че крита юга води началото си от древната атлантска епоха, трета юга съответства на епохата на светите Риши, двапара юга отговаря на халдейско-египетската епоха (118; 27.01).

Съдейки по тяхната продължителност, връзката между югите и културните епохи не бива да се приема в прекия, времеви смисъл (културните епохи продължават 2160 години). В развитието се случват различни видове „припокривания“, когато един и същ духовен импулс, един и същ принцип, се реализира в земното развитие, така да се каже, от различни духовни „висини“. В тази връзка говорим за платонова година и за обикновена земна година, въпреки че първата от тях е почти 26 хиляди пъти по-дълга от втората. Но те имат обща главна същност: 12-членна структура, поради връзката с кръга на Зодиака. В момента обаче това не е нашата тема.

Трите юги, взети заедно, продължават 50 хиляди години и образуват приблизително две платонови години. Какво общо има това с Второто пришествие на Христос? Трябва да зададем този въпрос, иначе защо му е трябвало на Рудолф Щайнер да включи тази периодизация в тази лекция?

Според възгледите на древните, тези юги обхващат развитието на човечеството, започвайки от времето на райското му съществуване чак до началото на 20. век. През този период хората изживяват изгонването от рая, овладяват индивидуалното тяло, душа и дух в плътната материя, напълно забравят духовния свят, изгубват всички свръхсетивни преживявания, а сега пред тях отново се отварят вратите на свръхсетивния свят. Имайки предвид всичко това, можем да оценим значението на нашия век. Изцяло новото развитие води началото си

от него. Зад нас остава златният век, в края на който сме изгонени в плътната материя. Това е древната лемурийска епоха, в която изработваме свои собствени жизнени процеси, намирайки се на степента на човека-животно. Луциферичните духове, които увличат човека от рая на Земята, изживяват себе си в процесите, носещи характер на непоносими за човека желания. И тогава Христос от духовните висини (по това време Той вече е слязъл от света на неподвижните звезди в планетарната система) изтласква Луцифер от нашите жизнени процеси в подсъзнанието, поради което те придобиват умерен характер.

Второто и третото събитие на Христос се случват през сребърния период и през медния период – в епохата на древна Атлантида. Голгота се пада около средата на кали юга.

Давайки такава периодизация на развитието, Рудолф Щайнер всъщност ни подсказва (а той често го прави) как, изхождайки от еволюционната доктрина на Гьоте, да подходим към разбирането на цялата поредица от Христови дела, извършени от Него в строго съответствие със законите на развитието, за което Той сам говори.

И така, 20. век е предшестван от пет Христови деяния, в резултат на което човекът се превръща в триединно същество от тяло, душа и дух и придобива способността като индивидуално, а не като групово същество, да се издига в духовните сфери. Всичко това той дължи на Христос. Но за да разберем това, е необходимо да разберем всичките седем деяния на Христос. Далеч не всички хора успяват навреме да се приведат в съответната връзка с тях. За мнозина, дори в процеса на хранене, живее нещо от древнолемурийското луциферическо изкушение. В същото време всяка епоха си поставя свои напълно определени задачи и определен брой хора трябва да се справят с тях поне на ниво разбиране. Това ще даде надежда, че с времето и другите ще наваксат пропуснатото.

Духовете на препятствията са друг въпрос. Те изкривяват по всевъзможен начин и нарушават законите на развитието, като се опитват да им придадат противоположен смисъл

и действие. Благодарение на техните усилия, до началото на 20. век, само малцина представители на човечеството разбират напълно християнството от епохата на Възнесението. За съжаление, ние ***продължаваме да сме в настроението и състоянието на Велика събота***, ако говорим за развитието на човешката душа и дух. Светът, цивилизацията с всичките си проявления, включително църковните форми на вероизповедание, държи Христос в гроба на Земята, не позволява да настъпи светлото Възкресение Христово. Това, би могло да се каже, е ***първият прафеномен от тези две сенки, които остават от гръцко-латинската и от древноегипетската епоха***: латинизмът и западните окултно-политически общества, за които стана дума в тази книга.

Всъщност тези сили се борят не само с Второто, но и с първото Пришествие на Христос. Те се борят с всичките Му седем действия, разбирайки, че или ще успеят да отвлекат вниманието на човечеството от всички тях, или, рано или късно, ще трябва напълно да загубят.

Христос предварително се явява на апостолите в своето Второ пришествие. Сега Той може да се яви на всяка човешка душа като всеобхватната ***жива идея на света***, като самата същност на всички неща, като техния идеален праобраз, от който „не е ставало нищо от това, което е станало“[79] и към който всичко се връща. Преживявайки Второто пришествие, човек преживява осъществяването на най-съкровената си мечта: да обедини битието и съзнанието в единство. И когато хората овладеят индивидуалния дух-себе, тогава празникът Петдесетница ще се задълбочи. Това ще се случи в славяно-германската културна епоха, когато в общностите от хора с развит дух-себе Христос ще навлиза като дух-живот. Това ще бъде неговото седмо събитие. Хората трябва да се подготвят за неговото идване отсега. Тук се корени значението на духовната задача, решавана от Централна Европа в съвременната културна епоха. Славяните трябва да се подготвят да станат

[79] Йоан 1-3 – б. пр.

приемници на тази задача.

Седмото събитие на Христос ще приобщи човека към тялото на Възкресението. Понастоящем, чрез познаването на делата на Христос, дарено ни от Светия дух, чрез ***изповядването на Христос в духа и истината,*** човек трябва да се научи истински, с ума и сърцето си, да празнува Възнесението Христово и по този начин да се подготви за преживяването на второто Му пришествие.

Светът ни е подготвил големи трудности по този път. Досега хората, получили посвещение, но по стария, атавистичен начин – монсеньорите и политиците, копират методите на господство, овладени от римските цезари, които принуждавали йерофантите на мистериите да ги посвещават без съответната подготовка. Резултатът от този начин на действие по правило било обсебването, което се превръщало в социален факт, факт на държавната политика, претендиращ за абсолютно господство в света. Главно за политически цели, Константинопол и Рим превръщат християнството в държавна религия. Противопоставянето на Рим на Централна Европа и англосаксонските народи в крайна сметка е потушено от действието на материалната култура и ариманизацията на британско-американския окултизъм.

През новата епоха към старите проблеми се добавя нов. Ако не вземем масовата култура, която е просто обречена, а се обърнем към онези, които въпреки всичко са намерили в себе си чрез причастността си към езотерично християнство силата и способността да балансират действието на Луцифер и Ариман с импулса на Христос – Бога на човешкия аз, разкриващ себе си чрез Светия дух, когато човек преодолява в себе си всичко родово, национално и расово, – на такива хора сега противостоят изостаналите духове на времето, азурите. Те обсаждат хората, които се издигат до съзнателната душа, и ги насърчават да я потопят в стихията на инстинктите. Затова най-изложени на риск през новата епоха са англосаксонските народи и немскоговорещите народи, призвани да развият „аза“

в троичната душа (което предполага овладяване и на съзнателната душа), както и хората, които идват в антропософията. Имало е и ще има опасности в развитието. Но човек трябва да се излага на тях разумно. Чисто азурическа идея е да се изгради земен рай, където човек не би рискувал с нищо.

Масите от хора през новата епоха ще бъдат доведени до определена степен на индивидуализация. Интелектуализмът все повече ще се превръща в притежание на най-широките маси, но само за да се въвлекат в механизираната култура, чак до включването на човека като елемент във всякакви механично-кибернетични устройства на утрешния ден, а отчасти дори и днес. Като нещо „висше“ над човека, в този случай вместо дух-себе ще витае ариманическото безсмъртие, а на Земята ще бъдат широко развити различни кибернетично-парапсихологически трикове, които не само ще удължат човешкия земен живот, но и ще изключат възможността душата да премине след смъртта през духовна еволюция. В крайна сметка, по-голямата част от човечеството ще успеят да я прехвърлят в сферата на електромагнитните енергии, на падналите етери, и на тяхна основа да изградят един вид анти-свят, анти-вселена и да я противопоставят на божествената Вселена. Посветените от латинската и англосаксонската раса знаят за това и намират такава перспектива за развитие за съвсем приемлива, а че в тях няма място за човешката душа и дух, те не са в състояние да разберат и осъзнаят, тъй като са обработени от ритуалната (церемониална) магия. И такива хора всъщност вече управляват света. Трябва ли да мълчим за това и да следваме смирено хода на събитията? Нека всеки здравомислещ човек сам да се опита да си отговори на този въпрос. Оправдание тук, разбира се, има някой, който просто не вярва във всичко това, който вярва, че светът се движи по стечение на обстоятелствата и играта на произвола или от добрите намерения на отделни, разпръснати хора. Но съвсем друго нещо са онези, които вече са израснали от „пелените“ на социалното, политическо и окултно детство. В никакъв случай те не бива да под-

ценяват значението на случващите се събития. Тези събития от съвременния живот са по-скоро такива, че значението им не може да бъде преувеличено. Ние сме свидетели и участници в космическата драма-мистерия, от хода на която пряко зависи съдбата ни. Какво може да направи отделният човек в тези условия, вече беше казано по-горе.

Необходимо е да се разбере, че всички събития, които някога са се разиграли в Палестина, се повтарят и ще бъдат повторени до най-малките подробности през новата епоха, като приемат все по-грандиозни размери. Христос умря за отделния човек, затова Неговата мистерия не може да бъде преживяна колективно. В общото движение на човечеството е необходимо да се види формирането на индивидуалните души и в съответствие с този принцип да се гради социалната структура на обществото. Колективно човечеството продължава бягането на учениците на Христос към гроба Му в пасхалната неделя. Ние като човечество продължаваме да недоумяваме от факта, че гробницата се е оказала празна. Всичко, което възниква в душите ни на базата на това, е не повече от надеждата за някакво далечно бъдеще, когато Христос ще ни се яви и ще ни позволи да сложим пръст в раните Му.

Антропософията, като вест на Светия дух за Христос, „Духа утешител“, който самият Христос обещава да ни изпрати и изпълнява обещанието си, позволява на човека да се доближи до изживяването на християнството в духа на празника на Троицата. Всъщност антропософията (като най-висш синтез на всички предишни умствени, духовни, религиозни и художествени търсения на индивидуалния човешки дух) е формата, в която християнството преминава от етапа на подготовка към етапа на ***осъществяване***. Но противоборстващите сили също преминават към „осъществяване“, (което е важно да се разбере). Целият 20. век илюстрира какво означава това! ***Той се превърна в практическо противодействие на второто пришествие на Христос и в практическо съдействие за инкарнацията на Ариман.*** В противовес на хрис-

тиянството на СВЕТАТА ТРОИЦА, нашият век създава своя собствена религия от нов тип. Тази религия (антирелигия) побира в себе си всички плодове на атавистичния окултизъм и ги превръща под една или друга форма в достояние на масите. В средствата за масова информация вече открито се говори, че парапсихологията се издига в ролята на нова религия – универсална и интернационална. Всякакви форми на практическа магия, вещерство, шаманизъм, всякакви стари суеверия, учения от Изток и Запад, Север и Юг, най-новите научни теории и открития – всичко се забърква в едно „котле“ на универсалния, както се казва, земно-космически мироглед, който на практика ще определя развитието на културата и цивилизацията на новата епоха.

Целият социален образ на света все повече придобива характера на ***социална анти-тричленност***. В него вместо правното равенство на всички хора се въвежда световното господство на новата, окултна аристокрация. Духовният живот се формира чрез магията на антиестетиката, чрез синтеза на поп-арта с парапсихологията. Икономически светът се разделя на кастата на господарите и кастата на илотите, които работят за тях. След известно време вместо сдружения на свободни производители ще бъдат основани общности (комуни, общини) на „пролетариите“ на бъдещето: благочестиви хора, притежаващи групово съзнание и доведени до окултна връзка с машините.

Всичко това, за съжаление, вече не е фантастика. Само съзнателното обръщане към Христос при второто Му пришествие, вест за което е антропософията, може да се противопостави на подобно развитие. В крайна сметка силите на доброто ще надделеят, защото Христос каза: „В света имате скръб; но дерзайте: Аз победих света“. (Йоан 16, 33).

Добро и зло. „Неизречената мистерия на злото“

(От книгата: Г. А. Бондарев „Архангел Михаил и михаелитите. Добро и зло. Неизречената тайна на злото“, Москва; „Информпрес +“, 1998)

* * *

(Тази, публикувана отделно, брошура е написана като заключение, като 20-та глава към книгата „Антропософията на кръстопътя на окултно-политическите течения на съвременността“ М., 1996.)

Манихейство, католицизъм, масонство

Сега стигнахме до последния от проблемите, които трябва да бъдат решени в книгата, който подобно на „ключов камък“ трябва да завърши „свода“ на нашето изследване. Остава да разгледаме една от основните загадки на човешкото съществуване, над решението на която вече не един век се бори философското, етичното и религиозното съзнание на човечеството. Имаме предвид тайната на злото. В своето същностно, профеноменално ядро тя носи характер на мистерия, затова, извън езотеричното разглеждане, художественото вдъхновение (Воланд на Булгаков), от една страна, и странящият от света конфесионален фанатизъм („целият свят лежи в лукавия“[80]) – от друга, ще продължат, конфронтирайки се помежду си, като хвърлят човека от една крайност в друга. Нещо повече, всеки, който не иска да познава тайната на злото в нейната

[80] 1 Йоан 5:19 – б. пр.

конкретна сетивно-свръхсетивна природа, дори да се ръководи от най-добри намерения, а да не говорим за онези, които се утешават с илюзията, че като не искат да имат нищо общо със злото, те и няма да го имат, всички те по един или друг начин се оказват инструменти на злото. Защото злото, особено в нашия век, е станало толкова усъвършенствано и изобретателно, че може да се адаптира към всякакви човешки нагласи, ако човек се ръководи от тях догматично или пасивно, от съображения за удобство, без да иска постоянно да ги подлага на основен контрол и преосмисляне. Който иска да притежава истината, трябва да се нагърби с много работа, състояща се в постоянна борба за поддържане на баланс в световната конфронтация между доброто и злото.

Европейската окултна традиция съдържа знания за така наречените седем тайни на живота. За първи път едва в нашия век става възможно да се говори за тях открито, екзотерично. Тези мистерии са толкова дълбоки и необятни по съдържание, същността им е толкова неуловима за съзнанието, че ги наричат семейството на „неизразимите, безименни, неизказани“ мистерии. Те са мистерията на бездната, мистерията на числото, мистерията на алхимията, мистерията на смъртта, **мистерията на злото**, мистерията на Логоса и мистерията на божественото блаженство (94, 13 юни 1906 г.).

Само с помощта на абстрактното мислене не може да бъде разгадана нито една от изброените по-горе тайни, но е възможно да се приближим много повече до тяхното разбиране, като вървим по пътя на духовнонаучното познание. Може дори да се твърди, че именно това тяхно познание представлява една от най-неотложните задачи на развитието на азовото съзнанието в епохата на съзнателната душа, т.е. в съвременната европейска културна епоха.

Що се отнася до мистерията на злото, може решително да се каже, че всякакви добри подбуди, а често и добри дела, извършени без духовнонаучното познание за същността на злото, за начините и методите на неговото действие, остават

неустойчиви, нестабилни, лесно превръщащи се в зло. Доброто и злото са двата компонента на единния свят. Както без положителния и отрицателен полюси е невъзможен феноменът на магнетизма, така и на определен етап от еволюцията (нашето време принадлежи към него) е невъзможен феноменът на човека без противопоставянето на доброто и злото.

С предишните си разглеждания подготвихме необходимата основа, която ни позволява сега да погледнем зад външния воал на злото и да се опитаме да разпознаем неговия прафеномен, който определя разнообразната социално-политическа феноменология на нашето време, проникната, както вече показахме, изцяло с тъмен окултизъм. И тук ще трябва да започнем отдалеч – от създаването на човека. Защото злото се превръща в неразделна част от неговото развитие от момента на райското му грехопадение. Но по този въпрос пътищата на религията и науката се разминават коренно и за да ги обединим, т.е. да осмислим научно това, което познаваме от религиозната традиция, отново ще трябва да се обърнем към духовната наука, която смята това разминаване за дълбоко трагично. Благодарение на него имаме плачевните резултати, до които науката и религията стигат поотделно по въпроса за доброто и злото.

Антропософията е прекият наследник на това учение за доброто и злото, дадено на света от един от най-великите духовни водачи на човечеството – Мани, основал през 3. век след Р. Х. в Мала Азия малка секта, превърнала се с времето в мощно духовно течение, известно като манихейство. От страна на църковните деноминации изглежда да е направено всичко възможно за очерняне на манихейството и в това отношение е постигнат голям успех; за това помага и обстоятелството, че обикновените последователи на Мани често съвсем повърхностно разбират същността на неговото учение, тъй като то изразява своята дълбока езотеричност в образна форма.

Манихейството се основава на необичайно дълбока по смисъл легенда. Ще я цитираме в преразказа на Рудолф Щай-

нер. Легендата казва, че „някога духовете на тъмнината замислили да предприемат нападение над царството на светлината. Те достигнали границите му, но не били в състояние да го овладеят. Станало необходимо (Рудолф Щайнер моли да се обърне специално внимание на този момент)... силите на царството на светлината да ги накажат. Но в царството на светлината няма зло; има само добро. Затова демоните можело да бъдат наказани само с нещо добро. И какво станало тогава? Духовете на царството на светлината взели една част от своето царство и го смесили с материалното царство на тъмнината... Поради това в последното възникнала един вид закваска, фермент, който го довел до хаотичен танц, до кръговрат, благодарение на което царството на мрака получило нов елемент, а именно смъртта. Оттогава то постоянно поглъща себе си и по този начин носи в себе си семето на собственото си унищожение“.

По-нататък в легендата се казва, че благодарение на това събитие се е появил и човекът. Като първия човек (Адам) той е това, което „царството на светлината изпраща от себе си и смесва с царството на тъмнината. Човек трябва да го преодолява чрез смъртта, да го преодолява в самия себе си“ (93, 11 ноември 1904 г.).

И така, със самия факт на своето съществуване човек е поставен пред задачата да не отрича злото, а да го трансформира в добро.

Злото от гледна точка на манихеите е добро, поставено на грешното място, в грешното време. Диалектически погледнато, тук имаме работа с движещото се от силата на противоречието съотношение между съдържание и форма. Духовната светлина или самосъзнанието, азовото съзнание като битие, когато се сблъска със света на тъмнината, поражда поредица от форми, стига до проявата си в различни форми, но не се фиксира в никоя от тях, преодолява ги, докато не стигне до тъждество със съответстващата му съвършена форма, до самотъждественост, докато не трансформира формата (материята, тъмнината) в чист дух (светлина) и не породи формата на ду-

ховното самобитие, висшия аз.

Целият вътрешен живот на християнството се движи по този начин. Движи се, преодолявайки външните си форми (изповеданията). „Въпросът тук – казва Рудолф Щайнер – не е да се търси равенство навсякъде във формите, изразени външно, а да се усети вътрешното течение на (християнския) живот навсякъде под повърхността“ (пак там). А това, което тече под повърхността на църковните форми, е чистото съдържание на християнството, християнството като мистерия на новозаветните времена – ***езотеричното християнство.*** За неговото бъдеще сега се подготвя достоен съсъд, който могат да формират членовете на Християнската **общност,** способни да се пречистят в работата върху себе си, да преобразуват душите си до състоянието на дух-себе (манас) и в резултат на вътрешен катарзис да създадат принципно различни форми на социален живот. Така гледа манихейството на християнския живот.

В духа на манихейството са работили през 12. век катарите, самото име на които идва от думата „катарзис“, а по-късно, от 15. век – течението на езотеричното християнство, основано от Христиан Розенкройц.

От църковна гледна точка всички неща, които описваме, са направо „диви ереси“. И очевидно затова толкова лесно сега в Русия необолшевизмът поставя църквата на щита на новата си идеология. Що се отнася до католицизма, той отговаря на тези „ереси“ с векове на убийства и мъчения. Интересно е обаче, че Августин едва не станал манихей. Попречило му, изразявайки се на съвременен език, „зацикляването“ във формата на изповедание, установила се по негово време, и затова станал противник на бъдещата му форма. Августин се превърнал в непримирим критик на „Фауст“, чийто образ той направил изразител на възгледите на манихеите.

Това обаче било само епизод, а като генерална тенденция противоположността между католицизма и езотеричното християнство се развива, като започва едва ли не от 3-4. век. По-късно тя намира своя израз в борбата на Рим, на църк-

вата с „рицарите на храма“, албигойците, розенкройцерите и т.н. (В тази борба безчовечността на Рим не познава граници. Рудолф Щайнер казва, че например чрез дълги и рафинирани изтезания инквизиторите успявали да **помрачат** съзнанието на тамплиерите, а след това от тяхното подсъзнание се явявали визионерски преживявания на луциферическите сили, с които те съзнателно водели борба в себе си (така всъщност изтезава и О‘Брайън в романа на Оруел). И в такова състояние те признавали, че уж оплювали светини, които в съзнателния им живот са обект на най-високото им почитане.

В посвещението си някои тамплиери преминавали през преживяване на това, на което е способна човешката душа, дори и да не го знае. „Посвещаваният осъзнавал и търсел как да преодолее това, което обикновено остава в подсъзнанието... Той виждал онези човешки сили, които дърпали обратно към езичеството, към езическото поклонение, където християнското развитие се презирало; той виждал как човешката душа може да падне под тежестта на такива изкушения – тези хора осъзнавали това, тъй като трябвало съзнателно да преодолеят всичко това“. И знанието за тези преживявания е владеел, благодарение на ариманическото посвещение чрез златото, Филип IV (171, 25 септември 1916 г.).

И до днес по света се разпространява клеветата, че тамплиерите са почитали Бафомет. Бафомет, обяснява Рудолф Щайнер, „е същество от ариманическия свят, което се явява на хората, когато биват измъчвани. Това се правело много умело (изтезанията на тамплиерите). Когато идвали в съзнание, те запазвали някои видения“ (300а, стр. 130).

Всички те – казва Рудолф Щайнер в цитираната по-горе лекция – са изкоренени на външен физически план, но продължават да работят по-нататък във вътрешния живот. С течение на времето това противопоставяне донякъде отслабва, но в доста бурна форма постоянно се изразява в двете течения на европейската култура, йезуитството и масонството... Те са децата на древните духовни течения. Затова както в йезуитизма,

така и в масонството продължават същите посветителски церемонии, както в древните течения... Те вървят успоредно, но в различни посоки“ (пак там).

Говорихме доста за текущите отношения между тези движения в предишните глави, тача че вече е доста узрял въпросът какви са чисто езотеричните основи на борбата между тези световни сили и съпътстващите ги. Ключът към отговора на този въпрос е даден от манихейската легенда, но тя се нуждае от духовнонаучна интерпретация.

Светове на доброто и светове на злото

Една от основните черти на духовнонаучния метод на познание е, че според него всички явления трябва да се разглеждат в развитие. Учението за еволюцията на света и човека е в основата на антропософския метод на познание. И ние трябва да започнем, изхождайки от нея, но тъй като сме ограничени от размера на една глава, сме принудени да изразим редица първоначални предпоставки обобщено, информативно (тоест не съвсем органично), понякога прибягвайки до помощта на схеми. Схемите обаче се използват навсякъде и те са различни. Някоя схема може да бъде издигната до нивото на медитативна формула.

За еволюцията на света и човека в антропософията се говори – придържайки се към традициите на езотеричното знание, познато на Изток и на Запад повече от едно хилядолетие – като за процес на глобални трансформации, по време на които проявените състояния на света (манвантарите) се сменят с общото одухотворяване на цялото битие (пралаи). В границите на целия ни еволюционен **цикъл** (той може да се приеме като единица, ако привлечем на помощ древната школа на питагорейците), в който човек възниква и достига високи нива на съвършенство, еволюцията на света преминава през **седем** ман-

вантари или, както още се наричат, планетарни еони. Ние ги засегнахме без никакво обяснение в глава 14. Там са дадени техните традиционни имена: стар Сатурн, Земя, бъдещ Юпитер и др. (Еволюцията на света е описана подробно от Рудолф Щайнер в книгата му „Въведение в тайната наука“.) В хода на всеки еон човек овладява определена степен на съзнание. Така например на стария Сатурн той е притежавал „несъзнавано всесъзнание“; на Земята ние развиваме предметно, будно съзнание; в бъдещите еони човек ще овладее трите етапа на индивидуалното свръхсъзнание.

В света се развиват много различни степени (нива) на битие и съзнание. На дистанцията, която разделя човека от Бога, такива степени са редица чисто духовни, божествени същества – йерархиите. В еволюцията те стоят много по-високо от човека и затова участват в нея като творци. Тяхното самосъзнание е космическо, субстанционално и притежава пряката сила за творене. Броят на йерархиите е девет – от ангели до серафими. Имената им отдавна са известни в християнския гнозис.

Божественият акт на сътворението, който бележи началото на еволюцията на нашия цикъл, трябва да си го представяме като произлизащ от абсолютно единство, което сега намира своя израз във всички монотеистични и монистични идеи. В християнския гнозис (трябва да спрем да разглеждаме гнозиса като еретично учение, ако искаме да говорим по същество) Бог е едновременно и единен, и триединен. Това трябва да се разбира по такъв начин, че Бог е един в своята най-съкровена същност, и триипостасен в откровението, когато Той се обръща към акта на сътворяването на новия цикъл (свят).

Основната разлика между нашия цикъл и другите е, че абсолютното битие тук за първи път в себе си (в единството) се противопоставя на себе си. И човекът като ново творение първоначално се появява на границата на противопоставянето на битието и небитието, на универсалния божествен аз и не-азът. Това по същество е основният закон за формирането

на нашето азово съзнание. За да придобие то основния си атрибут: самоопределението, свободата на избора, свободната воля, Бог е трябвало да се противопостави на самия себе си, което чисто философски Й. Г. Фихте изразява като тъждеството аз = не-аз.

Езотерично, казаното трябва да се разбира по такъв начин, че редиците на божествените йерархии, навлизайки в нашия еволюционен цикъл, формират **отношения** помежду си, които, като се задълбочат в създадения свят, приемат характер на **противоречия,** така че в крайна сметка възниква светът на „вторичните“ богове, боговете на света на не-аза, където всичко е само **отражение** на истинското божество на света.

В общата картина на света, където всичко носи антропоцентричен характер (именно така е замислен нашият еволюционен цикъл), на Божествената Троица (царството на светлината) противостои триединството на света на другобитието. За него се говори като за „паднал“, следователно зъл свят, и той в себе си също е единен като материалната Вселена.

В антропософията е дадено дълбоко и многостранно обяснение на персонифицираната структура на света на не-аза. По свой начин тя също е „триипостасна“. В божественото всеединство на трите истински ипостаса противостои не единно, а троично зло, три вида, да речем, „анти-божествени“ същества: луциферически, ариманически и азурически.

Казаното може да се илюстрира с рисунки (рис. 1, 2), като първата от тях показва общия принцип на еволюцията, а втората показва движението ѝ във времето, където образува своеобразна „чаша“ на седемчленната верига от метаморфози.

Както се вижда от рисунките, светът, въпреки цялата си необятност, е строго структуриран сам по себе си, което намира своя израз в закономерния характер на всичко, което се появява в него. Неговият антропоцентризъм се изразява в това, че само човекът присъства едновременно в световете на всичките три откровения и освен това е обект на спора между царството на светлината и царството на тъмнината. В света на

първото откровение човек присъства като божи замисъл, във втория – като обект на творението, в третия – в процеса на самосъзидание.

Самосъзиданието на света на другобитието и процесът на слизането на Бог и йерархиите в другобитието в процеса на Сътворението, се движат един срещу друг (рис. 1) и в еона Земя образуват глобален поврат в еволюцията. Еволюционният цикъл (седемте еона), на първо място, е като чаша, „Граал“ (рис. 2), съществува във вечността, където го формира надвремевото битие на йерархиите. Прониква го триипостасното откровение на Бог. И всичко това може да се разбира като съвкупност от закони, обуславящи всичко, което възниква еволюционно в пространството и времето, възниква в огледалното отражение на „чашата“.

„Отражението“ е материалната Вселена, светът на четирите царства на природата. Той се уплътнява, отпада от Бог още от времето на стария Сатурн. В еона Земя процесът на отпадане достига своята граница и започва да се превръща в процес на изкачване.

От казаното следва, че еволюцията на света и човека съществува в два аспекта едновременно. Тя вече е достигнала своя край в надвремевото, а във времето – само до средата. Оттук произтичат много въпроси относно същността на времето, предопределението и свободата и т.н. Доколкото може авторът ги очертава в друго свое произведение, наречено „Триединният човек от тяло, душа и дух в светлината на антропософията“. В тази глава можем само да ги маркираме.

Това, което Библията описва като райското грехопадение, представлява прехода на човека от света на второто откровение към света на третото, където той може да развие свободата на духа. Свободата на духа не може да бъде развита без тръгването по пътя на пробите и грешките. И за да не станат човешките действия по този път прекомерно разрушителни за света на висшето битие, на висшата хармония, всъщност е създаден нашият плътен, безсъщностен, сенчест свят, където

всичко по-висше присъства само в своето отражение, в своето подобие.

Рис.1

Предлагаме на читателя сам да попълни липсващите елементи

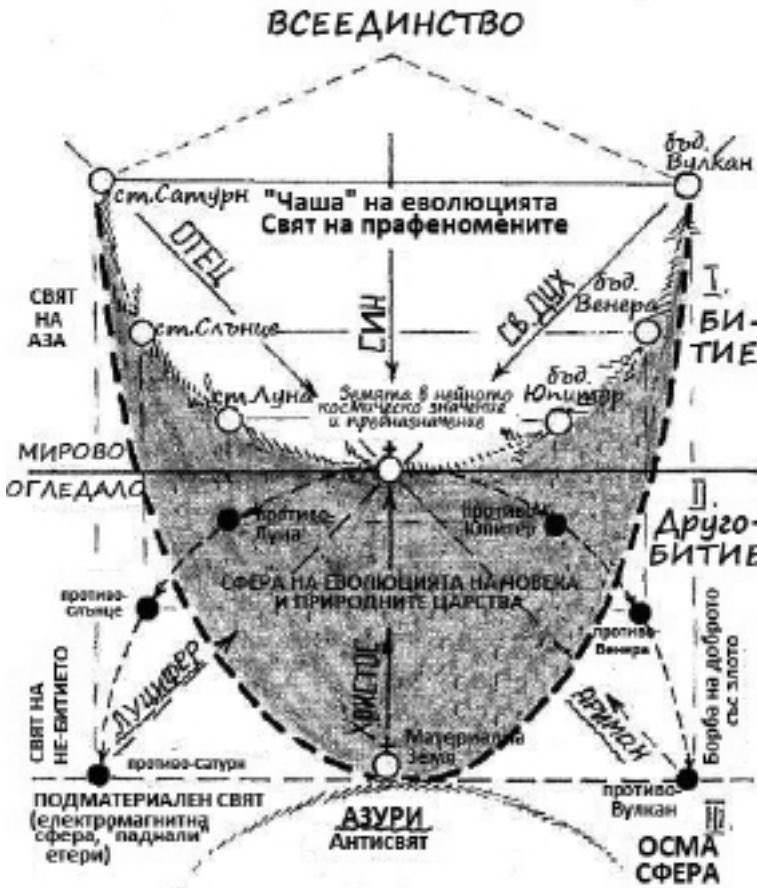

Рис.2

Но не бива да се мисли, че противостоенето между двата свята – същностен и безсъщностен – е условно. Потенциално светът на другобитието има способността да променя, да изкривява и дори да премахне света на битието и да се превърне в единствената реалност. Това би могло да се случи, ако целите на царството на мрака биха били постигнати в точния момент за него, а не за Вселената. В този случай би имало трансформация на доброто в зло. И за да не се случи това, самият Бог слиза в света на пожеланото от самия него противопоставяне на себе си и променя в него закона на спускането, материали-

зацията, отпадането и враждата в закон на издигането, одухотворяването, всеединството и любовта.

След Мистерията на Голгота правомерното и необходимо (с оглед на еволюцията) слизане на човека в материята, грехопадението трябва да бъде спряно по волята на човека, придобил азово съзнание. Грехопадението трябва да бъде заменено с изкупление. Всеки може да черпи сила за него от въплътилия се Бог, който преминава през смъртта и дарява Възкресението дори на физическото тяло на човека.

Космическата констелация на човека, особено в новото време, е необичайно сложна. От една страна, човек съвсем реално пребивава във вечността, в лоното на Божествената Троица, но несъзнателно. И за да осъзнае тази своя позиция – а това е основната задача, така да се каже, на духовната онтогенеза на човека (защото той може да се развива само в съвкупността от тяло, душа и дух), – той, от друга страна, трябва да работи върху себе си за известно време в друга троица: Христос, Луцифер и Ариман. И ако се провали (развитието винаги е съпроводено с риск), тогава може да се озове в още една троица: Луцифер, Ариман и Азур (изостаналият архай). Тогава ще изпадне от еволюцията, пожелана за него от Бога, и ще поеме по пътя на друга, за която евангелието казва, че там царуват „външна тъмнина“ и „скърцане със зъби“ (Мат. 22: 13). Някога и този свят ще се обърне към доброто, но никой не може да каже дали тогава ще го има човека, който сега стъпва по този път.

Истините от този вид са изключително неудобни за познаване от един съвременен, изнежен и наплашен човек. Ситуацията обаче е, че или човек ще намери сили и желание да се изправи пред истината, да научи истинските закони на своето развитие и да работи върху себе си – и тогава сам Бог ще му бъде помощник, – или рано или късно ще бъде отведен по пътя на „вечното грехопадение“. В някои черномагьоснически окултни съюзи за този път дори се говори като за най-добрия, но подобни приказки не са нищо повече от „черен“ романти-

зъм, присъщ на егоизма от специфичен вид или глупостта.

И така, всичко в човека е предопределено за добро, но той не може да стане свободен дух без риск, без възможност да избира между доброто и злото. Рискът е допуснат от Бог и не е по силата на човека да го премахне. А гаранцията за безопасност, предлагана от църквата, се дава срещу отказ от азово съзнание (което е непростим грях), чрез връщане към групово съзнание, за преодоляване на което човечеството вече е изразходвало много сили. Рецидивът на груповото съзнание връща човека назад в далечното минало, където той е бил на степента на човека-животно. По този път не го очаква нищо друго освен невъобразими опасности и мъки.

Грехопадението

Принуден да живее в такова катастрофално време като нашето, човек охотно си задава въпроса защо Бог допуска всичко това? Не е ли Той в състояние да елиминира Ариман или Луцифер? И тогава започва да се прокрадва съмнение, че или Бог не е всемогъщ, или не е съвършен?

Не, Бог е напълно съвършен и Той може да направи всичко. А той не отстранява Луцифер и Ариман, защото заедно с тях, както отбелязва Рудолф Щайнер, би било необходимо да се премахнат от света и някои философи, задаващи такива въпроси.

Въпросът може да бъде поставен и по следния начин: Защо Бог изобщо допуска грехопадението на човека? Оставайки на богословската гледна точка, тук няма да получим отговор. И тогава ще трябва само да се обидим на Бога или да отхвърлим Неговото съществуване. Ситуацията не е по-добра и в окултните съюзи, където „действието“ се предпочита пред духовното знание, където знаят **какво** искат, но не знаят **защо.**

В антропософията процесът на „грехопадението“ е опи-

сан като еволюционен и всъщност е такъв. Всъщност той започва от момента, в който физическото човешко тяло е създадено за първи път в еона на стария Сатурн. Оттогава връзката на човека с материалното битие само се увеличава (виж рис. 2). Заедно с, да речем, идеалния ход на еволюцията (горната „чаша“), се формира област на развитие, където духовното и материалното се преплитат сложно помежду си, където се формират четири царства на божественото позициониране, което под формата на три космически творчески силови (те стават енергии чак в материалния свят) лъча се формира основната закономерност на целия ни цикъл на еволюция. Затова Божествената Троица е персонифициран израз на основния закон на всяко битие, както и на небитието.

В еона на Земята областта на човешката еволюция става особено обширна. Тя достига своята граница в противопоставянето си на чисто духовното битие, на своя божествен праизточник, което се изразява в появата на неорганична природа, която, от друга страна, в своите четири (алхимични) елемента – земя, вода, въздух и топлина – най-идеално (в другобитието) изразява божествения ред в света. Тук другобитието достига своята пълнота и едновременно връх, венец, който е висшата нервна дейност на човека: ние дължим рефлекторното си мислене на процеса на минерализация, протичащ в нервите.

Във всеки еон развитието започва с повторение на предишните състояния, след което възниква нещо ново. Потапянето на човека в плътните сфери е обусловено от предишното му развитие. Библията образно описва само как се е случило това, но не и защо. Наивно е да се мисли, че първият човек, Адам, е бил способен да прави грешки като индивидуалност. Следователно това, което живее във всички хора като „наследствен грях“, трябва да се разбира не толкова морално, колкото еволюционно. Изкупваме го чрез преодоляването на кръвнородствените връзки, допълвайки еволюцията на видовете, която ни е дала тяло, способно да бъде съсъд на духа, на

душевно-духовната еволюция, където отделният човек е вид.

Човек извършва истински грях, нежелаейки да осъществява в себе си великия поврат, настъпил в средата на земния еон, след който по-нататъшното слизане в материята изгубва смисъла си. Човек извършва истинско зло, „смъртен грях“, ако със своето аз-съзнание, чието формиране е изисквало толкова много жертви от божествения свят, се опитва да премине в сферата на подматериалното, с което се губи възможността да следва човешкия път на еволюцията. С особена ефективност човек бива тласкан в тази сфера с помощта на очертаното „помирение“ на материалистичната наука и религията, която губи последните остатъци от духовност. Днес, в тон на най-висок позитивизъм, доброжелателност и толерантност, лидерите на новия вселенски икуменизъм приучават човека да живее с такива понятия като „духовен, или фино материален свят“, „божествен, или енерго-информационен свят“ и т.н.

Така че в рамките на седемте еона развитието на човека може да върви по три пътя. На рис. 2 те са показани с позиции I, II и III. Придобивайки индивидуално съзнание, човек е свободен да избере всеки от тях, но първо трябва да разбере какво той означава и къде го води всеки от тях.

Най-горният път (позиция I) е идеалът и най-високата цел за човека. Той вече е стоял на него, като божие творение, и там е бил дарен от духовете на формата, или елохимите, с искрата на техния огън. Тогава в човека избухва азът, което го довежда до преживяване на самостоятелността без да влезе в материално тяло. Това съзнание на висшия аз обаче е идеално отражение на Вселената и не може да служи за познаване на света. Ако човек би останал в това състояние, елохимите щяха да го дарят с чисто свръхсетивна форма на съзнание-битие. Вместо костната система човек би имал имагинацията. Духовете на движението (динамис – йерархията, стояща над елохимите) биха му дали инспирацията вместо мускули, а духовете на мъдростта (кириотетес) вместо материята на нервите щяха да му дадат интуицията (134, 30 декември 1911

г.). Тоест човек би съществувал като тричленно космическо същество, притежаващо битие в три състояния на космическо свръхсъзнание (което сега тепърва трябва да се развива в хода на бъдещите еони). Но в това състояние той никога не би придобил индивидуална свобода и висшето му съзнание би имало свръхиндивидуален, но групов характер. С други думи, това високо единство никога не би се диференцирало в такова множество от индивидуални „азове“, с което се сгрява идентичността на земното човечество. Идентичността и самосъзнанието, които човек притежава сега, възникват благодарение на това, че сам Бог го „изгонва“ от онази висша сфера на битието, от рая, поставяйки му задачата да се завърне там като свободен индивидуален дух.

За да бъде осъществено „изгонването“, се наложило да се противопоставят помежду си дори съществата от божествените йерархии. Обаче онези от тях, които се противопоставили на чисто духовното протичане на човешката еволюция, „не бива да се считат за зли – пояснява Рудолф Щайнер, – напротив, те правят жертва, превръщайки се в пречка по пътя на развитието. Тези сили могат да бъдат наречени богове на препятствията във всеобхватния смисъл на думата... Предизвиквайки възмущението на небето... те стават великите разпространители на развитието, но пораждат злото“ (110, 5 април 1909 г.).

Потапянето на човека в материалното съществуване е свързано с появата на времето. И когато този процес започва, част от съществата от най-висшата йерархия, серафимите, отказват да го съпътстват. Те остават верни на вечността, за да може развитието, тръгнало надолу, в крайна сметка да се върне обратно. Затова, само в определен, много специален смисъл, такива същества от първата йерархия могат да бъдат наречени луциферически.

Разделение става и в най-ниската йерархия, сред ангелите. Част от тях започва да помага на човека, когато той е надарен от духовете на формата с искрата на аза и започва да преживява себе си в нея спиритуално (във вечността). Същите

ангели, които наричаме луциферически, въвеждат в астралното тяло на човека – носител на усещанията и съзнанието – принципа на разделението, който става в света на йерархиите, което създава възможност за избор между добро и зло; и човекът се превръща в пространствено-времево същество. Така нееднозначно се изразява разделението на йерархиите.

Сред съществата от висшите йерархии, колкото и безгранично да е величието им, няма свобода на избор. Всичко неистинно и зло за тях представлява небитие. Еволюцията на тяхното азово съзнание е протекла по закони, различни от господстващите в нашия цикъл. Едва в третата йерархия, сред ангелите, архангелите и архаите, възниква известна възможност за свобода, а с нея и за заблуда, тоест за изоставане от развитието. Винаги има нещо, което изостава в развитието. Но в единия случай изоставането възниква като жертва в името на развитието на по-нисшето, а в другия – не.

Съществата от третата йерархия развиват своето азово съзнание в нашия цикъл на еволюция, но още в предишните еони. Част от тях при това изостават и вече **не условно.** Такива са луциферическите и ариманическите същества – изостанали ангели и архангели. Едно от тях, което изкушавало човека в рая, се нарича змията или Луцифер.

Възможността за свобода, която съществата от третата йерархия си присвояват, не може да бъде правомерна, тъй като те не са способни да се въплъщават в материални тела и да вървят по пътя на земния човек; във висшия свят свободата и несъвършенството са несъвместими. Пътят им всъщност би трябвало да остане в горната сфера (рис. 2, позиция I), но те влизат в конфликт със законите на висшето битие, пропускат възможността в тяхното време да развият азово съзнание и сега се опитват да използват човека, за да наваксат пропуснатото. Тяхната борба с истинските богове довежда до уплътняването на духа до състоянието на материята и дори е създадено подфизическото царство, където жизнените (етерните) сили на Вселената стигат до разпадане. Намеренията на тези

същества не познават граници. Те се надяват да „отвлекат“ цялата Вселена в своята сфера, сякаш да я обърнат наопаки.

За първи път само на човека е дадено правилно да развие принципа на свободата, в което се състои основният смисъл на целия ни еволюционен макроцикъл: да породи йерархията на свободата и любовта. Затова боговете решават да изгонят човека в материалната Вселена и в същото време обричат и себе си на страдание. Така трагедията навлиза в развитието на света. „С цена сте били купени“, казва апостол Павел (1 Кор. 7:23).

„Свободната воля е, от една страна, възможността да се избира между добро и зло, между красиво и отвратително, истинско и лъжливо, от друга страна, такова разбиране на божественото, което прониква в нашата душа и ние осъзнаваме себе си вътрешно изпълнени, свободно изпълнени от божественото – това са двете цели на душевното развитие на човека на Земята“ (155, 12 юли 1914 г.). За да ги постигне, човек приема два религиозни дара. Единият от тях „...има за цел да вложи в човешката душа силите, които могат да доведат до свобода, до способността да се отличава истината от лъжата, красивото от отвратителното, доброто от злото“ (пак там). Такъв дар е грехопадението. Заедно с него е даден и друг дар на човека. Благодарение на него в душата му е вложено семето, от което израства способността да усеща божественото в себе си. „Вторият религиозен дар се появява пред нас във всичко, което обхваща разбирането за Мистерията на Голгота... в тези два дара се съдържа всичко най-важно в земната еволюция“ (пак там).

Поне две възражения по горното може да направи читателят, ограничил знанията си до онези тривиалности, които съвременната светска наука и теология предлагат, когато става въпрос за дълбоките мистерии на битието. Преди всичко той би казал, че свободата е несъвместима с предопределението. Но тук, както съветва Рудолф Щайнер, нека вземе предвид, „...че човешката свобода на действие в бъдеще ще понесе

също толкова малко щети от това, което ще бъдат предопределените неща, колкото малко страда, например от решението, вземано от човека, след една година да се пресели в къща, която сам си построява. Той ще бъде свободен в нея до степента, в която е способен да бъде свободен във вътрешната си същност. Така че в еона Юпитер и в еона Венера (в бъдещите еони) той ще бъде свободен в степента, която ще съответства на вътрешното му състояние сред именно тези условия, които ще се установят там. Свободата ще зависи не от това, което предопределят предходните условия, а от това, **което душата е направила от себе си“** (13, стр. 414).

Да станеш свободен, обяснява Рудолф Щайнер на друго място, означава „да намериш себе си в себе си като дух“ (118, 15 май 1910 г.).

Ще бъде направено друго възражение и може би особено емоционално, по отношение на разбирането на грехопадението като дар от Бог. Човек може да премахне това възражение само в себе си, обръщайки се към духовното знание. В противен случай ще трябва да се примири с идеята, че Бог е сгрешил и т.н.

Човешкото развитие е много по-сложно, отколкото материалистичната наука казва за него, а библейският мит за Сътворението трябва да бъде дешифриран и тълкуван.

Човекът между Луцифер и Ариман

Девет вида духовни същества, стоящи в еволюцията по-високо от човека, вече са стигнали до развитието на аз-съзнанието като форма на битие. Шест от тях са го направили в състояния на Вселената, които нямат много общо с настоящето. Трите по-нисши йерархии – ангели, архангели, архаи – през изминалите еони преминават своята „човешка“ степен, тоест овла-

дяват предметното съзнание, а след това то става в тях и битие. Но не всички в тяхната сфера се справили със задачите си, защото един от законите на развитието в нашия цикъл е изоставането на някои същества и изпреварването на развитието от други. Затова например ангелите, които не са се справили със задачите си в еона на старата Луна, не могат в еона на Земята да се издигнат до състоянието на съзнанието, което архангелите имали на Луната и т.н. Те сега трябва да навакcат пропуснатото в своето развитие, което могат да направят само с помощта и за сметка на човека, с помощта на неговото астрално тяло, когато то се отделя от общото астрално тяло на човечеството, образно казано, от Адам, тоест се индивидуализира.

Този процес има изключително сложен характер. В резултат на това човешкото съзнание престава да бъде огледало на Вселената, каквото го правят духовете на формата, които даряват човека с аза. Човек сам събужда способността да контролира образите на съзнанието, но изходната точка на този контрол не е висшият аз, а астралното тяло с присъстващите в него изостанали ангели – луциферическите същества. По този начин азът, който стои над астралното тяло, попада в зависимост от него, „...човек става обект на постоянните влияния на своята нисша природа“; възниква възможността за заблуда и зло. Субстанциите започват да се уплътняват. Топлинният етер поражда физически-материалната топлина и слага началото на образуването на нисшия „аз“, връхлитан от луциферическите желания на астралното тяло; „азът“ започва да развива привличане към огнената вещественост на Земята, което въвлича човека в нея над необходимата мярка. Лъжливите представи (отначало все още свръхсетивни, но вече индивидуализиращи се – „змията“ изкушава със знания), които не се съгласуват с висшите духовни влияния, пораждат болестите и смъртта. Ние ги дължим именно на астралното си тяло.

Етерното тяло (което контролира жизнените процеси) на етапа на „изкушението“ е защитено от луциферическото

влияние. Част от него все още се управлява от същества от йерархиите (на човека не е дадено да яде от „Дървото на живота“), а не от „аза“, иначе той би отпаднал от духа субстанционално, тоест необратимо. Физическият израз на всички описани процеси става „...регулирането на отношенията между (планетите) Слънце, Земя, Луна“, и другите небесни тела (13, стр. 250-252).

Смъртта се превръща в регулатор на степента на съприкосновението на човека със злото. Заедно със свободата и възможността за заблуда в човека възниква **страхът.** Ариманичните същества стоят зад феномена на смъртта и страха. При тях изоставането се проявява дори по-рано, отколкото при луциферическите същества. Те не успяват да достигнат степента, която архангелите достигат в еона на старото Слънце.

По този начин сложните еволюционни процеси, свързани с формирането на новия вид аз-съзнание, което изработва човекът, обуславят възникването на противопоставянето между доброто и злото във Вселената. Тук трябва да се помни, че същността на вселенската еволюция е действието на волята на Логоса. Във Вселената съществува само това, което притежава аз: индивидуален или – временно – групов; в последния случай битието има полуилюзорен характер. Това е основната истина за битието, независимо от едно или друго конфесионално пристрастие. И в крайна сметка всеки трябва да разбере и да признае, че мировата дейност се задава не от човека, а от Създателя и затова е по-полезно да я познавате, отколкото да я отричате или изкривявате.

Всичко в света е обусловено от законите на развитието. Самите закони по същество са същества от йерархиите в тяхното **положение** и **отношение** (оттук води началото си учението за категориите) един към други, което определя тяхното действие и взаимодействие. Защото всичко в тях е творческата сила на аз-съзнанието. В съответствие с висшите закони се развива и човешката свобода, тъй като тя не е произвол, а самообусловено състояние на индивидуалния дух. За да бъде

постигнато, вътре в единното изходно цяло трябва да възникне отношението субект-обект. За да стане такъв, субектът трябва да се отрази в обекта. В определен момент от развитието такова отношение-отражение приема характер на противоречие и отричане. Възниква свят, в който по-висшето състояние на съзнанието-битие утвърждава себе си за сметка на отричането на нисшестоящото.

По своята същност противоречието остава етично, тъй като всичко е насочено към бъдещия синтез, към всеединството – към единството на многообразието от аз-съзнания. Освен това в човека отричането се съдържа в собственото му същество, където е най-уместно, тъй като именно благодарение на него възниква мисленето.

Земният „аз“ на човека се проявява в три душевни сили: мислене, чувстване и воля. Всички те дължат своя произход на земното съществуване на човека: висшата нервна дейност, усещанията, възприятията и несъзнаваната инстинктивна сила, каквато е волята. И трите съставки имат положителен и отрицателен полюс: на утвърждаването се противопоставя отрицанието, на положителното чувстване – отрицателното, на волята за създаване – волята за унищожение или липсата на воля. Всички тези неща отдавна са известни в традиционните науки. Духовната наука ги допълва със знания за **персонифицираната** същност на всички душевни и духовни прояви в човека, на неговите качества.

Когато физиологията говори за умирането на материята на нервите в процеса на мислене, антропософията дава тук учението за ариманическите същества, за техните цели и световно предназначение. Когато психоанализата започне да говори за „дънни утайки“ и различни „либидни“ дебри на душата, антропософията противопоставя на това учението за двойниковата нисша природа на човека, за прераждането и кармата.

В мировата даденост човек е длъжен да познава космическата борба, която боговете водят с луциферическите и

ариманическите войнства. На страната на човека в нея стои висшият Бог, преминал на Земята през смърт и възкресение и показал пътя за окончателното преодоляване на мировия дуализъм на духа и материята. Но човек може да следва Христос само в аза, защото Христос е Богът на човешкия аз; тоест със своя аз, изживяван в съвкупния живот на мислите, чувствата и волеизявите, човек трябва да се стреми към идеалите на висшия живот, където не се случва обедняване или загуба, а само увеличаване на самосъзнанието и обогатяване на самобитието.

Като пречка по пътя към висшия живот стоят ариманическите и луциферическите духове. Те, както вече споменахме, се нуждаят от човека, за да наваксат пропуснатото. Затова отначало допринасят за индивидуализацията на човека, за отделянето му от общочовешкото цяло. Но човек вече има задачата да не ги следва по-нататък, а преодолявайки ги, да развие здрав, независим живот на аза.

Въздействайки върху човешката мисъл, Луцифер и Ариман са заинтересовани да предизвикат лъжливото убеждение, че човек вътрешно е само противоречив и е невъзможно да се разрешат неговите противоречия. Ето защо те измислят мисловни комбинации в човешката душа, като следната: „в съзвучие, в хармония с безкрайното“ и др. Подобни представи се раждат в човека „...от страха да се противопостави на тези сили и затова той позволява на Луцифер и Ариман да измислят хармония с безкрайното... Обаче търсенето на удовлетворение в такъв мироглед е равносилно на превръзка на очите. Днес човек (просто) се страхува да погледне към различните видове борба в областите на духа“ (176, 14 август 1917 г.).

В атаките си срещу човека Луцифер се приближава от страната на волята (отдолу), а Ариман от страната на мислите (отгоре). „Ариман непрекъснато иска да направи човека само глава. Луцифер непрекъснато иска да лиши човека от глава, за да не може да мисли, така че всичко да се издига в него по заобиколен път, през сърцето, в топлината, така че изцяло да го

изпълни мировата любов, така че той да се излее в света като мирова любов, като космически-мечтателно същество“ (205, 3 юли 1921 г.). Луцифер обича благочестиви души, стремящи се към духа, към доброто, но само поради егоизъм. „Никъде в нашите чувства – четем отново при Рудолф Щайнер – Луцифер не се намесва така, както когато хората, изхождайки от своите страсти и желания (често изключително префинени и обострени – авт.), се стремят към божественото, без да осветяват това божествено с лъчите на съзнанието“ (120, 28 май 1910 г.) Така че, както виждаме, изкушенията не носят само груб характер. Те събират основната си реколта в черупката на филистерството.

Мисленето, ако човек наистина го притежава и не използва готови клишета, по същество има волева природа. В мисленето инстинктивната воля за първи път става **осъзнат** мотив за действие и тогава действието става наше. Но луциферическите същества окованат освобождаващата се воля на човека, „те се опитват да обгърнат практиката на свободната воля в мрак за човека и въпреки това да го направят духовно същество. Луцифер в известен смисъл иска доброто, духовното от човека, но така, че той да действа автоматично, без свободна воля; човек трябва автоматично да бъде доведен в ясновиждането до добрите принципи; луциферическите същества искат да отнемат на човека свободната воля (а с нея), възможността да прави зло... (Те) са изключително заинтересовани да не позволят на човек да стигне до свободната воля, тъй като те самите не са в състояние да я постигнат. Свободната воля е постижима само на Земята. И те не искат да имат работа със Земята... Те действат силно духовно, но автоматично – което е особено важно да се знае, – и искат да издигнат човека на своите духовни висини“ (182, 9 октомври 1918 г.).

Нека вземем предвид горните думи на Рудолф Щайнер и поставим пред мисловния си поглед цялата тази морална проповед, с която се занимават без изключение всички вероизповедания в света. Тогава ще ни стане ясно, че утопията на

К. С. Мережковски[81] със сигурност ще се превърне в социална реалност, ако хората не искат да разберат в какво време живеят. След като някога дават импулса към свободата на хората, луциферическите духове сега действат по точно обратния начин. Причината за промяната в начина им на действие е необичайно дълбока. Те изостават в еона на старата Луна, когато човек все още няма аз и астралното тяло е най-висшият член на неговото проявено същество. По това време не му е дадено да влияе върху него, а в еона Земя му е дадено. Но тук човек изработва индивидуален аз, върху който преди всичко действат висшите духове; а по-нататък, **чрез аза,** те действат върху астралното тяло, предизвиквайки катарзис в него.

Затова азът е враг на луциферическите духове. Те се стремят да го угасят, като му въздействат от астралното тяло, където им е позволено да навлязат, за да разделят единичната астралност на човечеството на множество монади. Благодарение на луциферическите духове за човека стават достъпни ентусиазмът и вдъхновението, които движат неговата артистична дейност. Така става възможна човешката свобода, но с нея – отпадането от Бога, както и злото.

За човека в известен смисъл е идеал да се издигне над мислите, чувствата и проявите на волята си, да ги разглежда като нещо външно по отношение на себе си, както към аз. Но не е лесно да се живее с такова настроение. И в същото време, докато не сме обективируеми в себе си, няма да развием каквато и да е концепция за това, в какво се състои противопоставянето на аза на мислите, чувствата и проявите на волята, какво е било това противопоставяне в първоначалното намерение на божествените същества.

---

[81] К. С. Мережковски, брат на известния писател Д. С. Мережковски, биолог. Написва утопичния роман „Земният рай“, публикуван през 1903 г. в Берлин на руски и немски език. В романа и философските приложения към него той се проявява като остър противник на прогреса, с голяма точност предсказва естеството на развитието през 20. век и предлага модела на йезуитската държава в Парагвай като спасителен за цялото човечество.

„Човек е предназначен да съзерцава в самия себе си, а не да се вживява в себе си – казва Рудолф Щайнер, – Луцифер се обръща към човека със следната реч: „Виж, човече, скучно е да се скиташ (по света) само с едно средоточие „аз съм“, а всичко останало само да го съзерцаваш. Много по-забавно е да се потопиш в астралното си тяло. Ще ти дам сила да се гмурнеш в своето астрално тяло и ти няма да останеш едностранчив със своя аз, съзерцавайки само собствения си двойник, но ще се потопиш в това тяло. И за да не се заплеснеш в астралното си тяло, ще ти дам нещо от моята сила...“ И полученият от Луцифер дар довежда до превес на силата на аза над астралното тяло, което намира своя израз в повишеното съзнание за собствената значимост, т.е. до луциферичност“ (134, 29 декември 1911 г.). Така смесваме висшия си аз с нашите мисли, чувства и воля и започваме, така да се каже, от долу нагоре да развиваме нашия ежедневен „аз“.

Превесът на силата на аза над астралното тяло, от своя страна, предизвиква превес на силата на астралното тяло над етерното, което довежда до формирането в човека (през лемурийската епоха) на собствените жизнени процеси.

Действията на Луцифер довеждат след себе си, като негова карма, намесата в индивидуалното развитие на човека на Ариман, чиято основна задача в еволюцията е различна – да консолидира материята. Според степента на материализация на физическото тяло Ариман предизвиква неговото преобладаване над етерното тяло в човека, което причинява явлението смърт. Но такава намеса на Ариман допринася също за развитието на сетивата. По-нататък въздействията на Ариман, насочени срещу въздействията на Луцифер, водят до това, че етерното тяло започва да преобладава над астралното и човек получава усещане за себе си в цялото тяло, развива се дейността на секрецията и т.н. (пак там).

И така, пропорционално на разрушаването на хармонията, равновесието, в което се намират изработеното от йерархиите троично тяло на човека и азът, в които той е предопре-

делен да отразява идеалното съзнанието на Вселената, да бъде своего рода ангел, но, както отбелязва Рудолф Щайнер, „хилав“ ангел, обект на вселенския живот, се извършва процес на изгонване на човека от рая. Той бива прогонен в земното царство, разположено между ангелското и животинското царства. Затова външната физическа форма на човека в началния период от живота му на Земята прилича на животинската. Но такава била само формата на прадревния човек, в която той бил проникнат от свръхчовешка, божествена мъдрост. И тази мъдрост започва постепенно да угасва в него; вместо нея той постепенно развива това, което сега се нарича разсъдъчност. В нея се загнездват ариманическите същества. За да наваксат пропуснатото, те се стремят да следват пътя на човека, да изработят външния му вид, в който той е преодолял полуживотинския стадий (изправил се е и т.н.). Но на тях не им е дадено да постигнат това. Затова те изпитват ужасна болка. „Това е все едно животното смътно да усеща в себе си: трябва да се изправиш, трябва да станеш човек, сякаш иска да разкъса всичко в себе си. Ариманическите същества изпитват ужасна болка. И тя може да бъде намалена само когато те се приближат до човека и завладеят разума му. Разумът охлажда болката им. Затова те се захващат за човешкия ум, впиват нокти в него, с цялото си същество се промъкват до мозъка на костите“ (208, 23 октомври 1921 г.). Ужасяващ образ! Няма смисъл обаче да се отърсваме от него. Без разум нямаше да има самосъзнание. Разумът трябва да разчита на някакъв вид „твърдост“. А когато вече е налице, човек трябва да одухотвори мисленето, да премине към индивидуализирано съзерцание на свръхсетивния свят, да влезе като субект в света на йерархиите.

Човек е изправен пред задачата да пониже мисленето с воля, да придобие разум, да оживи мислите, да им даде субстанция, а след това да пренесе индивидуално пожеланото мислене през прага на свръхсетивния свят (при посвещение или след смъртта) като субстанция на своя аз. Но Ариман би искал да ни попречи в това. „Той би искал волята да остане обособена

и в нас да се изработват само мислите (по нужния за него начин – авт.) (205, 3 юли 1921 г.). И в такъв случай бихме изгубили своята индивидуалност. „С прекалено интензивно изработени мисли бихме се приближавали до момента на смъртта, но без да можем да ги удържим. Ариман би ги завладял и отпечатал в останалия свят“ (пак там). Такава съдба очаква човечеството, ако то „...остане при материализма (колкото и широко да се интерпретира разбирането му – авт.): ариманическите сили ще се вкоренят толкова дълбоко, че Ариман ще започне да похищава мислите от хората и ще започне да ги вчленява в Земята в тяхната реалност (т.е. абстракциите ще станат реалност – авт.), така че Земята, която би трябвало (с времето) да изчезне (да се одухотвори), ще бъде консолидирана... Ариман работи срещу думите (на Христос): „Небето и Земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“[82]. Той иска да отхвърли думите, а да остави Земята и Небето (материалните). Това би могло да се постигне чрез кражба на мислите на хората, чрез тяхната деиндивидуализация“ (пак там).

По-нататък в цитираната лекция Рудолф Щайнер казва, че ако влиянието на Ариман се запази и в бъдеще, човешкият мозък ще става все по-твърд; хората ще останат само с натрапчивите идеи на материализма. Цялата същност на педагогиката, на възпитанието ще бъде изградена така, че с нейна помощ да бъде възможно да се лиши човека от подвижни мисли, така че още децата от определена възраст да имат само строго фиксирани мисли. И всичко това, може да се каже, вече е постигнато. Но с течение на времето ще се намери начин, заобикаляйки изобщо училището, да се насади наведнъж в човека на определена възраст всичко, от което се нуждае, което ще го направи изключително умен автомат. В този случай, „чрез присаждане на определена материя, ще бъде постигнато етерното тяло да бъде затворено във физическото тяло... (в този случай) изключително много се оживява играта между Все-

[82] Матей, 24:35 – б. пр.

лената и етерното тяло. Човек обаче се превръща в автомат, ако физическото му тяло тук, на Земята, не е възпитано с духовна воля“ (пак там). Тук читателят, който следи най-новите постижения на науката, ще каже, че в отделни случаи и това е постигнато. Хората имат основания да изпитват безпокойство за своето бъдеще; и не само земното.

Действията в човека на Луцифер и Ариман, които са антиподи в Космоса, са многообразни. Те се проявяват като антиподи и в нас. Така, ако Луцифер мрази който и да е закон, Ариман навсякъде иска да има само закони, указания, устави, програми и т.н. Редица техни противоположни свойства и действия могат да бъдат обобщени в таблица.

Луцифер	**Ариман**
Той е по-душевно същество, доминира във вътрешния човек.	Той е по-духовно същество, господар на външната (материална) природа.
надменен дух	духовно самотен дух
Потиска свободната воля.	Укрепва волята, но само в името на постигането на желаното.
Лишава от свободата да се прави зло.	Инспирира моралния релативизъм.
Причинява прегрешения на волята.	Предизвиква заблуждаващи мисли.
Страхува се от осъзнатия морал; обича благочестието, продиктувано от егоизъм.	Страхува се от силата на съждението, от последователна, логична мисъл.
изменчивост, хаос Привлича нагоре в мъгляво мистичното.	форма, закон Насажда педантичност, филистерство.
аскетично презрение към Земята групови емоции	студена, безчовечна наука клишета, намеса в подсъзнанието

революционен	консервативен, „Спира момента“
Лишава от истинско съзнание, от съзвучие с външния свят.	Лъжи, схеми, идеологии
Знайте, за да се наслаждавате.	Знайте, за да получите това, което искате.

Действайки върху човек в сложно преплитане, Луцифер и Ариман предизвикват у него цяла система от едностранчивости, а именно – система, иначе такива науки като психология и психиатрия биха били невъзможни; би било невъзможно да се изведе моралното възпитание в система. Антропософията се различава от добре познатите науки за душата по това, че отчита **реалните** духовни същества, които въздействат върху душата, върху човека.

Ще заимстваме от Рудолф Щайнер един пример, който илюстрира закономерните взаимовръзки при изкушенията. В една от лекциите си той говори за опасностите, на които хората, които едностранчиво се придържат към материалистичен или идеалистичен мироглед, са изложени в съвремието. В такива случаи възниква следният комплекс от взаимовръзки:

„Идеалисти: (техните) представи могат лесно да станат луциферични; мечтателност, фантазност, фанатичност. Волята (тогава) може лесно да бъде ариманизирана; деспотичност, тирания.

Материалисти: (техните) представи могат лесно да бъдат ариманизирани; разсъдъчност, филистерство, сухота, еснафщина. Волята (тогава) може лесно да се луциферизира; животински инстинкти, похот, нервност, свръхчувствителност, истерия...“ (190, 28 март 1919 г.).

Изучавайки по този начин природата на духовните сили, които противодействат на развитието на личността, ние проникваме до прафеномените на всичко, което се изразява толкова разнообразно в съвременния свят, в институциите на властта, във вероизповеданията, в субкултурата, в социалните отношения и накрая, в окултизма. Тогава започваме дълбинно

да разбираме източниците на цивилизационната криза; защо политиката е станала окултна и толкова безчовечна, защо религиите отчуждават човека от света, откъде се вземат „гениите“ на поп-арта, защо в света се води такава страшна борба за поробването на човешкото самосъзнание.

Всичко това, от една страна, трябва да го има, тъй като с цената на съпротивата си на Бог човекът се превръща в индивидуален дух. От друга страна, тъй като аз-съзнание вече се е развило, човек трябва да го използва за помирение с Бог, да насочи силите си към висшето развитие. Крайно време е „блудният син“ да се завърне в духовната си родина. И той трябва да знае добре как да направи това, иначе още дълго ще остане между действията на луциферическите и ариманическите сили, които не бива да пренебрегва, не му е дадено да ги изключи, не може да ги победи – трябва да се научи да ги води до **взаимно погасяване.** Това е методът за борба със злото, основан на постоянното нарастване на индивидуалния принцип, на силата на аз-съзнанието.

Трябва да се помни, че в нашата епоха Ариман оказва опасно влияние върху човека само когато има отклонения в съзнанието. Но докато е ясно и будно, не е помрачено от лъжи, незашеметено от субкултурата, не е подкопано от фалшиви окултни практики, аскетизъм и страх – нито Ариман, нито Луцифер могат да навредят на човека. Напротив, тяхното противопоставяне укрепва автономния човешки дух.

Но положението на човека става опасно, става фатално, ако той не знае нищо за това какви тъмни сили на духа му се противопоставят, когато бърка Луцифер с Бог, а Ариман с Луцифер. Супостатите знаят с какви сили човек формира троичността на земен план и крият тази тайна от него по всякакъв възможен начин, тъй като проникването в нея „...дава на човечеството способността да установи баланс между луциферическите и ариманическите сили“ (194, 21 ноември 1919 г.) и така ги неутрализира.

Рудолф Щайнер е запечатал Мировата мистерия на бор-

бата между доброто и злото в голяма скулптурна група, която е нарекъл „Представителят на човечеството“ (виж снимката).

Централната фигура в нея е Христос, както сега се разкрива на човешката душа, способна да се издигне до виждането на етерните сили. Тогава тя може да съзерцава как Христос държи Ариман (жестът на дясната ръка) в света на минералните сили, посочва му царството на мярката, числото и теглото. С жеста на лявата си ръка Христос пречи на Луцифер да бъде хвърлен в бездната и по този начин му отваря път към спасение (фигурата на Луцифер наподобява по форма ухо – той има специална връзка със слуха). В средната част на групата Луцифер и Ариман са изобразени в тяхната космическа конфронтация. Горе вляво, върху скалата, е изобразен космическият хумор: когато на човека се разкрият твърде разтърсващите мирови тайни, тогава е опасно за него да загуби чувството си за хумор.

Човек, който стои на мястото на изобразения в скулптурната група Христос, трябва да се научи да изживява себе си, но не сантиментално, не фалшиво романтично и не дръзко, а според принципа: „не аз, а Христос в мен“. Тогава ще има силата да застане здраво на земята и правилно да преживее кармата на материализма, да изкупи първородния грях, без да се шокира от срещите с пратениците на сатаната и дявола, независимо дали във фабричните цехове, банките, търговията, печата, културата, окултизма и дори в църквата. Всички факти в цивилизацията имат смисъл. Той помага на силните, а слабите може да унищожи. Затова слабите трябва да станат силни чрез познанието. Лишеното от воля знание и лишената от знание воля са истинските врагове на човека. От тях се деформира и сферата на чувствата.

Всичко, което ни заобикаля, отвън и отвътре, възниква не по вина на „заблудения“ Бог, а заради уникалното творение на Вселената, заради човека – йерархията на любовта и свободата.

Индивидуалният дух и еволюцията на видовете

В еволюцията изоставането винаги е придружено с уплътняване. Както в течността се утаява всичко, което не може да остане в разтворено състояние, така и в духа всичко, което губи връзката си с всеобщото, се обособява, губи способността си да бъде проникнато от всеобщото и затова по някакъв начин „коагулира“. Състоянието на мировия живот се основава на четири етера: топлинен, светлинен и т.н. Етерното се прониква от астралното, в което (както се случва в земния еон) се заражда обособяването и изоставането. След това то причинява изоставане в етерното и в резултат на всичко взето заедно възниква другобитието, светът на елементите: земя, вода, въздух и топлина.

Рудолф Щайнер обяснява: „Поради свиването, настъпило под тежестта на луциферичното влияние, човешкото тяло става по-тежко и се спуска от обкръжението (на Земята) на земната повърхност. Това е изгонването от Рая, за което ни се разказва в образна форма“ (122, 24 Август 1910 г.). Луциферическите духове проявяват своеволие; то насажда страстите в астралното тяло на човека, които го стягат в по-плътна форма, след което се извършва етерно и физическо уплътняване. Тогава „боговете, вървящи напред, са принудени да преместят човека в сфера, разположена под светлинния етер, където във физическото тяло възниква смъртта. И боговете, вървящи напред, казват: ...Нека човек научи разликата между доброто и злото, но той не трябва да докосва живота... Той не трябва да яде от Дървото на живота“ (155, 16 юли 1914 г.).

Човек е изтръгнат от света на жизнените сили, където пребивава в свръхсъзнателно състояние и където съзнание и битие са в единство. Оттогава той трябва да ги преживява като разделени, и то по такъв начин, че силата на индивидуалния „аз“ започва да нараства в съзнанието, но не субстанциално; а тайната на живота остава отвъд прага на съзнанието и се открива само в инстинктивната воля. И така всичко ще

бъде и занапред, докато в азовото съзнание човек не се научи сам да управлява своите жизнени процеси. Засега дишаме инстинктивно, не осъзнаваме кръвообращението и метаболитните процеси.

Процесът на индивидуализация на човека се основава на обмяната с околната среда. Затова трябва да възникнат два свята: вътрешен и външен. Обменът между тях постепенно се диференцира в човека в редица процеси: хранене, дишане, възприятие. В еона на старото Слънце храненето и дишането са един процес. По-късно, с развитието на вътрешните органи, формирането на кръвоносната и нервната системи, те се разделят и още по-късно, в еона на Земята, през лемурийската епоха, органите на възприятие в човека се отварят навън; тяхното действие се превръща във фин (астрален) тип дишане.

Библията казва, че Бог вдъхнал на човека „жизнено дихание“ (Битие 2: 7), тоест човек някога е поел първия дъх, получил е вътрешно съдържание отвън и по този начин неизбежно се отделил от Бога. Това е началото на отделянето на човека от Бога, съпроводено от развитието на системата от вътрешни органи. Всички те са резултат от обособяването, от егоистичното затваряне в себе си и затова не случайно имат формата на „джобове“. И човек е зъл благодарение на своите органи; те съдържат възможността за зло (243, 22 август 1924 г.). Болният орган концентрира в себе си много зло и затова може дори да умре.

Органите на тялото са свързани с планетарната система. В началото на земния еон наистина е имало „първична мъглявина“. Материално тя се състояла само от топлина. Топлината е пронизана с етерно-астрално образувание, а всичко взето заедно представлява макрокосмическия човек – антропоса, който от състоянието на голямата пралайя навлиза в манвантарата. В това образувание, да речем, в първия Адам, всичко, което по-късно се отделя като планети, е един вид макрокосмически вътрешни органи. Ето защо астрологията, старите форми на гадаене, поставят вътрешните органи на човека във връзка с планетите. Нашите органи наистина са

микрокосмически израз на планетите: сърцето – на Слънцето, черният дроб – на Юпитер и т.н. Но връзките тук отиват по-далеч, към неподвижните звезди, от чийто свят се е родила „първичната мъглявина“. На това макрониво, поради разделението на йерархиите, се образува противостоенето на добро и зло.

Това е най-общо казано феноменологията на грехопадението. Както виждаме, в основата ѝ стои **грехопадението на прафеномена** на човека. Това е описано в така наречената розенкройцерска легенда за сътворението на човека, която е по-езотерична от библейския мит. Според нея Адам съзерцавал в рая под маслиновото дърво ангел, който имал формата на пентаграм, стоящ на две колони, които в европейската езотерична традиция са известни като „Якин“ и „Боаз“. И тогава Адам се зарекъл никога да не бъде измамен относно силата, представена в тези две колони. Но когато дошло изкушението на Луцифер, Адам изпаднал в грешка, а когато отново намерил мястото, където му се явил ангелът, тогава, както е в разказа на Рудолф Щайнер за тази легенда, „...този път той изпитал там ужас от собственото си същество. Като обърнат пентаграм с един разтворен връх – под формата на такъв знак се явил ангелът сега на Адам, заплашвайки го с огнен меч; и Адам избягал“ (265, стр. 349). В този образ на Адам се открило не нещо друго, а собственият му прафеномен, неговата космическа, планетарна същност, от която той се отделил във феноменологията на земното развитие. В изходното си положение то било такова, че всички съществуващи в момента планети тогава били вътре в като че ли едно космическо тяло. По размери то превъзхождало, както го описва Рудолф Щайнер, орбитата на съвременния Сатурн. Това тяло било по-скоро етерно, отколкото материално. То се състояло от етерни „атоми“, които можем да сравним с прашинките в облак прах. При свръхсетивно разглеждане е можело да се съзерцава затворенят в тези атоми съвременен човек. Имаме нещо подобно в семето на растението. Имагинативно в него се разкрива бъдещо растение, което може да расте от него (102, 27 януари 1908 г.)

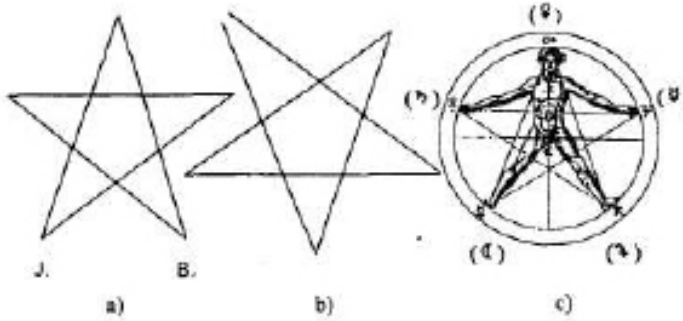

Рис. 3

Първоначалното етерно-топлинно образувание било заобиколено от действието на по-висши, астрални космически сили. В този смисъл то приличало на „жълтъка“ в „яйцето“ на космическото битие. От него то се отделило чрез действието на физически (нематериални) сили. Посредством етерните сили то предизвикало действието на Вселената върху себе си. Чрез собствените астрални сили в него се развива диференцирана слънчева система, а Земята се превръща в нея в самостоятелна индивидуалност. Но когато всички планети все още формират едно тяло, то съществува според законите на живия организъм и този организъм е прафеноменът на микрокосмоса. Слънцето в него представлява органа за храненето. Мъглявината, която трябва да се счита за първоначално състояние на земния еон, се хранела от мировото пространство. Бъдещата планета Земя се намирала в Слънцето, а бъдещата Луна – в Земята (виж рис. 4). В центъра на цялото образувание се намирало това, което може да се оприличи на стомах. Слънцето привличало отвсякъде духовните субстанции, които стигали до него под формата на комети и ги прехвърляло в този център. От това състояние се ражда Земята. Ембрионалното развитие и раждането на човека са повторение на това прадревно развитие на Слънчевата система (347, 30 септември 1922 г.). Действието на закона за единството на филогенезата и онтогенезата е много по-широко, отколкото си представя материалистичната биология.

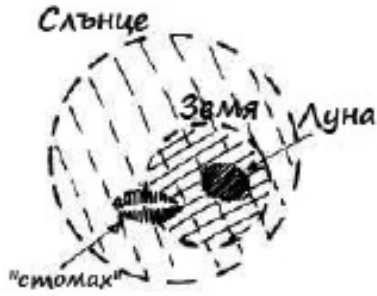

Рис.4

Трите човешки тела – физическо, етерно, астрално – е трябвало да бъдат въведени в специални отношения в началото на земния еон, за да могат да възприемат в себе си аза. Затова първо бил необходим единният планетарен Космос. След това е необходимо сложно регулиране на скоростта на развитие. Така етерното тяло скоро започва да се нуждае от забавяне на развитието. Затова Слънцето и Земята се разделят. Духовните същества, стоящи над човека (йерархиите) и развиващи се несравнимо по-бързо от него, се отделят със Слънцето. След това от Земята се отделя Луната, която отнася със себе си задържащото развитието астрално наследство от еона на старата Луна (120, 17 май 1910 г.).

Като цяло, благодарение на „...отделянето от Земята на силите на Слънцето и Луната се установява равновесие между **живота** и **формата...** Силите, идващи (след това) от Слънцето, създават и оплождат живота. Това, което излива този живот в твърди, устойчиви форми, идва от Луната. Ние сме задължени на Луната за формирането на физическото (включително материалното – авт.) тяло“ (107, 27 април 1909 г.).

Рудолф Щайнер описва процеса на формиране на човешкото същество в онази начална епоха по следния начин. Отначало човек се превръща в топлинно същество; в онази част, която по-късно става глава, се образува топлинен орган,

нещо като етерна „лампа“, наподобяваща окото на приказен циклоп. Органът дава възможност да се разпознават условията, подходящи за обитаване. Силови линии и лъчи се излъчват от органа в областта на сърцето; именно те по-късно се превръщат в кръвоносните съдове; отначало по тях тече топлина, а след това от топлината се образува кръвта. След топлината в човека навлиза светлината – първоосновата на нервната система. „Силовите линии, структурните линии на нервната система представляват светлината, придобила форма“ (98, 17 март 1908 г.). По това време хората са силови съсиреци от светлина, концентрирани около огнената материя, около „лампите“.

С разделянето на Слънцето и Земята започва (тук ще използваме понятия от езотериката, без да навлизаме, поради недостиг на място, в тяхното съдържание), под въздействието на „музиката на сферите“, „танц на субстанциите“; тогава се образуват белтъкът и протоплазмата; клетката възниква по-късно. Атомът също не е в началото (което може да се разбере само чрез преодоляване на тясно материалистичния възглед за материята). Точно преди отделянето на Луната от Земята „... от органичните субстанции (те все още не са толкова плътни и оформени, както са известни на естествената наука – авт.) изпада пепелообразното, причинявайки (в Земята и в човека) един вид затъмнение, помрачаване. Дотогава съществуват само белтъчните субстанции. И тук в белтъка се появяват отлагания под формата на пепелни облаци. Тези пепелни облаци се вчленяват в органичните субстанции на всички царства на природата...“ (пак там). Човекът навлиза в стадия на развитие, който в биологията се нарича еволюция на видовете.

Паралелно с описаното разделение на планети, субстанции и вещества, протича разделение в света на духовните същества. Когато Слънцето се отделя, някои духовни същества се опитват да заминат с него, но не успяват, защото изостават на старата Луна. Това са луциферическите същества. Връщайки се на Земята, те се опитват да продължат развитието си с помощта на човека. Когато духовете на формата, отделили се

със Слънцето, даряват човека с аз, луциферическите духове се приближават до астралното му тяло, което все още не е узряло за развитието на азовото съзнание. Това разрушава хармонията на трите човешки тела, както бе споменато по-горе. Започва грехопадението. Макрокосмическият прафеномен на човека се „преобръща“.

Пентаграмът като прафеномен на микрокосмоса е нещо повече от символ. Той изразява първоначалната планетарна констелация на човека. Човекът в истинския си облик, към който се връща всеки път, минавайки през портите на смъртта, и сега се разпростира до размера на Слънчевата система. В тесни кръгове на посветените винаги се е знаело за това. Например фигурите на Агрипа от Нетесхайм, една от които показахме на рисунка 3с, могат да служат като свидетелство. Пентаграмът изразява закона, според който човек се вписва в планетарния Космос. Този закон не е еднозначен. Разположението на планетите върху пентаграма може да варира в зависимост от това, кое състояние на човека изразява законът (знаците на планетите, дадени в скоби, са показани на рис. 3с според указанията на Рудолф Щайнер (264, стр. 190) – авт.).

„Обръщането“ на пентаграма означава радикална промяна в закона за човешката еволюция. Човек започна сякаш да се обръща наопаки, движейки се, образно казано, по лентата на Мьобиус. И той действително започва да слиза към Земята с главата надолу. На първия стадий от земното съществуване той е представлявал растително-животинско образувание, напомнящо съвременната медуза. С това, което по-късно става глава, той се прикрепял към дъното на световния океан, който покривал цялата Земя, а крайниците му се простирали към слънчевото действие.

Постепенно, преминавайки през еволюцията на видовете, човек се издигна до степента на човек-животно. Той развива хрущялен гръбначен стълб и подобно на риба можел да се движи във водна среда. И едва при прехода от лемурийската към атлантската епоха, когато започват да се формират кон-

тинентите, човек заема вертикално положение. Така, поне органично, праобразът му отново заема правилното, вертикално положение. Но при това качествено се променят неговите опори, „колоните“. Колоната „Боаз“ вместо „Дърво на живота“ се превръща в „Дърво на смъртта“ – сега тя изразява принципа на синята кръв в човека. „Якин“ съответства на червената кръв. А двете заедно образуват основата на земния живот на човека.

Легендата на розенкройцерите разказва, че на Сет е позволено да посети рая. Там той съзерцавал и двете дървета и взел от тях три семена. Поставил ги в устата на починалия Адам и от гроба му израснало мощно дърво. То излъчвало топлина и огън, които имали формата на две букви „J“ и „B“ – началните букви на думите „Якин“ и „Боаз“. От това дърво били направени две колони и напречна греда между тях (M), от които бил направен входът на Соломоновия храм. Левитите хвърлили колоните в езерото Бетезда, което го направило с лечебна сила. По времето на Христос колоните били извадени от езерото и положени напряко на потока Кедрон. По тях минал Христос, качвайки се на Маслинената планина. След това от тях направили кръста на Голгота

В Библията колоните „Якин“ и „Боаз“ са изразени в образите на Авел и Каин. Авел представлява онзи етап от човешкото развитие, когато все още е бил близо до Бог, Каин – когато започва да използва свободната воля, но благодарение на нея прави и зло. Авел означава също мъдрост, но родова, която се наследява чрез кръвта. Каин е крепост, сила, добивана по пътя на индивидуалното духовно развитие. Авел е жрец. Каин е строител. Между тях стои Сет; неговият образ изразява благочестие, който трябва да съчетае мъдростта със силата, небесното с индивидуалното, култа със знанието. Сет съответства на напречната греда, лежаща върху колоните: принципът на благочестието, любовта, красотата. Христос, чрез Своята сила, издига тази греда от водата – от астралния план, и по нея преминава през потока (пътя към висшите светове), насочвай-

ки се към жертвата на Голгота. Жертвата на Христос обединява трите ствола; сила, красота и мъдрост – човекът-дух (атма, „Боаз“), духът-живот (будхи, „Якин“) и духът-себе (манас, М) (265, стр. 342-351) – триединният дух на човека.

С други думи, след Мистерията на Голгота човешкият прафеномен се опира на триединството на човешкия дух, какъвто е сътворен от йерархиите през последните три еона, а сега, благодарение на овладяването на аза, постепенно се превръща в индивидуален човешки дух. Азът оживява в троичната душа; и така, със силата на Христовия импулс човек получава възможността да развива троичната душа планетарно, макрокосмически и с нейна помощ да претворява троичното тяло в троичен дух.

Така виждаме, че човек е преживявал грехопадението на етапи. В неговия процес, чрез еволюцията на видовете, с помощта на натрупването на специфични наследствени белези, той достига до състоянието на групово, родово аз-съзнание. До определен момент то е ограничавало злото, възникнало в резултат на отпадането от Бога, онова зло, което всъщност формира цялото органично същество на човека. В човека тук действа Авел-жрецът, като трансформира субстанциите. Но постепенно несъзнаваният егоизъм на тялото започва да се слива със съзнателния егоизъм на душата. Там, както и в органите, той се диференцира по сложен начин. Формира се сложна взаимовръзка от два вида егоцентризъм, самозатваряне, вражда. Във всичко, както казва Рудолф Щайнер, което е обусловено от гръбначния мозък и главния мозък като инструменти на познанието, хората воюват по повод на мирогледи и религиозни идеи; и това носи повече или по-малко надличностен характер. „А във връзка с това, чийто орган представлява ганглийната система... омраза се разгръща срещу омразата“ (174, 14 януари 1917 г.). Това се случва поради причината, че азът, въплъщавайки се в цялото тяло, има основната си опорна точка, където се проявява особено силно във възприемчивостта на човека, в слънчевия сплит и системата на ганглиите.

Рудолф Щайнер описва тази връзка по следния начин: „...когато човек е здрав, тогава азът сякаш е окован в слънчевия сплит и във всичко, свързано с него... Какво означава това? Азът, даден на човека като дар от духовете на формата в хода на еволюцията на Земята, както знаем, е бил обект на луциферическото изкушение (чрез астралното тяло – авт.). Азът, какъвто го има човекът, бидейки заразен с луциферичните сили, би трябвало да е носител на зли сили... Той е заразен с всякакъв вид егоизъм... А това, което като система от ганглии, като слънчев сплит живее в човека, е преминало (на Земята) от (старото) лунно развитие и представлява своеобразен „дом“ за аза, в който той е слязъл. И там трябва да бъде затворен, окован. И така, поради луциферическата инфекция, азът постоянно има склонност да поражда коварство, лъжи, да показва себе си на светло, а другите да са в сянката. Но той е ограничен от долната част на тялото. Там това трябва да получи отпор. Действайки чрез нервната система на долната част на тялото, силите на правилното развитие, преминали през старите Сатурн, Слънце и Луна, принуждават аза да не бъде зъл демон. Така че ние носим нашия аз в себе си, окован в долните органи на тялото“ (пак там). Ако те се окажат нездрави, „...което означава за тях нежеланието да поемат всичко, което духовно иска да влезе в тях, което духовно им принадлежи“, тогава азът в една или друга степен „навлиза във външния свят“; в него тогава се увеличават свойствата, дължащи се на луциферичната инфекция (пак там). Ето как може да се изрази физическото заболяване. (В художествена форма този феномен е описан от Стивънсън в „Странният случай с д-р Джекил и господин Хайд“. Тук имаме работа с феномена на „двойника“. Иван Карамазов го преживява, Гогол се сблъсква с него в края на живота си – авт.) Но ако системата на ганглиите изобщо не е в състояние да задържи аза в своя власт (например под магнетично влияние или от природата), то освободеният аз се проявява във феномена на сомнамбулизма.

„В нашата човешка природа – заключава Рудолф Щай-

нер в лекцията, която цитираме – много неща трябва да бъдат ограничени. В известен смисъл вече се явяваме демони и само защото тези демони са ограничени в нас, благодарение на регулиращото действие на прогресиращите божествено-духовни сили по времето на Сатурн, Слънце и Луна, ние се явяваме наполовина порядъчни хора“ (пак там).

Не е утешително заключение, трябва да призная, обаче ако не беше така, как човек може да прави толкова много зло! Но нека не забравяме, че в човека има и висша природа. Той трябва да устройва цялото си земно съществуване – от здравеопазването и хигиената до цялата система на възпитание и образование, изхождайки само от нея. И накрая, в социалните отношения пробива такава организация на социалната структура, която, ако бъде осъществена, може да допринесе за решителното ограничаване на нисшата природа на човека. Тук става дума за социалната тричленност, за пълното разграничаване, за суверенното съществуване на сферите на икономическия, правния и духовния живот. В такава социална структура, наред с другите неща, ще бъде обуздана човешката жажда за власт, която води до безброй бедствия.

Като цяло животът е устроен така, че не само Каин не бива да убива Авел, но и Авел Каин. Човек дължи съществуването на злото на факта на своето индивидуално съществуване. Каин е частта от човешкото същество, която се възпротивява на силите на наследствеността, формирали Авел. И човешкият аз още дълго време ще се бунтува срещу всичко групово, полусъзнателно, авторитарно, срещу кръвните връзки („И неприятели на човека ще бъдат домашните му“ – Матей 10:36), докато не добие сила да се държи в „златния триъгълник“ манас, будхи и атма, което означава силата на контрола на висшия аз над трите тела.

Да, човек е изгонен от сферата на духа, съзнанието му е лишено от битие, но Христос поднася на човека плодовете от „дървото на живота“, помирява Каин с Авел. „Човек може постоянно да преживява идеи, които проникват от сферата на

духа директно в човешката душа. Но те могат да бъдат преживени само ако човешката душа е приела Христос в себе си. Тогава имаме нещо повече от концепцията за познанието; тогава получаваме концепцията за живота. Ако зорко следим Луцифер и Ариман, въпреки че и в бъдеще те ще позволяват на познанието да прониква в нас отвън (причинявайки умирането на нервите) и наблюдаваме как знанието идва от тях, тогава трябва да ни стане ясно какво действие се оказва върху човека благодарение на Мистерия на Голгота, че благодарение на нея хората получават идеи за живота“ (254, 1 ноември 1915 г.). Но проблемът е, че представителите на религиите влизат в конфликт с науката и особено с духовната наука, антропософията. Те не искат да се отърват от древния изкусител. „Те постоянно искат да апелират не само към Бог, който казва на хората, че Той иска да им даде живота и те самите не бива да ядат от „дървото на живота“... Но те също искат да апелират към луциферическите и ариманическите духове и **чрез религията** да отворят очите си за разграничение между доброто и злото. Религията (като такава, тоест не вероучението – авт.) желае да стане „познание“. Но тя не може да стане такова, тъй като представлява жизнена субстанция“ (пак там). Супостатите нашепват на представителите на религиите мисълта за водене на борба срещу научните и духовнонаучните знания, тоест безкрайно да удължават братоубийствената война между Авел и Каин. Но само антропософията е способна да сложи край на хилядолетното зло. Нейният импулс „...може да се състои в това, че на Великден (човек) да усети единството на религията, науката и изкуството, а на празника на Архангел Михаил (29 септември) да почувства как трите – а те имат една майка, великденска майка – стоят една до друга и взаимно се допълват“ (223, 2 април 1923 г.) Те са пратениците на триединния Божествен дух, който иска да стане в човека негов индивидуален дух.

Разделяне на половете

Еволюционно обусловеното разделяне на старото двуполово човешко същество (андрогин) на два пола е от колосално значение за индивидуалното духовно развитие на човека. Всъщност никъде другаде, освен в антропософията, човек не може да познае езотеричната дълбочина на това явление. Подобни знания са особено важни в нашата епоха, когато именно в сферата на пола се случват толкова много отвратителни и зли неща, подхранващи мистериите на тъмнината.

Предпоставките за разделянето на хората на два пола са заложени в еволюцията в предишния еон, на старата Луна. Тогава всички човешки монади притежават единно групово съзнание, което „усещало себе си като женско“. Слънцето, вече осветяващо Луната отвън, „...се усещало като мъжко. И цялото знание за това е запазено в египетския мит, където Изида, женското начало, е Луната, а Озирис, мъжкото начало, е Слънцето“ (99, 7 юни 1907).

В земния еон човек е надарен с искрата на аза и става необходимо да развие индивидуално аз-съзнание. Но в двуполовото човешко същество липсват необходимите сили за това; те отиват изцяло за възпроизводството, за самооплождането. Отделянето на съвременната Луна от Земята слага край на наследството на древния лунен еон. Единният духовен център в човека, така да се каже, отговарящ за възпроизводството и космическото съзнание-отражение, е разделен на две. Централната нервна система и репродуктивните органи – мъжки и женски – започват да се формират отделно. Разделянето на единния център довежда до образуването на гръбначен стълб (с чакри). С течение на времето от същия център се отделят и органите на речта.

Разделянето на половете не е придружено от появата в тях на взаимно привличане на единия към другия. Тогава на помощ са призовани духовните сили на планетата Венера:

„Благодарение на тях любовта в своята най-подчинена форма, като привличане на половете, е отпечатана в Земята. Такава любов е призвана постоянно да облагородява и с времето да приема по-висши форми“ (262, стр. 83).

Духовните същества на Венера изпълняват още една мисия на Земята. Те правят човешкия ум продуктивен, като насочват в него половината от продуктивната сила, запазена след разделянето на половете. Оттогава разсъдъчността и половата сфера в човека са в духовна връзка, която се нуждае от хармонизация, от облагородяване, ако човек иска да се издигне до по-висши състояния на съзнанието, вместо да се превърне в източник на зло.

Въпросът тук се усложнява поради това, че освен съществата от Венера, върху човешкото същество през това далечно минало оказват въздействие и духовните същества от планетата Марс. Те насищат кръвта с желязо (Марс по това време във фино полудуховно състояние преминава през все още неуплътнилата се Земя), а също така внасят в съзнанието „известна висша страстност“ (пак там). Последното става с участието на луциферични същества. Те внасят астралните сили на Марс в астралните тела на хората и по този начин насаждат в човека страсти – така че интелектът му да стане активен. Това е все същата райска змия. Тя се приближава до женската природа, защото притежава репродуктивната сила. И оттогава човек пребивава между два вида страсти: духовната и органичната репродукция. Бъдещето принадлежи на първата от тях, затова, потъвайки в еротиката, човек блокира пътя си към бъдещето.

В библейския мит и в мистериите на древността представата за разделянето на половете е облечена в образите на Авел и Каин. На гръцки Авел означава пневма (дух) и е от женски род. Думата „Каин“ буквално означава „мъжки“. При Авел и Каин женското и мъжкото начало се противопоставят едно на друго, но все още не физически, а чисто духовно, на степента, когато разделението на единното човешко същество се появя-

ва за първи път. В Библията това се изразява с думите: „Авел пасеше стадо, а Каин беше земеделец“ (1 Бит. 4, 2). „Димът“, духът, който Бог е вдъхнал на Земята, се издига от Авел към Бог, а „димът“ от Каин остава на Земята. Самостоятелното остава на Земята като „дима“ на Каин (93, 10 юни 1904 г.).

Органично процесът на разделяне на половете е протекъл по такъв начин, че способността за възпроизвеждане в един човешки индивид постепенно престанала. Женската яйцеклетка загубила способността да се опложда от същото тяло; способността за оплождане преминава към другия пол. Заедно с това по сложен начин се разделя и всичко останало: астралното тяло, етерното, заложбите за индивидуално развитие. Само най-висшият макрокосмически праобраз на човека остава непроменен и единен. Той е затворен в кръга на Зодиака, и то по такъв начин, че имагинативно в седемте горни знака (от Овен до Везни) Макро-антропосът е мъжко същество, а в петте долни (от Риби до Скорпион) – женско. „Целият кръг на Зодиака за имагинативното възприятие има вид на мъжко-женско змиеобразно затворено същество“ (316, 8 януари 1924 г.). И когато клерикалната идеология се опълчва срещу „гностичната змия“ на окултистите, тя обявява война на небето, подкопава самата същност на човека, когото Бог очевидно е трябвало да създаде в съответствие с нейните представи. Но проблемът е, че когато Бог създава човека, все още няма клерикали (Позоваването на това, че съществуват тъмни окултисти, изобщо не оправдава преследването на езотериката. Тогава и от живота трябва да се откажем, тъй като той постоянно създава смърт. Освен това, ако сме последователни, би трябвало да се откажем и от църковния култ (което е направено от атеистите-болшевики), защото той е изцяло окултен).

Зодиакалният праобраз на човека отразява плана на Божественото творение и съдържа цялата съвкупност от земното битие, което с времето се разделя на четирите природни царства. Човекът отделя от себе си трите долни природни царства, а в бъдеще отново ще ги поеме в себе си. Първона-

чално в кръга на Зодиака праобразът на човека се проявява като съвкупност от четири кръстообразно разположени сили: Водолей-Лъв и Телец-Орел (Скорпион). И до днес, имагинативно, човек представлява съвкупност от тези три животни и Водолей-ангел. Защото това, което става в него глава, нервно-сетивната система, отхвърляйки от себе си частта, която възпрепятства земното развитие, поражда царството на птиците (орелът е цар на птиците); лъвът в този смисъл има отношение към дихателната, ритмичната система, телецът – към метаболизма. Апокалипсисът разказва за всичко това: „Първото живо същество приличаше на лъв, второто приличаше на теле, третото имаше човешко лице, а четвъртото живо същество приличаше на летящ орел“ (Откровение 4:7) (виж снимката) С разделянето на половете „...женското физическо тяло произлиза от природата на лъва, а тялото на телеца е предшественик на мъжкото тяло“ (107, 29 октомври 1908 г.). Женското физическо тяло и до днес остава на по-духовна степен; то показва нещо от това, какво би било, ако не беше поело материята в себе си. В неговия съвременен вид, както казва Рудолф Щайнер, то, с изключение на главата и крайниците, е илюзия; формите на Венера Милоска ни показват женския облик, какъвто би могъл да стане, въплъщавайки се напълно в земното.

Мъжкото тяло, напротив, „прескача“ нормалната точка на потапяне в материалното. Формите на Аполон Белведерски показват идеално въплътения мъжки облик. Разликите между мъжкото и женското във физическото са тясно свързани с разликите в етерното и астралното тяло. Така в живота на жената по-голяма роля играе астралното тяло, затова цялата ѝ организация е по-космическа от тази на мъжа; чрез нея по-скоро се разкрива това, което представляват тайните на Космоса; то е по-богато диференцирано от мъжкото астрално тяло. „Животът на жената е живот на фантазията на Вселената“, пренесен в материалното. Мъжкият живот „образува контурите“ на живота (323, 7 януари 1921 г.).

В процеса на раждане женският елемент предизвиква

подобие. Благодарение на него човек е подобен на родителите си и като цяло е подобен на предците си. Мъжкият елемент предизвиква специализиране. Женското поддържа рода, мъжкото придава индивидуалност (Поради тази причина, когато държавата е изградена на расова основа, националността в смесените бракове се определя според майката.) Това се обяснява с обстоятелството, че върху етерното тяло на мъжа с особена сила действа Луната, а върху физическото – Слънцето; при жените е точно обратното.

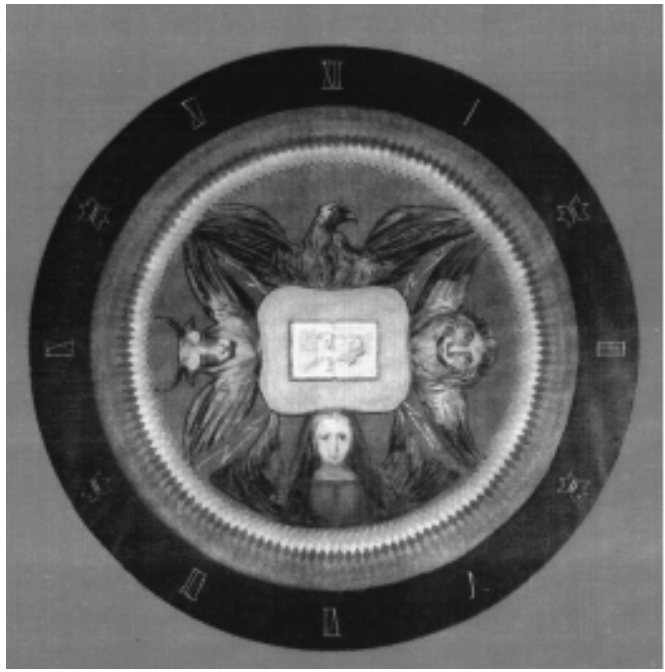

Вторият апокалиптичен печат

Всичко това започва да се проявява още в детството и юношеството. Така момичето от 13-14-годишна до 20-21-годишна възраст изпитва силно влияние върху формирането на азовите процеси, протичащи в нейното астрално тяло; затова тогава в нея се надига духът на противоречието и е необходи-

мо умело да ѝ се позволи да „отбушува“. Момчетата на тази възраст остават по-безхарактерни, те повече се затварят в себе си, но с особени мисли и чувства. Оттук често произтича тяхната грубост (302, 16 юни 1921 г.).

Освен разликите има и редица преплитания на мъжкото и женското начало във всяка област. Във всеки човек, казва Рудолф Щайнер, „...етерното тяло е от две части. Етерното тяло на мъжа... има женски свойства, а етерното тяло на жената – мъжки... Човешката душа изгражда тялото си като магнит, състоящ се от два полюса. Тя си изгражда мъжка и женска част: веднъж едната част като физическо тяло, друг път като етерно тяло. Затова във връзка с качествата, свързани с етерното тяло: преданост, безкористност, смелост, любов, жената може да покаже качества на мъжкия характер, а мъжът често – на женския...

Затова трябва да стане ясно, че във всеки човек, ако го разглеждаме като цяло, имаме явление, състоящо се от две части: отворена (външна), материална, и скрита, духовна. И само този човек е **цялостен,** който е в състояние да съчетае с външното, мъжкото, един красив женски характер в себе си“ (54, 17 ноември 1906 г.).

В различните етапи на еволюцията доминиращата роля се играе редуващо от мъжкия и женския принцип. През последните няколко века мъжкият принцип играе преобладаваща роля в социалния и духовния живот. Затова културата става материална. Тя се спиритуализира само ако в мъжа се заяви онова, което Гьоте нарича „вечно женственото“. В далечното бъдеще, когато човек ще може да се издигне над пола, да се издигне до духа-себе, ще бъде възможно да се каже, че там ни издига не мъжкото или женското, а „вечночовешкото“ (пак там).

За да постигне тази цел, на човека е дадена институцията на брака. Бракът е дуалистичен във всичките си компоненти и е единство в многообразието, единство на противоположностите. Затова браковете започват на небето, преди раждането, тоест те са кармично обусловени.

Евангелието казва: „В началото на сътворението човекът е създаден мъжко-женски (тук се е прокраднала грешка в каноничния превод)“. Затова (в състояние на разделеност) „човек ще напусне баща си и майка си и ще се съедини с жена си; и в бъдеще двамата отново ще бъдат физически едно, така щото не ще има два вида (мъжко и женско) физически тела, а само един вид“. (Марко 10:7-8; съгл. превода на Е. Бок). По този начин бракът, въпреки цялата си привидна рутина, е мистерия, в която всяка от страните се подготвя за предстоящото обединяване на половете. Мъжът в жената и жената в мъжа имат най-непосредствения завършек на своето единно (триединно) същество. Но единството се постига в процеса на синтез, на метаморфоза на противоположностите.

Човек е въвлечен в гигантския процес на метаморфоза, движейки се към пресъздаването на първоначалния, създаден от Бога образ в себе си. Раждайки се на Земята като мъж, той получава ум, по-закостенял от този на жената и затова се оказва по-свързан с интелекта, отколкото с психиката. Усвоеният от него жизнен опит прониква плитко в градивните сили, а оттам следва и тенденцията в следващото въплъщение да по-

лучи женско тяло, да се превъплъти като жена. Тази склонност се засилва в мъжа от жена му.

Жената е по-впечатлителна, тя по-дълбоко от мъжа е свързана с психизма, с емоционалността и затова опитът от живота прониква по-дълбоко в организма ѝ, което я води до мъжко въплъщение. И опитът, който получава в брака, играе особено важна роля в този процес. „Мъжът е карма на жената, а жената е карма на мъжа“ (120, 26 май 1910 г.). Затова безбрачието, правомерното безбрачие, е израз на голямата висота на развитието на индивидуалния дух. Във всеки случай обаче човечеството ще трябва да изчака подходящите условия, когато ще стане възможно да се въплъти на Земята в по-фина вещественост. Тогава зрелите души ще започнат да претърпяват дълбока мутация. Ще стане обединяване на половете и органът на речта, както казва Рудолф Щайнер, ще се превърне в орган на възпроизводство. Ставайки причастен към космическия Логос, човек ще овладее магията на словото и ще бъде в състояние, произнасяйки магически думи, да формира тяло в топлинно-въздушната материалност, в което да може да се въплъти човешката душа. Да, така ще бъде, защото в началото на евангелието от Йоан се казва: „В началото бе Словото“ и: „Всичко това чрез Него стана“.

За да достигне това бъдещо състояние, човек трябва да премине през дълбока морална трансформация. Тя се основава на любовта. На човека е дадено да я изпита в най-нисшите и най-висшите аспекти. За първи път той я среща по силата на своята природа и по такъв начин, че в жената тя се ражда от фантазията – жената обича не толкова реално човека, колкото образа, който си е създала за него, а мъжът „...обича с желание... Тази разлика винаги следва да се има предвид и дали тя е изразена в по-идеален или реален смисъл. Най-висшият идеал може да съдържа идейно желание, а най-инстинктивната чувственост може да бъде продукт на фантазията... Любовта на жените тъне във фантазии, а мъжката любов в желанието. Затова заедно те образуват това,

което в живота се проявява като хармония“ (303, 4 януари 1922 г.). И още: „Нектар и амброзия, храна за боговете е мъжко-женската любов на хората“ (266/1, стр. 146). Хармонията, ако е осъзната, създава условия за по-висше развитие. Затова, „*...мъжът и жената трябва свободно да протегнат ръце един към друг, тъй като сега дух говори на духа, а не чувственост на чувственост. Това е голямата идея на бъдещето*“ (93, 2 януари 1906 г.). Но тя бива из основи унищожавана чрез изкуствено насажданата в наше време сексуалност по всички възможни и невъзможни начини. Защото последната се поражда от Земята, тоест засяга в по-голяма степен мъжа и освен това е източник на егоизъм, поради което винаги ще генерира насилие. Тя е в състояние да убие човека (от всякакъв пол) като дух; в нея се съдържа природата на Юда Искариотски (96, 1 април 1907 г.); неслучайно за Юда се разказва същият мит, както за Едип. Това е най-нисшата любов. Тя има две страни. В случай, че не я давят в сексуалността, а я издигат, тя се оказва страст, която е особено ефективна при освобождаването на човека от егоизма.

Преживяването на красивото и естетичното от ранно детство отслабва еротичното начало в подходяща степен. И напротив, антиестетизмът събужда звяра в човека. Затова е лесно да се разбере защо дискотеката триумфира в света толкова тотално. Тя е духовната гилотина, която подготвя „наполеоновите“ войни на всички срещу всички. (Тук имаме предвид логическата връзка между революционната гилотина във Франция и появата на бонапартизма – авт.) На нея може да се противопостави само възпитанието на чувството за красота, което освобождава човека също телесно. Тогава тялото престава да го потиска и любовта става способна да **пренесе своя източник, причината от любещия към любимото същество.** Такава любов преодолява луциферическото изкушение. „В духовната любов личният, индивидуалният елемент, би могло да се каже, егоистичният елемент е съвсем правомерен, тъй като той откъсва човека от сетивния свят и го води в ду-

ховния свят; води го до изпълнението на необходимия дълг да става все по-съвършен... Луцифер иска да направи чувствената любов подобна на духовната. Тогава той би могъл да я изтръгне от сетивния свят и да я вземе в специалното си царство“ (147, 25 август 1913 г.). Голяма услуга тук му прави медицината, защитавайки например виждането, че сексуалните отношения са необходими за здравето или (най-новото „откритие“), че хомосексуалните наклонности уж се наследяват, а всичко наследствено е естествено и т.н. Но „независимо в какви дрехи – заключава Рудолф Щайнер – е променена такава „научност“, тя е инспирирана от Луцифер... Хората не виждат Луцифер, дори когато ги е хванал за врата“ (пак там). Обаче много, изключително много хора в нашия век изобщо не се плашат от подобни истини. Те питат: защо пък да не е Луцифер? Отговорът на това е „не“, защото в противен случай човек го грози връщане към животинското царство, а тогава рискува да изчезне, да изгасне във Вселената.

Рудолф Щайнер обяснява: „Съвременната цивилизация произнася думата любов, но има предвид еротика... Това е отричане на духа. От силите на любовта се правят сили на еротиката. В много области, вместо гения на любовта, се проявява, бих казал, дори не и нисшият ѝ слуга, еротиката, а направо противообразът на любовта, нейният демон...

По този начин това е низходящ път: човек познава гения на любовта, изпитва одухотворена любов, а след това опознава... еротиката и попада под властта на демона на любовта. А геният на любовта се интерпретира от съвременната цивилизация... като сексуалност. Днес вече не се говори и за еротика, желаейки да се пристъпи към любовта, а за сексуалност!... Там, където се отрича геният, се появява демонът...

Бих казал, че е по силите на човека да се отрече от собственото си същество“ (225, 22 юли 1923 г.). Затова в съвкупността на това, което сега се обозначава с неприличното наименование „сексуална революция“, злото получава най-открит, масов и разрушителен израз. **Тържеството на тази „революо-**

ция“ е реквием за човечеството. Тя, ако използваме думите на Рудолф Щайнер, с които той характеризира сексуалността, е „най-лошият израз на материализма, най-дяволското явление на съвременността... Сексуалността и любовта в тяхното истинско значение нямат нищо общо. Сексуалността може да се прибави към любовта, но няма нищо общо с чистата истинска любов. Науката стигна до истинско безобразие, като доведе до възникването на определена литература, която се занимава с това да свърже тези две неща, които изобщо не стоят във взаимна връзка.“ (143, 8 май 1912 г.).

Ето как изглежда всичко още през първата четвърт на 20. век, а в края му сме свидетели на нещо съвсем нелепо – открит, тотален погром на всички духовни ценности на човечеството, унищожаване дори на генетичните видови основи на човека. Вземайки предвид всичко, което се казва в духовната наука за най-дълбоките, космически-еволюционни характеристики и взаимовръзки на мъжкия и женския принцип, нека само да помислим какво означава пълната легализация и всеобщата апология и поощряване на сексуалните извращения, където уподобяването на човека с животно звучи вече като обида за животинското царство...

Всъщност нещата стигат направо до принуда, за което стана дума вече в глава 18. Споменатият там проф. Кон, в близкото минало светило на съветската целомъдрена социология, сега се бори за всеобщата хомосексуализация на страната, настоявайки протестите срещу сексуалните извращения да бъдат приравнени на расистки прояви, обявявайки война на „хомофобията“ в Русия. Откъде обаче той, потомственият марксист, да знае, че „хомофобията“ сред руснаците възниква не от шовинизма, а възниква сред тях, защото по някакво чудо все пак успяват да запазят и досега естествените представи за морал.

Вярно е, че и от чисто медицинска гледна точка отдавна е установено, че до сексуалните извращения води сложен комплекс от психични заболявания. Затова с хората, които страдат

от тях, трябва да се отнасяме като с болни. Тъй като болестите от този вид представляват и социална опасност (съблазняване, включително на непълнолетни), те също са обект на определени законови ограничения. Тези заболявания се коренят в хормонални разстройства, психични разстройства и т.н.[83]; като всички други, те са леки и тежки. При едни болестта се изразява в отвращение към противоположния пол, при други – под формата на желание за полов акт с животни и пр. Най-тежката форма на такова заболяване се нарича некрофилия. Когато в Москва беше открит клуб на „сексуалните малцинства", тогава именно в него се появиха групи (или секции) според формите на заболяването. Ако някой европеец, който не признава други форми на сексуална перверзия, освен хомосексуализма, и смята, че другите са форма на болест, заговори за това на

[83] В лекцията си „Тайните на Голгота" от 28.09.2014 г. Димитър Мангуров казва: „Знаем, че мъжът има женско етерно тяло, а жената е с мъжко етерно тяло. Когато мъжът е с мъжко физическо тяло, а етерното му тяло е женско, се получава хармонизация, равновесие между двете и тогава астралното тяло, в което се развива съзнанието, е неутрално. Там живее душата. Тя и астралното тяло нямат пол, но външно-физически човек е индивидуализиран като определен пол. Ако обаче погледнем към травестити, хомосексуалисти и пр., при тях нещата не стоят така. Да вземем един травестит. Той се ражда мъж. Обаче етерното му тяло е женско, това е задължително, то не е въпрос на желание или нещо друго. Защо този мъж започва да се прави на жена? Защото поради злоупотреба със сексуалността в предни животи е станала инфекция в астралното тяло. Като инфектираш астралното тяло, чрез кармата тази инфекция се пренася в този живот, предава се на етерното тяло, а от него заразата отива във физическото тяло и мъжът инстинктивно го влече към женското начало. Първоизточникът на този инстинкт не са гените на физическото тяло, а астралната инфекция от предишния живот. В резултат физически се чувства жена, етерното му тяло е женско, стават две жени, липсва хармонията в астралното тяло и душата се гърчи. С две жени в себе си тези хора са дълбоко нещастни, защото не знаят какви са. Те казват: Аз искам да се изживявам по този начин, имам „демократично" право. Не, човече, ти си дълбоко сбъркан, защото ти е инфектирано астралното тяло, а то се инфектира от безкрайна злоупотреба със сексуалността. Можете ли да си представите от 20. век нататък, когато в развитието се намесват азурите и има гигантска злоупотреба със сексуалността, какво ще последва! – б. пр.

глас в този клуб, той просто ще бъде изритан оттам.

Средствата за масова пропаганда засега държат в сянка целия състав на този проблем и всячески поощряват само една форма на болестта, представяйки я като еманципация на личността. Силата на такава пропаганда, подкрепена от световния интелектуален елит, държавници и религиозни фигури (папата и др.), все повече улавя хора, които при други условия биха могли да водят здрав начин на живот.

Става невероятно трудно да се докаже или обясни нещо тук. Но нека просто да доведем до логичен край хода на мислите, насърчаван от пресата, литературата, киното, телевизията. Така, ако не виждате нищо лошо в хомосексуализма, тогава, моля, приемете като норма и скотоложството. Какво ще кажете за тези, които се нуждаят от малки деца? При нас в Съюза (психологически продължаваме да живеем в СССР), във връзка с процеса на „демократизация“, във вестниците вече се появяват съответни реклами, затова вече има и мафиотски групировки, които започнаха да крадат или развращават деца и да ги доставят на сексуални маниаци за много пари (наскоро разкриха престъпления от този вид в Белгия).

Но, повтаряме, ако започнете подобни разговори в кръговете на „либералната интелигенция“, сред интелектуалния „елит“, било то в Москва, Париж или Ню Йорк, никъде няма да намерите разбиране, ще бъдете осмиван, обявен за реакционер, ортодокс, шовинист и ще ви изритат през вратата.

Много хилядолетия продължава двуполовото развитие. Но ще дойде време (това е към 5-то, 6-то хилядолетие), когато половете отново ще се обединят. И тогава тези, които са извращавали отношенията между тях, няма да могат да претърпят тази радикална метаморфоза; **те ще бъдат изтласкани от нормалната човешка еволюция в подчовешкото полуживотинско царство.**

По този начин тези хора съгрешават срещу еволюцията, простираща се в **две коренни раси,** поради което техният грях се нарича смъртен, а Павел говори за „Божия съд“. Смъртният

грях води до втората смърт – душевната.

Предвид предстоящото си въплъщение, Ариман е особено заинтересован да разпространи този грях. По-малките грехове се поправят от човека в процеса на прераждането. Ето защо духовете на тъмнината се стремят да укрепят своята сила в хората **еволюционно.**

Най-опасните от духовете на тъмнината за човека са азурите. И те, както предупреждава Рудолф Щайнер в началото на века (през 1906 г.), „...действат главно в сексуалния живот, тоест във физическото тяло. Много сексуални заблуди на нашето време са инспирирани от това силово течение... Репродуктивната сила е най-святото от всичко, което притежаваме, тъй като е пряко божествена. Колкото по-божествено е това, което тъпчем в калта, толкова по-голям е грехът“ (266/1, стр. 169).

Сексуалната разпуснатост, в която е хвърлено човечеството, поражда космически противообраз, Земята излъчва в Космоса срам, който застава пред божествените йерархии като твърдението: човечеството загуби смисъла на своето съществуване!

Със сантиментални проповеди не може да се промени това състояние на нещата. На мистерията на тъмнината може да се противопостави само мистерията на светлината. И това е антропософията. Затова е толкова необходимо мнозина да се вслушат в нейната мъдрост, която показва изхода от кризата.

Цивилизацията страда от стара, хронична криза, така че всички моментни спекулативни търсения на изход от нея са обречени на провал. Хората често дори не разбират каква е същността на тази криза. Всъщност какво може да каже например антропологията и дори университетската психология за смазващия ефект на необуздания сексуален инстинкт върху човешкия аз, върху психическата самоидентичност на личността? Какво може да създаде психологията в културно отношение, разчитайки на доктрината на Фройд-Юнг за определящата роля на „фалическия“ принцип в духовния и дори религиозния живот на човечеството? (Интерпретацията на

културата на Юнг не е нищо повече от пошла измислица. В древни времена не е имало сексуално желание само по себе си. Всичко там е било възвишена жертва за продължаване на човешкия род. Възпроизвеждането на човека се разглеждало като нещо свещено, като служене на света. Нисшата природа в нас, каквато я имаме сега, е резултат от луциферическото изкушение. Но тя е предопределена да се превърне в нас във висша природа, както е било известно в древността. „Хората в древните мистерии – казва Рудолф Щайнер – не са били толкова фриволни, толкова цинични, не са били филистери като съвременните хора. Някои символи на древните народи, които сега се възприемат като сексуални символи, взети от нисшата природа, стават разбираеми само в случай, че знаете, че жреците в мистериите искали да изразят в тях висшето чрез нисшата природа“ (177, 8 октомври 1917 г.). Но как може да се говори за това със съвременен учен, ако в неговия научен инструментариум основният елемент по подобни въпроси е неприличието? – авт.)

Всички такива учения, рано или късно, ще останат привлекателни само за психически нездрави хора, а към хората, запазили душевното си здраве, древната мъдрост ще заговори на съвременен език. Мъдростта на мистериите не е наивна; ние сме наивните – жертви на фантастични идеи от епохата на материализма.

Легендата на розенкройцерите разказва, че на Хирам-Абиф, представителят на земната, каинова, мъжка мъдрост, е казано, че ще му се роди син, за когото няма да знае и от него ще произлезе нов вид хора. В тях ще стане обединяването на двата пола в един. Рудолф Щайнер, разкривайки вътрешния смисъл на легендата, казва: „Древната женска (авелова, жреческа – авт.) култура ще бъде заменена от мъжка. Женското начало като физическа форма ще изчезне. И мъжкото начало ще трябва да придобие силата да произведе (нов) индивид от себе си... Когато човек овладее силата да развива ларинкса си по такъв начин, че словото (изречено от него) да стане творче-

ско, и чрез словото да произвежда себеподобни, тогава цялата репродуктивна сила ще премине към мъжкия род. Тогава към човека ще премине онова, което някога е било създадено благодарение на боговете. Кога словото е било изгубено? Когато възникват двата пола. Тогава то бива погребано, скрито. Синовете на Каин го имат само при предшественика си. Хирам Абиф трябва поне да получи пророчество за него. Но скоро след това е убит.

Словото е скрито, но е тук. Ако не би било скрито, човек би бил творящо същество, като елохим“ (93, 23 октомври 1905 г.) Но изгубената дума ще бъде намерена отново, когато пасивната мъжка мъдрост (Хирам; защо е пасивна вече беше обяснено) сама в себе си пробужда активността – женската интуиция. Ето защо Гьоте казва, че

Вечната женственост
отвежда ни там.

С надеждата да намерят изгубеното слово хората в миналото се обединяват в духовни съюзи, братства. Такова, според първоначалния план, е било и масонското братство. И масоните, може би, биха я открили, ако не бяха станали жертва на политическия окултизъм, който през 20. век ги превръща в настойници на „сексуалните малцинства“. Има ли все още масони по света, които са в състояние да следват своите добри и дори велики традиции? Не ни е дадено да отговорим на този въпрос. Но дори в началото на века истинският масон можел да каже на себе си или сред своите: „Всичко, което не произхожда от науката, разпространена в света, идва от женското жреческо господство от древните времена. Ние не искаме просто да преодолеем това; не, ние искаме да формираме нова спирала на битието; ние самите трябва да дадем интуицията на мъжкото, на каиновото знание. Но това не може да се направи, ако мъжът притежава силата благодарение на това, че жената ще стане съучастник в познаването на тайната. В момента, в който би била произнесена пред жена, всичко като цяло ще

загуби своята действеност“ (пак там).

Това е причината жените да не се приемат дълго време в ложите. Органът на словото е свързан с пола. Затова гласът на мъжа мутира с настъпването на пубертета. „Ще разберете също – продължава Рудолф Щайнер в цитираната лекция, – защо масонът казва, че като цяло само мъжът е призван да произнесе изгубеното слово и да му позволи да прозвучи навън; само мъжкият ларинкс е в състояние да каже това, което може да бъде постигнато с помощта на изгубеното слово... Женският ларинкс остава като рудиментарен орган. Мъжкият ларинкс се трансформира в орган на бъдещето“ (пак там).

Това говорили масоните през 18. век и отчасти през 19. век. Но през същия 19. век връзката им с реалността на външния свят е изгубена. Заедно с това е изгубена и женската мъдрост и затова висшите степени не стават пазители на женската мъдрост. Този процес е до известна степен закономерен. За да развие предметното съзнание, човек трябва да премине през епохата на материализма, която изключва жреческата мъдрост. Затова древната мъдрост си отива и човек трябва да живее във външния свят. Дошъл е обаче моментът да се възприеме мъдростта, стояща извън пола, която по същество не е нито мъжка, нито женска. Това е мъдростта на антропософията. Тук мъжката част работи в жената, а женската в мъжа. В познанието мъжкото и женското се срещат на по-висш план. По този начин антропософията възстановява хармонията на единното човешко същество.

Идването на антропософията в света се подготвя в редица духовни течения, включително масонството. Когато през 18. век в него са създадени така наречените „осиновени ложи“, където започват да се приемат жени (Жорж Санд е една от тях), с тази стъпка започва подготовката за обединяването на половете. Член на такава ложа е Е. П. Блаватска. Но това, което се случва към средата на 20. век, може да предизвика само нравствен потрес.

И теософското движение имаше за задача да преодолее

едностранчивостта на мъжкия стремеж, но това скоро е забравено.

„През цялото Средновековие – казва Рудолф Щайнер – са направени огромни приготовления, духовно да се породи другият пол в мъжа. Чрез концентрация човек раждал в себе си, първо като мисъл, онова, което в бъдеще трябва да възникне в него като битие. Затова през цялото Средновековие, като подготовка за бъдещото състояние, се разпространява култът към Мария. Той не е нищо повече от концентрация на душата с цел да породи женското начало в мъжкото“. Жената върви към същата цел в култа на Исус. И накрая, заключава Рудолф Щайнер, „можете сами да видите какво обърквване настава с появата на известния орден, който слага край на всичко това и иска да отвоюва обратно женската мъдрост. Въпросът там се свежда до господство над света. Ако искат да си останат със старата мъдрост, за старите сили трябва да бъде завоюван светът. Такъв е орденът на йезуитите. Той съзнателно си е поставил такава цел. Ето защо йезуитите и масоните се противопоставят толкова остро едни на други“ (пак там).

По този начин при сложното преплитане се изкривява един от най-важните принципи на еволюцията. От една страна, разликата между половете е извратено премахната, от друга, тя е изострена до краен предел. В католическото движение на мариняните (служители на Дева Мария) се прокламира претенцията за всеобщото господство на женския принцип; в религиозния фундаментализъм на исляма и т.н., жената е хвърлена в робско състояние. Ето как луциферическите и ариманически войнства атакуват човечеството от две страни. Едното войнство се стреми да удави самосъзнанието с необуздана сексуалност; другото провъзгласява за идеал безбрачието. Но човек води до взаимно неутрализиране действието на супостатите, когато облагородява сексуалната любов, култивирайки любов към красотата и развивайки духовни интереси.

Прафеноменът на мистерията на злото

Като разгледаме, така да се каже, вътрешната структура на силите, проявени в конфронтацията между доброто и злото, техните духовни и социални персонификации, можем да повдигнем въпроса за тяхната прафеноменална основа; или по-точно ние стигнахме дотам, да отворим този въпрос, тъй като той вече е поставен в общ вид, с помощта на рисунки 1 и 2. На рис. 1 като най-висшето в цялото мирово творение ни се представя Божествената Троица (обозначихме я като триъгълник ABC). Към него, като към най-висшата си цел, се устремява човешкият троичен дух: дух-себе, дух-живот и човек-дух. В съответствие с неговия стремеж се разгръща еволюцията на света в рамките на седем еона. В нея на макрониво се очертават две глобални тенденции. Едната, изхождаща от Божествената Троица, се опосредства от дейностите на съществата от деветте йерархии (триъгълникът ABC). Това е светът на доброто и в действието си той е насочен към творението, към света на неаза, който се ражда поради отпадането от Бога. Създаденият свят е образуван под формата на триъгълник от сили, насочен с върха нагоре (DEF). Движещата сила в него е копнежът на творението за обединение със Създателя; древните гностици наричали този копнеж „Ахамот“.

Рис.1

Предлагане на читателя сам да попълни липсващите елементи

В индивидуалното развитие на човека последните два триъгълника действат, припокривайки се; те образуват седемчленната структура на човека, тъй като всичко, което се развива, има структурата на седемчленни метаморфози. Такъв е хексаграмът – древен окултен знак. Тя, в едно от своите значения, изразява развитието във взаимовръзката на троичното тяло и троичния дух (рис. 5).

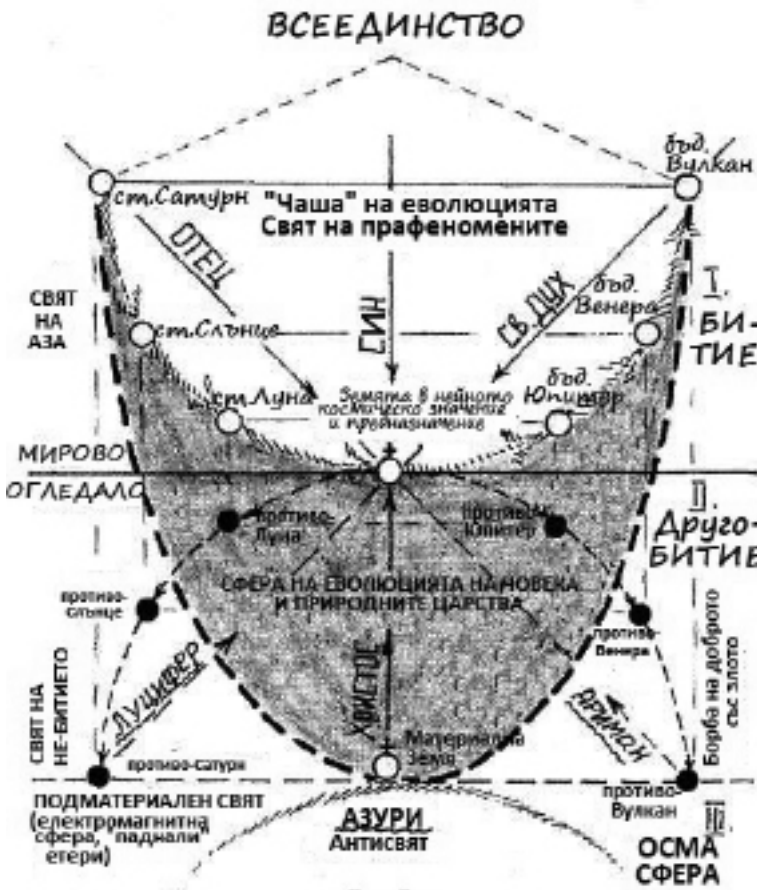

Рис.2

При тяхното свързване, като свързващо ги звено се появява висшият аз, отпечатан в човека в еона Земя. Такъв е в най-общ план принципът на човешката еволюция. Действието на силите в неговия хексаграм може да бъде изобразено и по друг начин: триъгълникът на духа да се насочи с горната част надолу, а на тялото – нагоре. Тогава пред нас ще бъде човекът като творение божие; а в първия вариант е дадена констелацията на автономно стремящия се индивидуален дух.

Рис.5

Ето как се променят тенденциите в развитието. Висшето, йерархичното, в единия случай е насочено далеч от Божествената Троица, което води йерархиите до разделение, до създаването на човека и до появата на злото. В другия случай, чрез творението, чрез своята свободна воля, то отново се връща към Божествената Троица; при това злото се трансформира в добро. А човекът наистина се превръща в „мярката на всички неща“.

Тези две змиеобразни линии, които на рис. 1 изобразяват еволюционния път на действието на йерархиите отгоре и пътя на развитието на многочленния човек отдолу, в опита на индивидуалното развитие, когато човек поеме контрола върху съдбата си в собствените ръце, се превръщат в два „жезъла на Меркурий“, чиито особено смислен образ откриваме в първия алхимичен печат на розенкройцерите (виж снимката).

В най-новата си констелация, където държи „жезлите на Меркурий“ в ръцете си, човек се оказва поради това, че е успял да доведе своя нисш „аз“, във връзка с висшия аз, благодарение на развитието на троичната душа: сетивна, разсъ-

дъчна и съзнателна. В тях, както вече споменахме, се коренят луциферически и ариманически сили (те също са изобразени на алхимичния печат), атакуващи аз-съзнанието чрез мисълта, чувството и волята. Също и тук човекът, като субект на еволюцията, се явява микрокосмос, малък израз на космическата борба между доброто и злото.

На най-новия етап на еволюцията злото също се стреми да се организира тричленно, макар и с обратен знак, но все пак „по образ и подобие божие“ – което ни дава още една причина да сме убедени в единството и божествеността на Вселената. Но това не бива да ни прави сантиментални. Започвайки от 20. век, сме свидетели на изключително опасно развитие на силите на злото, които приемат характера на тричленно единство (триъгълника EFG). Предвиждайки го предварително, Христос слиза не само до физическия план, но и в сферата на подфизичното противопоставяне между Луцифер и Ариман. На Велика събота Той слиза в ада, където хората след смъртта изпитват последиците от изкушението на Луцифер и Ариман по време на земния им живот. Грешките, допуснати от човека, според степента на овладяване на индивидуалния

аз, започват все повече да придобиват характера на обективно зло, защото истинският източник на злото в човека е само неговият „аз“. Реалност в света има само това, което поне в някаква степен носи индивидуален характер.

Коментирайки молитвата „Отче наш“, Рудолф Щайнер казва, че в астралното тяло човек преживява изкушение; „... изпадайки в грешки благодарение на своето етерно тяло, човек греши главно в кръга на близките си, като основно пренебрегва социалния си дълг, който е важен за отношенията между хората и прави възможен социалния живот“ (96, 28 януари 1907). Затова в молитвата по този повод се казва: „И прости ни дълговете (греховете), тъй както и ние прощаваме на нашите длъжници“ (Лука 11: 4). Физическото тяло е свързано с молбата за „насъщния хляб“. И когато се молим: „Избави ни от злото (от лукавия)“, тогава трябва да имаме предвид грешките, греховете, извършени с участието на самосъзнанието, на аза“ (висшият аз в молитвата е изразен в триединството на духа: човек-дух (воля), дух-живот (царство) и дух-себе (име) – авт.)

Именно като сила, която изкушава нисшия „аз“ и чрез това противопоставяща се на висшия аз, набират сила изоставащите в развитието духове на личността (архаи), наричани в езотеричната традиция азури. Те образуват триединството на космическото зло (виж рис. 1, триъгълника EFG), противопоставящо се на Божествената Троица.

Рудолф Щайнер характеризира „триъгълника“ на злото по следния начин. В сетивната душа, казва той, основно се е вкоренил Луцифер, в разсъдъчната душа – Ариман. В новата епоха човек завладява съзнателната душа, която чрез своето духовно действие преобразува физическото тяло в човек-дух, тоест създава в нас тялото на възкресението. „И в приближаващото се време (в края на 20. век то вече е дошло – авт.) в тази съзнателна душа, и заедно с нея и в това, което се нарича човешки аз – защото азът се издига в съзнателната душа, – ще се вмъкнат тези духовни същества, които се наричат азури. Тези

духове ще развият по-голяма сила на злото от сатанинските (ариманическите) сили на Атлантида или луциферичните духове от лемурийската епоха“ (107, 22 март 1909 г.).

В по-универсален смисъл азурите противостоят на Бащинската основа на света, тъй като тяхната борба е насочена (чрез човека) към овладяване на физическата субстанция на вселенския аз. Но на пътя на техните цели като препятствие стои Мистерията на Голгота, затова те също трябва да се считат за основните противници на Христос. За противопоставянето им в човека всъщност става дума в молитвата на Христос на Тайната вечеря, отправена към Отца, която евангелистът Йоан излага в 17-та глава. Сега в непосредствен контакт се представят два несъвместими пътя на развитие: или чрез Христос към Отца, или чрез „аза“, изпадащ в хаос към азурите, в антисвета, в 8-та сфера.

Луциферичните духове, за разлика от азурите, заедно със способността да правят зло, донасят на човека благото на свободата. Затова злото, причинено от тях на еволюцията, ще бъде напълно елиминирано, трансформирано в добро в хода на земния еон. Човек преодолява злото, донесено от ариманичните духове, със силата на действието на кармичните закони. Но злото, донесено от азуричните духове, е от съвсем друго естество. Защото те действат по такъв начин, че се стремят да свържат най-дълбоката вътрешност на човека, където той първо се превръща в човек в истинския смисъл на думата – съзнателната душа и първите проявления на висшия аз, – само с чувствеността. „Със по със – казва Рудолф Щайнер – ще откъсват те от аза и дотолкова, доколкото се вкоренят в съзнателната душа, човек ще бъде принуден да остави части от своето битие на Земята. Това ще бъдат **незаменими** загуби... Не целият човек ще стане тяхна плячка, но от човешкия дух ще бъдат изтръгнати части от тези азурически сили. Те се изявяват в нашето време чрез духа, който става доминиращ и който можем да наречем дух на живота в чувствеността, в пълна забрава на всички духовни същества и духовни свето-

ве... В бъдеще те ще се проявяват в експлозии (групови – авт.) на чувствени страсти, които все повече ще се разгарят на Земята... Човек няма да знае и няма да иска да знае за духовния свят. Той ще се убеждава все повече и повече, че най-висшите морални идеи (идеали) са само по-висша трансформация на животинските потребности. Той не само ще научи, че човешкото мислене е трансформация на това, което притежава и животното, че външният вид на човека е свързан с животното, че цялото му същество произлиза от животното, но човек ще започне да **живее в съответствие** с такъв възглед“ (пак там).

До каква степен тези думи на Рудолф Щайнер са се превърнали в реалност в наши дни, достатъчно много говорихме на страниците на тази книга. Има всички основания да стигнем до заключението, че развитието на цивилизацията през нашия век протича по един от най-трудните и трагични варианти. Всъщност Рудолф Щайнер е казал навремето, че азурите действат в безсмислените избухвания на страсти на стадионите (Тук трябва да помислим за футболните страсти от 1998 г. – годината на Сорат, „слънчевия демон“ – авт.). Какво да кажем пък за взривовете от страст на рок-концертите, където всичко се нажежава от музикалния елемент, който има особено силен ефект върху „аза“? Много от нещата са станали познати, ежедневни, така че хората, за да се оправдаят, вяло мърморят: Какво можем да направим? Какво да правят младите? Не можеш да ги откъснеш от живота и т.н. Но в тези условия човек може да си позволи поне едно нещо – познанието. Няма как да се намери сила за преодоляване на триумфиращото на Земята зло, без да се разбере неговата природа. А природата му е космическа и не е обусловена само от човешкото лекомислие.

В една от лекциите, изнесени още в началото на века, Рудолф Щайнер е дал следното обяснение за същността на азуричните същества: „Азурите са огнени или динамични; злата им сила е ужасна. Чрез появата на Христос Исус тя е завинаги покорена... те са в постоянен „шах“, като не им се позволява да мърдат ни напред, ни назад, между Земята и 8-та

сфера („Осмата сфера“ е област на духа, където, от една страна, се подготвят субстанциите за бъдещия еон на Юпитер, от друга – силите на злото подготвят своя противообраз на този еон – авт.), в латентна точка – където силата на привличане от двете страни е еднаква – до големия ден на „сближаване на осите“; тогава азурите ще бъдат въведени в своята спирала без насрещно противодействие“ (93, стр. 303). Някои хора рискуват да бъдат въвлечени в тази спирала, което задълго или окончателно ще ги изтръгне от човешката еволюция.

Но в космически план азурите вече са победени, тъй като Христос влиза в „триъгълника“ на злото и взема човешкия аз под Своя защита (рис. 6).

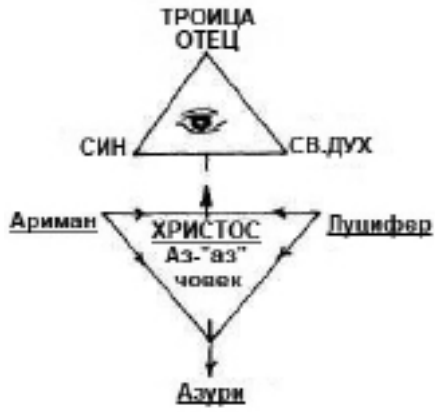

Рис.6

В същото време, тъй като човек овладява висшия си аз само чрез развитието на свободната воля, той може да застане на страната на Христовата сила само чрез свободен избор. За да му попречат да направи такъв избор, азурите **довеждат до синтез полярното противостоене на луциферическите и ариманическите сили** и по този начин създават напълно нова ситуация на Земята, където човек е подложен на изпитания във всички елементи на своето същество: чрез „насъщния хляб“ (социалистическия и други експерименти със съпътстващия

ги глад и поробване в сферата на труда); чрез „дълговете“ на социалния вътрешно- и междудържавен, международен живот, който стига до планетарен хаос, което безнадеждно обърква кармата на хората и на цели народи; чрез „изкушението“ на произвола; и накрая, чрез „злото“ на лъжливите възгледи, хипертрофията на съзнателните лъжи, чрез световната апология на чувствената необузданост, чрез изпадането на съзнателната душа в сферата на инстинктите.

В края на 20. век и в началото на 21. век положението в света и на отделния човек се влошава допълнително от засилването на дейността на Сорат – „слънчевия демон“, „противника на Христос“, както го характеризира Рудолф Щайнер – на страната на азурическите сили. За това космическо събитие Рудолф Щайнер казва следното: „Всичко това, скъпи мои приятели, което можем да направим през този век, овладявайки духовното учение, е от голямо значение, тъй като нашите дела в този случай служат на всички наши съвременници sub specie aeternitatis[84]. Това е подготовка за онова, което предстои да се разиграе под формата на огромен, всеобхватен, интензивен духовен акт в края на века, след като са се случили много неща, насочени срещу одухотворяването на съвременната цивилизация. Под знака на второто число 666 (години – авт.) стоят онези превратности в Европа, причинени от кръстоносните походи; външният им израз е гибелта на Ордена на тамплиерите. Отново и отново Сорат се стреми да се противопостави на делата на Слънчевия гений, работещ за благото на истинското християнство.

Сега наближаваме 1998 г., когато за трети път ще се появи числото 666. Тогава, от потока на еволюцията, Сорат с особена сила ще надигне глава и ще стане противник (супостат – Widersacher) на това съзерцание на Христос, с което подготвените за това хора ще бъдат удостоени още през първата по-

[84] Латински израз, означаващ „от гледна точка на вечността“, т.е. нещо, което е универсална и вечна истина, извън контекста на ежедневието – б. пр.

ловина на 20. век във връзка с етерното (второто) пришествие на Христос“ (346, 12 септември 1924 г.)

По този наистина „комплексен“ начин в „триъгълника“ на злото се полагат усилия да се преобърне праобразът на човека, пентаграмът на микрокосмоса (рис. 7 – виж също бележката в края на главата).

Той е преобърнат всеобхватно, не в уединението на тъмномагьосническите секти, а в широкия план на социалния живот, което придобива особено голямо и дори решаващо значение в епохата на съзнателната душа.

Показаните на рисунката институции на световното зло интегрират в себе си целия съвременен духовен елит на човечеството. Всичко надарено по един или друг начин, способно на творчество, обслужва една или няколко форми на злото едновременно. Човек, едва имащ време да осъзнае творческия си потенциал, вече е съблазнен, привлечен, вербуван в съответните съюзи, партии, братства, ордени. А извън тях пътищата му за самореализация се оказват затворени за него. Така човешката надареност се превръща в колосална опасност. А всички обикновени хора се манипулират като цяло.

Ето как стигаме до заключението на нашите разглеждания. Злото с пет лица, проявено в петте световни центъра на власт, не е резултат от „свободната“ игра на различни лоши човешки наклонности, а строго интегрирано, духовно оформено (или по-скоро антидуховно) **единство,** дори може да се каже – **организъм,** свръхсетивно персонифициран, отричащ цивилизацията на човечеството и неизбежно, поради присъщите му закономерности, отричащ себе си (което е причината за ожесточената вътрешна борба на неговите части), и въпреки това съществуващ като цяло.

От гледна точка на чистото познание тук имаме работа с изключително интересния феномен на „преобърнатата“ диалектика. В нея има стремеж към синтез, в който доминира само отрицанието; изходните елементи, като снети, се премахват, не придобиват по-висше битие в него (Традицията в СССР да се

развенчава всеки починал диктатор беше неслучаен, интересен симптом. Тя продължава и в годините на „перестройката“: тя е присъща и на институцията на властта в САЩ – авт.). Разбира се, в този случай егоцентризмът придобива характер на безкрайност – което е атрибут на висшия свят, – само че човек не бива да влиза в тази „необятност“, тъй като никой не знае какво в крайна сметка ще му се случи, когато според законите на този „антисвят“ ще го върнат към състоянието на първоначалната „глина“ на Сътворението.

Рис.7

По-добре е обаче да говорим не за това дали човек иска да поеме по този път или не, а за това какво да прави, ако не иска да върви по този път. В този случай най-важното е познаването на прафеномена на злото, действащ в съвременната, европейска културна епоха. След като го разберем, можем да започнем правилно да се ориентираме във всички тънкости на световната окултно-политическа борба, протичаща пред очите ни. В края на 20. век тайните ѝ бяха разкрити за кратко (осо-

бено в Русия) и е възможно, дори когато четете вестници, да получите стотици и хиляди потвърждения за истинността на това, което казва Рудолф Щайнер в историческата си симптоматология. И трябва да успеете да се възползвате от тази възможност, защото много скоро вече няма да я има.

В днешно време мнозина са съблазнени от политическия плурализъм, от свободата да практикуват окултизъм. Тук обаче можете да видите и нещо друго, което по всякакъв начин – политически, научно, окултно, религиозно – „плуралистично“ формира мирогледа на панматериализма. Науката идва на помощ на идеологията: технологичният прогрес предоставя възможността за участие в генни манипулации, контрол и програмиране на съзнанието и дори **материално** (на ниво електромагнитни енергии) се излиза извън традиционните му граници. И накрая, най-висшето, което хората на Земята имат – науката за посвещението – придобива азурически черти. И тук особено внимание трябва да се обърне на явлението окултен болшевизъм. В тесни кръгове той се практикува като изключително тъмна система за посвещение. Чрез книгите на Г. Климов, чрез идеологията на съветските „полярни“ (и други източници), той вече открито заявява за себе си. Индиректно Виктор Суворов също го описва в две от книгите си.

За да разберете за какво говорят тези писатели, трябва да се обърнете към разказаното от Рудолф Щайнер за специалния вид черномагически мистерии, практикувани в древността на северноамериканския континент – в древно Мексико, – останки от които са намерени от испанските конквистадори (И до днес в Мексико са загнездени особено тъмни центрове на практическа, ритуална магия. Не случайно Троцки, когато е изгонен от СССР, се установява в Мексико. В Мексико Карлос Кастанеда преминава своето „посвещение“ в подприродната магия – авт.). В тези мистерии е почитан призрачният дух на ариманическата природа, който е наследник на великия дух на Атлантида, който в своето време е правомерен, но постепенно, вече към края на атлантската епоха, придобива ариманически

черти.

Името на този ариманически дух е Таотл. Неговите жреци проникват до тайните на Космоса, като извършват човешки жертвоприношения. „Мъдростта на Космоса – казва Рудолф Щайнер, – съдържаща свещени тайни, а не нещо лошо, тази мъдрост била внимателно пазена от посветените на Таотл“ и не била съобщавана на никого, „...който преди това не е участвал в убийства по специален начин. Било е така, че при първото убийство са съобщени някои тайни, след това при следващото убийство – други, дори по-висши тайни“ и т.н. (171, 18 септември 1916 г.).

Убийствата или жертвоприношенията са извършвани по такъв начин, че предназначения за жертва първо бил подготвян по определен начин за смъртта и когато бил готов доброволно да тръгне към нея, бил поставян на специална платформа, така че стомахът му особено да изпъкне, а след това посветеният, жрецът, с определен разрез изрязвал този стомах и със специална церемония го посвещавал на бог Таотл. В резултат на тази процедура възниквала определен вид връзка между посветения и жертвата. „Жертвата трябвало да бъде подготвена да се издигне в душата си към царството на Луцифер, а посветеният следвало да получи мъдрост, за да преобрази земния свят, така че човешките души да могат да бъдат изгонени от него. И благодарение на това, че се създавала връзка между убивания и посвещавания – можем да кажем не убиеца, а посветения, – за последния възниквала възможността да бъде взет от душата на убития в духовния свят, т.е. той можел да напусне Земята в подходящия момент“ (пак там). Разбира се, казва Рудолф Щайнер, това били мистерии от най-възмутителен вид. За щастие, след известно време с тях било приключено, иначе земната цивилизация била заплашена със смърт.

Станало така, че в древно Мексико се родило необикновено същество, което, както се казва в легендата, се наричало Витцлипутцли. Той бил съвременник на Исус от Назарет, бил почитан като слънчево същество, а майка му била девица. Ви-

тцлипутцли влязъл в борба с най-големия черен маг, който тогава бил въплътен на Земята. Вече в редица въплъщения той участвал в ритуални убийства в мистериите на Таотл, а сега, след като навършил 30 години, той „...се изправил непосредствено пред голямото решение... напредвайки още по-далеч по пътя на своето посвещение, да стане като отделен човешки индивид, толкова могъщ, че да може да узнае основополагащата тайна, което би му позволило да зададе такава посока за цялата по-нататъшна човешка земна еволюция, която дотолкова би затъмнила човечеството в четвъртия и петия следатлантски периоди (в културните епохи), че да възникне състояние, което да е особено желано по това време от ариманическите сили“ (пак там).

Войната на Витцлипутцли с великия черен маг продължила три години. В крайна сметка магът бил победен, разпнат физически, а душата му лишена от сила, лишена от силата на знанието, с помощта на което извършвала убийства; душата на мага била окована.

„По този начин – заключава Рудолф Щайнер – вече не живее това, което, излизайки от тези области, би могло да продължи да съществува, ако мистериите на Таотл биха успели да дадат плод. Но в известен смисъл то все още продължава да живее, но само в света на етерните сили. Все пак нещо от силите продължава да съществува, ехото от онези сили, които са действали в тези мистерии. Да, всички тези сили са запазени; те са запазени в подсетивния свят... под вулканичния покров на обикновения живот“ (пак там).

Много съвременни хора, след като прочетат всичко това, ще се подсмихнат и ще го нарекат приказка за малки деца. Но в този случай те ще трябва да останат при мнението, че световните войни, революциите, унищожаването на десетки и дори стотици **милиони** хора са извършени **по чиста случайност,** защото „обикновеното момче Ленин се ражда в затънтения Симбирск“, „обикновеното момче“ Шикългрубер се ражда в австрийската провинция, в украинската – „обикнове-

ното момче“ Льова Бронщайн, в грузинската – „обикновеното момче“ Йоско Джугашвили и т.н. Безсмислено е да се спори с такива читатели, по-добре е да им изрецитираме нещо от революционната поезия, например:

Спете, другари, спете.
Покоят ви кой ще отнеме?[85]

Що се отнася до политическата, или по-точно, окултно-политическата реалност, то в нея може би като **основната тайна на времето се разкрива пробуждането, изпълзяването от подсетивното към външния, социален план на живота на онези сили, управлявали в мистериите на Таотл**. Дори при Карлос Кастанеда може се да прочете за тяхното „изчакващо“ пребиваване в древните погребения. Но ние имаме много по-убедителни причини да съдим за тяхната намеса в съвременния европейски и световен живот. В развитието всичко се прави ритмично. И ако по времето на първото пришествие на Христос в Западното полукълбо възниква гигантски противообраз на Мистерията на Голгота, на акта на божествената спасителна намеса в съдбата на човечеството се противопоставя намесата на адските сили, носещи на земната цивилизация необратима гибел, то как може през 20. век, когато в света на етерните сили вече се извършва второто пришествие на Христос, силите на Таотл да не поискат да предприемат опит за реванш? Нещо повече, сега Ариман се приближава до своето земно въплъщение. Всички тези съобщения на Рудолф Щайнер носят дълбок методологичен смисъл. Те ни помагат систематично да изследваме и разбираме главната тайна на нашето време, която е, че всички интернационал- или национал-социалистически експерименти са дълбоко окултни по своята същност. **Чрез тях се правят опити да се възстановят древните мистерии на Таотл, но вече не на ариманична, а на азурична основа, и да се противопоставят на второто При-**

[85] Откъс от стихотворението „Добре!“ от 1927 г. на Владимир Маяковски – б. пр.

шествие на Христос.

Нека разгледаме феномена на мавзолея на Ленин и „вечното“ политбюро, което го заобикаля, в светлината на горните съобщения на Рудолф Щайнер. Тогава ще ни стане ясно къде в момента се празнуват мистериите на Таотл и какви са те в метаморфозирана форма. (Тук не можем да се въздържим да не цитираме едно от признанията, които сега правят окултистите на болшевизма във връзка с обострянето на борбата около основната им светиня – мумията на Ленин. Вестник „Советская Россия“ в своя брой от 11 юни 1997 г. публикува статия, в която може да се прочете следното: „Марксизмът-ленинизмът придоби статут на държавна религия, чиято структура почти изцяло копира християнската. Не без основание Енгелс вече посочи невероятното сходството на процесите на формиране на първоначалното християнство и международното работническо движение. Този факт има своето обяснение. Нито едно обществено движение не може да надскочи главата си и е принудено да използва за своето утвърждаване възможностите, които му се предоставят от епохата. Така и марксизмът-ленинизмът, въпреки декларирания атеизъм, придоби ясно изразени **култови** черти: свое свещено писание, свое богословие, в което цитатите от писанията са по-важни от всякакви препратки към опит или други източници, свои апостоли, светии и мъченици, свои еретици и своя света инквизиция. Дали е могло да бъде различно по време на ранните социалистически революции, е сложен въпрос. Във всеки случай историята на всички велики революции, без да се изключва християнската, говори за това, че досега това е било по-скоро правило, отколкото изключение... Тялото на Ленин придобива дълбоко **сакрален** смисъл за милиони хора по света. Затова да се появиш в мавзолея заради простото любопитство... означава да обидиш чувствата на истински вярващите. Уви, станало е по различен начин – оттук и толкова многото циници-лицемери.

Превръщането на мавзолея в зрелищно място е толкова кощунствено, колкото и превръщането на храм в атракция с

покана на телевизии и т.н. Именно последното обстоятелство кара човек дълбоко да се съмнява в чистотата на помислите на кмета на Москва и чистотата на цялата кампания за възстановяване на храмовете, започната от него. Поне по съветско време не се разрешаваше каквото и да е снимане в мавзолея. И това имаше свой, при това **чисто религиозен** смисъл. Може би трябва да може да се направи още една стъпка в същата посока.

Най-правилното решение, съответстващо както на духа на **научния комунизъм,** така и на изискванията за морално уважение към починалия, би било... да се остави Мавзолеят на Ленин и всички научно-технически служби към него напълно неприкосновени, но в същото време да се прекрати или драстично да се ограничи достъпът до него на публика, като навеки се затворят вратите му. Нека със запазването на тялото на Ленин се занимават само **специално посветените,** само на които, подобно на християнските свещеници, е разрешено влизането в олтара. Миряните нямат какво да правят там(!)“

Обаче... това не е политически въпрос, а духовен и не зависи от правителството и дори от обществото като цяло да го реши, а само от **духовните наследници и приемници на Ленин,** тоест руските комунисти. Само тяхното общо мнение може да определи как да се грижим за „големия гроб“ – авт.).

Вероятно няма да сгрешим, като кажем също, че основните политици – „жреците“ на 20. век – са преродените посветени на онези древни американски мистерии, щурмуващи небето с помощта на ритуални убийства. И тогава ще разберем и защо хората от този вид са толкова неетични. В хода на прераждания си те все още не са се сблъсквали с понятията за морал и милосърдие, толкова атавистични са те.

Затова е напълно недопустимо, трагично, безнадеждно за руснаците в момента да мислят, че Сталин е бил различен от Ленин или Троцки, Бухарин от Свердлов и т.н., че някой от „персонажите“ на този кръг е изобщо в състояние да мисли за интересите на Русия, да бъде човечен. Не, всички те, заедно

с другите носители на злото в света в пет образа, преследват една-единствена цел: да направят мистериите на Таотл доминиращи по цялата Земя. Що се отнася до усилията на Запада да им сложи край в хода на перестройката, може да се окаже, че тук всичко се свежда до намерението да бъдат спрени на едно място и да ги съживят на друго. На Запад съществуват и черномагьоснически мистерии. Техните лидери вярват, че вече напълно са овладели ситуацията на планетата и не искат Земята да бъде унищожена преждевременно, както правеха съветските „червени жреци". Изглежда обаче, че вече не е възможно да се справим с „червената цивилизация" (понятие, въведено наскоро в политическа употреба от окултистите на болшевизма), тъй като тя е придобила азурически характер. Нейните жреци работят със свръхчовешка, но ариманизирана интелигентност и колосална луциферизирана воля. Те получават излишък от сила поради изключване, парализа на сферата на чувствата.

В автобиографичния си роман „Аквариум" Суворов пише, че в системата (да речем, на съветското посвещение) „всеки, който дава воля на чувствата си, веднага бива изхвърлен". Самият Суворов е приет във „вътрешния кръг", защото, както му казват: „Мозъкът ви е нещо като електронна машина... ненастроена. Но ти можеш да бъдеш настроен". „Настройването", както той го описва, се извършва с помощта на упражнения, които могат да бъдат намерени в учебниците по окултизъм, само че те се правят с цел фиктивно развитие на аз-съзнанието. Благодарение на тях „азът" сякаш става необичайно буден, самосъзнателен, автономен, силен, но в същото време програмиран в диапазон, определен отвън и чрез своята дейност поражда само лъжи, разрушения, смърт.

Изключително важно е да се обърне внимание в книгата на Суворов на това, че интелектуалната тренировка на „студентите" се провежда в „Изследователския институт по **електромагнитно излъчване".** Тук имаме цяла тема за психотронната манипулация на съзнанието. Принципът на обучението,

пише Суворов, е следният: „Успехът идва само когато всяка тренировка (на памет, мускули, психика, воля, настойчивост) довежда човека до ръба на възможностите му“.

Отвъд тази линия в единия случай, в мистериите на светлината, е висшият аз на човека, в другия, в съвременните мистерии на Таотл, е светът на инстинктите: „необходим е автоматичен рефлекс“, „след пет години ще имате съответните рефлекси“, казват учителите на учениците. Посвещаваният – бъдещият агент на ГРУ – трябва, чрез изостряне на инстинктите, да бъде превърнат в човек-звяр, в свръхинтелигентно животно.

Първият си „йерофант“, полковник Кравцов, Суворов директно характеризира така: „Той е звяр. Малък, кръвожаден, смъртоносен. Той знае целта си и отива към нея, без завои. Познавам неговата пътеводна звезда. Тя се нарича власт. Той седи край огъня и червени сенки пробягват по скулестото му, волево лице. Черен правилен профил. Червени сенки. Нищо повече. Без преходи. Без компромиси“. С една дума – точен портрет на жрец от мистериите на древно Мексико. Волята му за власт е метафизична. Тя окултно поробва всеки, който попадне в нейната сфера на действие, поробва на Земята, за да продължи и в отвъдното. Ето защо „65% от дезертьорите от ГРУ и КГБ се връщат с покаяние. Ние ги застрелваме“, казва друг „ацтек“. – „Те знаят това и въпреки всичко се връщат.“

Възможно е, разбира се, да се обясни цялото това нечовешко образование на шпиони и диверсанти, описано от Суворов, с целите на отбраната на страната. Но ако това е единственото нещо, тогава Съветският съюз трябваше да съществува по-дълго от империята на инките. Трябваше да съществува вечно. Перестройката показа, че фундаменталните обществено-политически и идеологически изцепки са само прикритие за черната мистерия. Улавянето на възможно най-много хора в нейната орбита е **самоцел.** Нека си припомним с какъв цинизъм говорят за господстващата идеология нейните „черни професори“ в „Протоколите“ на Климов. И „учителят“ на Суво-

ров директно заявява: „Можеш да предадеш когото си искаш, дори Съветската родина, но не и мен“, тоест да не предава законите на черната мистерия, на астралната връзка на ученика с учителя – който прави, макар и в обновена форма, но все същите древни човешки жертвоприношения, – връзката, която в езотеричния център, във „вечното политбюро“ формира основата на ариманическото безсмъртие за „йерофантите“. Тук, разбира се, политиката и идеологията са десетото нещо. Тук възникват съвсем други задачи. Кравцов пита Суворов: „Не намираш ли наслада в измъчването, или просто го криеш?“

С годините методите за посвещение в „червения орден“ се променят. В близкото минало, в строго съответствие с древните традиции на Таотл, жертвите за заколение се взимат и от собствената им среда. Колко добре били подготвени, показва поведението им преди екзекуцията. Например Тухачевски и Ежов преди разстрела извикали: „Да живее Сталин!“ (Можели са и да не викат вече, нали!)

По-нататък в ритуалните убийства включват широки слоеве от населението. В романа „Контрол“ Суворов дава зашеметяващ образ на това как на пръв поглед това се правило дори ежедневно. Ритуалът на посвещението изключително се усложнил.

В определен „храм“ на особената вътрешна власт, разположен в бивш манастир, се труди неуморно специално подбрано братство на чекисти. Техният начин на живот е строг до степен аскетизъм. Интензивната интелектуална работа на сътрудниците – „монаси“ и „монахини“ – е примесена с физически упражнения за военна подготовка и изтезания върху контингент от затворници, специално държани в манастира за тази цел. Контингентът се актуализирал периодично, за което се провеждат периодични разстрели. В един от тях участва добре представилата се „неофитка“ Настя Стрелецкая, ненадминатата парашутистка и самбистка, която вече успяла, благодарение на наистина дяволската си интуиция, да окаже безценна услуга на самия вожд, на върховния „жрец“, разкри-

вайки зреещ заговор срещу него. И така, неочаквано по време на процедурата по разстрела онези, които тя смятала за свои спътници, хващат нея самата, започват да я бият жестоко, влачат я до ямата с труповете и тя чува изстрел близо до ухото си, след което губи съзнание. След това се оказва, че това е просто процедура за по-висше посвещение. „Тествахме те в истинска обстановка – успокоява я нейният „приятел“ и сътрудник Холованов, с прякор „драконът“. – Резултатите са обнадеждаващи... Ставаш за нас“.

Такава е процедурата по „изрязване на стомаха“ в новите условия. Предшествана е от продължителна подготовка, насочена към разхлабване на връзката между астралното тяло и физическото. Затова учениците в мистериите на Таотл правят безкрайни парашутни скокове от стратосферата и от ниски височини.

В един от романите си Кастанеда описва случай от живота си, когато под въздействието на външна опасност внезапно се отделя от себе си под формата на чудовищен и необичайно силен астрален двойник, който нанася страшен астрален удар на вещицата, след което тя започва да изсъхва и физически. Тук е описано истинско събитие. Под въздействието на окултни упражнения, чийто основен елемент е преживяването на страх и дори ужас, Кастанеда е отслабил връзката на астралното тяло с физическото, благодарение на което в човек обикновено се оковава нисшата му природа, луциферическо-ариманическият двойник.

Нещо подобно се прави и с „неофитите“ в ГРУ, за което те постоянно се излагат на смъртни опасности, така че в крайна сметка претърпяват определени промени в слънчевия сплит и в системата на ганглиите. Тогава човек придобива способността да отприщи силите на злото в себе си и окултно да постави своя „аз“ в услуга на злото.

Интересно е да се отбележи, че учениците в „червения орден“ охотно се вербуват от славяните. Поради особеностите на развитието на славянския етнос, физическото тяло на

руснаците, украинците, беларусите е по-пластично от това на други, по-древни народи. Връзката на „аза“ с тялото при тях е по-подвижна, лесно се колебае между висшата и нисшата, двойниковата природа. Ето защо те преминават толкова лесно от безгранична жертвоготовност към способност за толкова безгранично зло. В мистериите на азурите те получават развитие, което върви само към укрепване на двойника.

Двойникът в човека е съвкупността от цялото зло, което той е извършил в миналите си инкарнации. Мистериите на светлината помагат на учениците да облагородят двойника, да се освободят от негативната карма, след което се отваря пътят към истинската свобода. В мистериите на тъмнината учениците се водят в обратната посока – към истинско робство.

Окултният болшевизъм е верен на своите принципи във всяко отношение. Залагайки на картата на „пролетариата“, на „трудещите се“, той им отваря доста широк достъп и в своите мистерии. Стотици хиляди войници и офицери, които са служили или служат във въздушно-десантните войски, формират в „червения орден“ своеобразен аналог на западните „ротари“ и „лайънс“. Не им се разкриват твърде много неща, но някои те усвояват твърдо. Принадлежащи към армейския елит, в общочовешкия смисъл те стигат до дълбокото убеждение, че, както пише Суворов, „човешката природа е порочна и непоправима“, „всички сме животни“, „воюва се винаги и навсякъде. Няма примирие и никога няма да има“, „животът е борбата на злото с още по-голямото зло“ (Цялата тази „философия“ и „психология“ отеква във всяка дума на генерал Лебед, изписана е на лицето му. Вербовката в „ордена“ е организирана толкова добре, толкова психологически грамотно, че в годините на перестройката, когато човек наистина може свободно да избере на какво да се посвети, набирането на кадри в специалните части преминава през конкурс – авт.). Всички те се подчиняват на строго правило, на обет: „Ако си постъпил, значи принадлежиш на организацията напълно“. Вярно е, че само избрани от тях знаят колко далеч в света на адовите сили оти-

ва тази „принадлежност“, че между „жреците“ и „профаните“ (жертвите) се появява силна астрална връзка, отиваща **отвъд прага на смъртта.**

В „червения орден“ не се страхуват от смъртта. Всичко в него се свежда до смъртта, до култа към смъртта, до оргии на смъртта, затова и войната за него е особено голям празник. „Мирът е война“ – така се провъзгласява в утопичния свят на „английския социализъм“, чийто образец за описание Джордж Оруел е намерил в осъществения болшевишки социализъм – пряко продължение на древните мексикански мистерии на Таотл, в които се стремят да установят „всеобщо земно царство на смъртта“, „механизирано земно царство“ чрез пълното „унищожаване на всякаква самостоятелност, на всякакво душевно движение“ (171, 18 септември 1916 г.).

Бележка (2007 г.)

Тази фигура (рис. 7) изразява световното политическо статукво, съществувало до началото на 90-те години. След това изразът на „физиономията“ на световното зло започва да се променя.

Американско-британският съюз се постави на азурическото острие. Обединена Европа заема своето място на горното дясно острие. Русия се оказва изтласкана в своеобразно „междинно“ пространство, където я дърпат на своя страна две полярни сили. През последните 2-3 години е очертана тази промяна в този прафеномен на злото.

Интересно е също така да се отбележи, че съществуването на прафеномена косвено е усетено от анализаторите на специалните служби. Авторите на гигантския тритомник „Третият проект“ уместно са го нарекли „**общността на сянката“.** Въпреки това, като материалисти и марксисти, интерпретирайки го, те изпадат в метафизичен материализъм. Според тях „общността“, стремяща се към господство над човечеството, е „свръхразум“, възникнал под формата на някакъв „мегакомпютър“, чийто клетки са „интелектите на хората“.

Основания за оптимизъм

Изправен пред несравнимата хипертрофия на злото, човек лесно изпада в песимизъм. Изживявайки се като „малка крепост“, той наблюдава как цели орди от неразбираеми нашественици го притискат от всички страни. Започва да търси съюзници: в семейството, в приятели, съмишленици, партии, идеологии, изповедания, но навсякъде среща същия дух на нашествие. Объркан, той забравя за главното – да търси съюзник в себе си, в своя аз. Тук биха могли да му помогнат ясната мисъл, чистото чувство и свободната, и поради това силна воля. Когато работят заедно и хармонично, се проясняват смисълът и значението на всичко съществуващо, включително и на самия човек. И тогава, вместо да се търсят външни опори, човек започва да изживява сам себе си като световна опора.

В трудна ситуация едва ли трябва да се започне с въпроса: защо има толкова много зло на света? Първо е по-добре да се опитате да разберете какво представлява този свят по същество. Накъде отива той? От какво се движи и изобщо движи ли се? И тогава, ако търсещият успее да познае истинските източници на битието, ще научи, че по същество той се движи сам.

Рудолф Щайнер, както вече цитирахме, казва, че заедно с

дара на Мистерията на Голгота, преминавайки през която Бог е дарил цялото земно битие с безграничната сила за одухотворяване, за обожествяване, грехопадението също трябва да се разглежда като дар, чрез който човек може да придобие свободна воля.

Разбирайки и приемайки двата дара като компоненти на своята земна съдба, човек, вместо да загуби себе си, да се затвори егоистично в себе си, може да се опита да разбере причините, поради които има смисъл да обича света. В тази позиция „вместо просто да гледа света, носещ в щастие или нещастие аза на своите вълни, човек придобива такъв аз, който чрез активна воля определя съдбата си; вместо да се сблъска със света, в който азът се разбива, човек започва да се чувства свързан със световния развой“ (26, стр. 44).

Човекът е включен в световното развитие по силата на закона за причинно-следствената връзка. Той обединява веригата от човешки земни превъплъщения в едно цяло, в което животът и смъртта, доброто и злото играят ролята на „наковалня“ и „чук“, с помощта на които се кове индивидуалното съзнание, идентичността на човека в автономния аз – „Сампо“ от финската митология.

Интелектуализмът е невъзможен без егоцентризъм, затова разделя хората. Въпреки това за първи път в него възниква най-собственото достояние на човека. Колкото повече интелектуализъм има в света, толкова по-малко хора търсят духовното и толкова повече са отчуждението и антисоциалните инстинкти. Така че проблемът е как, оставайки интелектуални, да станем социални същества. „Ще се доближаваме все по-близо до истината – казва Рудолф Щайнер, – която като най-висш морал трябва да се впише в човешката душа, ако постъпваме по следния начин. Когато видим злото в света, не бива да казваме, че тук има зло и следователно – несъвършенство, а да се запитаме: Как мога да се развия до разбирането, че това зло, във висшата взаимовръзка с истината, която е във Вселената, ще бъде превърнато в добро? Как мога да си кажа:

Виждаш тук несъвършеното, а това е поради факта, че не си в състояние да видиш съвършеното в това несъвършено?“ (112, 28 юни 1909 г.).

С други думи, умъртвяващото действие на интелекта и в същото време, породеното от него зло, започва да се преодолява чрез огъня на сърцето. Когато умът и сърцето започнат да действат заедно, волята става положително активна. Най-висшето добро в света е Христос и на човека е дадено да познае същността на Христос, приобщавайки се към мъдростта. Вървейки по този начин, той спасява не само себе си, но и луциферичните същества – той спасява чрез познанието на Христос. И тогава всичко, което е изпаднало в грях поради луциферическото изкушение, се превръща в добро, в благодеяние. Само човек не бива да си мисли, че познанието е лесно и елементарно. Сам Бог казва: „Не е възможно да не дойдат съблазните, но горко на оногова, чрез когото дохождат“ (Лука 17: 1).

Такава е, ако щете, антиномията на земното битие. Векове наред човешката мисъл и християнският възглед за живота се трудят над разрешаването ѝ. Понякога животът помага на знанието, понякога знанието – на живота. Един образ, един жив пример често помага да се разбере как се разрешава неизразимата мистерия на конфронтацията между доброто и злото. Фьодор Михайлович Достоевски в романа „Братя Карамазови“ описва живия процес на превръщането на злото в добро в стареца Зосима. За по-голяма яснота ето един фрагмент от този роман. Това е сцена, в която Зосима разговаря с хора, дошли при него за съвет.

„А старецът вече беше забелязал в тълпата две пламнали, устремени към него очи на една изнурена, наглед охтичава, макар и още млада селянка. Тя гледаше мълчаливо, очите ѝ молеха нещо, но сякаш се страхуваше да се приближи.

– Какво има, мила?

– Освободи ми душата, отче – тихо и бавно прошепна тя, коленичи пред него и му се поклони в нозете. – Съгреших,

отче мой, и се боя от греха си.

Старецът седна на долното стъпало, жената се доближи до него, както беше на колене.

– Вдовица съм, трета година става – започна полушепнешком и като че потръпваше цяла. – Тежко ми беше с мъжа ми, стар беше, много ме биеше. Като легна болен, гледам го и си мисля: Ами ако оздравее и стане пак – тогава? И тогава ми влезе в главата тая мисъл...

– Почакай – каза старецът и си доближи ухото досами нейните устни. Жената продължи с тих шепот, така че почти нищо не можеше да се долови. Тя свърши скоро.

– Трета година? – попита старецът.

– Трета година. Първо не мислех, а сега се поболях, мъка ме налегна.

– Отдалеко ли си?

– Петстотин версти оттука.

– На изповед казвала ли си?

– Казвала съм, по два пъти съм казвала.

– Допуснаха ли те до причастие?

– Допуснаха ме. Страх ме е; страх ме е от смъртта.

– Не бой се от нищо и никога се не бой и не тъжи. Само покаянието си да не изоставяш – и всичко ще ти прости Бог. Пък и няма такъв грях и не може да има по цялата земя, дето Господ да не го прости на истински покаялия се. Пък и човек не може да извърши такъв голям грях, че да пресуши безконечната любов Божия. Нима може да има такъв грях, който да надминава Божията любов? Само да имаш грижа за покаянието, непрестанното покаяние, а страха да го пропъдиш съвсем. Вярвай, че Бог те обича така, както дори и не си представяш – и с греха ти, и в греха ти те обича. А за един разкаян е по-голяма радост в небето, отколкото за десетина праведни – отдавна е казано. Върви си и не бой се. От хората не се огорчавай, за обиди не се сърди. На покойника прости в сърцето си всичко, с което те е наскърбил, примири се с него воистине. Каеш ли се, ти обичаш. А обичаш ли, вече си Божия... С любов всичко

се изкупува, всичко се спасява. Щом аз, също като тебе човек, грешен, се умилих и те пожалих, тем паче Бог. Любовта е такова безценно съкровище, че с нея цял свят можеш да купиш, и не само своите, но и чуждите грехове да изкупиш. Иди си и не бой се.

Той я прекръсти три пъти, сне от врата си иконката и ѝ я окачи. Тя мълком му се поклони доземи. Той се понадигна и весело погледна една здрава жена с пеленаче в ръцете."

Такъв е религиозният жизнен опит. Антропософията го допълва с това, че внася в тайните на битието светлината на познанието, без което в този роман на Достоевски членовете на сложното семейство Карамазови и обкръжението им не могат да направят нищо със себе си. Именно интелектуалната безпомощност обръща някои от тях към нравствения цинизъм, други – към материализма, въвлича ги в хаос и грях. Защото, въпреки различията в характерите, всички те имат едно ново свойство: те искат да **знаят** за основите на морала. В това знание човечеството получава **третия** божествен дар: знанието за прераждането и кармата. Той съдържа разрешаването на въпроси, които унищожават душата на Иван Карамазов.

Без това знание, конкретно духовнонаучно (а не под формата на популярното, станало особено модерно мистично дрънкане), съвременният човек сякаш „засяда" в някаква мъртва, „латентна" точка на еволюцията, от която може да се върви както назад, към животинското състояние, така и напред: към мъдростта и любовта. За да даде на хората силата да преодолеят такива „мъртви" точки на битието, антропософията осветява неговите големи мирови връзки. Тогава знанието се превръща в нас в сила. Научаваме какво наистина движи човешкия оптимизъм, какво действа в нас като инстинктивна мъдрост, като вродена склонност за добро много преди да започнем да разбираме тайните на битието.

В една от лекциите си Рудолф Щайнер казва: „В четвъртата следатлантска култура (грърко-латинската) Христос Исус развива, изхождайки от смъртта, импулс за земното чо-

вечество. Можем да кажем следното. Изхождайки от последвалата тогава **смърт** е възникнало всичко, което след това се е вляло в човечеството. По подобен начин човечеството от петата (т.е. съвременната) културна епоха, изхождайки от **злото** – колкото изненадващо и парадоксално да звучи това, – ще бъде поведено към обновяване на Мистерията на Голгота. Чрез преживяването на злото (т.е. последствията от грехопадението – авт.) ще бъде предизвикано това, че Христос ще се яви във второто пришествие, както в четвъртата култура Той се е появил благодарение на смъртта“ (185, 25 октомври 1918 г.).

Затова, изхождайки от духа на езотеричното християнство, където любовта винаги взаимодейства с мъдростта, се казва: „Тези, които убиха Христос, поеха огромна вина върху себе си. Тук се събират най-голямото изцеление и най-дълбоката вина... Тук имаме най-дълбоката тайна“ (175, 3 април 1917 г.). С нашите разглеждания се опитахме да се приближим с още една крачка към решаването ѝ.

„И когато стигнаха на мястото, наречено лобно, там разпнаха Него и злодейците, единия отдясно Му, а другия отляво. А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят“ (Лука 23: 33-34).

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Световно-историческото значение на догмата за „телесното възнасяне на Мария“, провъзгласена на 01.11.1950 г. и нейните окултни подоснови[86]

1956 г.

Въведение

На 1 ноември 1950 г. на площад „Свети Петър“ в Рим, в присъствието на почти всички висши сановници на църквата и милионна тълпа от хора, папа Пий XII обявява на света догмата за телесното възнесение на Мария на небето. Оттогава за около 400 милиона души на Земята тази догма е неоспорим догмат на вярата, в който те не смеят да се съмняват, не смеят да се опитат да разберат неговия смисъл. Милиони некатолици са объркани от подобно световно-историческо събитие, те не знаят какво да правят с него, не знаят какво да кажат за него. Хиляди хора се питат: защо се приема такава догма? Какъв е дълбокият ѝ смисъл? Защо се приема сега, а не в далечното минало?

Водещите личности сред протестантите смятат догмата за „неприемлива“, защото е „несъвместима с текста на Библията“ и противоречи на истината; съдържанието ѝ не произлиза от Библията; тя е провъзгласена по чисто опортюнистични съображения. Провъзгласявайки тази догма, папата всъщност се отклонява от принципа, който съществува досега, че „само

[86] Публикува се с незначителни съкращения.

онова, в което се вярва навсякъде, винаги и от всички е наистина католическо“. Догмата няма никаква основа във възвестеното от апостолите и затова представлява принципно отстъпление на римския първосвещеник от послушанието на апостолите към нашия Господ Исус Христос. Лозунгът: „Чрез Мария към Христос“ в действителност затъмнява пътя, посочен от Бог на хората за тяхното спасение.

Лютеранските епископи наричат постъпката на папата разрушителна и скръбна за всички християни, тъй като тази догма не може да бъде потвърдена нито от Светото писание, нито от свидетелствата на раннохристиянските църковни отци.

И протестантите, и всички останали обаче ще трябва да се примирят с новата постановка, тъй като сили за протест, както казва Майстер Екхарт, за „религиозно възмущение“ вече не съществуват; а никой вече не търси единствената сила, която води до познаване на истината чрез свръхсетивното познание и затова способна да се противопостави на неистината. И се оказва, че да се занимават с изследване на догмата, на нейния смисъл и предназначение, остава само на учениците на Рудолф Щайнер, които имат задачата от духа на епохата да разберат намеренията и целите, преследвани от новата догма, да разгадаят истинската ѝ същност и в резултат от познанието на реалността да формират духовен, изравняващ създалото се положение противоположен полюс. Духовните ученици на Рудолф Щайнер трябва, както самият той казва, да се чувстват пазители на определени, особено значими процеси на човешкото развитие. Те трябва да станат проницателни наблюдатели на случващото се в света, а не да следват това, което се случва, пасивно. (...)

Правейки критичен анализ на догмата, ние по никакъв начин не възнамеряваме да изложим нашите лични възгледи и мнения; читателят ще има работа само с показване и характеризиране на фактите. (...)

Но преди да стигнем до самата догма, е необходимо да разгледаме изключително значимия феномен на явяванията на

Мария и породеното от тях движение на привържениците на Мария, на марианяните (Marianen-Bewegung). Без това догмата не може да бъде разбрана, тъй като явяванията на Мария, движението на марианяните и новата догма образуват едно цяло. И основата на всичките три феномена стои една обща цел. Затова първо се обръщаме към явяванията на Мария.

За това как е възникнал проблемът Мария в наше време

Всеки, който внимателно се е запознал с католическата литература и преса от 1945-50 г., би трябвало да забележи, че през този период навсякъде – в текстове, в илюстративни материали – на преден план все по-често се извежда мисълта за Мария. Католическият свят от Централна Европа от година на година все повече се фокусира върху проблема за Мария и в крайна сметка тя е издигната до ранг на централен проблем на католическата църква. Мариологичната – както официално е наречена – литература от това време става толкова обширна, че направо е почти невъзможно да се обхване. (...)

Фокусът върху мисълта за Мария е част от по-голямо църковно движение, което през последните повече от 100 години заявява за себе си във все по-нарастваща почит към Мария, в провъзгласяването на Мария и в поклонението на Мария. През 1854 г. е приета догмата за непорочното зачатие, през 1950 г. – за телесното възнесение. Тези две дати отбелязват периода на най-големия разцвет на това движение. Най-силният импулс за концентрирането на мисълта върху Мария са неочакваните, така наречени чудотворни явявания на Мария през 1948-49 г. на различни места в Европа, включително и в Западна Германия. Католическите списания, ежедневната католическа преса им отделя огромно внимание. Седмичникът „Шпигел“ съобщава, че „от 1931 г. християнската църква е регистрирала 300 явявания на Мария и много хиляди чудодейни изцеления“.

Специално място в цялата поредица от явявания на Мария заема онова, което е станало през есента на 1949 г. край Херолдсбах в Централна Франкония[87]. Според най-авторитетните католически вестници, Мария в бяла одежда, обвита с воал, се явила първо на три, а след това на седем момичета на възраст от 9 до 12 години в брезова горичка край Херолдсбах[88]. Веднага след като това събитие станало известно, много хора – назовава се числото 40 хиляди – се събират на това място. До късно през нощта, под дъжда и снега, хората стоят там с непокрити глави, прехвърляйки броеници, със страстната надежда, че явлението ще се повтори. Някои останали в молитва до пет часа сутринта. И на 8 декември 1949 г. пред многохилядните молещи се за повторение на това, което те наричали „слънчево чудо“, то било повторено. То е повторено буквално по същия начин както през 1917 г. във Фатима, в Португалия, където е наблюдавано от 70 хиляди души; и преди това Мария се явила там на три деца, които пасели стадо.

Характерно е, че всички явявания на Мария са придружени от предсказания с апокалиптичен характер, в които на хората настоятелно се посочва голямото значение на молитвата с молитвена броеница[89], покаянието и настроението за изкупителна жертва. Всички нишки на новите явявания на Мария водят всъщност към чудото от Фатима. За явяванията на Мария във Фатима през 1917 г. е написана обширна литература, предимно католическа.

---

[87] Регион в Германия в провинция Бавария.

[88] Името на града в приблизителен превод означава Потокът на вестителите.

[89] В католическа терминология „Розенкранц“ (розова корона) означава „броеница“. Тук става дума за сборник с молитви, които се препоръчват да се четат с броеница, за да се следи казването им.

Явяването на Мария във Фатима

Според описанията на повечето католически автори, явяването се случило по следния начин. Близо до малкото португалско селце Фатима на 13 май 1917 г. (ще отбележим мимоходом, че в същия ден бъдещият папа Пий XII е издигнат в ранг на епископ), „при необичайни обстоятелства и съпътстващи явления“ три деца на 7, 9 и 10 годишна възраст, пасейки стадо овце, виждат необичайно красива, сериозна, но в същото време дружелюбна дама на 15-18 години, която те, без да знаят името ѝ, веднага приели за Мадоната. Явлението обещало на децата да дойде отново и да говори с тях. Следващия път то предсказало на децата, че ги очакват големи външни и вътрешни сътресения, и две от тях скоро ще умрат и точно това се случило. Явлението настоятелно призовало децата да се молят и да принасят жертви за изкуплението на грешния свят, заради помирението с Бог и за да донесе удовлетворение в сърцето на Мария. От само себе си се разбира, че тогава феноменът става широко известен и привлича огромно внимание. Явлението съобщава на децата кога ще се случи за последно и ще извърши чудо, за да потвърди своя небесен характер. Посочена е датата 13 октомври 1917 г.

В определения ден се събира тълпа от 70 хиляди души. Сред дошлите има представители на властите, адвокати, учени. И какво става тогава? Според очевидците започва „представление“, което тълпата следи със затаен дъх. „Слънцето“ в небето изведнъж започва да изхвърля огнени снопове във всички посоки и като бясно да се върти като огнено колело. Небето, Земята и хората започват последователно да се потапят в море ту от жълт, ту от син и зелен, ту от червен и лилав цвят. След това Слънцето започва да обикаля Земята със зигзагообразни скокове; създава се впечатлението, че заплашва да стрие хората на прах. От тълпата с вопъл се изтръгва „Аве Мария“, всички падат на колене направо върху глинес-

тата почва, мокра след дъжда. Слънцето продължава по този начин още известно време своя път, а след това се връща на първоначалното си място. Цялото представление продължава 10 минути. Веднага след като приключва, като ураган из устата на хората се изтръгва кредото: „Аз вярвам...“

По-нататък се разказва, че по време на това явяване дамата се открива на децата като кралица на броеницата (розария) и им изрекла няколко свои пожелания. Едно от тях било следното: „Жертвайте се заради грешниците и повтаряйте често, особено когато принасяте жертва: О, Исусе, от любов към Теб, за обръщението на грешниците и изкуплението на прегрешенията, причинени на непорочното сърце на Мария“. Друг път тя казала: „Искам светът да бъде посветен на моето непорочно сърце и причастието на изкуплението да се извършва в първата събота на всеки месец“.

По време на последното си явяване, което се състои на 13 октомври 1917 г., тя казала – за което става известно за първи път едва през 1939 г. от едното от трите деца, останало живо: „Ако молбите ми бъдат изпълнени, Русия ще се обърне и ще стане мирна, ако не, тогава враждебната на вярата пропаганда ще разпространи заблудите си по света[90]. Тя ще предизвика войни и преследвания, много добри хора ще приемат мъчения, светият отец (т.е. папата) ще пострада много; много нации ще бъдат унищожени, но в крайна сметка моето непорочно сърце ще възтържествува“. Последната част от откровението, за която се твърди, че съдържа особено много послания и обещания, трябва да бъде обявена през 1960 г.

Едва на 31 октомври 1942 г., тоест 25 години по-късно, чрез папа Пий XII, който посвещава целия човешки род на непорочното сърце на Мария, явяванията на Мария са санкционирани от църквата. В деня на 33-та годишнина от явяванията във Фатима, в свое радиопослание папата се обръща към по-

[90] Обърнете внимание, че това е казано преди болшевишкия преврат. И затова, какво „обръщане“ се има предвид тук.

ловин милион събрали се там хора за молитва и покаяние, в което каза: „Искаме да създадем колосален хор от хора, които се молят и се каят“. Оттогава Фатима се превръща в най-значимото място за поклонение за целия католически свят. Всяка година много хиляди хора от цял свят се стичат във Фатима, така че, след като участват в „светата изповед и причастие“, вътрешно да се обединят с фатимската вест в молитви с броеници и настроение за изкупителна жертва.

Какво значение има движението на марианяните в света?

Фатима се превръща не само в най-значимото място за поклонение за католиците, но в същото време и в духовния център на разпространеното по цял свят движение на марианяните. Сега то съществува във всяка страна, където живеят католици. Броят на членовете на движението се оценява на много милиони. Световната общност обаче знае много малко за него.

Във всяка държава движението на марианяните има собствено име. Така, в Португалия, в родината на движението, тя се нарича „Синята армия на Мария“, в Полша – „Milita Immaculata“, в Италия – „La Crociata Mariana“, в Ирландия – „Legio Mariae“ (Легион на марияните), в памет на римските легиони, по подобие на които е изградено и структурирано движението. В Германия движението на марияните се нарича „Евхаристийна жертвена общност ЕМО“, чийто център е в Бавария. Общото движение на марияните в света се нарича от членовете му „Великата армия на марияните“; всичките му нишки водят до Фатима.

Сега нека си зададем въпросите: Каква е същността, целта и значението на движението на марияните в света? Имало ли е нещо подобно в миналото? Праобраз на съвременното движение на марияните е „Конгрегацията на марияните“, основана през 1563 г. от фламандския йезуит Йоан Лени, чиято

цел била да обнови и укрепи църковния живот и да локализира движението на Реформацията в света. Конгрегацията била отлично оръжие в борбата на йезуитите срещу свободата на вярата и съвестта и срещу реформаторските импулси. Отначало тя се състои главно от членове на висшите класи, чак до князете. Както свидетелстват католически източници, конгрегацията на марияните през изминалите векове дължи своя успех на предаността на своите членове към Мария, на почитането на Пресветата Дева, но преди всичко на „спазването на ежеседмичната изповед и ежемесечното причастие“.

Всъщност успехът на конгрегацията е обезпечен главно от добре обмислената организация и умното ръководство, което остава изцяло, до най-отдалечените клонове, в ръцете на йезуитския орден, включително, така да се каже, „първата клетка“ „Prima Primaria“ в Рим. Освен това успехът се осигурява от определеността на целите и средствата, използвани за постигане на целите. Д-р Карл Фекс в брошурата „Защо днес съществува посвещаването на Мария?“ пише: „Има безброй конгрегации на марияните, които през изминалите векове са основани след възстановяването на йезуитския орден. Всички поколения, всички съсловия имали свои конгрегации. Може дори да се твърди, че само малък брой католици не са преминали през школата на мариянската конгрегация, не са избрали Мария за своя покровителка и не са се обърнали към нейния висок праобраз“.

И така, можем да кажем: Съвременното движение на марияните всъщност не е нищо друго от връщане към живота, от обновяване на изпробваните още преди 400 години конгрегации на марияните. Те формират духовната основа на новото движение, което не е нищо повече от същите конгрегации, но раздути до гигантски размери. И събитието във Фатима не е нищо повече от средство за трансформиране на старите цели, тяхната нова дреха. Както преди, така и сега задачите и целите остават същите; те само се увеличават по размер, стават всеобхватни.

Каква е всеобхватността на целите и задачите на движението, в сравнение с това, което са искали старите конгрегации на марияните? Католическите автори твърдят в това отношение, че движението на марияните е великата армия на Мария. Неговата „цел е, изхождайки от явлението във Фатима, да се превърне в обща мобилизираща сила на целия католицизъм и да се постави в услуга на апостолата, тоест да служи на всички действия на католицизма“. То е „инструмент в борбата срещу явните и тайни врагове на католическата църква, както и срещу лъжеученията и всякакви ереси“. Движението на марияните представлява „движение на кръстоносния поход“, най-голямата, най-мощната, воюваща армия на католическата църква (разбирай: на йезуитизма), която с негова помощ постига целите си: рекатолизация или завръщането на всички, които някога в Европа, а също и в Русия, са скъсали с католическата църква, в нейното лоно.

Управлението, ръководството на движението на марияните е изцяло в ръцете на йезуитите. Те определят неговите движещи сили и целенасоченост. Тези, които се придържат към движението, са длъжни да положат тържествена клетва, подобна на даваната в йезуитския орден. Те тържествено обещават да поставят целия си живот, т.е. всичките си мисли, чувства и дела в служба на Мария, с други думи – на църквата, и да се откажат заради Мария – т.е. заради църквата – от всякакво своеволие. Всеки член на „Армията на Мария“ трябва като войник да се подчини изцяло на желанието на църквата да обедини всички хора под купола на катедралата на Петър в Рим.

Тържественото обещание на членовете на Синята армия в Португалия звучи така: „Мария, моя майка и кралица, посвещавам себе си на твоето непорочно сърце. За спасението на Русия (!), мира в света, заради изкуплението за безчестието и греховете, нанесени на твоето непорочно сърце, които са оскърбили Бог, ти обещавам: 1. Всеки ден да ти принасям моята жертва, особено за изпълнение на дълга, определен от съсловното ми положение; 2. Ежедневни молитви с броеницата; 3.

В знак на моята отдаденост към твоето непорочно сърце, да нося „Scapulier”[91] от планината Кармел 4. Да посвещавам по специален начин на теб първата събота на всеки месец.

С моето обещание искам да помогна за разширяването на твоето царство и да изпълня призивите, с които ти се обърна към света във Фатима“.

Има и други, дори по-строги обещания, свързани с конкретни задачи; полагат се клетви, които дават големи окултни сили и от тях след това е изключително трудно човек да се освободи. (...)

Смисълът и значението на догмата за телесното възнесение на Мария

Провъзгласяването на догмата за телесното възнесение на Мария на 1 ноември 1950 г. формира своеобразна кулминация, увенчаваща движението на марияните. А с нея сякаш приключва старият спор и едновременно се поставя началото на нов спор на църквата с всички други мирогледни течения: с лъжеученията. Значителна е още самата дата, когато е провъзгласена догмата, значително е и нейното съдържание, където се казва: „Богооткровена истина на вярата е, че непорочната Богородица и вечно младата Дева Мария, в края на нейния жизнен път, е взета с тяло и душа в небесна слава“. Молитвата, която Пий XII произнася по случай провъзгласяването на новата догма, звучи така: „Ние вярваме с цялото усърдие на нашата вяра в триумфалното вземане на твоята душа и твоето тяло на небето, където ти като кралица властваш над всички ангелски хорове и сферата на светците“.[92]

---

[91] Вид амулет. Планината Кармел е в Палестина – от нея произлиза името на Ордена на кармелитките.

[92] Ангелските хорове, според католическата традиция, са деветте йерархии божествени същества – от ангели до серафими. По този начин говорим за човешко същество, което повелява на серафимите.

Нека чуем какво казва за догмата йезуитът Хилиг, чиято статия е публикувана в брой 10 от 1950 г. на списание „Voices of Time“. Той я привежда във връзка с догмата за непорочното зачатие, приета на 8 декември 1854 г., и догмата за непогрешимостта на папата, приета на 17 юли 1870 г. „Църквата – пише той по-нататък – мълча 80 години преди папата, наместникът на Бога на Земята, да възвести новата догма. Но съдържанието ѝ в никакъв случай не е ново. *От 6-ти век тя се разкрива и живее в църковното съзнание на вярата, в старата литургична традиция на византийската, източната църква.*[93] По-нататък Хилиг твърди, че това, че в Светото Писание няма пряко посочване на възнасянето на Мария, не изненадва католиците, тъй като то свидетелства за фрагментарния характер на самия Нов завет. Най-важното в догмата е нейната насоченост към Мария. Както вярата и любовта към непорочното зачатие на Мария допринасят за придобиването на нова пълнота и увереност от католицизма, така и новото „определение“ на Мария насочва погледа си към тази, която е Богородица сред жените. Човечеството предчувства истината в своите митове и приказки, където се казва, че само дева може да ни избави от всичко лошо; и такава дева е Мария. Тя е безгрешно творение, такова каквото трябва да стане човек. И тук йезуитът Хилиг повдига завесата над истинската цел на догмата, казвайки: „Всички беди се пораждат от греха и всички грехове се коренят в едно нещо: бунта“. Под „бунт“, разбира се, той има предвид протеста на самосъзнаващия се човек срещу опеката на църквата. Хилиг пише открито за това: „В Мария църквата противопоставя на прометеевския (т.е. фаустовския) човек друг, който е угоден на Бога (разбирай: на църквата)“. Църквата провъзгласява Мария за спасителка от грешния прометеевски съвременен човек, подчертавайки детското послушание на Мария, съвършеното смирение, детската преданост към волята на ба-

[93] Че това е абсолютна лъжа, свидетелстват древните икони на „Успение Богородично“, на които Христос държи в ръцете си душата на Божията майка, а тялото остава на Земята, заобиколено от земни хора.

щата. Мария е чисто момиче, слугиня (Magd). Бог благославя смирението и послушанието. Мария е образец, представител на църквата, нейния тип. В Мария църквата празнува преодоляването на всички лъжеучения.

И така, виждаме, че с нова догма се хвърля предизвикателство към съвременния човек. За това свидетелстват и други твърдения, че атеистичният хуманизъм е отговорен преди всичко за идеологическия хаос в наши дни. Предварителното, извършвано преди „изпълването на времената“ спасение (Vorerlosung) на Мария, затова е толкова необходимо, защото то помага отново да се посочи на човека неговото противоречащо на цялото природознание, рационално все още необяснимо място в Космоса, неговото достойнство, величие и специална предопределеност. Казва се, че това е много по-добро, последователно и наистина безкомпромисно, отколкото оставането в половинчатост, което само поражда съмнения у вярващите. Преди всичко е важно да се преодолее надценяването на разума по въпросите на вярата и да имаме смелостта един ден да задълбочим предизвикващата досада в доктринерите и рационалистите, но носеща изцеление, мистерия, която изглежда направо предизвикателна в очите на материалистите. В миналото църквата се противопоставя на заблудите и лъжеученията с категорично „анатемосване“, т.е. изключване от църквата. Благодарение на новата догма за възнесението на Мария, църквата противопоставя на всички лъжливи учения и течения на времето в образа на Мария висок образец за всички добродетели и святост. Благодарение на новата догма атеизмът и неверието претърпяват решително поражение и са осъдени на безсилие.

Подобни мисли срещаме и в пастирските послания на германските епископи по повод новата догма. В едно от тях се казва: „Убедени сме, че учението за вземането на Мария на небето в тяло има за духовно борещите се хора, дори от друга вяра, много по-голямо значение, отколкото може да изглежда на пръв поглед. Това, което тревожи умовете днес, е въпросът

за истинския пътеводен образ на човека. В тясна връзка с него е въпросът за тялото и телесната смърт. Разбира се, нашата християнска вяра дава недвусмислен отговор на него. Въпреки това е важно и необходимо да се даде на този отговор *видим и осезаем* образ; именно това се случва с образа на Мария. Мария е човекът, както Бог е искал да го види първоначално...“.

В католическата литература догмата за Мария се нарича най-голямото религиозно събитие на века. Особено симптоматично в това отношение е едно изказване на папския легат, кардинал Тедечини, направено от него в Ирийската котловина (където се намира Фатима) по повод честванията, приключващи свещената година. Той казва, че на 30 и 31 октомври и 1 и 8 ноември 1950 г. папа Пий XII е удостоен с видение на „слънчевото чудо“; същото се приписва на основателя на йезуитския орден Игнаций Лойола, 400-годишнината от чиято смърт е отбелязана на 31 юли 1956 г.

На възражението, че благодарение на новата догма самият Христос отива на втори план, авторитетната църковна страна знае какво да отговори. Така Пий XII, както съобщава „Der Spiegel“ в броя от 16 декември 1953 г., енергично отхвърля упреците на „обновителите“, че почитането на Мария уж омаловажава достойнството на Христос. Той казва: „Всичко, което правим, за да почитаме и прославяме нашата небесна Майка, се превръща в слава за нейния божествен Син“.

Йезуитът Ото Земелрот, в сборника статии, публикувани под общото заглавие „Телесното възнесение“, дава и следния отговор: „Образът на Христос – да го кажем смело – е недостатъчен, защото спасението не се постига само чрез Христос, Спасителя, без спасявания човек... Чрез почитането на Мария в известен смисъл се гарантира, се осъществява работата на Христос“. (...)

В своето пастирско послание от есента на 1947 г. епископът на Люксембург, използвайки същата логика, казва: „Не е ли показателно как самият божествен Спасител, неговата Майка и светците се покланят пред учението на църквата, тоест

пред папата и епископите, така че истината и достоверността на тези явления да се постави в зависимост от тази непогрешима инстанция и по този начин да предпази вярващия народ от всякаква заблуда и измама. Христос, Мария и светиите доброволно желаят да се подчинят на този авторитет и неговото решение“. (...)

На 1 ноември 1954 г. – наречена годината на Мария, – т.е. 4 години след провъзгласяването на догмата за телесното взимане на Мария на небето, папа Пий XII обявява царското достойнство на Мария, учредява празничната литургия „кралица Мария“ и празника, наречен „Мария, кралица на небето и Земята“, който сега се чества ежегодно на 1 май. По този случай той каза, че празникът е завършекът на дълъг процес. (...) Царското достойнство на Мария ще послужи като основа за посвещаването на света на сърцето на Мария, точно както царското достойнство на Христос е основата за посвещаването на света на сърцето на Исус. Новото царско достойнство на Мария със сигурност ще бъде закрепено в нова догма, която ще обяви Мария за „Съ-спасителка“

Истинските подоснови на явяванията на Мария и догмата, свързана с тях

(...) Всички описани досега събития трябва да се усетят в тяхната значимост, тежест, без да се добавят субективни мнения към тях. Само в този случай ще можем да разпознаем истинските подоснови на явяванията на Мария, движението на марияните и новата догма. В същото време е необходимо да се разбере, че взаимовръзките на тези явления, както и намеренията и целите, преследвани от провъзгласената догма, не могат да бъдат разбрани без духовнонаучното познание. Само с негова помощ, по-точно с помощта на неговия метод, е въз-

можно да се схванат съществуващите тук взаимовръзки.

Първо, нека си зададем въпроса какво означават в по-широк исторически контекст тези две дати, 31 октомври и 1 ноември 1950 г., когато е провъзгласена догмата. Случайни ли са те или са съзнателно избрани констелации?

1950 г. е на 33 години – много значително число в езотериката – от 1917 г., която е съдбовна за Германия (а особено за Русия; и това е годината на чудесата от Фатима). А ако извадим 400 години от 1917 г., получаваме 1517-та година. Тогава, *на 31 октомври* 1517 г., Лутер заковава своите 95 тези на вратите на църквата в замъка във Витенберг и с това предизвиква колосална духовна революция, в която се изразила борбата за освобождаване на човека, способен да поеме отговорност за себе си, от оковите на църквата и духовенството.

По какъв начин предишният Лутер се превръща в Лутер на Реформацията? Рудолф Щайнер разказва в една от лекциите си: „През 1510 г. Лутер посещава Рим. В онези времена се смятало за особена заслуга да се изкачиш по стълбите на църквата (катедралата на Петър) на колене. В един от дните, когато за пореден път се качвал по стълбите по този начин, той имал вътрешно преживяване, в което му е казано: „Търси справедливост във вярата“. Това, което чул, било в рязко противоречие с това, което трябвало да прави. Ето защо той се превръща в Лутер от 1517 г.“

Можем да го кажем така: В Лутер в този момент, благодарение на вътрешното преживяване, се ражда самостоятелната съвест, свободата на мисълта на пробудената личност. С действието си той изразил импулс, узрял в най-широките кръгове на редовото духовенство, и е първият, който въвежда в съзнанието на епохата идеята за свободен духовен живот. Във Френската революция (макар и изключително хаотично, както подчертава Рудолф Щайнер), на повърхността избива идеята за правно равенство на хората, което селяните вече искали по време на Селската война в Германия (1524-26), значението на която Лутер, за съжаление, не разбира. Оттогава човечеството

всъщност чака трета революция или реализацията на идеята за братство в икономическия живот.

Рудолф Щайнер възвестява през 1917 г. идеята за троичното разделение на социалния организъм и приближава тази дългоочаквана революция на сърцето и волята. Идеите за свобода, равенство и братство, които така бунтовно заявяват за себе си през 1517 и 1789-90 г., биха могли чрез осъществяването на идеята за троичното разделение на социалния организъм да бъдат сведени до предопределеното им хармонично единство. Идеята за свобода в духовния живот, равенство в правния живот, братство в икономическия живот е трябвало да бъдат приети през 1917-18 г. с не по-малък ентусиазъм от 95-те тези от 1517 г. или идеалите за свобода, равенство и братство от 1789-90 г. Фактът, че това не се е случило, е най-трагичният пропуск в германската история, сравним само с трагедията на еврейската история в момента на Мистерията на Голгота. Във вакуума, образувал се в Централна Европа вследствие на този пропуск, тутакси се устремяват многократно показаните и описани от Рудолф Щайнер антидуховни сили под формата на американизъм, уилсънизъм, йезуитизъм и болшевизъм.

И тук трябва да си зададем въпроса: Съществува ли, и ако да, каква е връзката между американизма, йезуитството и болшевизма, от една страна, и явяванията на Мария, движението на марияните и провъзгласяването на догмата за телесното възнесение на Мария, от друга? Да кажем веднага, че такава връзка съществува. Нека позволим да се изкажат по този въпрос двама основни свидетели, които са авторитетни умове на католицизма. И двамата, повече, отколкото са искали, повдигат завесата над тайната взаимосвързаност на изброените течения.

Първият основен свидетел е бившият министър на земеделието в Тюбинген д-р Вайс, който през 1948 г. в Щутгарт, по време на манифестация на мъже по повод Деня на Троицата, казва: „В безнадеждното, отчаяно положение, в което се намира Централна Европа, можем да се спасим, само ако с движе-

нието на марияните, възникнало във връзка със събитията във Фатима през 1917 г., се обедини кръстоносният поход на мислещите и каещите се. Мярката за страданията все още не е изпълнена. Изправени сме пред ужасния призрак на нова война, атомна. Най-голямата опасност обаче е в сферата на религията. Атеизмът, унищожаващ християнската европейска култура, се движи на гигантски фронт. На източния хоризонт се е струпала сеещa смърт гръмотевична буря и разрушителната ѝ работа няма да започне днес или утре. *Болшевизмът и откровенията във Фатима се намират в най-непосредствена връзка.* (Според закона, така да се каже, на „лошата диалектика“.) В дните на май 1917 г. Ленин и Троцки са вкарани в пломбиран вагон от Швейцария през Германия в Русия, благодарение на което през октомври 1917 г. руският болшевизъм побеждава. В Русия са сложени окови на християнството и заплахата за съществуването на християнската култура на Запада започна да нараства. Но в същото време в югозападната част на Европа, в Португалия, във Фатима се появи чудото на Мария, което многократно беше потвърдено и благословено от най-висшата йерархия на църквата, от самия папа. Затова не може да има повече никакво съмнение в него“. И Вайс също казва, че пряката връзка на откровението на Мария във Фатима с едновременните събития в Русия е изразително потвърдена от самите явявания във Фатима. И той се позовава на третото предсказание, получено във Фатима, в което (вече беше цитирано) се казва: „Ако моите желания бъдат чути, тогава Русия ще се обърне и ще настъпи мир; ако не, тогава Русия ще разпространи своето лъжеучение по целия свят и ще предизвика войни и преследване на църквите; много добри хора ще приемат мъченическа смърт и различни нации ще бъдат изкоренени“.

Д-р Вайс също казва, че чудото на Мария във Фатима довежда до промяна на мирогледа в Португалия и помага да се преодолее враждебното към църквата правителство и да се избегне ужасна война. Посланията на Божията майка са част от Божия план за спасение. Човечеството неведнъж е било спа-

сявано от беди благодарение на помощта на Божията майка. „Когато нуждата на човечеството достигна своя връх и самите езичници започнаха да казват: Ако Бог не дойде от небето, тогава сме изгубени“, се появи Мария и чрез своето „Fiat!“ (Нека бъде!) позволи на Божия Син да дойде на Земята. Когато западната църква отново се оказа в беда, този път заради исляма, с нейна помощ беше удържана победа в морето при Лепандо (1571), в битката при стените на Виена (1683) и, накрая, при Петервордан (1716). Когато започна Реформацията, създадените от йезуитите конгрегации на марияните подклаждат контрареформация и я повеждат към победа. Сега християнството отново е в нужда. Този път дяволът изпрати милиони, които под атеистично ръководство се опитват да изтрият християнската култура на Запада и да донесат знамето на Луцифер до брега на Атлантическия океан. Във Фатима е поставен фар, който призовава хоровете на молещите се християни в редиците на движението на марияните и към кръстоносен поход чрез молитвите на „розария“ с броениците, изпълнявани в събботите за Мария“.

Друг основен свидетел е ръководителят на движението на марияните (EMO) в Германия, който по въпроса, който обсъждаме, изразява следното мнение в списание „Фатимска вест“ (декември 1950 г.): „Който много иска да разбере какво се случва в наши дни, трябва някога да се върне с нас в историята на Европа преди няколко века. Тогава за него ще проблесне известна светлина и до съзнанието му ще достигне, че годините 1517, 1717 и 1917, които са точно на 200 години една от друга, имат световноисторическо значение. Чуйте! – призовава по-нататък читателите, – когато на 31 октомври 1517 г. Мартин Лутер заковава своите 95 тези на вратата на църквата във Витенберг, това бележи началото на катастрофалното разделяне на западното християнство на католическо и протестантско. Разрухата започва от Германия и след това се прехвърли в други страни. Това опасно развитие, предвид бавното действие на пропагандата по това време, трае точно

200 години и завършва през 1717 г. През тази година в Англия се основава масонството, което оттам се разпространява във всички страни, включително Германия. Последователите на това движение напълно скъсват с Христос; те имат различна представа за Бог от нас. Този процес на отпадане от Бога продължава отново 200 години“. Нашият свидетел завършва статията си с думите: „Тези, които не са слепи, могат да видят, че веднага щом болшевизмът се появи в източната част на Европа, Бог (разбирай: църквата) основа в явяванията на Мария във Фатима антиболшевишки фронт. Европа е заплашена от залез, ако не се вслуша в призива на Фатима да сформира народно движение в смисъла на ЕМО. Този призив звучи така: Да се молим непрестанно и да принасяме жертви“.

Доста други водещи умове на католицизма пишат и казват за тази взаимовръзка почти същото нещо, което цитирахме. Никой от тях обаче не изрича нито дума, че масонството на Шотландския ритуал, „Сивата ложа“, е основана през 1717 г. от йезуита Шевалие Рамзи. Вярно е, че този факт косвено се признава от задаващи тона католически автори. Когато описват конгрегациите на марианяните, те казват, че техните основатели и последователи имали пред очите си като подобие масонството. Буквално при тях може да се прочете следното: „Конгрегациите на марияните в известен смисъл не са нищо повече от старото благословено подобие на по-късните масонски ложи“. Доста символично е, че в празничната церемония, проведена на 24 декември 1950 г., за да отбележи края на свещената година, папа Пий XII облечен като свободен зидар с мистрия в ръце, полага три златни тухли в арката на Светите врати на катедралата Свети Петър и ги покрива с циментов разтвор.

За тези, които могат да оставят фактите да говорят сами за себе си, цитираните и други подобни изявления и действия показват гигантските перспективи, простиращи се от миналите векове до наши дни. Всеки, който може да чете между редовете, може да получи достатъчно доказателства, че събитията

във Фатима, появата на болшевизма, както и прокламирането на 14-те точки на Уилсън през януари 1918 г. и йезуитството са пряко свързани. Рудолф Щайнер говори за този факт през 1917, 1918, 1919 г. Ето едно от изказванията му от онези години: „Който се стреми да разбере силите, причинили тази катастрофа, разкрива забележителна съвместна работа на американизма и йезуитизма“. За същото разказва книгата на Карл Хайзе „Масонството на Антантата и Световната война“, предговора към която е написан от Рудолф Щайнер. (...)

Днес знаем, че както болшевизмът, така и националсоциализмът са възникнали от брака между американизма и йезуитството.

Какво се крие зад съобщението от Фатима за обръщането на Русия

(...) Какво означава предсказанието, получено във Фатима на 13 октомври 1917 г., че Русия в крайна сметка ще се обърне? Какво трябва да означава това обръщане (към друга вяра – Bekehrung) на Русия? Защо вижението на марияните си е поставило изпълнението на това послание за своя основна цел? (...)

Потвърждението на факта, че обръщането на Русия, т.е. връщането ѝ в лоното на католическата църква е основната цел на движението на марияните, или на „Армията на Мария“, не намираме при никой друг, освен при втория, след папата, по значение кардинал на римската курия, при Тисерант. Той казва: „Синята армия на Мария е отговор на искането на Девата от Фатима. Това е един вид мобилизация за изпълнение на една съвсем определена задача, а именно: обръщането на народите на Съветския съюз и техните сателити“. Според него случилото се във Фатима е събитието на века, ясно показващо какво е трябвало да се случи след разкола от 1517 година.

Години наред във Федерална Германия широко разпространените вестници на марияните, като „Мария побеждава“, „Фатимска вест“, „Великият зов“ и др., непрекъснато пишат, че основната цел на „Великата армия на Мария“ е обръщането и спасението на Русия от безбожието и завръщането ѝ в лоното на католическата църква. Задачата на „Синята армия на Мария“, както се казва там, е всеобхватна. Тя не се ограничава само до спасението на Русия, а на цяла Европа и дори на целия свят. Днес движението на марияните наподобява средновековното движение, което завършва с кръстоносните походи. Както тогава призивът: „Това е, което Бог иска!“ събирал хората за борба с турците в Светите земи, така днес, чрез молитвата на „розария“ с броеница, чрез настроението на покаяние и жертвено изкупление, се събират хора за борба срещу комунизма и лъжеученията.[94] Папата нарича Мария победителка във всички битки на боговете. Тя е помощница в борбата срещу безбожието и лъжеученията от всякакъв вид (включително Православието!). Оръжието на Движението на марияните, каквото е изискването от явяванията във Фатима, са молитвите „розария“ с броеница, настроението на покаяние и спасителна жертва, т.е. послушание и пълно отдаване на себе си в служба на Мария (разбирай: църквата). Това наистина е превърнато в оръжие, в прашката, с която Давид е поразил Голиат, под който сега се разбира Русия.

Как най-висшата инстанция в Рим популяризира задачите и целите на движението на марияните и определя тяхната посока, става ясно от две циркулярни писма от Пий XII от 7 юли и 15 септември 1952 г. до руския народ, в които се казва, че всички народи на Русия са посветени по специален начин

[94] С падането на болшевизма (поне временно) голяма част от тайните стават явни, защото едва сега, когато Русия се обърна към вярата, се разгаря борбата за обръщането ѝ. Вярата, казват във Ватикана, не е тази, която трябва! Колективното осъждане на антропософията на съвместната конференция на поне 10 вероизповедания, проведена в Москва през пролетта на 1994 г., също става разбираемо.

на непорочното сърце на Мария. Второто от тези писма казва: „Вие (преследваните християни от Русия) се радвате на особеното благоволение на най-благословената Дева Мария, любящата и могъща кралица на небето и Земята, на чието непорочно сърце сте посветени всички вие. Това несъмнено е надежда за предстоящата победа“. И по-нататък: „За да постигнем всичко това, желаем, достопочтени братя, да ви подтикнем към колективна молитва, така че да обедините всички близки до вас вярващи в молитва и жертва на изкупление, така че най-висшият Бог, който е толкова тежко оскърбен, да бъде омилостивен“.

Папата призовава народите на Русия да се молят с него, „за да могат да се изкоренят всички хитрости на враговете на религията, всичките им заблуди и измамни интриги; особено тези сред вас – казва той, – които се смятат за католици – макар пасторите им да са им отнети, – биха могли безстрашно и мъжествено да се противопоставят на атаките на безбожниците, ако е необходимо, даже до смърт“.

В католическата литература отново и отново се подчертава, че руската ортодоксална (думата „православен“ е непреводима на други езици) църква, не по-малко от римокатолицизма, развива силно почитане към Мария и дори, според най-новите изследвания, значително оплодотворява култа към Мария в католическата църква. Затова почитанието на Мария изгражда мостове от Рим към Източна Европа. *Благодарение на догмата за телесното взимане на Мария на небето католическата църква се осъзнава по сестрински свързана с източната църква, а източната църква, която е добре запозната със съдържанието на тази догма, се чувства в любовта си към Мария тясно и интимно свързана с римската църква.*

Списанието „Синя армия“, централният орган на института „Ave Maria“, публикува статия на Грегор Макманус, озаглавена „Нова кралица за Русия“. Тя е препечатана от списание „Soul“ в септемврийския брой от 1955 г. („Soul“ от своя страна се свързва с „Russische Rundschau“, списанието, изда-

вано от папския Институт за изучаване на Русия в Рим.) В статията се казва; „*Религиозното преследване в Русия в крайна сметка ще доведе там до разцвет на специалното почитане на Божията майка*. Това ново почитане има своя изходна точка в придобиването в Русия на икона – образ – на нашата скъпа жена, владетелка, кралица и Божия майка. На 13 и 26 февруари 1917 г. Мария се явява на домакиня на име Евдоха Агрипова и ѝ казва, че в мазето на църквата в село Коломенское има образ на Божията майка. В Русия – продължава статията – се проследява паралел между това явление и едновременното явление във Фатима. Съвпадението им се засилва още повече, ако се замислим върху това, че през 1946 г. Светият отец (т.е. папата) изпраща своя легат във Фатима, който коронясва там статуя на „нашата любима жена от Фатима“ и ако си спомним още, че папата след това обявява Мария за „кралица на света“. В енцикликата, посветена на провъзгласяването на Мария за кралица, папата обръща внимание и на потиснатите народи на Русия и нейните сателити“. Макманус завършва статията си с думите: „Ако бъдещите историци се обърнат към нашето време, те ще го нарекат не иначе, а времето на „нашата скъпа жена на „розария и броеницата“... нещо повече, ние вярваме, че те ще го обявят за епохата на „царството на Мария“.

Откриваме нещо интересно и в книгата „Русия ще бъде обърната“ от секретаря на Синята армия в САЩ Джон М. Хафърт. В немското издание на книгата на страница 222 четем: „През май 1946 г. руското момиче Наташа Дерфелден, което живее в емиграция в Париж, участва в международния конгрес за Мария във Фатима. Тя донася руска земя със себе си и я поставя в светилището. Сестра Лусия (оцелелият свидетел на явленията във Фатима) казала на Наташа, че обръщането на Русия ще стане чрез православната църква и източния църковен обред...“ (...)

В брой 11 за 1950 г. на списание „Мария побеждава“ се казва, че посвещаването от папата на Русия на непорочното сърце на Мария е решаващо за крайната победа на истината

(разбирай: църквата).

Същото списание съдържа поучителни указания за бъдещето. В него се казва: „Един от онези, които познават отношенията в Рим, ни писа: „С почитането на непорочното сърце на Мария са свързани големи исторически събития, които вече се случват, а именно: избягването на третата световна война, обръщането на Русия и ненастъпването на световната революция, освобождението на народите от „църквата на мълчанието“ и накрая, всеобщият, страстно желан мир!“

Във Фатима, с оглед на обръщането на руския народ и завръщането му в лоното на католическата църква, се изгражда дом на „Синята армия на Мария“. Изграждането му е осветено на 13 октомври 1956 г., в деня на 39-годишнината от явленията във Фатима, от споменатия вече кардинал Тисерант. В този дом, освен 88 стаи и много спални и конферентни зали, ще бъдат издигнати два параклиса – единият за латинския, а другият за византийския църковен обред; така че и двата култа ще могат да се изпълняват едновременно и постоянно. Благодарение на това целта на „Синята армия“ – да способства за вътрешното единство на Изтока и Запада – ще бъде видимо изразена. Тя ще се простира чак до архитектурата, в която и римските, и византийските мотиви са дадени взаимно свързани.

Съобщението, разпространено от католическите вестници, че Пий XII, въпреки че е навършил 80 години, започва да изучава руския език (а последният папа изобщо беше избран от славяните), работи в същата посока; в това отношение той е сравняван със Симеон (Лука 2.26). Буквално католически вестник пише за това по следния начин: „Изглежда, че нашият свети отец иска да получи уверение от Бог, че своето „Nuno dimittis... (Сега Владико, отпущаш слугата си в мир)“ той ще произнесе едва когато целият руски народ се върне в църквата и ненавиждащият Христа се върне, озарен от лъча на милостта, към истината (разбирай: църквата)“.

За това, че Фатима преследва цели, които надхвърлят обръщането на Русия, може да се съди по изявлението на из-

вестния американски радиопроповедник, викарий и епископ във Фултън Шийн, близо до Ню Йорк. Говорейки във Фатима, той казва: „Скъпата ни Фатимска дама предсказа, че Русия ще бъде обърната. Но и за мохамеданския свят явленията във Фатима са от голямо значение. Защо любимата Богородица избра Фатима? Няма ли нещо необичайно в това, че това село носи името на дъщерята на Мохамед?[95] В предсказанията на нашата любима дама от Фатима има обещание в бъдеще да се обърне и мохамеданският свят, което съдържа предпоставката за установяване на истински мир на Земята“.

Идеята за тясна съвместна работа на църквата с исляма в името на победата над комунизма и сближаването на двете религии придобива все по-отчетлив израз както от католическа, така и от ислямска страна. Тяхната събирателна точка е Ватиканът.

До какво се свежда идеята за съвместното съществуване на Изтока и Запада?

(...) От определен момент нататък все по-често се появява мисълта, че докато Католическата църква преразглежда отношението си към комунизма, е имало известен обрат и по повод на съвместното съществуване. Вероятно, както пишат вестниците, Обществото на Исус, авангардът на папството, вече предприема стъпки, за да намери границата, до която трябва да върви противопоставянето на комунизма. Главният редактор на ватиканския вестник „Osservatore Romano“, Федерико Але-

[95] Фатима е била четвъртата дъщеря на Мохамед, родена в 606 г.; съпруга на Халиф Али, майка на Хасан-Хюсеин, починал през 632 г. в Медина. Родословието на всички пророци след Мохамед е проследено до нея.

сандри, обсъжда въпроса за възможния конкордат между Рим и комунистическите държави и заключава, че „това по същество не е невъзможно“. В подобен смисъл трябва да се разбере изявлението, публикувано на 13 февруари 1950 г. във „Фатимски вестник“, в което се казва, че „нашата любима дама от Фатима“ е „най-великият политик на нашето време“.

Йезуитите всъщност са първите, които подхващат и придвижват напред идеята за съвместно съществуване, т.е. за духовно сближаване между Изтока и Запада. По сигнал на папата, разбира се. Коледното послание на Пий XII през 1954 г. е, както е известно, изцяло посветено на въпроса за съвместното съществуване. В него той отхвърля „съвместното съществуване в страх и заблуди“ и поставя искането за „съвместното съществуване в истината“, която единствена може да осигури основа за единството на хората.

Австрийският йезуитски пастор Густав Ветер, професор „Russicum“[96] в Папския институт в Рим, признат експерт по въпросите, свързани със Съветския съюз, излага направо сензационни неща за връзката между съветската философия и католическия начин на мислене. Той директно заявява, че между католицизма и „*червената църква“,* комунизма, има не само външни паралели, но дори и „*формално сходство“*. Неговата сензационна теза звучи така: Бог в известен смисъл се корени и в диалектическия материализъм, само че съветските философи досега не са забелязали това. Противоречията и напрегнатите места в съветската философия в крайна сметка ще се решат и по този начин ще подкопаят диалектическия материализъм като цяло. Освен това Ветер изразява мисъл, която отдавна е известна на осведомените хора, че „*болшевизмът е католицизъм, обърнат наопаки, като ръкавица“*.

Вестник „Люксембургска дума“ в своя брой от 25 септември 1951 г. се изказва по този въпрос по следния начин: „Не бива да забравяме, че тази колосална динамика на све-

[96] Collegium Russicum – католически колеж в Рим, посветен на изследвания на културата и духовността на Русия – б. пр.

товния комунизъм не е нищо повече от секуларизирана, тоест трансформирана в светска идея за Царството Божие; тя само се изкриви и стана антибожия и материалистична“

...немският йезуит Клеменс Брокмьолер: ...„Ако Свети Павел можеше да намери толкова много допирни точки с богатството от идеи на тогавашния езически свят, колкото ние, католиците, намираме с мирогледа на болшевизма, той не би се поколебал да ги използва за проповядване на християнството“.

...споменатият вече епископ на Фултън: „Дали не по-силно, отколкото днес Тито и Сталин преследват религията, младият Савел преследваше църквата?“ (...)

И до днес в пресата не спират слуховете, че се водят преговори между Рим и Москва с нейните сателити за сключване на конкордат. Въпрос на време е да бъде сключен. Днес все още не е удобно да се говори открито за сближаване или просто за вътрешната връзка между църквата и комунизма, законното дете, родено от брака на американизма с йезуитството. Ако открито признаем, че съвместното съществуване между Рим, Москва и Вашингтон вече се осъществява, твърде рано би се наложило да се разкрие съществуването на връзка между американизма, йезуитизма и болшевизма. Опасявайки се от ефекта, който подобни знания могат да произведат върху световното обществено мнение, засега се пази в тайна. Първо трябва да се подготви световното обществено мнение, за да може да възприеме тази връзка за нещо, разбиращо се от само себе си. Концепцията за съвместното съществуване, за взаимното разбирателство между Запада, Изтока и Юга в момента служи добре за маскирането и запазването на тайната за извършилото се фактически още през 1917 г. сближаване между американизма, йезуитизма и болшевизма. И тук отново се връщаме към трагичната, съдбовна за Германия 1917 година. (...)

И така, виждаме, че догматичните църковни принципи, естественонаучният начин на мислене на Запада и болшевизмът, всички те се сближават в римско-правния, диалектически абстрактен принцип на отричане на духовното. И трите

течения възникват от начина на мислене, с който през 869 г. на VIII икуменически събор в Константинопол е отхвърлен духът (трихотомията на човешкото същество). Оттам произхождат йезуитизмът, американизмът и болшевизмът, а след това, като Хомункулус, в ретортата на тези три антидуховни сили, се ражда националсоциализмът. И трите течения представляват отричане на духа, отхвърляне на гьотеанизма и фаустовския импулс, игнориране на реалната сила на Христос. Между тези три антидуховни сили на Запада, Изтока и Юга се оказва притиснат азовият импулс на германците и антропософията.[97]

С това ще завършим характеризирането на световно-историческото значение на акта на провъзгласяването на 1 ноември 1950 г. на догмата за телесното възнесение на Мария и ще преминем към друг въпрос, който ще формулираме по следния начин: Дали добрите сили в света имат изобщо някаква надежда, някаква възможност да победят тези колосални антидуховни сили? Не са ли обречени на провал всички усилия и старания да се възпрепятства изпълнението на целите и намеренията на тези сили? Възможно ли е да им се създаде противовес, да се формира контра-импулс за изравняване на ситуацията в света и ако да, какъв трябва да бъде той?

Духовнонаучната гледна точка върху догмата за телесното възнасяне на Мария

(...) Какво може да се каже за самите явявания? Нека първо чуем какво казват науката, психиатрията и юриспруденцията за явяванията на Мария близо до Херолдсбах. Професионален психиатър от британски университет изследва децата, преживели явлението. Той твърди, че явяванията най-вероятно са били последица от автосугестия и предразположеност на де-

[97] На изток ролята на гонител на антропософията сега се прехвърля от болшевиките към православната църква, тъй като в нея все повече се проявяват силите на йезуитизма и американизма.

цата към тщеславие, събудено в тях от гледания скоро от тях филм „Песента на Бернадет“ (за явяванията в Лурд). Главната свидетелка и водачка на тази детска групичка, 13-годишната Мария Хейман, в присъствието на комисията била буквално с една дума въведена в състояние на хипноза от психиатър. Той просто я погледнал втренчено в очите, казал ѝ да падне и момичето моментално пада на пода.[98]

Прокуратурата в Бамберг също разследва „виждащите деца от Херолдсбах“, след което е направено изявление, публикувано в „Badishen Zeitung“ на 16 юли 1952 г. В него се посочва, че преживяването на явленията очевидно е повлияно от възрастните. Когато започват да разпитват „виждащите деца“, какво точно са видели, те се заплели в противоречия. Показанията им не съвпадали. И всички те заедно заявили, че едва след разясненията, получени от възрастните, разбрали, че им се е явила Богородица.

Архиепископът на Бамберг Йозеф Ото Колб в своята проповед в навечерието на Нова година 1950/51 г., когато неистинността на явленията била недвусмислено доказана, но всички католически вестници настоявали, че те са истина, засегнал този проблем. Той казва дословно следното: „От 9 октомври 1949 г. проблемът Херолдсбах лежи като товар върху епископа и неговата енория и дори върху по-голямата част от германския епископат. Не можем да повярваме на фанатичните, театрални, нечувани и невъзможни неща, каквито ни ги поднасят безбройните протоколи, архиепископските комисии и местните свещеници. Не можем да повярваме в тях въпреки цялото изследване на така наречените феномени, въпреки добросъвестността и отговорността, въпреки любовта към Божията майка, която с радост бихме приветствали, ако тя про-

[98] А в наше време, когато десетки хиляди и дори милиони хора са успешно хипнотизирани по телевизията и на стадиони, този *въпрос* не изисква специални доказателства. Ще отбележим също, че още в началото на 40-те години е изследван ефектът от облъчването с електромагнитни генератори върху психиката на хората. Още тогава били преживени „цветни морета“ и т.н.

яви благоволението си към епископската енория. Наш свещен дълг е да признаем бамбергското заключение – не е установен свръхприроден характер на явленията.

Но въпреки резултатите от изследванията, проведени в Бамберг, официалната католическа страна полага все повече усилия, за да превърне Херолдсбах в място за поклонение. Защото явилата се на 31 октомври 1949 г. за последен път Мария уж казала, че ще се появи отново, ако хората „се молят усърдно".

Подобна история се случила и в Лурд, където Мария се явява на момиче на име Бернадет 18 пъти. Френската лекарка Тереза Валот от Париж – загинала в автомобилна катастрофа при неясни обстоятелства – публикува в списание „Der Spiegel" на 2 май 1956 г. съобщение за успешната защита на докторската си дисертация в Парижкия университет на тема „Чудодейните явления в Лурд". В нея тя недвусмислено доказва, че идеята за „чудесата на Лурд", широко разпространена от католическа страна, по никакъв начин не отговаря на реалните факти. Тя привежда неоспорими доказателства, че чудодейните изцеления в Лурд, например на слепи и т.н., не са никакви чудеса, тъй като така наречените слепи, които са излекувани, изобщо не са били слепи. (...)

Същият вид неистина е в основата и на т. нар. явявания във Фатима. Те са напълно идентични с явяванията в Херолдсбах и по същия начин не са чудо, а чисто технически феномен. И при цялата прозрачност на „представлението" във Фатима, при цялата примитивност на обявените там изисквания към човечеството, хората отдавна трябваше да се замислят за причините за смъртта на „виждащите деца". Неслучайно църквата се въздържа от санкциониране на явленията във Фатима в продължение на 25 години – до 1942 г., докато се убеждава, че няма да има възражения срещу явленията от извънцърковна страна.

Донякъде думите ни се потвърждават от съобщението, направено от фатимски свещеник на 6 февруари 1933 г., къде-

то той казва: „Умишлено оставихме известието (за чудесата във Фатима) да стои в папката в продължение на 17 години, докато всички факти и личности, появяващи се в него, не станаха достояние на историята“. Показателно е също така, че Пий XII, излизайки на 31 октомври 1942 г. с обръщение към португалския народ, препоръчва „да се почете нашата скъпа дама от Фатима“, говори за „молитва, посветена на непорочното сърце на Мария“ и не казва нито дума за явленията.

Ключът към разбирането на цялата чудовищност на използваните средства за масово внушение, за управление на големи маси от хора, трябва да се търси в действащите сега принципи на йезуитизма, според които целта оправдава всякакви средства и че, тъй като самите хора го искат, те могат да бъдат въвеждани в заблуда и лъгани. Че това е така, горе-долу открито говорят и самите йезуити.

Нека чуем колко открито един йезуит в цяла поредица от статии, излезли във вестник „Розариум“ от средата на 1950 г. до юли 1951 г., пише за връзката между явленията на Мария във Фатима и движението на марияните: ...„*Въпросът изобщо не е в автентичността на явленията във Фатима*, защото почитането на непорочното сърце на Мария, както и всички други знаци на препоръчаното и практикувано благочестие, са пълни със смисъл и са независими от явленията“. И още той пише: „*Всъщност във фатимската вест няма нищо друго освен прилагането на отдавна известни истини на вярата. Основната ѝ ценност не се крие в тези явления, а в тяхната разумност* (разбирай: целесъобразност)“.

Във всичко това е възможно да се разбере нещо само с помощта на йезуитската логика, която се използва от цитирания автор. „Да – пише той по-нататък, – посочените истини и изисквания, съдържащи се в явленията, са дотолкова разбиращи се от само себе си, толкова всеобщи мисли и откровения, че са подходящи за обосноваване на възможната автентичност на явленията; обаче правдоподобността на явленията има и други основания“. И той стига до заключението: „Във всеки случай е

разумно да се изпълни изискването на съобщението от Фатима“. Тук, както се казва, коментарите са излишни, тук нещата говорят сами за себе си. Самото това открито направено от йезуита признание, че „въпросът изобщо не е в автентичността на явленията във Фатима“, а в това дали можем да кажем, че целта оправдава средствата, е достатъчно (...), за да надникнем в работилницата на тези наистина ужасни сили. (...)

Окултното въздействие на явяванията на Мария върху душите на хората

Трябва да си зададем следния въпрос: Какво въздействие предизвикват молитвите на стотици хиляди хора, които продължават ден и нощ в продължение на седмици и месеци, насочени към явяванията на Богородица, постоянната концентрация върху явяванията на Мария, с изключването на всички други мисли от съзнанието (и дори от подсъзнанието)? Какво предизвикват в душата непрекъснато повтарящите се молитви, продължителното изпълнение на молитвите с броеници? Какво състояние причинява монотонното повтаряне на молитвите в душата?

Трябва да кажем, че постоянното произнасяне на молитвите на „розария“ с броеница, продължителното настроение за покаяние и изкупителна жертва, едноточковата концентрация върху явяванията на Мария предизвикват три неща в човешката душа:

1. Притъпеност, затихване на аз-съзнанието и в резултат – пробуждане на силите на подсъзнанието.

2. По-лесна податливост, възприемчивост на човешката душа към влиянието на окултните сили на другата (тъмната) природа върху подсъзнанието.

3. Постепенното превръщане на човека в инструмент за постигане на определени цели, когато той самият не е в със-

тояние да си даде сметка за това, което става с него.

Всички описани явления са предизвикани и поддържани от масова хипноза с гигантски размери. С нейна помощ се поражда определена конституция на душата, диаметрално противоположна на истинското медитативно настроение. По този начин хората се довеждат до духовно объркване, духовен смут и в това състояние им се вкарват заблуди относно самите тях и относно духовния свят; в душите се предизвиква състояние и се формира хранителна среда, особено благоприятна за онези, които в името на някакви цели искат да ловят риба в мътна вода. Рудолф Щайнер още през 1917 г. предвижда тази работа със средствата за масово внушение, хипнозата и податливостта на човешките души към нея, както и идването на власт, която ще поведе хората, предразположени към медиумизиране, според принципите на церемониалната магия. „Още в близко бъдеще – казва той в една от лекциите си – огромни маси от хора ще бъдат водени според окултните закони“. И още той говори за действието на духовните същества на тъмнината, които увличат хората като водовъртеж, който има характер на изключителна повърхностност. Ще се появят хора, които ще се възползват от предизвиканото объркване и ще започнат да го увеличават все повече и повече, сътворявайки пълна суматоха в душата.

Какво запълва католическата църква в съвремието

Сега трябва да спрем и да се запитаме: какво означава колосалната дейност, развивана от католическата църква след Втората световна война? Защо концентрацията върху образа на Мария се внася в съзнанието на епохата с такава сила и стремителност?

След това, което научихме за явяванията на Мария, движението на марияните и за догмата, трябва да си мислим, че

говорим за големи, последни и решаващи неща за църквата. Съдейки по обема на подготовката, съдейки по дейността на църквата, ние сме изправени пред решаващ момент, повратен момент в историята на човечеството. Католическата църква приближава своя най-голям триумф в многовековната си история. Тя се разгръща за последния удар по враговете си, по своя „супостат“. Всички знаци говорят за това. За тази последна решителна битка в света се мобилизират гигантски армии. Църквата воюва под знамето на Мария. Тя иска да спечели в нейно име. Нека хората бъдат будни!

Нека да видим какво пише „Фатимска вест“ за това в броя от 13 ноември 1950 г.: „В нашата епоха, когато върви решаващата битка между католическата църква и „портите на ада“, Мария застава в челните редици на тази война, защото именно тя стъпква змията (Битие 3, 15), тя е „голямото знамение“ (Откровение 12, 1), поставената от Бог водачка на божия народ в грандиозната борба със силите на тъмнината. Затова в нашата епоха блести скъпоценният камък на католическата църква – Мария, в истината на провъзгласеното на 8 декември 1854 г. „непорочно зачатие“ и провъзгласеното на 1 ноември 1950 г. вземане на царицата на Вселената в тяло на небето“.

Нека се замислим по-нататък каква програма за обновяване на света обявява папа Пий XII на 10 февруари 1952 г. „Днешният свят – казва той – се носи към бездната. Той трябва да бъде фундаментално обновен. Той трябва да бъде преобразен в свят, който съответства на сърцето на Мария! Настъпва благоприятният час за това. Милиони хора, гледащи към църквата, очакват промяна в курса. Така че от вътрешното обновяване на църквата нека се случи обновяването на света. Всички са призовани: свещеници и енориаши, миряни и хора от ордените, самотници и общности. Всичко трябва да бъде обновено и одушевено в истинска любов и братство. Всички трябва да преодолеят прекомерния индивидуализъм. Необходимо е да се създаде атмосфера на обща мобилизация! Отделните християни и общностите трябва да запазят своите

особености и да развиват инициативи, но в същото време да подчиняват индивидуалните интереси на общото благо, за да добие съвкупният потенциал на католическата църква дейно единство под йерархическото ръководство“.

Ако тази грандиозна програма е съдено да се сбъдне – както казват коментиращите я католически писатели, – това ще е само с активното всеобщо участие на католическия свят. Без апостолското пробуждане на света на миряните бъдещето остава повече от съмнително. Затова да живее сплотяването на всички католици, мъже и жени, в католическата акция, в движението на марияните и в римските конгрегации! Защото „папата този път играе ва-банк (auf Ganze)“.

В съответен на момента тон се изказват и водещите умове на католицизма. Фердинанд Кастнер (S.A.C.) пише в ежемесечните послания на списание „Розариум“ (1 и 2 от тетрадките за 1951 г.): „...Слушайте! Вдигнете главите си и се възрадвайте! Иде векът на Исус (разбирай: векът на йезуитизма), защото дойде часът на Мария! Великите знаци на нашата вяра, на нашата надежда и победа блестят ярко в небето на нашите дни: Мария, облечената в слънце жена! Елате и се присъединете към редиците на свещения кръстоносен поход на пълното отдаване на нашата скъпа жена, така че да дойде епохата на Исус! Вече сте чували от отец Ломбарди, този благословен от Бога проповедник, че във всички страни и континенти е провъзгласен „кръстоносният поход на любовта“... Живеем, както той каза, в повратата на времената и в час на трагичен всеобщ крах. Погрешните спекулации и пътят на заблудата, дълъг пет века, отиват към ужасния си край пред очите ни. В заслепението си нашите предци смятаха, че прекалено много се мисли за Бог и небето, а твърде малко за хората и Земята, че е необходимо да се обърнем към Земята и да направим човека център, цел и мярка на всички неща, че надценяването на Бог заплашва човешкото съществуване. И така, за да бъдеш човек, сякаш е трябвало да си безбожник“. Като рефрен в статията на Кастнер звучи: „Идва векът на Исус, защото настъпи часът на

Мария...“

Още по-радикално звучи гласът на самия папа: „(...) решаващата битка пред вратите. *Мнозина ще паднат в тази битка*, но по-силните ще излязат победители“ („Hochwacht“ от 9.4.1947 г.).

(...) списание „Помощ за кралица Мария“ (№ 4, 1955): „Времето за приказки отмина, сега е време да се действа“. Следващите примери ще позволят да се придобие първо впечатление за това какви ще бъдат тези действия.

Ето извадка от речта на прелат Мерменс на католическия семинар по социология, проведен в Гладбек през октомври 1951 г.: „Хората станаха лоши. Нуждата е голяма. Потопът се издига все по-високо. Защо? *Защото хората вкусиха от дървото на познанието*[99]. 1517 – Реформация, 1789 – Френска революция. Европа трябва да бъде християнска, трябва да бъде католическа. Светът, освен християните-католици, е съставен от евреи и езичници. Трябва да се осъществи програмата на Св. Михаил. Сатаната е завладял Земята. Ние се борим фанатично за права без Бог, за обществена полза без Бог. Десетте заповеди трябва отново да станат норма в нашия правен кодекс. Ние трябва да въведем безплатния труд. Ние сме партията на царя Христос. Политиката е свята служба за нас. Христос е царят на целия светски живот. Ние работим и се занимаваме с политика за царя Христос. Партията на синовете и дъщерите на Рим, църквата ще бъде спасителката от потопа. В света има само две велики сили: Рим и Москва, църквата и революцията. Който не е с Рим и против Рим, служи на революцията. Алтернативите трябва да идват от Рим. Изискваме от нашите представители да се вслушат в гласа на Ватикана. Днес ние политизираме на колене пред католиците“.

(...) Йезуитският свещеник Исус Симон: (...) „Протестантизмът се роди от загниването. Той беше плод единствено на низките страсти: сладострастие, арогантност и сребролюбие...

[99] С други думи, човешкият дух е станал „прекалено сложен“ и трябва да бъде „опростен“.

той не можеше да дойде от Бог“. (...)

Архиепископът на Чикаго кардинал Щрих: (...) „Има само един път към единството, към което хората се стремят толкова много. – Това е връщането в тялото Христово, участие в живота на тази (католическата) църква, пълно подчинение на нейното учение и господство“.

„Osservatore Romano“ се изказва много кратко и ясно: „... *или Христос не желае единството на своята църква, или иска всички вярващи в него да принадлежат към Римокатолическата църква*“.

Испанският патер, йезуитът Кавали се изразява категорично и програмно: „...*правото на свобода може да се притежава само от Римокатолическата църква и само за нея самата, тъй като в този случай това право съдържа истината и няма заблуда. Затова църквата в държава с католическо мнозинство ще настоява за това, заблудата да не съществува легално*... Ако поради обстоятелствата – враждебно отношение на държавата или съществуването на големи групи друговерци – прилагането на този принцип се окаже невъзможно, католическата църква ще изисква възможно най-големи отстъпки, бидейки принудена да търпи правата на други конфесии, както по-малкото зло... Но има и страни, в които католиците са принудени да изискват пълна религиозна свобода за всички и да се приучават към съвместно съществуване с другите, въпреки че единствено те имат право да съществуват“. (...)

От тези примери виждаме, че католическата църква прави всичко възможно, за да възстанови абсолютното господство, което е имала по време на „Свещената римска империя на германската нация“ при Карл Велики. Нещата се водят към обединението на всички хора под купола на катедралата „Свети Петър“ в Рим. (...) По повод обявяването на празника на „Царица Мария“ папата каза: „*Властта на църквата по никакъв начин не е свързана с границите на религиозните дела; в нейна компетенция е дори цялата съвкупност на природните*

закони“.

Днес в света се осъществява това, за което Луиджи Примър пише през 1911 г. в книгата си „Lettere“, публикувана в Милано: „Чак до края на света църквата никога няма да се откаже от световното господство. На всяка цена, по всякакъв начин, открито и тайно, по-насилствено и по-малко насилствено, тя ще се стреми да получи световна власт“.

Но целта на църквата не се ограничава до желанието да се обединят всички християни около катедралата „Свети Петър“ в Рим. Не, хората трябва да се върнат към епохата на десетте заповеди. Новата епоха, в която човек развива самостоятелно мислене, е обявена за погрешен път на развитие, по който възниква само хаос. Затова е необходимо да се върнем към социалния ред на бог знае какво минало.

По всякакъв начин се създават препятствия за развитието на съзнателната душа, свободата на мисълта и съвестта, независимите преценки в духовната и религиозната сфера, стремежа на хората – и особено на германците – към духовното разбиране на Христовия импулс, за раждането на духа-себе в човешката душа и съзерцанието на Христос в одеждата на жизнените (етерни) сили. Враждата на църквата към импулса на Христос, към пробуждането на нови духовни способности, които възникват в съзнателната душа, наближава своя апогей. Хората не бива да забелязват, че им се показва изход от нищото, от самотата, от преживяването на смъртта на душата – към духа, че раждането на Христовия импулс в душата е основната предпоставка за преодоляване на смъртта на душата и преживяването на празнота. Църквата иска да лиши хората от плодовете, родени по пътя на развитието към свободата, и за това вкарва в заблуда, използвайки образа на Мария, насаждайки псевдодуховност, нисша, егоистична духовност. Тя не позволява на човек да се осъзнае, да стане пълнолетен, а го тласка към инфантилизъм, в подсетивното, към неговата животинска природа.

За постигането на такива цели в крайна сметка служат

явленията във Фатима, движението на марияните, приемането на догмата за телесното взимане на Мария на небето. На вратата чукат събития от изключителна важност, но в момента няма начин да се говори за тях.

Познаването на истината като отговор на догмата

Човечеството, независимо дали го иска или не, е принудено да се занимава с провъзгласяването на догмата и явленията, свързани с нея, ако не иска да се откаже от мисленето, от знанието. Чрез отношението към догмата днес става разделение на духовете и умовете. В крайна сметка това е, което се иска – това е дълбокият смисъл на догмата. Тя разделя хората на два лагера: в единия не я признават, считат я за фалшива, в другия вярват в нейния божествен произход. Догмата е предизвикателство към духа от 1517 г., предизвикателство към духа на развитието, духа на истината. Съвпадението на двете дати (имаме предвид 31 октомври 1517 и 1950 г.) несъмнено е от световно-историческо значение и би трябвало да накара хората да се замислят и да се върнат към реалността. Да, 30 октомври и 1 ноември 1950 г. представляват повратна точка в духовното развитие на човечеството. През тези два дена започва нова епоха, в която господството на злото и заблудата ще приемат видим образ. Борбата между спиритизма и материализма достига своя апогей тук. От бездната на тези два дена се издига апокалиптичният звяр и като призрак застава пред душите на хората, внушавайки им страх, безпокойство, объркване, съмнение. Последните препятствия падат. Злото, ужасът, грубостта, измамата се спускат върху нас с ледена трезвост.

Чрез провъзгласяването на догмата човечеството се предава или на духа на миналото, на духа на древния Изток, на възобновяващата се трета (древноегипетска) културна епоха,

на духа на възраждащата се теокрация (цезаро-папизма), или се обръща към импулса за свобода на личността, равенство в правната сфера и братство в стопанския живот, към разбиране на Христовия импулс, както той действа през 20. век. Няма друга алтернатива. Във вземането на такова решение е дълбокият смисъл и значение на провъзгласяването на догмата за телесното възнесение на Мария. Там трябва да се търси и значението на съвпадението на „свещената 1950 г.“ с годишнината на Рудолф Щайнер (25 години от смъртта му), срещата на антидуха с Христовия импулс точно в средата на века.

Никога преди в историята хората не са стояли така свободно, както сега, пред решението да тръгнат по единия или другия път, да се издигнат до духа или да се потопят в хаоса. Човечеството наистина стигна до миров час с апокалиптично значение.

(...) Това, че човечеството се е примирило с догмата за непогрешимостта на папата, вече е нещастие. Но това, че се примирява с догмата за телесното взимане на Мария на небето, независимо от това, че „Католическа енциклопедия“ (том VII, стр. 675) признава: „В Светото писание няма пряко, категорично или достатъчно силно потвърждение на догмата“, че позволи на учителстващата църква да му предпише какво да смята за вярно и какво за лъжливо, всичко това е равносилно на обявяването на човечеството за недееспособно и анулиране на цялото му духовно и интелектуално развитие през последните 500 години, означава отказ да се използва най-висшата и благородна човешка способност: мисленето, разума и здравия човешки разсъдък. Накратко, това означава *пълен банкрут на човешкия дух и капитулация на човешката индивидуалност пред властта на жречеството, пред антидуховния импулс.*

Ако човешкият дух капитулира пред простата дефиниция, пред абстракцията, пред духа на произвола, пред духа на закостенялостта, инерцията, тогава човечеството ще слезе на нивото на робското съзнание, на нивото на стадното съзнание. В този случай ще се сбъдне онова, което Достоевски

пророчески предсказва през 1879 г. в романа си „Бесове“, където пише, че в бъдеще 9/10 от човечеството ще попадне под властта на „шигалевщината“; 1/10 ще превърне в стадо 9/10 от човечеството и ще властва над него. Това, което наскоро починалият английски писател Джордж Оруел описа в своя роман 1984 – господството на „Големия брат“, – ще се сбъдне. Формите на самокапитулация на човечеството се появяват навсякъде и много по-ясно, отколкото ги усеща по-голямата част от човечеството.

Гледната точка на духовната наука по проблема Мария

Остана да отговорим само на въпроса как следва да разбираме проблема Мария, проблема на Мадоната? Какво означава „вечно женственото“ или девственото?

Тук трябва да се каже, че основният източник на заблуда, свързан с догмата, трябва да се търси в неспособността да се прави разлика между съществото на Исус и съществото на Христос, в неразбирането на слизането на слънчевия Христов дух в тялото на Исус от Назарет при кръщението на р. Йордан. Проблемът с Мария или Мадоната изобщо не може да бъде разбран без съобщенията, направени от Рудолф Щайнер в цикъла лекции, известен като „Петото евангелие“. Той посочва там раждането на две момчета Исус (родословието на едното от тях е описано в евангелието от Матей, а на другото в евангелието от Лука) и съобщава за разговор с особено значение, който Исус е имал с майка си преди кръщението в р. Йордан. Изключително значение за разбирането на съществото на Мария-София има също обяснението на думите, изречени от Христос на кръста към неговата майка и Йоан. (...)

Веднъж Рудолф Щайнер казва: „Една от най-забележи-

телните сцени във втората част на „Фауст“ е тази, при която Фауст слиза при майките“. Както си спомняме, там Мефистофел носи на Фауст ключа за царството, където обитават майките, но той самият не може да се появи там. За него царството на майките е царството на нищото. Фауст, човек неуморно стремящ се към знанието, казва на Мефистофел: В твоето нищо се надявам да намеря *всичко*.

Гьоте е знаел, обяснява Рудолф Щайнер, че царството на майките е духовният свят, в който човек влиза само ако развие специалните, дремещи в него сили. И Гьоте казва: И вечната женственост ни извисява там, което показва най-големия проблем на човечеството, проблема на Мадоната. Гьоте е знаел, че „вечно женственото“ е човешката душа, произхождаща не от този свят, която се е родила в майчиното лоно на Бога, от божествената пра-субстанция. Тя е родена от Бог Отец и е облечена в по-нисшия, сетивен свят, а сега чрез пречистване и просветление, чрез стремеж към по-висше познание, може от самата себе си да роди новата духовност. Рудолф Щайнер казва: „Това съзнание, че процесът на познание е едновременно и процес на оплождане, е живо през всичките минали времена. Там, където се казва: „Адам позна жена си и тя зачена“, става дума за най-висшия процес на познание.

Този образ на човешката душа, вечноженственото ражда подобен на Бог-Отец Син на мъдростта, Син единосъщен на Отец. Рафаел е изобразил именно това в „Сикстинската мадона“. В образа на Мадоната, на чистата, целомъдрена Дева София, ние виждаме пречистеното, просветлено астрално тяло на човека, претворяващо и раждащо от себе си духа-себе (манас), висшия аз, позволяващ да оживее в него Христовият импулс. По този начин раждането на духа-себе предполага преобразяването, пречистването, просветлението на човешката душа, т.е. пътя на духовното ученичество и най-висшия стремеж към знанието. (...)

Мадоната е човешката душа, копнееща за духа на Божествения Отец, след като Мировият аз е произвел своето действие

от Вселената и като дух-себе, като принцип на синовството, като Христовия импулс, се е родил в човешката душа. Това е вечно стремящата се човешка душа, която чрез възприемането на импулса на истината, съдържащ се в антропософията, пробудила дремещите в душата сили на познанието, пречистила се от предразсъдъците и склонността да определя всичко въз основа на симпатиите и антипатиите, може да стигне до раждането в себе си на висшия аз, на импулса на Христос. Това е виждано от най-добрите представители на всички народи на Земята в образа на Мадоната, на Светата дева, в образа на вечно женственото. В този образ имаме работа с импулса на Фауст в човешката душа, срещу който в крайна сметка се обръща догмата и силите зад нея.

Обобщавайки, можем да кажем, че догмата за телесното възнесение на Мария е импулс, насочен срещу истината, срещу желанието на хората да вървят към духа, да вървят към истината чрез познанието, чрез антропософията. В догмата заявява себе си един антифаустовски, антихристиянски принцип от най-висок ранг, който може да парализира развитието на съзнателната душа, разбирането на Христос и неговите действия в хората и съзерцанието на Христос в одеянието от жизнени (етерни) сили (т.е. става дума за опита от Дамаск, за преживяване на второто пришествие на Христос.)

Догмата ще има особено далеч отиващи вредни последици в отношенията на Централна Европа с Източна Европа. Централна Европа, чиято задача е да сключи духовен брак с Изтока, когато разбирането на гьотеанизма и духовния импулс на антропософията се събуди на Изток, няма да може да изпълни своята мисия поради стремежите, свързани с догмата. Самият Изток, както веднъж е отбелязал Рудолф Щайнер, все още няма сили продуктивно, изцяло от себе си да роди нов духовен живот. Той е по-склонен и способен да възприеме създаденото в тази европейска културна епоха. Руската душа притежава способността да възприема, да зачева, да очаква бъдещето, нещо, което няма нищо общо с борбата; затова там

се отказват да се борят дори за собствения си духовен живот.

Благодарение на догмата в душата на руския човек ще бъде издигната преграда за живеещата в него вродена предразположеност и дори страстно желание да *разбере* импулса на Христос, ще бъде издигната преграда по пътя на слизането на духа-себе (манас) в душата на руския човек. Ще се опитат да тласнат хората към стадното, робско съзнание, да ги вкарат в детско състояние, но не в това, споменато в евангелието. Ето как се подготвят условията за въплъщението на Ариман в началото на хилядолетието и се създават пречки за влиянието на Христос върху душата на хората, с което се подготвя бъдещата, шеста (славянска) културна епоха, както и седмата (американската) епоха.

Разбира се, не бива – каквито и да са целите и намеренията на католическата църква, антихристиянски по своята същност – да виждаме в тази църква само злото. Във всичките ѝ антидуховни стремежи човек трябва да се научи да вижда онзи необходим елемент, без който е невъзможно по-висшето развитие на човечеството – препятствията (...)

Злите сили, които отричат истинския дух, също имат своята мисия в света и в крайна сметка служат за развитието и спасението на човечеството, стига да има хора, които да прозират тази мистерия.

Бележки на преводача

Някой читател, който не е склонен към сериозни размишления, сега ще попита: Излиза, че човек не може да почита Богородица? – Съвсем не е така. Просто трябва да се разбере, че религиозно-окултно-политическите сили в света не признават нищо свято, те са неморални и безкрайно жестоки. Но в този случай е трудно да се отървем от плашещия въпрос какво ще се случи с нас, ако Русия не се „обърне“, не застане под единоначалието на римския първосвещеник? А и как би могла да го направи? В крайна сметка не под влияние на църковно-политическите проповеди на г-жа И. Иловайская, които тя чете по „Християнския обществен църковен канал“! Слушайки я, неволно си припомняме историята от времената на гражданската война, когато офицерите на Бялата армия, страдайки от точния огън на червените батареи, възкликват горчиво: Техните оръдия ги насочва не някой друг, а бившите випускници на академията на Генералния щаб!

Самите йезуити разбират, че този „обществен...“ и т.н. канал не е нищо повече от изпробване на перото и че много скоро той ще предизвика противодействие. Но тогава ще бъде възможно да се каже „със спокойна“ съвест: Кучета я яли тази Русия! Отиваш при нея с любов, а тя се опъва! Чумата да я тръшне! След което наистина ще дойде някаква „чума“ и ще стане още по-лошо за нас от преди. Това е ужасната истина, която се крие зад маската на „кръстоносния поход на любовта“. Това е все същият „поход“, който ни рушеше в продължение на 70 години под формата на „пролетарски интернационализъм“. Там също ставаше дума предимно за „любов“ към човека.

И накрая, някой читател може да каже: Предлагат ни да отхвърлим папската ерес и да приемем антропософската ерес. Но говорейки така, той не би бил прав. На него само му е предложено да разбере, че в съвременния живот човек не може дори крачка да направи, без да разгърне ума си възмож-

но най-широко. В противен случай под приспивната песен на сирени от най-различен вид той ще бъде отведен до ръба на бездната и в следващия момент ще се озове в свободно падане. Всички знаци на времето говорят с най-дълбока сериозност за едно нещо – *няма истинска вяра извън знанието.* В края на краищата сам Бог казва: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“. Умът и знанието, дадено от него, не само „възгордяват“[100]. Те са и дар от Бога. Но човек може да разбере това само сам. Ето защо той е изкушен в нашия век с такава ужасна сила. Но казано е: „Който устои до край, той ще бъде спасен“[101]. Може да се устои само ако се разбира смисълът на това, което ни се случва. А който не разбира, изглежда и няма какво да изтърпи – просто се съгласявай и прави това, което ти казват. Основното е да не мислиш. Вместо теб мислят хора като теб, но непогрешими. В нашия век те са начело на всички идеологически, политически и религиозни движения. Затова мисли, човече!

Така пред нас с цялата очевидност се разкри стилистиката на новата световна политика: панамериканизмът заменя старата конфронтация с принципа на свързването, на обединението; Рим преминава от старите религиозни войни към „прегръдката на любовта“. Всичко това не би било толкова лошо, ако зад него не стоеше старото зло – непознаващата мярка и граници експанзия на господството и желанието да се манипулира личността и съдбата на целия свят.

---

[100] Но знанието възгордява... – 1 Коринтяни 8:1 – б. пр.
[101] Матей 24:13 – б. пр.

Списък на използваната литература

Kari Rahner SJ, „Das neue Dogma“, Verlag Herder, Wien 1951.

„Die leibliche Himmelfahrt Manens“, Theologische Beitrage zum neuen Dogma im Dienste der Seeisorge, herausgegeben von Professoren der Philos. Theolog. Hochschule St. Georgen. Frankfuit / Main, Verlag Josef Knecht, Frankfurt / M.

Kardinal Josef Frings, „Maria Gehilfin beim Erlosungswerk und Vermittlerin aller Gnaden“, Johannes-Verlag, Leutesdorf / Rhein, 1955.

Dr. Karl Feckes, „Warum heute Marienweihe?“, Johannes-Verlag, Leutesdorf / Rhein, 1951 г.

Schwester Maria Valeria, „Maria und die Kinder von Fatima“ Johannes-Verlag, Leutesdorf/ Rhein

Schwester Angela. Ursulme, „Im Strahlenglanz U L. Frau von Fatima“, Verlag Ars Sacra, München, 1953.

Roderich von Kienitz, „Die katholische Kirche als Weitreich“, Europa Archiv-Kardinal Suhard, „Aufstieg oder Niedergang der Kirche“, Verlag der Dokumente, Offenburg / Baden.

Schmid-Amann, „Der politische Katholizismus“, Verlag Nation, Bern, 1945.

Zeitschrift „Der Spiegel“, vom 16.12.53, 15.9.54, 21.12.55,4.4.56

Wochenzeitung „Das Parlament“, vom 28.3.1956.

Monatsschrift „Der grosse Ruf“, Jahrgange 1955-1956

„Maria siegt“, Monatsschrift zur Forderung der Marienverehrung, Jahrgflnge 1953-1956.

Monatsschrift „Der Rosenkranz“, Mitte 1950 bis Juli 1951.

Monatsschrift „Der Bote von Fatima“, Jahrgange 1949/50/51.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

За положението в Антропософското общество

„Жътвата е изобилна, а работниците малко“ (Матей 9:37)

Опитът на Русия трябва да бъде поучителен за западните антропософи. Когато през 1923-24 болшевиките започват да отказват да пререгистрират Антропософското общество под различни предлози, това не означавало, че то непременно трябва да се саморазпусне. М. Н. Жемчужникова пише, че е подадено заявление за регистрация и „отговорът дойде своевременно, разбира се, отрицателен“.[102] От няколко очевидци на тези събития, включително от М. А. Скрябина, чух, че нямало пряка забрана за Обществото. Болшевиките поискали всички стари общества да се пререгистрират и когато АО изпратило документите си, те били връщани въз основа на различни бюрократични изисквания. В крайна сметка самите антропософи решили да прекратят мъките. И защо? На този въпрос, макар и косвено, Жемчужникова също дава отговор. Тя пише, че в Обществото е имало хора, които вярвали, че „антропософията не е враждебна на съветската власт, тя вижда величието на нейните задачи“![103]

Николай Белоцветов описа причините за разпускането на Антропософското общество в Москва в талантлива литературна форма в своя роман „Михаил“[104]. Опортюнизмът на

---

[102] „Миналото“, алманах № 6, 1988 г. Париж. Изд. „Atheneum“, стр. 52

[103] Пак там

[104] Към Н. Н. Белоцветов, антропософите трябва да имат диференцирано отношение. Той много трудно, трагично преживява емиграцията, раздялата с Русия и докато живее в Европа, прави редица грешки в своите духовнонаучни възгледи и изследвания. Но в Русия той беше едва ли не единственият човек, който разбра окултната природа на болшевизма. За съжаление той унищожи романа „Михаил“ по съвет на приятели, които се

членовете му, заиграването с новата власт и доста неясните представи за окултизма и неговите политически разновидности са причините, поради които е решено да се саморазпусне.

В Обществото имало твърде много окултисти с различна ориентация, подготвящи по „други“ пътища идването на болшевиките – като метафизична сила – на власт. Такива хора още преди революцията изпълват Обществото като баласт и в решаващия момент повлияват на приемането на съдбоносното решение.

Защо антропософите на Запад трябва да знаят това? Защото с въвеждането на „новия световен ред“ отново предстои своеобразна „пререгистрация“.

Тя върви вече на нивото на идеологическите настройки. Решаващата роля в нея играят „нашите“ „атлантици“. Възможно е Европа все пак да бъде разпростряна „От Дъблин до Владивосток“. Тогава „евразийците“ ще кажат решаващата си дума в нашите среди, но ние, антропософите, нямаме нужда нито от едното, нито от другото. И затова е необходимо да се разбере, че човек от ложа или от орден остава на първо място послушен пред тайното си началство, що се отнася до стратегията. Сред нас той не дължи нищо на никого. Отговорността, с която тези хора са обвързани, им позволява ефективно да корумпират отношенията в Антропософското общество.

Говорейки за това, аз не призовавам никого да отиде сега и да се взира в лицата, да търси „тайни агенти“ и т.н. (Въпреки че е необходимо да разбирате от хора). Не, аз призовавам за нещо друго: 1) нека просто разберем какво се случва; 2) нека изградим здравословен, свободен духовен живот в Обществото и тогава никаква „инфекция“ няма да бъде страшна за нас.

В края на краищата Рудолф Щайнер казва, че например и

страхуваха за съдбата на хората, останали в Русия. Но отделни глави от романа бяха публикувани под общото заглавие „Комуната на пролетарските мисионери“. Болшевиките съветвали московските антропософи да дадат това име на своето общество, както е в романа, за да приведат целите му в съзвучие с „величието на задачите“ на новата власт.

йезуитите не са страшни, ако на тяхната работа със същия интензитет се противопоставя друга, градивна работа, извършвана с дълбоко разбиране. Ситуацията става опасна само когато единият се държи, а другият търпи поражение от тях (вече цитирах това изказване).

И накрая, всеки трябва да осъзнае ситуацията, в която се намираме де факто, че, от една страна, над нас виси мрачният, всичко затормозяващ „сфинкс“ на политизирания католицизъм, а от друга – левите „братя“ популяризират панамериканизма, световната революция, моралната разпуснатост, уж изразяваща „свободата“. През 1989 г. станах свидетел на това колко великолепно беше отбелязана годишнината от Френската революция в ЕАО. Наложи ми се да чуя лекции на нивото на политпросветата, която получават учениците от 5-6 клас в Съюза. И като цяло това беше зашеметяваща гледка: да напуснеш Съюза, където денят на Френската революция е включен в списъка на годишните празници на марксистко-ленинското вероизповедание, и да се натъкнеш на същото в свободна Европа. Но и не беше съвсем същото – много по-добре се виждаше, че това е масонско празненство и то се проведе в АО. Нормалните антропософи мълчаливо го наблюдаваха и само в редки случаи се опитваха да напомнят как Сен Жермен е реагирал на тази революция и какво казва Рудолф Щайнер за нея. В такива случаи „братята“ мрачно изчакваха – през 1989 г. те все още трябваше да търпят подобни „лудории“.

Нещо повече, можах да видя и как определени хора излизат на сцената на Гьотеанума и правят пред цялата зала онези знаци, с помощта на които членовете на ложите разпознават „своите“. Веднъж с помощта на такива знаци един старши по степен представи на публиката по-младшия като нов антропософски функционер.

Посещенията ми в антропософски издателства и редакции, надявайки се да публикувам нещо, ми показаха, че повечето от тях вече имат онези „втори врати“, за които Рудолф Щайнер говори. Много книжарници също са подчинени на

едно управление – идеологическо, а не финансово. В една от тях, въпреки че взеха моята брошура за продажба, я сложиха под рафта. Трябваше да си взема всичките екземпляри обратно. При това в един от тях се съдържаше формуляр за брошурата с поставена бележка: „Да се държи на склад, да се продава само при поискване (да не се поставя на рафта)“. Долу имаше дата: 21.7.92 и подпис.

Така се поставя юзда на свободния духовен живот в Обществото. А без него не може да има никаква антропософия. Дори няма да се опитвам да доказвам това.

Но не съм склонен да обвинявам за всички недостатъци на антропософския живот членовете на тайните общества и ордени. Те, така да се каже, предизвикват логичните последици от това, което сами генерираме, подобно на това как микробите присъстват постоянно навсякъде, но разболяват само отслабения организъм. Имайки работа с окултизма, където мисълта, чувството и волята придобиват повишена реалност и са наситени с елементарни същества, ние даваме прекомерна свобода на лошите наклонности и инстинкти, зад всеки от които стоят луциферични или ариманични същества. В резултат на това през годините в човека става не укрепване, а ***подмяна*** на „аза“. Говорим за препятствията, които в цивилизацията се поставят по пътя на съзнателната душа, но ние сами ***потапяме всичко в стихията на сетивната душа***... Да, ние учим в съзнателната душа. В противен случай духовната наука изобщо не може да бъде разбрана. Но какво правим с наученото по-късно?[105]

---

[105] Невъзможно е да се освети ситуацията в АО, без да се говори за случващото се в него. Но се ограничавам само до няколко случая и далеч не от най-фрапантните, с изключение на два или три примера. За да разкажа за всичко, което се случва в нашето Общество от много години и сега се разпространява и на Изток, би било необходимо да напиша отделна книга, което аз самият не бих предприел. С помощта на горните примери искам да покажа само, че ако всичко, което все още се твори в нашите среди, продължи да се твори, което показвам само частично, то АО просто няма да посмее да продължи да съществува. Това профанизира антропософията.

На всяка крачка срещаш възрастни и дори стари хора, които са запазили цялата непосредственост на юношеския егоизъм, честолюбие и неспособност да оценят никого другиго, освен себе си. Щом само пуснеш на някого от тях няколко евтини комплимента и той е готов с часове да се самореализира пред теб, но ако проявиш и зрънце самостоятелност, тогава всички тези „дечица“ моментално ще се отвърнат от теб. Затова на всеки, който иска да управлява, е много лесно сред нас. Необходимо е само да създаде „команден пункт“ и дозирано, от едни ръце да започне да раздава „талони“ за „самореализация“ и веднага ще видиш пред себе си редица от сгънати колене. Появява се конкуренция, а с нея и чинопочитанието, угодничеството и т.н. А тогава използвай слабостите, лошите наклонности и управлявай еднолично. Но какво да говоря аз за това, когато го е казал Рудолф Щайнер: „...колко много празнословие, бесове на високомерието и душевен егоизъм се проявяват многолико в това, което в по-голямата си част съвсем честно гравитира към духовнонаучното движение (197; 13. VI).[106]

Вместо да се вслушаме в това, което Рудолф Щайнер формулира като онези минимални и абсолютно необходими

Опитът за „антропософизирането“ на Русия и, както изглежда, на другите страни от Източна Европа, показва колко силни, активни и предприемчиви са силите, чужди на антропософията сред ЕАО – те самите като такива и хората, завладени от тях.

[106] И все пак това, от което Рудолф Щайнер се възмущава, е направо „романтика“ в сравнение с „прозата“ на „бесовете на високомерието“ в наши дни. Читателят вероятно помни това, което казах за убийството на прасе по московската телевизия. Не мина без тази тема и антропософската преса. В брой 27 от „Гьотеанум“ (за 1992 г.) се съдържа бележка за руската литература. В нея „състрадателна“ антропософка съчувствено цитира писателя Горенщайн, който уж особено дълбоко е разбрал „руската душа“. Веднъж той срещнал „безлика възрастна жена“, която, както казва антропософката, поради липса на торба, притискала огромна свинска глава към гърдите си. „Писателят бил шокиран от подобието на техните (свинската и на жената) лица. И двете безжизнени и тъпи“. Бих посъветвал антропософката да се вгледа внимателно в лицето на самия Горенщайн.

изисквания за самоорганизация на човешката природа, без изпълнението на които хората просто не смеят да се занимават сериозно с антропософия и още повече да създават общества и да развиват практически инициативи, ние се усъвършенстваме от десетилетия в търсене на убедителни индулгенции и използваме духовната наука, учението за кармата и т.н., за да реабилитираме пороците си и да защитим правото да не правим нищо със себе си. По този път стигнахме дотам, да изобретим нова специална „наука“, която бих нарекъл „скандалология“ – „наука“ за невъзможното: как, разпускайки се, угаждайки на страстите си, давайки воля на нисшата природа, да осъществим в себе си висшето развитие.

Както свидетелства Аделхайд Петерсен, Рудолф Щайнер смятал антропософията за „опасна работа“ за тези, които я приемат с недостатъчна сериозност.[107] Че това е така, се убеждаваш на всяка крачка, особено в Дорнах. Там, за съжаление, доста често срещаш хора, чието вътрешно състояние е придобило характера на духовна катастрофа. Това са хора, които са се препъвали по окултния път, на който са стъпили, без да го осъзнават ясно. ***В полунесъзнателно състояние те са надникнали зад Прага против волята на Пазача на прага и затова са се оказали частично парализирани в своя азов център***. А по-нататък преживяното фиаско е взело хроничен характер.

Духовният живот и дори атмосферата в Дорнах са необичайно наситени. Те са наситени с колосална борба на духове, борба, в която превесът през годините все повече остава на страната на лошите сили. **Ние постепенно губим духовно Дорнах**, затова и външно той се изплъзва от ръцете ни. Това прави атмосферата нездрава. И какво искате? В Русия казват, че в запустелия храм обитават демоните. В Дорнах беше основан център, където трябваше да бъдат обновени мистериите, да бъде създадена школа за новото християнско посвещение. През 77-те години от смъртта на Рудолф Щайнер

[107] „Mitteilungen“, № 82, 1977 г.

антропософите само се отдалечават от тази цел. И затова демонизирането на отношенията неизбежно се увеличава. Всеки небрежен, невнимателен, повърхностен човек неизбежно им става жертва. Повтаря се старата история: започва се за здраве, а се свършва за упокой.

По никакъв начин не съм привърженик на пренебрежителното отношение към моите събратя в духовната работа. Затова и се осмелявам да говоря истината в лицето. Дълбоко ме огорчава срещата с всеки, който се е превърнал в „духовен инвалид“ и на когото вече не може да се помогне. Тогава у мен възниква силно желание да променя нещо, така че още от първите стъпки в нашите среди да стане ясно на ума и сърцето на човека какво и защо го прави, така че той да бъде заобиколен от хора, които се интересуват повече от неговото, отколкото от своето развитие. „Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си“ (Йоан 15; 13) – това е принципът на антропософските отношения.

Известно е, че особено ефективно в света действат тези сили, които чрез угаждане на човешките слабости формират определен ***начин на живот***. Тогава много неща се случват сякаш от само себе си. Но същото трябва да се направи и по отношение на здравословното развитие. Човешката общност се крепи именно от силата на добрите традиции, правила и закони, след като са обмислени, намерени за здрави и приети за общо ползване. Знаейки това, врагът човешки се стреми най-вече да унищожи добрите традиции и да въведе свои на тяхно място. При това той се възползва от факта, че от време на време дори добрите правила се нуждаят от ремонт, а освен това най-висшата цел на човека е да роди морални норми от себе си. Духът на лъжата ни насърчава ***незабавно да започнем с най-висшата цел***, което всъщност се обръща в произвол на нисшата, непрочистена природа на душата.

Когато се събираме заедно и се занимаваме с антропософия, тогава всички непременно трябва да имат силата да се издигнат в съзнателната душа. Но не можем да се задържаме

дълго време в нея. Така че през останалото време хората могат да се държат по силата на ***дълбоко вкоренените*** добри навици, традиции, обичаи. От десетилетия обаче пропускаме да ги обогатяваме от нашия съвместен живот. Говорим много за по-висши цели, но в ежедневието понякога се отхвърлят дори правилата и нивото на такт, елементарно благоприличие и морален вкус, с които все още живее околният свят.

Другата страна се възползва от нашите пропуски. Тя добре разпознава, че този, който се е спънал на Прага, не може да понесе самосъзнателната, автономна личност. Срещу нея се надигат всичките заседнали в него демони. В същото време такъв човек е безпомощен пред всеки, който може да го „хване за яката“, защото е слаб и търси само при кой да се подслони. Стилът на поведение на „лидерите“ се основава на този принцип – не само в нашите среди, но и в целия свят, тъй като ***разпадането на личността е основното и най-масовото бедствие на цялата цивилизация.*** В този смисъл ние имаме само своите специфики, вместо да сме общество на истински духовно силни и свободни хора. Много неща служат за укрепване на тази „специфика“, например изработената форма на доклада: той трябва да бъде повърхностен – с изключение на цитатите от доктора, – от него трябва да бъде изгонено живото движение на мисълта, естественото вдъхновение, импровизацията. Докладът непременно трябва да бъде представен в „добра опаковка“, както всички стоки, консумирани от западното общество.

Ръководителите на нашите отделения, клонове и т.н. могат да си позволят всичко, само ако на глас, дори по най-примитивния начин, се застъпват за миролюбие, позитивност и т.н. В същото време е полезно дозирано да се показват и зъби: така че хората да познават не само моркова, но и тоягата.

Не напразно човекът се нарича Homo sapiens – той се поддава отлично както на възпитание, така и на дресировка. Когато бях в Дорнах, по някои хора можех, както се казва, да определя с точност до няколко „процента“ курса на моите

„акции“ във високите „сфери на Вилхелм“. Понякога се случваше например предния ден съвсем любезно да съм се разделил с някого, днес без видима причина едва ми кимва с глава, а утре може и изобщо да не ме види, гледайки ме от упор. Изобщо в Дорнах (нека другите да разкажат за други места), разположението на управляващите към теб е гаранция за приятелското отношение на „обществеността“.

В резултат на продължителното използване на всички тези и други подобни лоши маниери, се е развила ситуацията в Обществото, която имаме сега. Този, който е израснал и е възпитан в нея, дори не я забелязва, както жителят на съвременен град не забелязва, че диша отровен въздух. Друг е въпросът за тези, които не са свикнали и не искат да свикват. Често това са млади хора, които идват в Обществото в търсене на духа. Ще кажа обаче и за себе си, че бях травмиран от нея и не напуснах Обществото, в което влязох, излагайки се на значителен риск, през 1970 г., само защото все още се надявам на промяна към по-добро, въпреки че ми беше казано много, много пъти, че съм просто наивен.

Дълго време търсих средства, за да изразя общото впечатление, което се получава от живота в нашия духовен център. По едно време ми дойде на ум „обществото на Фамусов“[108], но след това разбрах, че явлението не е изцяло „литературно“. В крайна сметка то най-много прилича на описаното в недовършения полуутопичен роман на Кафка „Замъкът“. Да, установих, че в Дорнах понякога се чувствам до известна степен в „метафизичната“ роля на „землемера“ – героя на романа на Кафка, сблъсквам се с метафизичната бюрокрация и жертвите на нейното управление, които водят полуреално съществуване. Всеки, който е прочел романа, разбира какво имам предвид.

Но не искам да пиша само за Дорнах. И на други места имах възможност да видя достатъчно от всичко. В една много

[108] Фамусов е герой от комедията в стихове на Александър Грибоедов „От ума си тегли“ – б. пр.

трудна и отговорна антропософска инициатива ми беше казано за счетоводител, който си начислил заплата на нивото на управител на голям концерн за не толкова трудна работа. Попитах антропософите защо мълчат. Те отговориха: „Заобиколил се е с хора, които прикотка с подаръци и добавки към заплатата. Ако започнеш битка с него, рискуваш да загубиш работата си“. Едно към едно както в Съветския съюз, в условия на ***обобщественото производство!***

На младежките конференции не само аз, а и други, дошли от Съюза, забелязаха поразителното сходство в начина, по който се провеждаха, с конгресите на Комсомола – чак до уж „спонтанното“ извикване на лозунги в различни части на залата. Лозунгите, както се знае, независимо от тяхното съдържание, имат потискащ ефект върху съзнанието. Срещнах „лидерите“ на антропософската младеж, които, ако бяха родени у нас, гарантирам, че щяха да станат крупни функционери на ЦК на комсомола. А какво да кажем за онези верноподанически изрази на „любов“ и „благодарност“ към властите за мъдрото им управление, с които специално подготвени хора излизат на подиума по време на годишните общи събрания в Дорнах или на страниците на „Гьотеанум“! В Съюза ми се повръщаше от такава изфинена, рафинирана подлост, и тук ли ще трябва да я търпим?

Не бих писал за тези съвпадения, ако ги считах за случайни. Но, за съжаление, те са дълбоко симптоматични. Ще дам още един пример за пояснение. Съвсем наскоро, пред всички членове на ЕАО, беше извършено „аутодафе“ над учител от Валдорфското училище Бернар Шауб. Той беше обвинен, че е дръзнал, не както е официално ***разрешено***, да хвърли поглед към германската история. Няма да засегна сега съдържанието на книгата на Шауб „Орелът и розата“, защото неговите критици също не го направиха. Всичко, което е написано досега срещу тази книга, е жалко, повърхностно дрънкане. Когато научно, с факти в ръка, някой докаже какво не е наред в нея, тогава ще дойде време да се ангажирам със съдържателния

ѝ анализ. А сега искам да ви обърна внимание само на това как се отнесоха към автора. Беше ***буквално повторение на техниките, използвани от КГБ за репресии срещу дисидентите***, в защита на която се изправи Западът, включително антропософите. Ако у нас един или друг човек се осмелеше да погледне на някои неща по различен начин, от разрешения от официалната идеология, напишеше статия или книга (която беше невъзможно да се публикува открито, поради което се появяваше в „самиздат“), след време официалните пропагандни медии забелязваха произведението на дисидента и го разгромяваха. Съдържанието на книгата или статията, разбира се, не беше анализирано по никакъв начин поради причината, че съдържаше истина. Случваше се обслужващите режима критици дори да не са ги чели. След погрома се събираше колективът, в който работеше подложеният на „всенародно“ осъждане. Служителите единодушно заявяваха, че не искат да продължат да работят и дори да бъдат на едно място с „ренегата“, че той позори колектива, цялата страна, целия народ и т.н. Така човекът бива изгонен от работа. После следва арест.

Същото беше направено и с Шауб. Без съмнение някой от антропософите е помолил швейцарски журналисти да организират обструкция на Шауб по швейцарската централна телевизия. Преди това почвата вече беше „разрохкана“ в антропософската преса. След погрома по телевизията се събраха служителите на училището, в което Шауб работеше, и обявиха (вероятно единодушно), че той „е позор“ и т.н. И тутакси на страниците на антропософската преса, тържествуващо се понесе: „уволнен окончателно!“ Че как иначе? Не може без тояга, иначе ще си помислят, че ще има само моркови. Представям си каква вълна от страх е обхванала сега редиците на членовете на Антропософското общество. Шауб все още не е арестуван – законът, необходим за това, все още се чака в Швейцария. Изобщо миналото на СССР е засега не настоящето, но близкото бъдеще на Западна Европа.[109]

[109] В „Info-3“ беше публикувано писмо от Бернард Шауб, където той обяс-

Вече казах, че именно в борбата ***срещу социалната тричленност*** Ариман и Луцифер родиха двете ѝ гигантски карикатури: болшевизма и националсоциализма. Човек не бива да се учудва, а да приема за даденост следите от тези карикатури, които се появяват в самото АО. Това говори за успеха на тези сили в унищожаването както на Обществото, така и на идеята за социалната троичност. Тази страна действа активно, докато ние мечтаем или заедно търсим „нацистите“ в нашите редици.

Бих искал да насоча вниманието на антропософите към друго подобно явление. След смъртта на Рудолф Щайнер в историята на Единното антропософско общество възниква известен паралелизъм със случващото се в Съветския съюз. Преценете сами: 1) в средата на 30-те години в единия случай настъпи връх на репресиите, в другия – разрушителни конфликти; 2) от 50-те до началото на 80-те и в двата случая има стагнация; 3) с пристигането на М. Горбачов в единия случай и М. Шмидт в другия, започва „перестройка“; при това

нява позицията си и дава отговор на критиците. Всичко, което стои в това писмо, е абсолютна истина. Няма какво да се каже срещу него. И затова остава само срамен акт, извършен от едни с мълчаливото съгласие на други. И това дело е знак за новата идваща напаст.

Мога да добавя случка от собствения си живот към историята на преследването на Бернард Шауб. Когато беше публикувана моята брошура „Глас от Изток“, хората започнаха да ме питат: Изключиха ли те вече от Обществото? Жена ти не я ли изгониха от школата по евритмия? Такива настроения царят в АО. Като цяло хората далеч не са наивни. Единствената беда е, че позволиха да бъдат наплашени. Живеем във време на гигантска мафиотизация на всички обществени структури. Няма да се учудя, ако след известно време във всички западни страни в антропософските институти ще могат да получат образование само „нужните“ хора. Останалите, особено тези, които искат да дойдат там от Източна Европа, просто няма да получат визи или ще се сблъскат с други непреодолими трудности, например ще трябва да получат специално направление за обучение от тяхното Антропософско общество и т.н. Тогава или още сега ще ни остане само да се чудим как синхронно работят посланическите, полицейските и антропософските власти.

и М. Шмидт, и М. Горбачов, идващи от кръговете на ***бившата*** „номенклатура“, се занимават с нещо друго, което унищожава естеството на това, което са поели да управляват.

Паралелите в развитието на процесите в ЕАО и в бившия СССР могат да бъдат проследени и по-нататък. Горбачов, преустройвайки старата система, действаше като „традиционалист“ – непрекъснато правеше жестове на уважение към КПСС, към идеологическата „доктрина“ и т.н. Елцин, който дойде да го замести, измете всичко предишно изцяло и тръгна към пълното разрушаване на страната и икономиката, уж под знака на „обновяването“. Манфред Шмидт, преустройвайки АО, също се заяви като „традиционалист“. Поне на думи той изразява уважително отношение към Рудолф Щайнер (макар все по-рядко напоследък) и си позволява да цитира творбите му. Възможно е да приема антропософията сериозно, само че се опитва да я отведе в различна, неведома за нас среда. Той е окултист, владее метода за масово внушение, който използва в докладите си. Но някой друг може да дойде да го замести. Не трябва обаче да се мисли, че позицията му е слаба, че няма достатъчно власт. Не, заместването, ако се случи, ще бъде, както в случая с Горбачов-Елцин, политическа „рокада“. В ролята на друг член на подобна „рокада“ и сега би могъл да действа г-н N. Той е представител на, да речем, „екзотеричното“ направление, застъпва се за „деантропософизацията“ на валдорфската педагогика, и то така, че дори такава дума не се използва там. Той също така е „интернационалист“ в „атлантически“ дух, застъпник е на религиозната толерантност чак до степен да се премълчава напълно фактът за съществуването на християнството.

Това стана възможно благодарение на предишния период на стагнация, през който истинската антропософия постепенно умираше в Дорнах и в другите центрове. Има знаци за това на всяка крачка, всеки многократно се натъква на тях навсякъде. Например една малка ***задънена уличка*** в Дорнах носи името на Р. Щайнер. И за да не се съмнява никой, че това

е именно задънена улица, в началото ѝ от години виси табела: „Няма изход“. Това не е ли символ?

Веднъж антропософи от Тбилиси посетиха музея на А. Щефен. След интересната екскурзия те попитали екскурзовода: „Разкажете ни сега за Рудолф Щайнер, който е живял в тази къща“. Екскурзоводът, не много ясно, измърморил нещо подобно на, да, Щайнер живееше в тази къща, но... тук е Алберт Щефен... и отново говорил за Щефен. Екскурзиантите отново повторили въпроса си, но резултатът бил същият.

Нищо лошо не искам да кажа за Алберт Щефен. Той е изключителен човек – поет, драматург, окултист. Разбирам също колко „обективни“ факти могат да дадат хората, обяснявайки сегашното състояние на нещата в Дорнах, доказвайки, че не е могло да бъде иначе, че всичко е станало сякаш само по себе си и т.н. Дали обаче това поведение не прилича на това на виновни ученици? Това е в най-добрия случай! А какво е в най-лошия?

Пренебрегването на паметта на Рудолф Щайнер достигна своя връх, или своето дъно в т. нар. акт на „препогребването“ на урната с праха му... На 20 ноември 1992 г. по здрач членовете на борда на ЕАО, придружени от двама гробари с лопати, изнасят урната на Рудолф Щайнер от Гьотеанума и я погребват в яма на склона на дорнахския хълм близо до сградата, където се намира издателството „Наследство“. В брой 46 на списание „Гьотеанум“ (от 15 ноември) беше обявено, че събранието по повод препогребването ще се състои на 21 ноември. Но когато хората се събраха на тази среща, бяха поставени пред свършен факт, казаха им, че погребението вече е приключило. Беше им дадено обяснение от вида, че уж не искали да предизвикат шумотевица, да привлекат вниманието на журналисти и т.н. Както се оказа, тяхното внимание наистина не е трябвало да бъде привличано, защото прахът просто бил хвърлен в набързо изкопаната дупка и затрупан с буци полусуха глина! Такова нещо не можеш да покажеш на журналисти.[110]

[110] По-късно над ямата бяха положени мръсни талпи, а върху тях каменна

Каква беше истинската причина за тази потайност и припряност? Почти 70 години урната стоеше в Гьотеанума. Наистина ли беше невъзможно през цялото това време първо да се подготви мястото, а след това да бъде погребан? Въпросът е толкова естествен, че участниците в извършеното безчинство сами го повдигнали. В брой 6 на „Гьотеанум“ от 10 февруари 1991 г. те пишат, че урните ще бъдат предадени на земята, но „първо мястото, където ще бъдат погребани... ще получи достоен вид“. Така и би трябвало да е за пред хората. А защо не направиха всичко по човешки? И защо всички мълчат сега за това?[111]

Когато министърът на културата на Армения посети Дорнах и видя тази яма, попита с недоумение: „Не можете ли да погребете достойно своя Учител?“ Така реагират обикновените, нормални хора на това, което виждат. Какви сме ние

плоча, от която направо върху гроба беше изсечен надгробен камък. Всеки ден след работа се трупаше боклук, който се отмиваше с вода от маркуч и всичко това отиваше в гроба. Това продължи до средата на септември 1993 г., т.е. почти година. На 30 юни в същата яма закопаха и праха на Мария Щайнер. Ръководителят на клона в Дорнах, г-н Херч, писа по този повод (Гьотеанум“, брой 29/30), че вижда в това събитие „добър знак за бъдещето“, но не уточнява за кого и в какъв смисъл е „добър“. В същото време е известно, че това, което е добро за г-н Херч, е лошо за антропософията.

[111] Сред антропософите има една много особена форма на романтизъм. Изложените на него възкликват: О, колко е прекрасно да изчезнеш съвсем, така че пепелта след твоята смърт да се разпръсне по вятъра и т.н. По-добре е да не се говори за оскверняване на праха на антропософите в Дорнах с такива. Друго нещо е официалната позиция. Освен посоченото признание, че погребението трябва да е достойно, има и още нещо. През януари 1994 г. се появява друг брой на Гьотеанум (брой 4), специално посветен на погребалния ритуал. Към списанието е приложен каталог със снимки на ковчези, направени под формата на кристали с оцветяване като халцедон, аметист, оникс. В статиите авторите пишат най-сериозни неща за езотеричното, морално значение на акта на погребението. Какво ще кажат сега изпълнителите на дорнахския „холокост“? Очевидно, само че до момента на оскверняване на праха, пазещ се в Гьотеанума, е било безразлично как ще постъпят с него, а след това всичко се е променило и когато самите те започнат да мрат, следва да ги погребват в халцедонови ковчези.

тогава?

Цялата духовна Русия (и не само тя) е изградена върху почитането на останките на светите хора. Когато болшевиките дойдоха на власт, първото нещо, което направиха, беше да ги осквернят. И това е разбираемо. Светиите са оставяли след себе си ***нетленни тела, осенени от човека-дух***, от тялото на Възкресението. Векове наред от тях се излъчват целебни сили.

Рудолф Щайнер е велик посветен. Имаме право да говорим за това като факт, като не обръщаме внимание на вопъла за „култ“ и т.н., който се надига в нашата преса. Кремацията на тялото на Рудолф Щайнер е грешка. Има свидетелства, че той самият не е искал това, но... „не са успели“ да оформят съответните документи! Сега „не успяха“ да подготвят гроба. Прахът просто беше изхвърлен от Гьотеанума. Той много пречеше на някой там. Искаха да проверят колко дълбоко са заспали всички, но не бяха особено сигурни, че всички спят. Бързаха: да не би изведнъж някой да се освести! Също така беше важно да успеят да направят всичко под знака на Скорпиона (работят окултно грамотно).

Наистина ли вече няма надежда? Обръщам се към онези, които останаха верни на Рудолф Щайнер, запазиха чувството си за отговорност за развитието на цивилизацията: Какво се случи с вас, дами и господа? Защо позволихте това? Гледах ви в ателието на Рудолф Щайнер. По лицата ви имаше искрено вълнение и трагизъм. И как да ги няма, щом почти всичко дължим на Рудолф Щайнер? Без него животът на всеки от нас би бил безсмислен и нищожен. Войниците са погребвани в братски могили по времето на световните войни, когато няма достатъчно ковчези за купищата трупове. Тези, които ни желаят злото, че и властта над нас са взели, сега подигравателно казват: „Нали той искаше да бъде със своите ученици, така че изсипахме праха им заедно; освен това той самият казваше, че кремацията е по-доброто“. И ние мънкаме в отговор, че да, казваше, пък и сам не каза как трябва да го погребем.

Прахът на великия посветен от петата културна епоха,

Рудолф Щайнер, беше хвърлен в тази мръсна яма под дървените талпи, в дървена кутия (така че възможно най-скоро да няма и следа от всичко), а наблизо в обща яма е изсипан прахът на десетки негови честни последователи.

Е, ако всичко е толкова зле, тогава поне за нашите потомци искам да свидетелствам: На 20 ноември 1992 г. управителният съвет на Единното антропософско общество, начело с г-н Манфред Шмидт (Брабант), оскверни праха на Рудолф Щайнер и не се намери никой да попречи за извършването на това злодеяние.

* * *

Принудени сме да признаем, че Антропософското общество не ***изпълни*** задачата си – да пренесе духовната наука в културата, в цялата цивилизация. Нещо повече, ***светът в упадъчните си прояви ни завладя***, поради което много членове на Обществото не представят антропософията в света, а я профанизират. Например ентусиазмът, с който г-н Прокофиев сега прокламира от всички трибуни, че не може да има антропософия извън съвременното АО, е странен и трагичен куриоз. Той очевидно изобщо не разбира, че по този начин попада в поредицата от широко известни съмнителни аналогии, като например твърдението на йезуитите, че няма християнство извън католическата църква. Прокофиев се позовава на Коледното събрание, на което Движението и Обществото бяха обединени; а йезуитите се позовават на думите на самия Христос, който каза: „Ти си Петър и на тая канара ще съградя моята църква и портите на ада няма да ѝ надделеят“ (Матей 16:18). Къде е тук проблемът? В мъртвия дух на догматизма, в нежеланието да се вникне в реалното състояние на нещата. Известната поговорка в променените условия на времето казва: „Бог предполага, а човек разполага“; и най-често разполага, за съжаление, според своя произвол.

Ако последваме настойчивите съвети на Прокофиев, тогава може би е време да се създаде специален орден вътре в АО, чиито членове биха се заклели безпрекословно и без да разсъждават да изпълняват всички повели на Управата и лично г-н М. Шмидт да гледат на Обществото като нещо съвършено, в което, дори и да има някои недостатъци, за тях е по-добре да се мълчи, така че някой от външния свят да не си помисли нещо лошо. За такава позиция всяка критика на АО е ерес, а авторите ѝ са еретици.

Но е възможна и друга позиция, различен поглед върху нещата. Според него човек не може да бъде искрено отдаден на антропософията и в същото време да не желае страстно да

подобри нещата в АО. Никой не се съмнява, че Александър Солженицин обича Русия. Но точно затова той критикува нейните потисници. Разбира се, този възглед е свързан с големи трудности. Много по-лесно е да се покажеш по-праведен и от папата. Такива хора (към тях трябва да отнесем и Михаела Гльоклер, и редица зрели антропософи[112]) са по-разрушителни за антропософията, отколкото нейните врагове. Защото врагът е враг, за да лъже, изкривява и заговорничи. Друго нещо е приятелят на антропософията. ***Съдбата ѝ*** наистина е ***в неговите ръце***. И ако той не осъзнава напълно какво прави, тогава безнадеждността го обгръща в постоянно сгъстяващ се облак, от, както той вярва, „добри дела“. Но да се върнем на въпроса за враговете.

Рудолф Щайнер ни даде богата информация за това как Ариман адаптира почти всички фактори на цивилизацията и културата към своите цели. Тъмномагьоснически тайни общества и ордени, действащи зад кулисите, задават тона и посоката на почти всичко: наука, политика, икономика, религия, масова култура. Трябва да се признае, че те работят на широка нога, оформяйки самия характер на живота, неговите етични

---

[112] Важно и интересно е да изпитате как мислят нашите водещи антропософи. Михаела Гльоклер пише в една от своите статии: „Необходимо е да се работи от центъра на антропософията по такъв начин, че животът на Обществото да засяга душите, принадлежащи към него, и духовното напътствие да стане по-осезаемо поради това, че чрез взаимна мотивация и съвместна работа новият импулс да става видим и интуициите на нашата воля биха могли да се възпламенят...“ и т.н. Както виждате, само голи абстракции, като след като ги изслушате, остава само да изкрещите „ура!“ По-нататък: „Изисквай това, което смяташ за важно от себе си, а не от другите“. – Но колко струва това твърдение, ако „другите“ просто са завзели властта и не дават на никой, който има да каже нещо важно, дори да гъкне? Когато четеш такива текстове, се създава впечатлението, че авторът им е с вързани очи, откаран е на друго място, при други хора, а той, без да забелязва това, продължава да говори в същия дух. Бих искал тихо да дръпна за ръкава госпожа Гльоклер и да ѝ кажа: Скъпа Михаела, огледайте се около вас – нищо не остана от света, който описвате; заобикаля Ви съвсем друга реалност; думите Ви нямат нищо общо с нея.

(или антиетични) норми, стил на поведение, предразсъдъци, предубеждения, контролиран фанатизъм.

В тайните общества, казва Рудолф Щайнер, Хегел се чете медитативно. Те се съобразяват с обективните закони на развитието, за да не ги изкривят дилетантски, а умело. Законът за единството и борбата на противоположностите е вкаран в действие в света на социалните и духовните отношения. В условията на световна „перестройка“ неговата марксистка окраска се променя на фройдистка. Навсякъде може да се открие чърчиловата борба на „тигрите под килима“. Тя се води и под „килима“ на АО. Участниците в нея са далеч от всяка сантименталност. И двете страни (а има и трета) се нуждаят от поддръжници или противници. Те ни разделят на три категории: „наши“, „чужди“ и „нито такива, нито онакива“. И най-вече и двете страни не могат да понасят „помирителите“, тези, които се опитват да ги „разтъртват“. Лесно е да се разбере защо. Ако две диви животни са се вкопчили със зъби и нокти, тогава всяко непредпазливо движение, което „помирителят“ може да причини случайно, не е ясно на коя страна ще натежи. Затова „помирителят“, „профанът“ рискува да получи двоен удар от ноктестите лапи. В случая с моята брошура преживях това. „Атлантиците“ наложиха забрана върху нея (и върху другите ми работи), а най-острата критика чух отдясно, от, бих казал, „дясната опозиция“ в Обществото. Това дори не беше критика, а присъда. Казаха ми приблизително следното: „Виж го ти, критик! Как смее да ни (т.е. нас, европейците) поучава! Отивай си в Съюза, там поучавай, там пиши, у нас не се пише така!“

Нагледал съм се немалко на Запад и в друга сфера, в която се води тази борба. Неведнъж съм наблюдавал как не само отделни антропософи градят доверителни взаимоотношения само въз основа на етническа принадлежност, как, когато се срещат, внимателно се вглеждат в етническите характеристики на събеседника. С това нищо не може да се направи – насила не можеш да им станеш мил. Но нещата не свършват до-

тук. Неведнъж съм чувал изказвания от сорта: Ах, Израел! Там е толкова трудна ситуацията! Ние (т.е. антропософите) трябва да се молим за него всеки ден! Изразяването на различна гледна точка в такива случаи означава незабавно да се превърнеш в „чужд“ или дори да получиш етикет с някакъв вид „анти“ и „изъм“. А и чисто психологически, когато разговарят с теб в такъв тон, не ти се обръща езикът да попиташ: А какво да кажем за арабските деца, по които стрелят с автомати, защото хвърлят камъни по войниците? Тероризмът съществува и в Англия, но защо там не стрелят по ирландските деца? Не депортират цели групи от населението? Означава ли това, че трябва да използваме двоен морален стандарт? Защо, в края на краищата, строго осъжданият в цял свят национализъм и апартейд, в Израел е „свещен“ и т.н.

Не можеш да запиташ за нещо подобно, ако не искаш да предизвикваш дълбока антипатия към себе си. Просто те принуждават да приемеш двойните стандарти, да се съгласиш, че животът на израелеца е несравнимо по-ценен от живота на арабина, а и на всеки друг човек. Ако това, за което говоря, не беше вярно, днес в света щеше да се говори за геноцида над руснаци, украинци, германци, камбоджанци със същата страст, както за геноцида над евреите; хващайки нацистки престъпници в джунглите на Южна Америка, нямаше да правят демократи от съветската партийна номенклатура, нямаше да търсят прилики със свинската зурла в лицата на рускините и т.н.

Тежестта на престъплението не зависи от това срещу кого е извършено. Що се отнася до стойността на човешкия живот, тя навсякъде е еднаква и не се определя юридически. Видях в кинохрониките как ирански, иракски, арменски, азербайджански, сръбски, хърватски жени и мъже плачат за убитите си деца и роднини. Без много трудности успях да разбера, че душевната им болка не е по-малка от тази на всеки европеец, американец или израелец. Само заради господството на лъжите, помрачаващи съзнанието, хората престават да

разбират такива очевидни неща.

Хората престават да осъзнават какво и как го казват. Но думите са следвани от дела! Ето, четем в литературното приложение към брой 38 на „Гьотеанум“ (1992) статия за Алфред Момберт, когото там наричат „еврейско-германски“ поет. Как трябва да се разбира това? Означава ли това, че той не е бил пълноценен немски поет поради еврейския си произход, или че за съжаление е бил и германец, и затова сега е дошло време да го очистим от тази мръсотия?

Ако и други започнат да пишат в духа на автора на тази статия, ще трябва да се изразят по следния начин: „Руският, без всякакви чужди примеси писател Лев Толстой...“ или просто: „руският (нееврейски) поет Пушкин“, „английският (нееврейски) драматург Шекспир“ и т.н. Звучи диво, нали? Но заглавието, което нашият антропософски автор даде на статията си за Момберт, не звучи по-добре. Самият той, най-вероятно, „не знае какво прави“, но онези, които насаждат всичко това в масовото медийно съзнание, в „колективното несъзнавано“, както обичат да казват сега новите модни „диалектици“ на политиката, знаят. И радикално възниква алтернативата: или ние също ще бъдем смачкани от това „колективно несъзнавано“, или ще защитим самосъзнанието. Вече съществуват антропософски инициативи, в центъра на които стои пропаганда на национализма на Ахасфер. Знам за случай, когато читателят в класа отказа да произнесе формулата „In Christo...“ поради причината, че това обиждало религиозните му чувства[113].

[113] Ех, тези „религиозни чувства“! Изглежда, че на всички други, с изключение на християните, се полага да ги имат. През 1994 г. случайно прочетох обява, в която се известяваше за празник, организиран в педагогическия семинар на Дорнах на името на Р. Щайнер по повод края на учебната година. Програмата на празника включваше ден на отворените врати, Великденски базар, международна кухня и др. В заключение в 9 часа вечерта бяха обещани танци, на които беше поканен да свири кръчмарски оркестър от Цюрих. И това беше на 19 март – две седмици преди Великден, тоест в края на Великия пост. Как може човек да не попита каква религия имат нашите учители? Че не са християни, е разбираемо. Може би юдеи? Но те

Сблъскахме се с това и в Русия. В процеса на подготовка за създаването на Антропософското общество в Москва веднъж беше изразено желание да се отрази християнската ориентация на антропософията в нейното име. Не се наемам да преценявам еднозначно дали си е струвало да се прави това или не. Може би не си е струвало, въпреки че е невъзможно да се развие антропософията в света унифицирано, подобно на марксизма. Но искам да кажа нещо друго. Г-н Георг Унгер, който присъства на дискусията, се противопостави на такова желание, тъй като, както той каза, това би направило невъзможно евреи и мохамедани да се присъединят към АО. Е, що се отнася до мохамеданите, изглежда, че подобна „опасност" изобщо не ни заплашва. Те бяха споменати от г-н Унгер само за да може да говори в множествено число. Един от московчаните зададе следния въпрос: „Кажете, а какво ще правим с ***Коледното събрание*** от 1923/24 г.?" Унгер отговори: „Наречено е Коледно, защото се е състояло по време на Коледа. Тогава московчанинът запита: „Това означава ли, че ако се беше провело по време на празника Пурим, то щеше да се нарича Пуримско?" Вместо отговор, питащият получи от залата залп от омраза. Членовете на така наречения клуб „Аристотел", които присъстваха на дискусията, веднага обявиха, че ако християнството някак изобщо се спомене в името на Обществото, те ще бойкотират създаването му[114]. Християнството не беше

също празнуват Пасха, а преди нея също има период на въздържание, на духовна концентрация. Будисти? Мюсюлмани? Но те изобщо не танцуват рок и се отнасят към празниците си много сериозно. Остава да са африканци или съветски хора. Именно по съветски образец беше проведен този празник в семинара на името на Р. Щайнер, т.е. атеистично. Дори чувството на минимално уважение към религиозната свобода би трябвало да подтикне ръководителите на семинара да проведат празника две седмици по-късно, да не говорим пък изобщо за това, колко нискокачественият музикален кошмар на дискотеките като цяло отговаря на духа на новата педагогика.

[114] Не е обичайно в нашата среда да анализираме дълбоко въпроса за религиозната толерантност. В цикъла лекции „Евангелието от Марко" Рудолф Щайнер обяснява в какво се изразява взаимното уважение на религии-

споменато, но те все пак извършиха бойкот на създаването на Обществото, макар и по друга причина.

Ако някой започне да възразява, че е невъзможно да говорим за всичко така открито, тогава ще му отговоря, че винаги съм се интересувал само от съдбата на антропософията и не ми е било толкова важно кой и с какви намерения я унищожава или дискредитира. И ако с най-реален риск за живота си я защитих от КГБ, то защо сега, когато същата работа извършват сребролюбци, магове, националисти и т.н., трябва да мълча и да трупам планини от „боклук под килима“?[115]

* * *

Във всичките си нагласи разчитам на духовната наука – не на цитати от Рудолф Щайнер, а на науката с нейното съдържание и методология. Което, смея да твърдя, ми позволява антропософски, т.е. не догматично, без фанатизъм, да съдя за процесите в съвременния свят, част от който е нашето движение. Опитът ми показва, че изглежда няма надежда във външния свят за мирно разрешаване на критичните проблеми. Народите са лишени от правото сами да определят съдбата си. Изглежда задкулисните ръководители и многобройните изпълнители на волята им се „заиграха“ окончателно. Това сега откровено, впечатляващо и безкрайно трагично се открива в Русия, където всеки закон, включително и моралният, е премахнат, хората

те. Вземете например будизма. Ние, антропософите, потвърждаваме, че Буда вече не се въплъщава на Земята и по този начин изразяваме нашето признание за същественото ядро на будизма. Будистът от своя страна трябва да каже на християнина, че е способен да разбере Мистерията на Голгота така, както я разбира християнинът. Но ако някой каже, че „Мистерията на Голгота е грешка и Христос трябва отново да дойде във физическо тяло“, това би било „подигравка“ с християнската религия (139; стр. 70-71).
Ето как трябва да се разбира религиозната толерантност, а не в смисъла на американизирания икуменизъм, за който е вярата и материализмът са еднакви.

[115] Повтарям, че давам само няколко примера. Всъщност нещата са доста по-лоши.

открито се обявяват за стадо и добитък и само мафиите се борят за власт и капитал.

Ако не затворим достъпа на всичко това в антропософските среди, ако не поставим граница на действието на мафиотските структури в нашата среда, ако не засилим работата си със социалната троичност, ситуацията в света ще стане още по-безнадеждна. И нека помним, че няма ситуация, която да не може да се влоши. И няма ситуация, в която всяка надежда за по-добро да посмее да умре.

Не е нужно да се поддаваме на масови внушения, независимо в каква „опаковка“ идват при нас. Трябва да се разбере, че в света не остана повече място за честни духовни и окултни търсения. Те могат да се ***отстояват*** само в нашата среда. И само сред нас е възможно да се преодолее всеки национализъм и да се изградят отношения на основата на духовно братство. Но това изисква упорита работа, знаейки, че всички демони на злото са изправени срещу нас. За да оцелее в такава борба, човек трябва да бъде морален и да се стреми безупречно към истината. Това по същество са двете необходими и достатъчни условия, при които йерархиите могат да се намесват в нашите дела. А само те са способни да противостоят на духовете на тъмнината и техните човешки слуги. Ние трябва да сме михаелити. А за михаелита няма „нито грък, нито евреин, нито елин“, а само човек като Божие творение, вървящ към свободата чрез преодоляване на наследствения грях. За михаелита човечеството е едно цяло, обединено от една космическа съдба. Рудолф Щайнер казва, че в шестата, славяно-германската културна епоха, никой човек не може да бъде щастлив, ако до него някой страда. За михаелитите това вече се случва.

Това са компонентите на понятието „да живееш антропософски“. На практика за нас всичко е така, че или работим, за да приведем личния си живот и живота на Обществото в съответствие с тази концепция, или правим нещо, което няма нищо общо с антропософията, а тогава всичко се превръща в театър на абсурда: когато правим нещо друго, а го наричаме

„антропософия“. Така че няма нищо ***по-естествено*** от това, да се протестира срещу това състояние на нещата. „Метафизичната бюрокрация“ начело на антропософските общества е абсурд, това е лош сън, дори и да се разиграва наяве. Вижте как мина учредяването на антропософските общества в страните от бившия социалистически лагер. Приличаше на присъединяването на нови земи към метрополията. Управляващата върхушка на централната администрация милостиво обиколи новите владения, оказа благоволение и обеща финансова подкрепа. Сега наистина я оказват, но при условие за „добро“ поведение. Един от членовете на московската управа веднъж каза: „Ако подкрепим Бондарев, тогава не само че няма да ни дадат и стотинка от Запада, но и ще спрат да ни поздравяват!“

Това е мъничък факт, разбира се, но факти като този изпълват живота и работата ни. Сега Западът създава в Русия цяло съсловие нагаждачи, които мислят само как да се сдобият с валута, парцалки, да вземат пакет с храна от хуманитарната помощ, да отидат на аванта в Европа и т.н. Мнозина е трудно и да ги обвиниш. Когато в гладна страна наредиш маса, която се огъва от вносна храна, трябва да очакваш, че ще започне борба за място на тази маса, че с особено настървение към нея ще напират хора, които не са обременени нито с духовно знание, нито с морал. Сред тях минава вече и кана с вино. А как да не пийнеш при толкова мезета?

Всичко това е лесно да се разбере. По-трудно е да се разбере нещо друго: Какво общо има антропософията с него? Да, хората бедстват, но начинът, по който се предоставя помощта, служи само за моралното им разложение. Присъединявайки ни към Запада, прокараха, заедно с „осветлението“ и „отоплението“, и „боклукопровод“ с наклон на Изток. Наред с честните, сериозни антропософи, все по-често при нас идват и съмнителни хора. А след това: „подобното търси подобно“ и „ръката ръка мие“. Такива хора започват да вършат всичките ни дела от две страни – дела тъмни и безобразни. Имаше случай, когато антропософка, гледайки право в очите такъв „активист“

от Запада, попита: „Разбирате ли с кого си имате работа тук? На кого разчитате тук?“ Слушайки я, „активистът“ се усмихна странно и мълчеше. Стана ясно, че него такъв въпрос просто не го занимава, а може би и самият той е същият, като нашите съветски „антропософи-активисти“.

Миналата есен беше открито валдорфско училище в Москва, а през пролетта на същата година неговият директор писа във вестника, изхождайки от нашите условия, за които знае, че през следващите четири години откриването на такова училище едва ли ще бъде възможно. И защо все пак беше открито? Защото много милиони марки са потрошени за тази инициатива. За дарения са изцедени всички клонове в Германия, така че те не могат да помогнат на никой друг тук. Инициаторите от Запада разбират, че дори в антропософските среди могат да попитат: за какво са похарчени парите? Ако отговорите, че са отишли за скъпоструващи пътувания на екипи от учители до Москва, това може да прозвучи неубедително. По всякакъв начин беше необходимо да се увенчае акцията с някакъв резултат, и то възможно най-скоро. А ако училището не може да съществува, винаги може да се каже: О, тези руснаци! Не могат нищо да направят, освен хаос!

Нека ме разберат правилно, не съм противник на валдорфските училища, напротив, техен горещ поддръжник съм, готов просто да се моли за тях, защото това наистина е свята кауза. Но дори и с моята „руска“ мярка за практичност, разбирам, че за тези милиони беше възможно да се изучат ***поне сто души*** от различни градове на Русия в чужбина. Това биха могли да бъдат не само педагози, но и евритмисти, рецитатори, селяни, архитекти, музиканти и художници. Хората щяха да получат професионално обучение в нормалните училища и най-важното, 3-4 години биха живели в антропософска среда, щяха да видят с очите си как работят антропософите на Запад и дори контактът със западната култура щеше да обогати хората, щеше да остави дълбоки следи за цял живот.

А с откриването на училището може да се изчака годи-

на-две. Щеше да има подходящи хора – това е основното. Въпреки това, по странен начин в Европа през годините стигнаха до различен извод: Ако има пари, антропософи ще се намерят! Уви, няма да се намерят. Парите винаги привличат преди всичко мошеници и нагаждачи. А там, където се събират истински антропософи, обикновено няма пари – или са много малко.

В нашите условия в Русия ситуацията е особено трудна. Ужасното минало още не си е заминало. И ако някой иска да действа, без да се съобразява с това, той просто се оказва в напълно фалшива позиция. А ако освен това самият той също е безскрупулен човек, тогава още началото на инициативата, която той започва, съдържа трагичния край. Твърдения в духа, че няма какво да се концентрираме само върху негативната страна на живота, звучи ***в нашите условия като войнстваща глупост***. Как може да се пренебрегне фактът, че съставът на Министерството на училищното образование и до днес е 100 процента от старите съветски апаратчици? От какъв зор отрежда сграда за валдорфско училище и дори подкрепя инициативата до известна степен? Може би, ще ми кажат, много стари съветски апаратчици се преустройват. Да, преустройват се, но само за лична изгода, ***за пари***. Ако някой не ми вярва, нека да чете вестниците ни, да поговори с обикновените хора. Допускам мисълта, че може да се подкупи и номенклатурата на Министерството на училищното образование. Но тогава трябва да осъзнаем, че Валдорфското училище е създадено въз основа на ***подкуп***. Само материалист може да се надява, че такова училище ще се развива според законите на духа.

Но трябва да се вземе предвид и това, че апаратчиците на съветската училищна образователна система и всички нейни служители са хора от особен вид, чиято задача не беше да развиват образователната система, а да я държат за гърлото и да не пропускат и капка жив дух. Те стояха при лостовете на „гилотината“, която отрязваше живия дух от поколение на поколение. В крайна сметка, ***това са окултисти от педаго-***

гиката. Не толкова отдавна (сега малко поотслабна, но само заради хаоса, който едва ли ще продължи дълго в областта на училищното образование), не да влезеш, но и само да минеш покрай съветско училище беше трудно за душата. Това бяха центровете за убиване на живия дух. Учителя или учителката можеше да ги разпознаеш сред тълпата по особеното, лошо изражение на лицето, което се формираше поради вампиризацията на децата. (Надявам се, че говоря с опитни антропософи и педагози и те ме разбират без затруднения).

Рудолф Щайнер е предупреждавал навремето: „...***училищната реформа на Луначарски е нещо ужасно. Това е смърт на цялата култура!*** И въпреки че много лоши неща идват от болшевизма, ***най-лошото е болшевишкият метод на преподаване! Защото ако той победи, ще изкорени всичко, което е преминало в културата от миналите времена. Това няма да бъде постигнато през първото поколение, но ще се случи със сигурност в следващите поколения, и тогава доста бързо всяка култура ще изчезне в сферата на тяхното господство“*** (293; 25.08). И така, ***това „ако“ се превърна в реалност за нас за повече от 70 години***.[116] А сега

[116] През юни 1994 г. списание Гьотеанум (брой 33/34) публикува обширно съобщение за „трънливия“ път на валдорфската педагогика в Москва. В него се казва, че за по-нататъшното ѝ съществуване в Русия е необходимо да се реши следният проблем: „Привеждане на учебните програми на Валдорфското училище в съответствие с изискванията на държавата (РФ). Според действащото законодателство всички недържавни училища, ако искат да бъдат признати от държавата и финансирани от нея, трябва да приведат своите програми и резултати в съответствие... с държавните стандарти. Всичко това поставя проблема за преразглеждане на класическата учебна програма на Валдорфското училище и привеждането ѝ в съответствие... с рамката на руското 11-годишно училище“. По този начин говорим за „привеждане в съответствие“ на валдорфската педагогика със системата на Луначарски, тъй като в природата няма „руско училище“. Това, че сега в нашите училища не се преподава история на КПСС, не е толкова важно. Основното е методът на преподаване, който, както и преди, остава съветски докрай. Няма съмнение обаче, че както в Щутгарт, така и в Дорнах такова „съгласуване“ ще бъде прието; просто на никого няма да бъде позволено да не се съгласи с него – в крайна сметка говорим за „валдорфи-

идват много опитни валдорфски учители, срещат се с упоритите последователи на реформата на Луначарски и казват: „О, тези мили хора! С тях може да се намери общ език, защото те

зацията“ на целия бивш Съветски съюз (или по-скоро за „съветизацията“ на валдорфската педагогика). По този начин д-р Краних влиза в историята, името му се обезсмъртява, тъй като човечеството не забравя героични дела от този вид. Трябва да се отбележи, че нашата антропософска група в Москва през 70-те и 80-те години имаше възможността да „съгласува“ работата си с „изискванията“ на КГБ (което формира единство с държавата), но ни липсваше опитът на „зрелите“ валдорфски педагози и ние, „наивниците“, категорично отхвърлихме съюза с преизподнята, с което осъдихме себе си на преследване. По-нататък в тази статия се казва, че за създаването на валдорфското училище в Москва „Министерството (на училищното образование) даде огромна (horrende) сума пари“. А десет реда по-надолу стои: „Държавата не дава нито стотинка за сградата (наем и експлоатация), не плаща за оборудване и т.н. Какво се получава в този случай? Нямайки ни най-малка представа с какво си има работа, министерството (държавна институция) дава купчина пари (при страшен финансов дефицит) за, така да се каже, „котка в чувал“. Сега, когато училището е признато от министерството за най-доброто в страната (сред частните училища), и нещо повече: „интернационалната“ „ Фондация Сорос“ (основана в Москва от американския милиардер, който няма нищо общо с антропософията нито в Америка, нито в Русия) дава на училището премия от 30 000 долара, държавата не дава и стотинка за поддържане на сградата! Какво тогава означава компромисът със системата на Луначарски (който вече е сключен, тъй като училището е признато за отговарящо на „държавните стандарти“), след сключването на който трябваше да започне държавното финансиране? Това, че се прилага частично, но не стига, не е аргумент, защото училището има раздут щат, което не отговаря на „държавните стандарти“, а именно тук трябваше преди всичко да се мисли за съответствие с тях. С една дума, има много недоразумения, а няма разумни обяснения. Трябва обаче да се отдаде дължимото на г-н Пински – той в крайна сметка говори за всичко открито и не може да го разбере само онзи, които страстно желае да бъде измамен. Кой знае, ще минат още няколко години и ако някаква диктатура не сложи край на смелите експерименти, съветската педагогика наистина ще бъде „валдорфизирана“ с масираната подкрепа на „световната общност“, която, от друга страна, изтласква антропософията от света. Ще имаме не 400 (както е сега по целия свят), а 4 хиляди или 40 хиляди така наречени „валдорфски училища“ и тогава ще видим кой на кого и какви „изисквания“ и „стандарти“ ще диктува.

се усмихват, докато говорят!“ Дори обикновените бизнесмени от Запада разбират повече с какъв тип хора имат работа. А икономиката, подчертавам, не е педагогика. Там цялата работа се свежда само до външната власт.

Ето защо човек не може да не си зададе въпроса: защо такова министерство изведнъж подкрепи валдорфската педагогика? А също и още един въпрос: Защо и от западна, и от съветска страна беше направено всичко възможно, ключът за всяка по-нататъшна валдорфска инициатива в Русия да се тикне в ръцете на един човек? Преди не повече от 5-6 години аз самият имах възможността да чуя как той изразяваше съмнение относно състоятелността на духовната наука изобщо. Възможно ли е за такъв период от време по естествен, здравословен начин да се премине от съмнението (нека не дават Парсифал за пример) до ръководенето на цялата валдорфска педагогика в страната? Убеден съм, че не. И въпреки това, вече във всички райони на Москва (а това е гигантски град), във всички официални постсъветски инстанции, към които се обръщат антропософите, които искат да основат нещо за развитието на валдорфската педагогика, тях ги насочват към този човек. И така, с какво си имаме работа тук?

Не съветвам както западните приятели, така и антропософите в Русия да търсят отговори на поставените въпроси на повърхността. Въпреки целия хаос на съвременните отношения в Русия, във всичко се вижда систематичен ход на развитие. Външните декларации се оказват фикции. Много биха „камбаната“, че дейностите на КГБ са ограничени, апаратът му е съкратен, а на мен например (разбирам, че не е добре да се давам като пример, но в този контекст е допустимо) телефонът ми, както и преди, постоянно се подслушва. И да беше само това!

С цялата отговорност декларирам, че КГБ, под което трябва да се разбира окултно-политически наднационален орден, чиито членове са възпитани в духа на азурическите инспирации, в същността си не е засегнат от всички промени,

които сега се случват в Русия. Не се е променила и позицията му по отношение на антропософията. Както и преди, намерението му е да вземе в собствените си ръце всички антропософски инициативи, ръководството на обществата, клоновете и с времето да извърши пълна подмяна на антропософската дейност в Русия, като същевременно я представи пред Запада като истинска. Променят се само методите на работа на тази организация.

Сега тя ни изпраща хора, които съчетават в себе си принадлежността към съсловието на съветските агенти с мафиотско-предприемаческа дейност, с практиката на тъмния окултизъм, а понякога и с принадлежност към тайните общества.

Трябва да бъдете изключително внимателни в Русия и с моралната репутация. У нас хората се съдят не по думите, а по делата. Засега делата в нашата среда не стават за нищо. Няма да описвам всичко, но ето два примера. Преди ни даряваха лекарства. Сега в Москва е създаден, ако мога така да кажа, център за медицинска инициатива, където безплатно се изпращат лекарства с десетки и стотици килограми. От нас, антропософите, за кутийка ампули „Искадор“ искат сума, равняваща се на около две средни месечни заплати, което за швейцареца се равнява на 4000 франка! И това сравнение е ***реално***, тъй като във всяка държава човек живее със заплатата си. Друг пример. Отвориха магазин (управляван от „антропософка“, изпратена от Германия), който продава вещи втора употреба, дарени за нас от антропософите на Запад. Установена е унизителна процедура за проверка: колко беден е човекът, който иска да купи нещо в този магазин. Но всъщност се оказва, че някой, който има много пари, може да натъпче две торби, а който ги няма, му казват: „Елате по-късно, ако остане нещо, ще ви го продадем по-евтино“. Лошо палто (а всички хубави неща отиват Бог знае къде) струва около 50 процента от средната месечна заплата или една минимална. В Швейцария, в т. нар. „Brockenstube“, където на бедните продават употребявани вещи, такова палто струва 10 франка, или 0,5 процента от

средната месечна заплата, т.е. 20 или повече пъти по-евтино, отколкото в центъра за ***антропософска помощ***! Към всичко трябва да се добави и това, че никой не знае къде отиват парите, получени от продажбата на вещи и лекарства. Може би някаква част се внася някъде, поне за замазване на очите, но... незначителна част от много големи приходи.

Тревожно е и желанието на западната страна непременно да централизира всичко. От наша страна питат: „Нима е възможно да сведем валдорфската педагогическа инициатива в едни ръце?“ Освен това е възможно да се централизира и обедини само това, което съществува, а не обратното – първо централизация, а след това развитие на инициативи. В резултат на тази политика валдорфското училище в Москва има директор, какъвто дори съветските училища не познаваха. Например той трябва само да каже на служителя: Махай се, ти вече не си подходящ за мен! И той вече се счита за уволнен.

На конференцията за валдорфската педагогика в Москва на нейните организатори беше зададен следният въпрос: „Защо се стремите да уредите всичко у нас така, както в Германия? Възможно ли е за такава педагогика да нямат значение нито културните, нито националните особености?“ По-нататък питащият даде ярък и многозначителен пример. „Вземете – каза той – хоровото пеене; германците обичат да пеят канони. В руската традиция на хоровото пеене със същата популярност се ползва многогласието, акапелата“. Мисионерите от Щутгарт и техните привърженици в Москва не казаха нищо смислено в отговор на „дръзките“ „защо“, но решиха за себе си: „този не е от нашите!“ В действителност в нашето Общество можете да съсипвате и осквернявате всичко, което искате, ако не се противопоставяте на „генералната линия“ на антропософските шефове на всички нива. Поради тази причина у нас се насажда най-лошият опит от валдорфската практика и в резултат на това в Москва например вече можете да срещнете хора, които казват: „Валдорфска педагогика? Не, благодаря, не ми трябва; бяхме в това училище и знаем какво е“. В са-

мото училище постепенно се възраждат типичните черти на съветското училище. За четири малки класа има персонал от шестдесет души (как човек да не мрънка за валута); двамата евритмисти (вече свои, изучени на Запад) имат навика да бият децата на уроците, затова родителите им поискаха да бъдат отстранени от училище и т.н.

Без да навлизам повече в отблъскващи подробности, искам да изразя една мисъл по повод на основното явление – страстта към централизацията. Може да се окаже, че зад него стои все същата борба между двете световни сили, за която говорихме. Там разбират, че Русия трябва да бъде хваната, преди да е станало късно. Ако закъснеят, ще получат трудна борба за всяка крачка, а ако сега вземат инициативата, след това ще бъде достатъчно просто да не се допуска другата страна. Така могат да стоят нещата като цяло, а детайлите и подробностите наблюдавайте сами.

Ако се опиташ да обясниш на някой от здравомислещите антропософи от Запада, че е невъзможно да се развива антропософията по този начин, че така само може да бъде унищожена, ще чуеш в отговор; „Doch! Doch!“ В превод на разбираем език, това „Doch“ означава: „Не съм способен, а и не искам да влизам във всичко, което казваш, но имам непоносим сърбеж на дейност“. Ако настояваш за разбиране, ще бъдеш обвинен в липса на позитивност.[117] Въпросът е, че във всяка работа е необходима „морална техника“, че без нея може да се съсипе всяко, дори доброто дело – по-добре изобщо да не започвате. Тогава те гледат с ококорени очи и се заричат да не се срещат повече с теб.

В резултат на това всички уродливи образувания, наречени антропософски инициативи в Русия (съвсем не разказах за всички тях), където случайни, злонамерени или просто

[117] Тук не бива да се идентифицираме с мисионерите от миналото. Тогава всичко на света, както добро, така и лошо, се развиваше естествено; тогава по-често се изискваше смелост, отколкото разбиране. Сега е точно обратното.

тесногръди хора търсят собствена изгода, гледат да прилапат някоя пара или задоволяват честолюбието си – всички те не са нищо повече от центрове за компрометиране на антропософията. ***Те нямат никакво положително отношение към истинската антропософия.*** Считам за свой дълг да заявя това, преди да е станало твърде късно. Антропософията в Русия засега живее само в няколко отделни хора, които се държат далеч от всички „търговци“ във все още непостроения храм. И ние казваме на антропософите на Запад, които все още не са загубили главите си: Моля, вземете мерки. Ограничете потока от съмнителни хора, които се втурват от вас към нас. Променете методите си на работа. Първо проучете какво се случва в Русия. Влезте в сложното ѝ, трагично положение. Въпреки разпадането на всичко, у нас все още остава в сила принципът, че ***истинската духовна работа може да бъде само морална.*** Много добре знам, че мнозина антропософи в Русия бедстват сериозно и въпреки това казвам: Нека антропософията у нас да бъде бедна, но чиста. При сегашните условия във всички сфери на живота финансовата и материалната помощ, предоставяна на Русия, не служи на доброто. Тези трохи, които достигат до обикновените и нуждаещи се хора, служат само като прикритие за мафиотските манипулации. На страната са ѝ „излезли ставите“, тъй като тя беше държана на уреда за мъчение в продължение на десетилетия. Душите на хората са счупени и деформирани. Не напразно Солженицин казва, че най-вече се нуждаем от покой, просто за да ***оздравеем*** .

В антропософията трябва да се направи нещо такова, така че всички мошеници да ни напуснат, за да стане ясно на всички, че от тук няма какво да се печели. Що се отнася до „мисионерите“ от Запада, нека се справят с тях на Запад. Нуждаем се от прости, трудолюбиви хора, които не гонят популярност нито у дома, нито в Русия, не търсят сфери за самореализация, които искат да излекуват културата чрез разбиране. На такива хора и ние имаме какво да дадем. Ние, руснаците, имаме вроден морален ентусиазъм, който влиза в действие, когато

се случва чисто служение на Бога. Когато се срещнем с онези, които идват при нас от Запад с отворена душа, ние не хитруваме. Разбираме, че хората на Запад са загубили опита на приятелството. Там то беше заменено от „функционалните взаимоотношения“. В Русия те не вървят. И слава Богу, че е така! Ние имаме обща отговорност за антропософията. Необходимо е да се научим, като служим на нея, да служим на себе си. Тогава се развива съзнателната душа, тогава прекият егоизъм метаморфозира в косвен с непрекъснато разширяващи се граници. И нека не се заблуждаваме от илюзията за външни мероприятия. Всички те са нищо, докато не бъдат поети от хора с широка душа, които са приятели и братя помежду си.

* * *

Рудолф Щайнер ни учеше, че ако Ариман се приближава от едната страна, търсете Луцифер от другата. Тези духове, разбира се, действат чрез всеки от нас, но въпросът е в мярката на тяхното действие. Трябва да сте нащрек с тях. Ако пропуснем да направим това от едната страна, със сигурност ще попаднем в капан от другата. Антропософите твърде дълго се туткаха с ариманическото закостеняване на Обществото. Сега силите от ариманическия вид се появяват „без покрови“. Просто се вгледайте в дейността на такива „светила“ в нашето Общество като Лисау или Линденберг. В поведението им няма нищо наивно; всеки, който иска да промени мнението им, ще си изгуби времето. Много по-полезно е да се опитаме да разберем методите на тяхната разрушителна работа. Например при Линденберг са както следва. Първият метод е, че понякога се държи като храбрия войник Швейк. Вие например говорите за симптомите на американизацията на европейската култура или за непоследователността в поведението на самия Линденберг, а той ви отговоря: „Знаете ли, вратовръзката ви се е изкривила“. В този стил той изведнъж заявява, че Рудолф Щайнер е изля-

зъл от пролетариата.

Той разрежда първата техника с втора, като въвежда това, което по-рано беше описано като алюзия. Появява се написаната от него биография на Рудолф Щайнер, а на корицата има нарисуван портрет неизвестно на кого, направен от някакъв любител. Защо е избран този портрет? Бих могъл да изложа пред читателя десетина портрети на „диктаторите на пролетариата“ – Троцки, Дзержински, Луначарски, Свердлов, нарисувани с абсолютно същия маниер и ракурс и да поставя сред тях онзи портрет на „пролетарския“ Щайнер и, уверявам ви, никой от тези, които не познават диктаторите в лице, не би предположил къде е изобразен там Рудолф Щайнер.

Линденберг обича да се отдава на жонглиране с псевдонаучни фрази, вярвайки, че всички антропософи са просто профани в сравнение с него. Обаче и тук всичко се прави с дълбинен ***злонамерен подход.*** В тази биография той ни „радва“ с откритието, че „Философия на свободата“ не е теоретикопознавателно произведение, а трябва да се отнесе към направлението на „философската антропология“. Но ако се говори смислено по този въпрос, тогава първо е необходимо да се изясни в какъв смисъл се взема самото понятие за философска антропология в широк смисъл. Тогава тя не е нищо повече от слабо предчувствие (цялата цивилизация го е имала в края на 19. век) за това, което е намерило израз ***в антропософски ориентираната духовна наука***; в тесен смисъл това е „философията на живота“ на Дилтей, феноменологията на Хусерл, идеите на Макс Шелер за обединяване на различните науки за човека; накрая, прагматизъм, структурализъм – те също могат да бъдат отнесени към това направление на философската мисъл. Какво може да се каже за „Философия на свободата“ на този фон? Това, че тя е блестяща ***кулминация*** на всички теоретикопознавателни изследвания, започнати още от досократиците, тъй като издига тази наука в ранг на ***наука за посвещение*** от съвсем нов вид!

Да се омаловажава тази нейна роля, да се свежда до определено философско направление, която я откъсва и от общото съдържание на антропософията, означава да се изкриви до неузнаваемост смисълът и значението на тази книга, което Линденберг добре разбира. В атаките му срещу антропософията особено отблъскващо впечатление създава самият начин, по който го прави: дребнаво и заядливо.[118] Би било много по-прилично да се каже откровено: „Не харесвам антропософия ви и нейния създател; тя изобличава тайните на задкулисието; мразя ви заради това!“ Но не, той предпочита да подправя фактите и просто да лъже. Например той обвинява Рудолф Щайнер, че необмислено се е хващал за някаква информация, след това я изхвърлял, но не признавал грешката, която е допуснал.[119] Уж

[118] Наскоро имах възможността да се запозная с полемиката, в която Томас Кивелиц, Едгар Форстър и други влязоха с Линденберг и успяха частично да поставят Линденберг на място. Дори трябваше да признае своята частична некомпетентност, но само за да отклони вниманието и незабавно да продължи атаките си срещу Рудолф Щайнер с още по-отвратителен тон. Този факт още веднъж показва, че публикациите на Линденберг не подлежат на дискусия. В същото време е ясно, че когато срещне съпротива, той проявява страх, така че в отговор на своите критици той дори започва да говори за това, че „бидейки ученик на Рудолф Щайнер, човек („човекът“ – а не г-н Линденберг) може да се учи от него...“ С тази бележка бих искал още веднъж да покажа на читателя, че избраният от мен метод за анализ на атаките на Линденберг е единственият правилен.

[119] Някой честен ум, но победен от абстрактния рационализъм на епохата, може въпреки това да попита: Но какво да правим с твърденията на Рудолф Щайнер, които не съвпадат по смисъл? За такъв читател трябва да се подчертае още веднъж, че Рудолф Щайнер е дал система от знания, духовна наука, необичайно обширна и дълбока по съдържание. Тя, както всяка друга наука, трябва да бъде усвоена активно, като се започне от методологията. Науката, взета без методология, не е нищо повече от някакъв куриоз. В никоя наука не е позволено да изтръгвате отделни фрагменти, думи и с тяхна помощ да се опитвате да опровергаете науката като цяло. Законът за всеобщото привличане в земни условия произвежда едно действие, в извънземни условия – друго, в мощни електромагнитни полета – трето, но никой не хваща Нютон за това и не го обвинява в противоречие. Необходимо е да се овладее методологията на духовната наука, за да се мисли в нейния дух. Рудолф Щайнер създаде метод и направление на познанието,

така било с книгата „Мисли по време на войната“. „Рудолф Щайнер – пише той – не позволи тази книга да бъде преиздадена. Аз лично съжалявам, че той не каза открито: Не искам да преиздавам тази книга, защото в нея изхождах от предпоставки, които вече не са валидни. Но той го каза имплицитно“.[120]

Уви, г-н Линденберг, не „имплицитно“, а по най-директен начин от 1921 г. звучи словото на Рудолф Щайнер, изобличаващо вашите лъжи! В лекция, изнесена в Щутгарт на 2 януари 1921 г. (338), той казва: „Прочетете онова важно указание, което не беше разбрано своевременно – както не беше разбрана и цялата книга, – важното указание, което дадох в книгата си „Мисли по време на войната“, че германският народ не е виновен за избухването на войната. Прочетете това важно указание, както и подзаглавието на книгата, в което се казва, че книгата е адресирана до германците и онези, които вярват, че не бива да мразят. Защото знам със сигурност, че само в такива хора мога да се надявам да срещна разбиране. По това време не можах да намеря такива хора, въпреки че изпитвах желание да публикувам книгата във второ издание. Трябваше да се откажа от това намерение, защото се намесиха хора, които се смятаха за задължени да мразят германците. В Германия предпочитат да мълчат за такива неща. Книгата би имала смисъл само ако беше напълно приета с цялата ѝ фактическа основа“ и т.н.[121] (съветвам антропософите да прочетат тази лекция цялата; ***само в нея те ще намерят по-голямата част от това, за което стана дума в тази книга***.)

Сега имам два въпроса към здравомислещите антропософи. Първият е защо смятате, че Бернард Шауб не трябва да продължава да работи с деца, а Линденберг е образцов валдорфски педагог?

в който всички ние, антропософите, сме научни сътрудници. Господа, като Линденберг и Лисау, първо ни натрапват ролята на сектанти, а след това започват да се борят с нас като със сектанти.

[120] Flensburgerhefte , № 32, S. 133.

[121] Виж също лекцията от 16.1923 г. (258).

Вторият въпрос е защо никой от пишещите антропософи не отговаря на изцепките на Лисау и Линденберг, продължаващи вече много години. Никой не смее да защити Рудолф Щайнер и духовната наука от клеветите в собствените ни среди? Това не означава ли, че всички, с изключение на онези, които откровено се страхуват, вече са „прихванати“ от ордените и ложите?

Основание за този ред на мисли може да се намери и при Рудолф Щайнер. Той казва в една от лекциите си: „Би било чудесно, ако например в Централна Европа имаше поне няколко души, които, подтикнати от определени масонски импулси, биха разбрали какво значение имат някои от нещата, които развивам тук пред вас през последните две години относно тайните общества, съществуващи в света. Но тук се сблъскваш – разбира се, бих искал да кажа – само с глухи уши. Защото позицията на масонството в Централна Европа през последните десетилетия не може да се нарече безплодна. Това прозира във факта, че отново и отново се налага да подчертаваме, **че се натъкваш на съпротива, когато се опиташ да се защитиш срещу това, да не се нанася амалгамата на централноевропейското масонство върху антропософски ориентираната духовна наука**... Определени изисквания ще бъдат наложени на хората, ако искат да попаднат в антропософски ориентираната духовна наука“ (185; 26.10).

Това казва Рудолф Щайнер през 1918 г. След това имаше още една война, след това 40-годишно „превъзпитание“, което, без съмнение, повлия в най-голяма степен на централноевропейското масонство по отношение на ***безусловното му*** преориентиране към Запада. Мога да съдя за това въз основа на съдбата на руските масони, емигрирали от Русия след революцията.

Затова всичко, което беше обсъдено в тази книга, е не само несъмнено вярно, но просто се разбира от само себе си. Това означава, че си въобразяваме, че живеем в свят, който вече не съществува. Това, което ни заобикаля, е само ***остана-***

ла сянка на изчезналия свят, мираж, пресъздаван ежедневно от медиите и нашето самовнушение. И нека не ме обвиняват в песимизъм. Всяко битие е възможно само ако има определени закони, които го обуславят. Ако всички те са премахнати или заменени от други, враждебни на битието, тогава как може то да се запази?

Обобщавайки горното, общата ситуация в АО може да се характеризира по следния начин:

1. В Единното антропософско общество управляват хора, които са подчинени на строгата дисциплина на тайните общества и ордени – тази истина трябва да се погледне в очите. Те назначават свои представители на длъжностите началници на клонове и национални АО веднага щом бъдат напуснати от старите хора, лоялни към антропософията. Те обграждат своите хора с групи от съмишленици, които винаги и навсякъде подкрепят такива лидери и в същото време ги следват. И ако някой от тях си позволи известни волности, неподчинение на централната власт, именно тези „съратници“ веднага ще го отстранят от властта;

2. Духовната родина, която за нас на Земята беше Дорнах, ни беше отнета; в Дорнах, в Гьотеанума вече сме „чужди“. Дълбоката трагедия на такава ситуация може да бъде разбрана само от тези, които са я преживели.

Говорейки за „комплекса от сили“, които се надяват да ни изметат от света, не може да не споменем за още една, която се корени в опозицията на ЕАО. Опозицията е различна, включително и продуктивна. Но понякога попадаш на нещо, от което направо да заплачеш! Ще ви разкажа за един случай, за разговор с двама опозиционери. Те буквално ми казаха следното: Трябва да премислиш отношението си не само към „Наследството“ (имаха предвид издателството), но и към всички книги на Щайнер, издадени от Мария Щайнер. Те носят печата на супостата и всеки, който ги вземе в ръцете си, се осквернява, извършва грях, кармата му се обременява. Най-добре би било да се изгорят всички тези книги.

Едва владеейки се, с учудване попитах: Но как тогава човек може да се запознае със съобщенията на Рудолф Щайнер, как може да изучава духовната наука?

– Изчакайте – дойде отговорът, – когато някой друг ще издаде книгите.

– А ако дотогава умра? – попитах.

– Значи такава ти е съдбата – отговориха ми те. – По-добре е да не прочетеш нещо, отколкото да страдаш след смъртта си.

– Но може да се окаже – продължих да настоявам, – че тогава няма да има условия и възможност по света да се публикуват тези книги. Например в Русия остана това, което са успели да публикуват преди 1917 г. – В отговор на това чух само:

– Всичко е в Божиите ръце.

В тази история не преувеличих нищо и не добавих нищо от себе си. В края на този разговор аз само отбелязах пред събеседниците си, че самият папа не смее да обяви такава забрана, след което те ме оставиха като напълно безнадежден човек.

Такава е сложната реалност, в която живеем и се занимаваме с антропософията в края на 20. век. Явните ѝ врагове сега представляват най-малката опасност, въпреки че тя трудно може да бъде наречена безобидна. Зад нея са скритите врагове, представящи се за приятели. И накрая, като най-трудни и опасни се изправят приятелите на антропософията, които „не знаят какво правят“. След като излязох с брошурата си „Глас от Изток“, не някой друг, а нашият „автор“ „с другари“, изпълнявайки заповедта на генералния секретар на ЕАО, се втурна в Москва, за да събере „документи“ срещу мен. Първото нещо, което му дойде наум, беше, разбира се, популярното съветско колективно писмо от „обществеността“ с подписи. Междувременно в Гьотеанума беше заведено „дело“ срещу мен, за което бяха уведомени всички членове на Антропософското общество; стартира „процеса“, направо по Кафка. (Не спирам да се удивлявам от гениалната интуиция на този човек). Но за

всичко това бих искал да кажа на гонителите си:[122]

– Дами и господа, моята „вина“ (която според мнението на нашите ръководители е, че не спрях навремето по техен „съвет“ един много важен вид духовна работа), всъщност е, че в непрогледната тъмнина на тоталитаризма и бездуховността се осмелих да запаля лампа пред Бог. Сега ми крещят: „Защо не я угаси, когато ти казаха? Защо наля масло до ръба, когато ти беше позволено да сипеш само на дъното?“

Аз отговарям: Направих това, защото я запалих пред Бог. И на свой ред ви питам: Какво ви става? Забравихте ли на кой дух служите? Гледайте да не стане с вас, според думите на апостола: „Бог ще удари тебе, стено варосана“. (Деяния 23: 3).

По някаква причина много от тези, които прочетоха моята брошура с приложението, решиха, че аз моля за помощ там и защитавам интереса си. Не, исках да кажа точно обратното; помогнете на ***себе си!*** Защото ако в самия център на граденото от вас в продължение на 70 години Общество могат така да се отнасят към хората, що за Общество имате?

Потресе ме атрофията на моралното чувство, невъзможността да се преживяват отношенията морално, желанието да бъдат преведени само в юридическото русло. Моят случай е толкова интересен, защото всичко в него може да бъде решено само морално, иначе нищо не може да се реши. Тук наистина се отваря нещо между Изтока и Запада. Не искам да кажа, че ние нямаме неморални хора, но ако въпреки това говорим сериозно за духа, у нас всичко се определя от моралния подход. Тогава не е толкова важно това, което казваш, колкото – какъв си ти. И така трябва да бъде сред антропософите навсякъде, иначе ще бъдем задушени от „неофарисеите“ и „неосадукеите“.

Ръководителката на един клон в Германия ми пише:

---

[122] А трябва да кажа нещо, тъй като духовната свобода в АО се анулира с такава скорост, че е близо моментът, когато, както в Съветския съюз, всеки, който не го мързи, ще издевателства над теб, а в отговор няма да ти бъде позволено и две думи да публикуваш.

„Няма да показвам публикацията ви на никого от клона“. Излиза, че тя по-добре от самите членове на клона знае какво трябва и какво не трябва да четат; без да иска разрешение от никого, тя поема правото да определя духовния живот на своите подопечни. Не е ли такава и църквата? Може би членовете на този „клон“ е по-добре да се върнат в нея, отколкото да чакат кога този клон ще „изсъхне“ напълно? Известно е, че сухите клони се „секат и хвърлят в огъня“. Да, антропософското общество наистина е най-неподходящото място за сън. Тук можете да заспите в „клона“ и да се събудите в ужасната камалока – опасността е още по-вероятна, защото заемането на командни длъжности в АО придобива почти наследствен характер. Управляващата фигура сама избира своя наследник, като дълго и внимателно го проверява и тества за пълната му идентичност със себе си; след това приучава всички да му се подчиняват и малко по малко, с настъпването на напредналата възраст, започва да му предава властта.

* * *

Не от желание да враждувам казвам на всички, които са имали глупостта да се занимават с печалбарство и кариеризъм в антропософията: По-добре отидете във външния свят и правете всичко това там. Там дори да получите това, което искате с помощта на грубо насилие и грабеж, вашата космическа съдба ще бъде по-лека от тази, която подготвяте за себе си при нас.

Ако някой усеща треската от мисионерстването и проповядването – присъединете се към коя да е деноминация. Там ще имате и почести, и поклонение, и добър поминък. За вечната ви съдба всичко това ще се превърне в по-малки проблеми.

Всички, които по погрешка са се натъкнали на антропософията, имайки вродена склонност към тъмния и атавистичен окултизъм, напуснете я, защото това място е свещено и дано не попадне в ръцете на „живия Бог“.

Но не бих искал да съветвам нищо тези, които са влезли в антропософията и Обществото, за да ги унищожат отвътре. Само опитът от предстоящата камалока може да ги научи да не си играят с огъня. Но и те биха могли да си помогнат, като решат да се борят с антропософията отвън.

Един човек не е в състояние да реши въпросите как да се промени, как да се подобри състоянието на нещата в Обществото (а и не е възможно да се решат в един момент), но някои основни положения са абсолютно ясни отсега. Обществото със сигурност трябва да бъде достоен представител на антропософската кауза в света. Това означава, че решаващата роля в него трябва да играят хора, владеещи както външната наука, така и гьотеанизма. Като учени те трябва да бъдат по-ефективни от обикновените учени и в областта на приложните науки, и в ***методологията***, и ***във философията на науката***. Освен това антропософите трябва да ***покажат*** чрез себе си определен резултат от духовното познание, т.е. трябва да са по-морални, защото ако са като всички останали, тогава за какво е духовната наука? Да бъдеш антропософ означава да „живееш антропософски“. Ако това не е така, тогава защо е АО? Тогава то се превръща в секта от странни хора, притежаващи колосални знания и обзети от елементарен егоизъм, честолюбие и повишена раздразнителност.

Трябва да си дадем сметка за това, че чрез нашето съществуване, чрез цялото съдържание на нашия живот, чрез мислите и чувствата си ние сме довели Обществото до състояние, в което то не може да съществува. И въпреки това, то съществува и е обект за завладяване и манипулиране от всякакви окултни предприемачи от задкулисния свят. Не би ли било по-добре, ако се разпръснем, продължим напред и работим без формална организация? Няма да има АО, няма да има и какво да се фалшифицира и профанира. А ако не се разпръснем, ще трябва да променим много неща както в Антропософското общество, така и в себе си.

Трябва да започнем от себе си и да се приведем в реално

съответствие с онези елементарни морални норми, от които се ръководи цялото културно човечество повече от хиляда години. Само е нужно не да им се подчинявате, а да ги приемате свободно, с радост, знаейки стойността им. Този минимум са заповедите на Мойсей и още една, нова: Възлюби Господа, твоя Бог, Христос Исус с цялото си сърце и сили на ума. ***Умната любов е крайъгълният камък на антропософския морал***.

Може би някой ще си помисли, че казаното звучи теологично. Но подобен упрек би бил справедлив, ако бях започнал с това, без да предпоставя с думите си всичко, което го има в книгата. Именно когато не можем да преминем от езика на ума към езика на сърцето, правим грешката. Видях много и изтърпях много от грандиозните цели, намерения, планове, които възникват в хора без елементарна порядъчност и затова се научих да я ценя.

Някои много бързо надраснаха стария морал, но още не са стигнали до новия. И ето такъв пътува из градовете и селата, преподава законите на кармата, говори за божествените йерархии, за прераждането и се държи така, сякаш всичко това не съществува за него. Няма нужда да се крием зад филистерското: „Всички ние не сме ангели“. Да, не сме ангели, но и на „екзорсизъм“ няма за какво да се подлагаме, няма защо да се отдаваме на слабостите, за да не ни тормозят, защото са неизчерпаеми. Във външния свят съществуват социални регулатори на прекия егоизъм: „око за око, зъб за зъб“ и т.н. У нас навсякъде срещаш „храбреци сред овце“.

По този начин въпросът се свежда до възможно най-голямо ***изясняване*** на реалното състояние на нещата и на тази основа изработване на един вид „***обществено-духовен“ договор***, който позволява да се създадат онези необходими минимални условия, при които антропософията и Обществото могат да се развиват по начин, подходящ за тяхното естество; с времето преобладаващото настроение в АО би станало такова, че отклонението от тези условия би имало вид на нетактичност и тогава всеки, който идва при нас, няма да бъде

измамен в надеждата си да намери добри човешки отношения в съвременния полудял свят. ***Не казвам, че изобщо нямаме добри отношения, но че трябва да им се даде доминиращ характер***. Познанието, развито при спазването на такива условия, ще донесе укрепване на „аза“, а заедно с това – примери за по-високо състояние на духа и морала.

Предвиждам жестоки обиди и смъртоносна враждебност, които ще се стоварят върху мен, ако тази книга види бял свят. Но аз разглеждам всичко това като неизбежен страничен ефект от „хирургичната“ намеса при много хронично заболяване. В крайна сметка някой трябваше да направи това, за да стане ясно на всички защо в АО възникна дълбока криза? Причините за нея са поне три:

1. Силите на разпадането на цивилизацията проникнаха в структурите на АО, Движението и техните членове. Членовете на Обществото, вместо да носят антропософията в света с цялата си активност, позволиха на „този свят“ да вкара силите на упадъка в Обществото, загубиха инициативата и самите те все повече попадат под влиянието на нездравия начин на живот, извратени социални отношения, стават роби на господстващите в света идеологии, на лъжата.

2. Антропософите не разбират научно духовната наука, поради което съобщенията на Рудолф Щайнер се приемат на вяра и при най-малкия натиск от противниците хората се отказват от измислената си вяра.

3. Антропософите нямат достатъчно сила и сериозност, за да останат в езотериката, нямат достатъчно сила за прераждане, за метаморфоза. В преобладаващо си болшинство те са неспособни да преминат през гьотевото „умри и бъди“.

По силата на посочените причини АО представлява депресираща гледка. Може да ме попитат защо не използвам по-жизнерадостни краски? В отговор аз също ще попитам: Кажете ми, можете ли да наречете „Откровението“ на Йоан или прогнозите на Рудолф Щайнер тъжни? С въпроса си искам да кажа, че в тази книга се занимавах предимно с диагно-

стика. Всеки, в който има много сили на умиране, ще приеме книгата като личен укор. Но тези, които имат достатъчно жизнени сили, ще получат благодарение на нея стимул за активност, за усилена работа в името на обновяването на Обществото и цялото движение.

Но ако всичко остане както преди, трагичният край на Обществото е предрешен. Онези сили в него, за които говорим толкова дълго, водят помежду си една борба-игра, в която залозите непрекъснато се увеличават. В Антропософското общество и в цялата антропософска среда такива „залози“ приемат формата на профанация и подмяна. ***Рано или късно те ще станат толкова „високи“, че никой честен антропософ няма да се съгласи да бъде свидетел, камо ли участник в тази „игра“***. Животът в АО ще бъде все по-тясно преплетен с процесите, протичащи в целия свят и водещи го до „малкия Апокалипсис“. Конфронтацията между „леви“ и „десни“, „националисти“ и „интернационалисти“, „евразийци“ и „атлантици“ само ще се засили. Подкрепата на „атлантиците“ за левицата би довела до радикализация на „десните“. И на едните, и на другите в нашата среда все повече ще им помагат отвън.

Историята с Бернард Шауб е ярък пример за това. За нас той е важен в двоен смисъл. В него, освен посочената далечна и изключително опасна за нас спойка на определени сили, се прояви и това допълнително действие (може дори да е основното) на противоположните сили, което унищожава и смазва здравата среда. Шауб по никакъв начин не се опитва да реабилитира националсоциалистическото минало, но точно това не харесва на неговите критици. Те се опитват по всякакъв възможен начин да заглушат този аспект от възгледите му за германската история и по този начин се издават.

Бих посъветвал нашите ***честни ръководители*** от всички нива да се подготвят отсега за призоваване в съдилища, където ще трябва да защитават антропософията от обвинения в расизъм, антисемитизъм и някои други „изми“. Отдавна ни обвиняват в „интернационализъм“, други ни наричат съучастници на шо-

винизма. И в бъдеще ще ни заклеймяват като „съучастници на реакционните сили“, „тъмни мистици“, за по-лесно ще ни наричат „масони“, а други – „неонацисти“. В това последно обвинение е възможно да се обединят и „левите“, и „десните“. Въпреки че какво означава да се „обединят“? Те вече са се обединили! Само си спомнете поредицата от статии в „Der Spiegel“ от Питър Брюж. Приблизително по същото време с елементи от същия стил се появиха статии, критикуващи антропософията и в Съюза. Още тогава западногерманските специалисти и московските комунисти подготвяха почвата за разделянето на всички хора на „фашисти“ и „антифашисти“. Хората от нашата среда ще посочат на „външните“ кого да „вземат“ и за какво да питат. За нас в света в близко бъдеще ще се създаде ситуация, която не е много по-различна от тази, която беше при болшевизма и националсоциализма.

За да не се окажем объркани в толкова усложняващите се социални условия, е необходимо да се разбере поне техният главен, първичен феномен.

Той се заключава в следното:

От Запад, под маската на хуманизма, свободата и борбата за правата на личността, се възражда необолшевизмът – „новият ред“, азурическата власт и религия, светска по форма и черномагьоснически по съдържание.

Тя вижда своя основен враг в антропософията, тъй като само в антропософското движение е възможно да се разпознае нейната същност. Всички други духовни, политически, социални сили в света вече са подкопани от нея. Нека не се заблуждаваме с цветния карнавал на демокрацията, който тя организира, за да скрие засега животинското си лице. Тя няма противоречия с национал-болшевизма в съвременна Русия, както и с интернационал-болшевизма. Те са съюзници и решават една основна задача: ***елиминирането на народите от Централна Европа и Русия от историческия процес***.

Немалко хора в антропософските среди вече са се поста-

вили в услуга на необолшевизма, че и на болшевизма в стария му облик, което по някаква причина не се смята за престъпление. На първо място, това са журналистите, тъй като сега в техни ръце са центровете за фабрикуване на лъжи. Затова главната опасност за нас е опорочаването, компрометирането и клеветите към антропософията, разпространявани от нашата преса, като тези, с които се занимават Арфе Вагнер, Йенс Хайстеркампф и други. Противоречията, непоследователността и необосноваността на клеветите срещу антропософията не бива да ни учудват. Във връзка с наближаващата инкарнация на Ариман лъжата се превръща в самоцел и придобива почти материален характер. Подобно на фина отрова, тя прониква в цялата земна атмосфера и е необходимо голямо напрежение на духовни и морални сили, за да не бъдем отровени с тази отрова.

Л. Синьорели. Проповедта на Антихриста

Винаги ще има хора, включително сред нас, които няма да могат да приемат знанието за безграничната експанзия на лъжата. Някои от тях, независимо от каквито и да било факти, ще започнат да питат: „Но нима този прословут Арфе Вагнер и такива като него не разбират на какви сили служат?“ Най-вероятно не докрай. Едва по-късно ще стане ясно, че необолшевизмът, пълзящ от Запада, **крие в себе си обединената сила на три папства: червеното, черното и бялото**. Най-новата дяволска (в никаква степен не и „света“) инквизиция на тройното папство вече 80 години изкоренява, като ерес, целия духовен живот на Европа. На новия, следващ етап, тя ще се появи без покривала.

Троцки, Ленин, У. Уилсън, Хитлер, Труман, Рузвелт, Чърчил, Горбачов, писателите, които цитирахме по-горе: Кауфман, Ницер, Калерги, Еренбург и много, много други (ще отнеме много страници, за да бъдат изброени всичките) – всички те са служители на силата, която през новата епоха действа като **болшевизма на тройното папство**. Дори някой от тази редица само частично да е знаел или знае какво прави, това няма никакво положително значение за съдбата на човечеството, както и желанието на съвременниците да търсят модели за подражание сред тях.

* * *

Напоследък се говори за намерението да се създаде нещо като 2-ри клас. Нека веднага разберем какво означава това. Зад такива разговори се крие намерението да се направи с нас същия „фокус-мокус“, който йезуитите направиха с масоните, учредявайки висшите нива при тях, при които плодовете на по-ниските изчезват. Така че и ние рискуваме да загубим това, което дава 1-ви клас. Освен това искат да формират елит и да го отделят от масата на „профаните“, да въведат нови фактори на властта (от които вече стана и 1-ви клас) и да създадат храна за честолюбието. Но трябва да се помни, че **само на великите**

посветени е дадено да установяват и развиват местата на новите мистерии на Земята. По аналогия със Съюза навлязохме в периода на „перестройка“. Ще бъдат направени опити за „интегриране“ на Антропософското общество в обединена Европа, за превръщането му в своеобразен „антифашистки център“, за което ще е необходимо да се дискредитира и премахне значителна част от духовнонаучното съдържание. Валдорфските училища все по-често ще протестират срещу позоваванията на антропософията. Що се отнася до историята на Централна Европа, мисля, че тя вече се преподава там в духа на Лисау и Линденберг. Ще започне издаване на лекционните цикли на Рудолф Щайнер с доста високи цени. С една дума, ще победи линията на Лисау-Линденберг. Броят на привържениците ѝ непрекъснато нараства.[123] От няколко години, с усилия, които заслужават по-добро използване, г-жа Краузе-Цимер се опитва да развенчае всички познати ни портрети на Християн Розенкройц. Защо ѝ трябва? Скъпа ѝ е историческата истина? За нея са важни историческите факти? Но тя се отнася към тях по метода на г-н Линденберг. А по този метод какви ли не доказателства бяха представени през нашия век. С факти в ръце се доказа, че Исус Христос не е могъл да живее по времето на Пилат. Веднъж московските културолози на шега доказаха, че такива поети като Андрей Бели и Александър Блок не са съществували; това е само псевдоним на една личност. На пръв поглед шегата изглеждаше много убедителна.

Но ако говорим сериозно, трябва да знаем, че великите посветени не от честолюбие позволяват да бъдат рисувани и фотографирани. За тях е важно да задълбочат връзката си ***с възможно най-голям*** брой хора, на служенето на които са се поставили.

Разбира се, не бива да се пренебрегват и историческите факти, само че те трябва да бъдат третирани по гьотеанисти-

[123] Трябва да направя поправка и да кажа: „бурно нараства“, като се има предвид дори това, което се появи в антропософската преса в периода от април до август 1993 г.

чен начин и взети като голяма съвкупност. Например, разказаха ми за възрастен антропософ, който в младостта си посещава музей в Холандия, където се пазят тетрадките на Рембранд, и той сами прочел в тях записка за посещението на художника от някакъв гост, който го учил как да предава светлосенки. Когато след публикуването на статиите на г-жа Краузе-Цимер антропософът отново отива в този музей, тетрадките не му са показани и достъпът до тях бил затворен.

Може да се случи така, че Антропософското общество да се разкъса на две. Едната част да отиде в сферата на романското влияние. Там може дори да има някаква „канонизация" на Рудолф Щайнер. Бих препоръчал на антропософите да прочетат внимателно книгата на известния йезуитски теолог Б. Гром за антропософията.[124] Две трети от нейното съдържание е напълно положително и компетентно представяне на ученето на Рудолф Щайнер, а в последната трета се предлага сътрудничество, например в областта на педагогиката, където, както пише авторът, йезуитите също имат много опит, необходимо е само да се направят някои компромиси от двете страни и т.н.[125]

Другата част на Обществото ще се опитат да интегрират в структурата на окултизма на западните тайни общества и в обединена Европа. Там също ще трябва да се направят компромиси в опит да се комбинират мъртвите мумифицирани култове с живата вода на духа. „Как се постигат познания за висшите светове?", „Философия на свободата", подобно на Хегел, ще бъдат преживявани медитативно, но само в тесните кръгове на окултната аристокрация; на всички останали ще бъде дадена „философската антропология".[126]

---

[124] Бернхард Гром, Anthroposophie und Christentum, Мюнхен, 1989.

[125] Нека припомним в това отношение още веднъж компромисите на Валдорфското училище в Москва.

[126] По-рано в книгата дадох образа на дявола, който носи горещи въглени, прехвърляйки ги от ръка в ръка. Нещо подобно се наблюдава в опитите на окултно-политическите сили да хванат „горещия въглен" на антропософията. За „левите" в този смисъл е особено характерна публикацията

С течение на времето съобщенията на Рудолф Щайнер за езотеричното християнство също ще изчезнат от отворените публикации: под знака на религиозната толерантност, за да могат „евреите и мохамеданите“ да навлязат в нашето общество. И накрая, с цялото наследство на Рудолф Щайнер ще постъпят така, както Рим с Библията по онова време – ще забранят на обикновените хора да четат книгите му.

Всички повече или по-малко значими окултно-политически сили в света знаят за жизнените сили на антропософията, че те са в състояние да оздравят цялата цивилизация, затова никога няма да спрат опитите да им дадат фалшив ход, да ги поставят в услуга на силите на социалните болести, правейки ги така хронични. Трябва също така да се помни, че борбата срещу живия дух винаги се води на широк фронт, например в борбата срещу реформацията не се поколебават да потопят цяла Централна Европа във война в продължение на 30 години, а в борбата срещу социалната тричленност и срещу цялата духовна наука да започнат два опустошителни социалистически експеримента.

Към нас, антропософите, от света на духа звучи: „Дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме някой венеца!“[127] „Дръж здраво“ означава да останеш буден и да не мълчиш, да бъдеш активен в добрия смисъл на думата. И Обществото трябва да бъде оздравено. Не разбирам сериозни

на Брюж, която по-късно излезе като отделна книга (Die Anthroposophen. Spigel-Buch, Rovohlt, 1984). ***Техният трик е следният: всичко, до което искат да се докопат, първо го оплюват, събарят го в калта, така че другите да загубят интерес към него, а след това спокойно го присвояват***. Брюж пише в този стил и именно това правят Линденберг и Лисау. Книгата на Гром характеризира подхода и намеренията на противоположната страна, само че никой антропософ не реагира на подобни публикации. Косвено това поведение свидетелства и за факта, че зад кулисите на АО вървят фундаментални „разбори“ и никой не се интересува от съдбата му. Но когато се дели „кожата на неубитата мечка“, не е ясно защо самата тя не се притеснява от това обстоятелство?

[127] Откровение 3:11 – б. пр.

антропософи, които мълчаливо се оттеглят от АО. Трябва да се борим за Дорнах. Там е Гьотеанумът, там е „Новата Изида“ и съвсем не е безразлично какво става около нея. На сцената на Гьотеанума се поставят драмите-мистерии, „Фауст“. В никакъв случай това и много други неща не бива да преминават в чужди ръце.

Необходимо е да се въведат нови принципи на антропософския живот, да се преразгледа радикално уставът на Антропософското общество. На първо място, всичко в Обществото трябва да се прави публично, открито. Нормално ли е, че ние, знаейки за всеки ден от живота на Рудолф Щайнер, получихме генерален секретар, председател, за когото не знаем нищо? Допустимо ли е, когато на всяка крачка имаме нужда от пари за практическа, научна работа, да харчим милиони за издръжка на метафизична бюрокрация? Съвсем резонен при сегашните условия е въпросът, повдигнат в един от броевете на „Инфо-3“: „Не е ли по-добре да направим музей от Дорнах?“ Музеят, разбира се, е крайна мярка, но ако направим връзките братски, а не лицемерно демократични, ще бъде възможно да се подреди всичко по такъв начин, че никой в Дорнах да не гони фалшив авторитет, власт или, в крайна сметка, печалбарство.

Изразявайки тези мисли, просто искам да покажа, че идеите за подобряване на нещата в Антропософското общество не бива задължително да се търсят във висшия девакан. Те живеят между нас, раждайки се от реални, а не от измислени отношения. ***Просто трябва да се говори свободно и открито за всичко***. Нека при това се намесват и силите на хаоса, и силите на злото. Ще видим, че те са много по-слаби на светло, отколкото на тъмно.

И накрая, нека вземем сериозно казаното от самия Рудолф Щайнер за същността на Антропософското общество. Ще цитирам само две негови изречения, но ако животът в Обществото бъде приведен в съответствие с тях, нашите най-съкровени надежди биха се сбъднали. Едното, бих казал, наставление на

Рудолф Щайнер звучи така: „***Няма смисъл да се смята човек за антропософ, само защото принадлежи към антропософското общество, защото това би предположило, че цялото Общество има общо убеждение, обща догма***.[128] ***Но това не може да бъде. И ако цялото Общество – според устава – иска да се закълне в обща догма, то ще престане да бъде Общество, би започнало сектантството“*** (135; 5.03).

И второто наставление:

„Занапред самото Антропософско общество трябва да се превърне в място, през което езотеричният живот ще тече по най-непосредствен начин и което само действа езотерично и осъзнава своето езотерично действие“. Необходимо е ***„...признаване на онези реални сили, които трябва да обединят отделните, станали членове на Обществото индивидуалности. Тези сили по никакъв начин не могат да действат сред различни абстракции, програми и правила. Само наличието на реални човешки отношения може да установи и подкрепи в езотеричен смисъл Антропософско общество. Така че в бъдеще всичко трябва да се основава на реални човешки взаимоотношения в широк смисъл, на конкретен, а не абстрактен духовен живот“*** (37; стр. 382-383).

Не е достатъчно да бъдете съпричастни към тези наставления. Необходимо е да се разбере дълбокият им смисъл, което може да стане само чрез разбирането на същността на нашата епоха. Често казваме, че през 1899 г. след Рождество Христово, е приключила тъмната епоха кали юга и е започнала новата, светла епоха, но не си даваме много сметка, какво означава смяната на такива епохи. Ето защо много неща трябва да се приемат на вяра, включително идеите за социалната троичност. Смяната на епохи с продължителност няколко хилядолетия означава качествена промяна в самите основи най-малкото на социалния живот. От около сто години живеем в качествено различен свят и не осъзнаваме това, приемаме всичко, което

[128] Надявам се самият читател да разбира разликата между кредо и догма без допълнителни обяснения.

ни се случва, като временно и някъде, макар и полусъзнателно, очакваме старото да се върне. Ние сме привлечени от него, то е привлечено от нас и затова, въпреки всичките ни огромни знания, призраците на безвъзвратно отишлото си минало намират пристан сред нас. Нека да обхванем с поглед целия гигантски процес на слизането на човека в битието на земния еон. Какво ще видим тогава преди всичко? Ще видим, че първоначално този процес е протичал под прякото ръководство на божествените йерархии, след това сме водени от Великите посветени. Когато се зараждат обществените институции, в тях се стремят да имитират висшето водачество. Но тъй като водачеството преминава в ръцете на хората, в него настъпва все по-голямо отклонение от висшите закони на развитието и към него все повече се намесва човешкият произвол. И все пак до края на кали юга принципът е, че в ***себе си*** човек е имал инстинкти, необуздана природа, която през хилядолетията се трансформира от животинско-човешка в човешка. Външната власт имала за задача да регулира тази природа ***отвън***, да я обуздава и възпитава. Затова властта изисквала подчинение. Неслучайно Новият завет говори за необходимостта да ѝ се подчиняваме, че управляващите „не напразно“ носят меч със себе си.[129] Въпросите на морала и закона са регулирани отвън. Въпреки всички отклонения на властта от най-висшите норми, от нея винаги се очаквали справедливост и морално поведение; тя, както отделния човек, ту се отклонявала от тях, ту отново се връщала. Именно по пътя на пробите и грешките са измислени и тествани много системи за управление от времето на древна Гърция: демократични, теократични, либерални, олигархични и т.н.

В края на кали юга човешкото, личното изцяло изпълва институцията на властта и светът сякаш ***се обръща.*** Това,

[129] Въпреки че повратната точка е очертана още тогава. Затова Христос казва на хората и учениците си: „На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко, що ви заръчат, правете и пазете; но според делата им не постъпвайте...“ (Мат. 23; 2-3).

което преди представлява вътрешността на човека, го заобикаля отвън. Обикновено такава метаморфоза се случва по време на смъртта или при преминаване на Прага на свръхсетивния свят. И така, през 20. век човечеството прекрачва този Праг! Цялата непречистена, инстинктивна природа на човека сега се стоварва върху него отвън. Това се случва, защото човек е узрял за свобода, за пълно индивидуално самоопределение. Сега в себе си той трябва да намери и добрия, силен управител, и моралното същество, и законодателя на естетическия вкус. Всички стари външни опори падат. Без значение какви стари социални структури сега се опитват да реставрират, всички те ще носят само зло. По целия свят институцията на властта се изпълва с престъпни групировки. Масовата култура насажда неморалност, развращава, покварява, унищожава всякакво чувство за красота. Духовните движения и самият религиозен живот приемат неморален характер. Правният институт създава произвол. И всичко това приема ***тотален, планетарен, постоянен*** характер. Така ще бъде и в бъдеще, тъй като сме свидетели на раждането на злата раса.

Възможно е да се търси нещо в противовес на това само в ***индивидуалното*** начало на ***отделния*** човек. Отделните хора, които постепенно стигат до духовна свобода, сега трябва да бъдат ***определящ принцип*** при формирането на социалната структура на обществото. Именно това определя нуждата от социалната тричленност. Тя няма алтернатива. На свой ред и в АО единствено значение има само това, което се съобразява с „обърнатия наопаки“ свят, със света, който е прекрачил Прага, когато това, което е било вътрешно, е станало външно, а външното – вътрешно. Тоест **цялото предишно божествено водачество, човек сега трябва да го търси в себе си, като свое най-висше достояние, и той да определя всички външни отношения.** Ето защо Рудолф Щайнер казва, че занапред „всичко трябва да се основава на реалните човешки взаимоотношения“.

Създаването на нашето общество не е завършено. Затова

трябва да живеем в **очакване** на идването на Великия посветен. Дотогава ще правим това, което той ни учи: да изучаваме духовната наука, да работим върху себе си, да градим социални отношения, отношения на братство и духовна свобода, да носим антропософията в света, в цялата пълнота на човешкия живот. Не бива да правим никакви компромиси със силите на разпада и смъртта. Идеологиите идват и си отиват, по същия начин и атаките на масово безумие, но антропософията остава, тъй като тя бележи началото на епохата на осъществяването на християнството.

Сред първите московски антропософи, по време на тежкото изпитание, на което беше подложен целият ни народ, беше изразено мнението, че антропософията вижда „величието на задачите“ на съветската власт. Страшно е да се мисли какво би станало, ако болшевиките се бяха досетили да подкрепят това мнение.

Така че нека се учим макар и от горчивия опит. Ще дойде време, когато това, което сега назрява като поредната световна катастрофа, ще е минало. Хората ще придобият условия за свободно духовно развитие. И с добра дума ще споменат всички нас – които не загубихме вярата си в духа и имахме смелостта да се борим за истината докрай. Писанието казва: „С цена сте били купени; не ставайте роби на човеци“ (I Кор. 7:23).

Амин.

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността

Том 1

Втора част

Руска
Първо издание

Преводач: *Евгени Мангуров*
Технически редактор: *Христо Маринов*
Коректор: *Нели Спиридонова-Хорински*

Издателско ателие *А*[б]
Печат: zape4at.com print&web

ISBN 978-619-228-120-5